C:\Users\Plazma\Desktop\305\Deaver_Jeffery-Horka_noc_jako_stvorena_pro_zlocin.PDB

PDB Name: Deaver_Jeffery-Horka_noc_jako_s
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Horká noc jako stvořená pro zločin

Jeffery Deaver

Úvod
Co mají společného horko a zločin?
Patří k sobě jako střelný prach a zápalná šňůra.
V žilách vře vztek.
Žárlivost chytá plamenem.
Lidé v žáru vášně zabíjejí.
Možná že existují i detektivky, ve kterých doženou pachatele k vraždě sněhové vločky, ale já o žádných nevím. Zima, ta se v představách pojí s horkým kakaem, Vánocemi a útulným posezením u krbu, přinejhorším snad s úhledně ztuhlým tělem na promrzlém vřesovišti. Ba ne, ideálním obdobím pro vraždu je léto, a tak jsem požádal několik členů společnosti Mystery Writers of America, aby napsali původní povídku, jejímž tématem bude zločin a horko. Z autorské trouby vylezla tahle nervy drásající sbírka.
Povídky v ní zastoupené se od sebe navzájem liší jako zapařený deštný prales od sálající vyprahlé pouště.
Možná se mi to jen zdá, ale nedostávají soukromá očka nejzajímavější případy právě v horkých dnech? V Blesku z čistého nebe utíká soukromý detektiv Garyho Brandnera před vedrem do příjemně chladného kina, jen aby zjistil, že dění v publiku je mnohem napínavější než to na plátně (mimochodem, vzdávám dík autorovi, že hned v úvodní větě zmínil pivo Blatz - úplně první alkohol, jaký jsem kdy okusil). V Sousedské ostraze od Sinclair Brow-ning zjišťuje Trade EUisová, soukromá vyšetřovatelka a rančerka, že zločinu se daří i v takovém pařáku, jaký dusí v červenci ari-zonský Tucson.
Několik příběhů přenese čtenáře do rozžhavených cizích krajů. Jeden z nich, Válečné zločiny od G. Miki Hayden, předestírá drastický obrázek zajateckého tábora v Japonsku, kde nesnesitelné životní podmínky - a horko - dohánějí lidi k extrémním činům. V El Palaciu Johna Lutze se ocitneme v zapadlém mexickém
městečku mezi postavami, které jako by vypadly z Pokladu na Sierra Madre - a dočkáme se rozuzlení, na které se hned tak nezapomíná. A po přečtení povídky Mata Cowarda Příliš horko na smrt já osobně nějaký čas nebudu chodit na pintu hořkého do britských hospod, ani kdyby mělo být sebevíc dusno.
Povídka U ledu Jeremiaha Healyho sice není zasazena do exotické ciziny, ale stejně se odehrává v atraktivním prostředí - na Floridě, ve státě, který nemůže chybět v žádné antologii, jež se honosí horkem v názvu. Západní pobřeží Spojených států je ve sbírce zastoupeno také, a to Hollywoodem v příběhu Poslední vamp od Davida Handlera.
Vášeň, zločin a samozřejmě i vedro jsou nadčasové, a tak nás Suzanne C. Johnson ve své povídce Mrtvý v rybníčku přenáší zpátky do dob, kdy neexistovala klimatizace, která by zchladila horké hlavy.
Případ uložený k ledu - starý nevyřešený zločin - je poněkud ironicky námětem Zeleného horka od Angely Zeman. V povídce se ocitneme v žhoucím západovirginském městečku, kde nic není takové, jak by se na první pohled zdálo; setkáme se s cizincem, jehož sem přivedlo nebezpečné poslání, a místními obyvateli, kteří mají velmi neobvyklý způsob boje se zločinem.
Když už padla zmínka o ledu: Tématem téhle sbírky je sice horko, ale v několika příbězích se setkáme i s teplotami pod nulou. Patří k nim třeba Alimenty od Ronnie Klaskin, ale jelikož nechci čtenáře připravit o překvapení, neprozradím, jak povídka končí a jakou roli v ní mráz hraje. V Dámě na ledě od Lorena D. Estlemana je na zimním stadionu stejně dusno jako venku v detroitských ulicích. A v Horkých dnech, mrazivých nocích od Alana Cooka nás čeká překvapivý konec, z něhož nás - promiňte, že si s tou zimou nedám pokoj - zamrazí až do morku kostí.
Nevinné letní činnosti jako zahradničení a sekání trávníku hrají důležitou úlohu ve dvou příbězích o nefunkčních vztazích, které to dopracují k tragickému konci - v povídkách Noční růže od Any Rainwater a Nic než pravda od Roberta Lee Halla. Co dělají během léta rodiče? Nevědí, jestli se dřív věnovat dětem, anebo se vyrovnávat s náročným zaměstnáním, což je zvlášť obtížné, když je tím zaměstnáním lupičství jako v povídce Zloděj v domácnosti od Tima Myerse. V Prvních tanečních od Davida Bárta si pro změnu svobodná matka domluví rande a zjistí, že dostaveníčka v pokročilejším věku mohou dopadnout sakramentsky jinak než idylické večery za dob střední školy.
Toni L. P. Kelner použila v názvu své povídky oblíbené rčení Psí život; možná vás překvapí, že má tentokrát vícerý

význam.
A konečně auto s přehřátým motorem na opuštěné michiganské dálnici - takový je začátek spletitého děje plného zvratů v mé vlastní povídce Sedmatřicet stupňů.
Takže si otevřete studené pivo (Blatz nebo kterékoli jiné), případně si nalijte ledový čaj, pohodlně se uvelebte na plážovém lehátku nebo na dece, roztáhněte nad sebou slunečník a začtěte se. Užívejte si pohody a sluníčka a lahodného vánku. Ale přitom mějte na paměti, co jednou napsal o obzvlášť trýznivém horku anglický spisovatel Sydney Smith: "To ten pařák, madam! Byl mi tak příšernej hic, že jsem měl pocit, že mi nezbejvá než zbavit se masa a zůstat tu dřepět jako kostra."
Jeffery Deaver
* * *
Sedmatřicet StupŇŮ
Jeffery Deaver
Thrillery bývalého novináře, folkového zpěváka a advokáta Jefferyho Deavera patří v celém světě k bestsellerům, pravidelně se objevují v žebříčcích nejprodávanějších knih v New York Times, London Times a Los Angeles Times Je autorem sedmnácti románů, pětkrát byl organizací Mystery Writers of America nominován na Edgarovu cenu a jednou na Anthonyho cenu, dvakrát obdržel čtenářskou cenu za nejlepší povídku roku a v roce 2002 získal ocenění British Thumping Good Read Podle jeho knížky Dívčí hrob natočilo HBO film s Jamesem Garnerem a Marlee Matlinovou, Sběratele kostí zfilmovalo studio Universal Pictures a v hlavních rolích se objevili Denzel Washington a Angelina Jolieová V současné době se natáčí televizní film podle románu Neklid K Dea-verovým nejnovějším pracím patří Iluze, Kamenná opice, Prázdné křeslo, Tanečník, Modrá sféra a Ďáblova slza Spisovatel žije střídavě ve Virginii a Kalifornii Všechny Deaverovy knihy vydalo v českém překladu nakladatelství Domino.

Muž se trmácel po dlouhé příjezdové cestě k přičaplému domku, sako přehozené přes rameno. Plíce měl v jednom ohni. V dusivém vedru, které nepolevovalo ani po západu slunce, ztěžka funěl.
Pod verandou se zastavil, aby popadl dech Připadalo mu, že zevnitř slyší rozzlobené hlasy, ale neměl na vybranou. Tohle byl jediný dům široko daleko.
Vystoupal po schůdcích na nevlídně zšeřelou verandu a zazvonil.
Hlasy zmlkly, jako když utne.
Ozvalo se zaštrachání. Pár tlumených slov.
Znovu stiskl zvonek a dveře se konečně otevřely.
Sloan postřehl, že každý z těch tří uvnitř se na něj dívá s úplně jiným výrazem.
Žena na gauči, padesátnice v opraných domácích šatech bez rukávů, vypadala, jako by se jí ulevilo. Muž usazený vedle ní -přibližně téhož věku, obtloustlý a s hlavou holou jako koleno - se tvářil ostražitě.
A chlapík, který přišel Sloanovi otevřít, se ušklíbal; byl to takový ten pohrdavý úšklebek, který naznačuje Co sakra otravujete?. Bylo mu zhruba stejně jako Sloanovi, tedy něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti, a dlouhé paže měl potetované. Nepřátelsky se opřel masitou dlaní o zárubeň. Měl na sobě šedivé umaštěné montérky a potrhanou pracovní košili. Vyholená lebka se mu leskla.
"Co chcete?" zeptal se.
"Promiňte, že obtěžuju," omluvil se Sloan. "Porouchalo se mi auto - přehřál se motor. Mohl bych si od vás zavolat odtahovku?"
"Telefony zloběj," prohlásil potetovaný chlápek a pohodil hlavou k nehybnému, dusnému nočnímu nebi. "V tom vedru každou chvíli vypadne proud."
Neustupoval ze dveří.
Žena se však rychle ozvala: "Jen pojďte dál." Z jejího tónu zaznívala podivná naléhavost. "Zrovna před chvilkou nám někdo volal. Telefon určitě bude fungovat."
"Prosím," přidal se postarší pán, který ji držel za ruku.
Potetovaný chlápek si Sloana nedůvěřivě měřil, jako ostatně mnozí. Sloan nebyl zrovna usměvavý typ, měl vysokou vypracovanou postavu - poslední tři roky den co den posiloval - a navíc právě teď vypadal jako vandrák, protože se prodíral křovím, aby si zkrátil cestu ke světlům domu. A jako každý, kdo se v takhle neskutečně dusnou, parnou noc vydá ven, byl skrznaskrz propocený.
Tetovaný muž ho konečně pustil dovnitř. Sloan si všiml, že má na hřbetu ruky ošklivou jizvu. Vypadala jako od rány nožem a byla poměrně čerstvá.
V domě bylo přesvětleno a příšerně vedro. V rohu sténal maličký větrák, ale s horkem nic nenadělal. Sloan se rozhlédl a v mži-
ku si udělal obrázek o obyvatelích tohohle mrňavého kousku světa. Práce v pojišťovně a ve středoškolské knihovně, vlažné členství v klubu rotariánů, církevních spolcích a rodičovském sdružení. Organizované rybářské výlety do Saginaw nebo Minnesoty. Na zažloutlých fotografiích si zvěčnili vzpomínku na dovolenou v Chicagu.
Představil se jim: "Jsem Dave Sloan."
Postarší pár byli Agnes a Bili Willisovi. Sloan postřehl, že se chovají nápadně stejně, jak to bývá typické pro lidi, kteří jsou dlouho manželi. Potetovaný chlápek se nepředstavil. Něco kutil s větrákem, otáčel ovládacím knoflíkem sem a tam.
"Doufám, že jsem vás nevyrušil od jídla."
Na okamžik zavládlo ticho. Bylo osm večer a Sloan nikde neviděl špinavé nádobí od večeře.
"Ne," pípla Agnes.
"Tady se člověk jídla nedočká," prohlásil tetovaný chlápek významně. Slehl rozzlobeným pohledem po větráku, jako

by měl sto chutí vyhodit ho z okna, pak se přemohl a vrátil se do masivního koženého křesla, které si pro sebe zabral a které už stačil propotit.
"Telefon je tamhle," ukázal Bili.
Sloan mu poděkoval a odebral se do kuchyně. Vyřídil si, co potřeboval. Jakmile zase překročil práh obýváku, Bili a mladší muž, kteří se spolu bavili, okamžitě zmlkli.
Sloan Billovi sdělil: "Odvezou mi to do Hatfieldu. Odtahovka by měla dorazit během dvaceti minut. Počkám venku."
"Ne," vyhrkla Agnes. Pak se asi zalekla, že to znělo příliš naléhavě, a ustrašeně se podívala na tetovaného muže, jako by se bála, že jí vlepí facku.
"Venku je moc horko," přidal se Bili.
"A tady snaď ne?" pronesl tetovaný kousavě a ušklíbl se. Měl odulé rty, na horním se mu perlil pot. Sloan z něj byl nesvůj.
"Posaďte se," vybídl ho Bili nejistě. Sloan se rozhlédl a zjistil, že jedinou neobsazenou sedačkou je nepohodlný gauč s růžovo-zeleným květovaným přehozem. Z toho křiklavého vzoru, dusného vedra v místnosti a nevlídného chování tetovaného chlapa mu nervy jen hrály.
"Dáte si něco?" zeptala se Agnes.
"Snad trochu vody, jestli můžu poprosit." Sloan si otřel hřbetem ruky čelo.
Žena odešla.
"Vidíte, ani se mě neobtěžovali představit," podotkl tetovaný muž ledovým tónem.
"Nemysleli jsme to...," začal Bili, ale muž ho mávnutím umlčel.
"Jmenuju se Greg." Zaváhal. "Jsem jejich synovec. Zaskočil jsem na návštěvu. Že je to tak, Bille? Že se parádně bavíme?"
Bili sklopil oči k ošoupanému koberci. "Jo, parádně se bavíme."
Sloan náhle cosi zaslechl - jakési podivné zvuky. Škrábání. Tlumenou ránu. Ostatní se tvářili jakoby nic. Z kuchyně se vrátila Agnes. Podala Sloanovi sklenici a ten do sebe naráz půlku obrátil.
"Napadlo mě, že by ses na auto pana Sloana mohl podívat, Bille," prohodila Agnes. "Co kdybyste se na něj s Gregem zašli mrknout?"
"Jmenuju se Dave," řekl Sloan. "Prosím, říkejte mi Dave."
"Třeba by to Daveovi ušetřilo peníze."
"To se ví...," spustil Bili.
Greg ho však rázně uťal: "Ani mě nehne. Eště tak v tomhle pařáku makat. Kromě toho Dave vypadá, že si může dovolit po-řádnýho opraváře. Určitě si žije jako prase v žitě. Co vy na to, Dave? Co vůbec děláte?"
"Jsem obchodní cestující."
"Jo? A co prodáváte?"
"Počítače. Hardware i software."
"Počítačům nevěřím. Sázím se, že jsem v týhle zemi jedinej, kdo nemá e-mail."
"Ale kdepak, četl jsem, že ho nemá dobře osmdesát milionů lidí," řekl Sloan.
"Třeba děcka," hlesl Bili.
"To měla bejt narážka? Že se chovám jako harant? Taks to myslel?"
"Ne, ne," řekl rychle Bili. "Jen jsem tak žvanil. Nechtěl jsem se tě dotknout."
"A co vy, Gregu?" zeptal se Sloan. "Čím se živíte?"
Greg se na chvíli zamyslel. "Rukama. Chtěl byste vědět, co dělá Bili?"
Billovi přelétl přes tvář mrak. "Pracoval jsem v pojišťovně. Teď momentálně sháním práci."
"A brzo ji sežene, že jo, Bille?" "Doufám."
"Uvidíš, že ano, Bille," ujistila ho Agnes. "Nepochybujem o tom," ušklíbl se Greg. "Helejte, Sloane, myslíte, že by Bili moh prodávat počítače?" "To nevím. Vím jenom, že mě to baví." "Jste v tom dobrej?" "To jsem."
"Proč prodáváte zrovna počítače?"
"Protože je po nich momentálně poptávka. Ale jinak je mi to jedno. Umím prodávat cokoli. Za rok to třeba budou radiátory nebo nějaký nový lékařský laser. Budu prodávat, co buď, hlavně když to bude sypat."
"Co kdybyste nám o těch vašich počítačích něco řek?" nadhodil Greg.
Sloan mávl rukou. "Jsou to hrozně technické záležitosti. Nudilo by vás to."
"A nudit někoho, to my nechceme, kdepak, tím spíš ne nás děcka. Zvlášť když se tu tak skvěle bavíme, sešla se celá rodina... Rodina." Greg praštil mohutnými dlaněmi do opěrek křesla. "Nemyslíte, že rodina je důležitá? Já teda jo. Máte rodinu, Dave?" "Umřeli. Myslím moji nejbližší příbuzní." "Všichni?" zeptal se Greg zvědavě. "Moji rodiče a sestra."
"Jak umřeli?"
Agnes se při tom neomaleném dotazu ošila, ale Sloanovi nevadil. "Při nehodě."
"Při nehodě?" Greg pokýval hlavou. "Mí rodičové už taky ne-žijou," dodal beze stopy lítosti.
Takže Bili nebo Agnes ztratili sourozence - vzhledem k tomu, že Greg se představil jako jejich synovec. Ale Greg to nijak ne-rozváděl.
V maličkém vydýchaném pokojíku se rozhostilo tíživé ticho, ve kterém utonulo i hučení větráku. Vtom Sloan zaslechl slabé ťukání. Zdálo se, že vychází zpoza zavřených dveří na konci předsíně. Nikdo jiný mu nevěnoval pozornost. Ozvalo se ještě jednou a pak utichlo.
Greg vstal a došel k teploměru na zdi. Vedl od něj stříbrný drátek protažený hajdalácky vyvrtanou dírou v okenním rámu. Greg na teploměr poklepal prstem. "Vyplivnul," prohlásil. Otočil se zpátky k ostatním. "Koukali jste na zprávy? Při západu slunce bylo sedmatřicet stupňů. Prej je to zdejší rekord. Tak jsem o tom tak přemejšlel. Sedmatřicet - to je

teplota lidskýho těla. A víte, co mě napadlo?"
Sloan si prohlížel mužovy zneklidňující oči, v nichž hrála zlomyslnost. Nic neřekl. Bili a Agnes taky ne.
Greg pokračoval: "Došlo mi, že mezi životem a smrtí není žádnej rozdíl. Vůbec žádnej. Co vy na to?"
"Že mezi tím není žádný rozdíl? To nechápu," zavrtěl hlavou Sloan.
"Vemte si ňákýho hajzla. Koho třeba, co myslíš, Bille? Třeba někoho, kdo neplatí dluhy. Co ty na to? Prostě chci říct, že svinstvo je v jeho duši, ne v těle. Když umře, co tu zůstane? Duše svinskýho vyžírky. A s dobrým člověkem je to zrovna tak. Umře a zůstane tu po něm duše dobráka. Nebo si vemte třeba vraha. I když ho popravěj, pořád se kolem potlouká vrahounská duše."
"To je zajímavá myšlenka, Gregu."
"Podle mě," pokračoval muž zaujatě, "není tělo nic než duše ohřátá na sedmatřicet stupňů."
"To stojí za zamyšlení."
"Vaši i naši umřeli," pokračoval Greg.
"Ano," odvětil Sloan.
"Ale i když jsou po smrti," pronesl Greg filozoficky, "pořád nám můžou dělat problémy, ne?" Rozvalil se v upoceném, flekatém křesle a hodil si nohu přes nohu. Neměl ponožky a Sloan zahlédl další tetování - začínalo na kotníku a táhlo se nahoru. Sloan se kdysi doslechl, že tetování na kotníku patří k nejbolestivějším, protože jehla přitom naráží na kost. Tetování na takovém místě je víc než jen obrázek; je to ostentativní důkaz toho, že si člověk z bolesti nic nedělá.
"Jaké problémy?"
"Člověk je kvůli tomu, že umřeli, smutnej."
To ti řekne každý psychiatr, pomyslel si Sloan, ale usoudil, že taková poznámka by byla nad Gregovo chápání.
Greg si masitou dlaní zamnul vyholenou lebku. Ta jizva na jeho ruce byla pořádná. A na druhé ruce měl podobnou.
"Anebo ta věc před pár rokama."
"Jaká?" chtěl vědět Bili.
Sloan si všiml, že Agnes nervózně žmoulá kapesník.
"Nebudu se o tom šířit před cizíma lidma," řekl Greg popuzeně.
"Promiň," omluvil se Bili rychle.
"Jenom se snažím dokázat, co jsem řek. Že někdo může dru-hejm dělat potíže i po smrti. Je to jasný jak facka. Byla děvka, když byla živá, je děvka i po smrti. Bůh jí prostě dal sviňskou duši. Věříte v Boha, Sloane?"
"Ne."
Agnes neklidně poposedla. Sloan si všiml, že na zdi visí tři krucifixy.
"Věřím v prodávání. Tím to hasne."
"Potom teda máte duši kšeftaře. Ohřátou na sedmatřicet stupňů." Greg ohrnul odulé rty. "Teda dokud jste naživu."
"A jaká je vaše duše, Gregu? Dobrá, nebo špatná?"
"No, rozhodně nejsem vyžírka," prohlásil důrazně. "Jinak posuďte sám. Nejsem jako vy, abych na sebe kdeco vykecal."
Světla trochu potemněla. Další pokles napětí v síti.
"No vemte si třeba zrovna tohle," řekl Greg. "Možná se tu ochomejtaj duše ňáký famílie a hrajou si s těma světlama. Co myslíš, Bille?"
"Kdo ví. Možná."
"Ňáký rodiny, co tu umřela," zamyslel se Greg. "Nevíš, jestli tu někdy někdo umřel, Bille?"
Agnes ztěžka polkla. Bili upil ze skleničky čehosi, co vypadalo jako zvětralá sodovka. Ruce se mu třásly.
Světla se zase rozjasnila. Greg se rozhlédl. "Co myslíte, jakou cenu asi má tenhle barák, Sloane?"
"Nemám tušení," odvětil Sloan otráveně. Už mu to popichování lezlo na nervy. "Prodávám počítače. Ne domy."
"Já bych řek, že nejmíň dvě stě táců."
Zpoza zavřených dveří se opět ozvaly ty zvuky. Tentokrát byly hlasitější, takže je bylo zřetelně slyšet i přes sténání větráku. Škrábání, pak dutá rána.
Všichni tři v pokoji se podívali tím směrem. Agnes a Bili se zatvářili stísněně, ale nikdo šramot ani slůvkem nekomentoval.
"Kde ty počítače prodáváte?" zajímal se Greg. "Dneska jsem byl v Durrantu. Teď mám namířeno na východ."
"Tady se obchody moc nehejbou. Lidi nemaj práci, viď, Bille?"
"Jsou to těžké časy."
"Těžký časy má teďka kdekdo." Greg působil opile, ale alkohol z něj netáhl. Sloan nikde neviděl jiné lihoviny než ještě nenačaté láhve portského a laciné kořalky za skleněnými dvířky baru. "Vsadím se, že cesťáci maj taky těžký časy. Dokonce i ty, který uměj prodávat, co buď jako vy."
Sloan se klidným tónem zeptal: "Co proti mně máte, Gregu?"
"Nic." Jenže mužovy ocelové oči vypovídaly o pravém opaku. "Jak jste na to přišel?"
"To bude tím horkem," zakročila rychle Agnes. "Dívala jsem se na reportáž na CNN. Ukazovali tam, co všechno má to vedro na svědomí. Výtržnosti v Detroitu, lesní požáry u Saginaw. Lidi z něj blázní."
"Blázní?" naježil se Greg. "Blázní?"
"Nemyslela jsem tebe," dodala kvapně.
Greg se obrátil ke Sloanovi. "Zeptáme se tady pana Cesťáka, jestli se chovám jako cvok."
Sloan si věřil, že by toho čápka během čtyř pěti minut položil na lopatky. Jenže by přitom nejspíš přišly k úhoně ty ozdobné serepetičky kolem. A přijeli by policajti a byly by s tím oplétačky.
"Tak co?"
"Ne, nepřipadáte mi jako cvok."

"To říkáte jenom proto, že se se mnou nechcete hádat. Možná nemáte duši kšeftaře, ale lháře..." Zamnul si dlaněmi obličej. "Sakra, potím se jako prase."
Sloan měl dojem, že se ten člověk přestává ovládat. Všiml si, že na stěně visí držák se dvěma puškami. Odhadoval, jak rychle by se k němu dostal. Je Bili takový hlupák, aby si na zeď pověsil nabitou odjištěnou zbraň? Třeba ano.
"Heleďte, já vám něco povím...," spustil Greg výhružně a bubnoval přitom tupými prsty o zapocené opěrky křesla. Vtom zařinčel zvonek.
Všichni na okamžik strnuli. Pak Greg vstal a šel otevřít.
Za dveřmi stál dlouhovlasý pořízek. "Volal tady někdo odta-hovku?"
"Ano, já." Sloan vstal a obrátil se k Billovi a Agnes: "Díky, že jste mě nechali, abych si od vás zavolal."
"Není zač."
"Opravdu se tu nechcete zdržet? Něco bych vám uvařila. Prosím..." Ta chudinka byla úplně zoufalá.
"Ne, už musím jet."
"Jo jo," pokýval hlavou Greg, "Dave už musí jet."
"Krucinál," ulevil si muž z odtahovky, "tady vevnitř je ještě větší dusno než venku."
Kdybys jen tušil jak moc, pomyslel si Sloan a vykročil po schodech k čekajícímu nákladáku.
Řidič naložil Sloanův nepojízdný chevrolet na plošinu, přikur-toval ho řetězy a oba nasedli do nákladáku. Najeli na dálnici a zamířili na východ. Klimatizace hučela a vháněla dovnitř báječně chladný vzduch.
Puštěné rádio chrastilo. Sloan ho přes hukot klimatizace pořádně neslyšel, ale řidič se k němu naklonil a naslouchal čemusi, co znělo jako závažná zpráva. Když zpravodajská relace skončila, poznamenal: "Tak ho ještě nechytli."
"Koho?" zeptal se Sloan.
"Toho vraha. Co zdrhnul z vězení."
"O tom nevím."
"Řekl bych, že to dotáhne do Nejhledanějších zločinců. Znáte ten pořad?"
"Ne. Já se na televizi moc nedívám."
"To já zas jo," řekl řidič. "Člověk se dozví spoustu věcí."
"Kdo že teda utekl?"
"Nějakej psychouš. Jako v Mlčení jehňátek. Co filmy, na ty chodíte?"
"Jo, to jo," odpověděl Sloan. "A tenhle se mi moc líbil."
"Ten chlap utek ze státní věznice ani ne dvacet mil odtud."
"Jak se mu to povedlo? Vždyť ta věznice má špičková bezpečnostní opatření, nebo snad ne?"
"To teda jo. Můj brácha tam..., ehm, můj brácha má kamaráda, kterej tam seděl za krádeže auťáků. Není to žádnej med. Ve zprávách povídali, že ten chlap byl zrovna na dvoře, když kvůli tomu vedru vypadnul proud. Náhradní zdroje nefungovaly nebo co, a tak byl elektrickej plot a světla snad hodinu bez šťávy. Než to zas nahodili, byl v prachu."
Sloan se otřásl, jak ho přes propocené oblečení zastudil ledový vzduch. "Znáte ty lidi, co jste mě u nich vyzvedl?" zeptal se řidiče. "Ty Willisovy?"
"Ne. Moc do těchhle končin nejezdím."
Pokračovali v jízdě dalších dvacet minut. Vtom Sloan vpředu zahlédl blikající světla.
"Zátaras," poznamenal řidič. "Nejspíš hledaj toho vězně."
Sloan uviděl dva policejní vozy. Uniformovaní policisté zastavovali projíždějící auta.
Obrátil se k řidiči: "Až tam dojedeme, zajeďte na stranu. Chci si s nimi promluvit."
"Jak je libo."
Když zastavili, Sloan vystoupil a ujistil řidiče: "Hned jsem zpátky." Zhluboka se nadechl, ale měl pocit, že stejně do plic ne-nasál žádný vzduch. Hrudník měl celý sevřený.
Jeden z policistů si ho všiml a zamířil k němu. Byl to chlap jak hora, v košili ztmavlé potem. "Stůjte, pane. Co si přejete?" Posvítil mu do očí baterkou. Sloan se představil a podal mu svoji vizitku. Přečetl si policistovu jmenovku: šerif Mills.
Policista přejel pohledem vizitku, pak Sloana a jeho oblek, a když usoudil, že na hledaného zločince nevypadá, zeptal se: "Co pro vás můžu udělat?"
"Ten humbuk je kvůli tomu člověku, co utekl z vězení?" Sloan kývl hlavou směrem k policejnímu autu.
"Ano, pane. Viděl jste snad něco, co by nás k němu mohlo dovést?"
"Asi o nic nejde. Ale říkal jsem si, že bych se vám o tom měl zmínit."
"Povídejte."
"Jak ten vězeň vypadá?"
"Utekl ani ne před dvěma hodinami. Ještě nemáme k dispozici fotografii. Je mu mezi třiceti a čtyřiceti, nosí bradku. Měří metr osmdesát a je svalnatý. Asi jako vy." "Má holou hlavu?"
"Ne. Ale na jeho místě bych si ji oholil, hned jak bych odtamtud vystrčil paty. A vousy jakbysmet." "Má tetování?"
"To nevím. Možná."
Sloan policistovi vylíčil, jak se mu porouchalo auto a zašel k Willisovým. "Myslíte, že by se ten uprchlý vězeň vydal tímhle směrem?"
"Jestli má všech pět pohromadě, tak ano. Kdyby zamířil na západ, čekalo by ho padesát mil lesem. Kdežto když si to namíří sem, může si ve městě ukrást auto nebo se dostat stopem na mezistátní."
"A kdyby to udělal, míjel by cestou dům Willisových?" "Ano. Kdyby se vydal po dvěstědvojce, tak ano. O co jde, pane Sloane?"
"Myslím, že by ten chlap mohl být u Willisových." "Cože'"
"Nevíte, jestli mají synovce?" "Pokud vím, nikdy se o žádném nezmiňovali." "Zkrátka, je u nich nějaký člověk - docela

odpovídá popisu toho vraha. Tvrdil, že je jejich synovec, který se zastavil na návštěvu. Ale něco tam nehrálo. Tak třeba byl čas na večeři, ale nejedli ani nic nevařili a v kuchyni nebylo špinavé nádobí. A kdykoli jim ten Greg něco poručil, poslechli jako hodinky. Jako by se ho báli rozzlobit."
Šerif vytáhl z kapsy papírový kapesník a otřel si tvář a čelo. "Ještě něco?"
"Podivně blábolil - o smrti a tak. Mluvil, jako by na umírání neviděl nic až tak špatného... Naháněl mi strach. Jo, a ještě něco - v jednu chvíli prohlásil, že o něčem nechce mluvit před cizími lidmi. Možná tím myslel mě, ale proč potom řekl lidmi, a ne člověkem? Znělo to, jako by měl na mysli i Billa a Agnes."
"Dobrý postřeh."
"Taky měl ošklivé jizvy. Jako by se připletl do rvačky na nože. A zmínil se o komsi, kdo umřel - o nějaké ženě, která ho po smrti týrá stejně jako zaživa. Napadlo mě, jestli tím třeba nemyslel, že měl trable se zákonem kvůli tomu, že ji zabil."
"Co jejich dcera?"
"Dcera?"
"Willisovi mají dceru. Sandy. Copak jste se s ní nesetkal? Je tady teď na prázdninách, jinak studuje na vysoké. Přes den pracuje v rychlém občerstvení Taco Bell. Touhle dobou už by měla být doma."
"Ježíšikriste," zamumlal Sloan. "Tu jsem neviděl... Ale něco mi to připomnělo. Dveře do jednoho pokoje byly zavřené a zevnitř se ozývaly nějaké divné zvuky. Všichni z toho byli celí nesví. Co když ji tam třeba svázal, nebo já nevím..."
"Panebože," zhrozil se šerif a znovu si otřel obličej. "Toho chlapa, co utekl, zavřeli za znásilňování a vraždy děvčat. Vyso-koškolaček." Vytáhl vysílačku. "Všem hatfieldským policejním jednotkám. Tady Mills. Mám stopu, která by mohla vést k uprchlému vězni. Pachatel je možná v domě Billa Willise na dvěstě-dvojce. Nechte u každého zátarasu jedno auto, jinak tam všichni okamžitě jeďte. Se zhasnutými světly se nenápadně přibližte k domu. Zastavte na příjezdovce, ale nechoďte dovnitř. Počkejte na mě."
Ve vysílačce se ozvaly odpovědi.
Šerif se obrátil ke Sloanovi. "Možná vás budeme potřebovat jako svědka, pane Sloane."
"Jistě, udělám, co bude potřeba."
"Ať vás řidič odveze na policejní stanici na Elm Street. Je tam moje holčička, jmenuje se Clara. Povězte jí všechno, co jste řekl mně. Zavolám jí a řeknu jí, ať s vámi sepíše výpověď."
"S radostí, šerife."
Šerif se rozeběhl k autu a naskočil dovnitř. Zástupce nasedl vedle něj, smykem se otočili o sto osmdesát stupňů a se zakvílením pneumatik vyrazili k domu Willisových.
Sloan se za nimi díval, pak nastoupil zpátky do náklaďáku a prohodil k řidiči: "Ani ve snu by mě nenapadlo, k čemu se připletu."
"Tohle byl nejzajímavější telefonát, k jakému jsem kdy vyjel, to vám teda řeknu," poznamenal řidič.
Zařadil se s vozem zpátky na dálnici a zamířil ke slabému světelnému oparu nad rozpáleným městem Hatfield.
"Nevidím uvnitř nikoho kromě Willisových," zašeptal šerifův zástupce, když rychle nahlédl do domku postranním oknem. "Sedí tam a mluví spolu. Bili a Agnes."
K domu už se sjeli tři policisté a dvě policistky - pět osmin hat-fieldského policejního sboru.
"Třeba si zrovna odskočil. Jdeme tam."
"Zaklepeme?"
"Ne," zamumlal šerif, "nezaklepeme."
Rozrazili vstupní dveře tak prudce, že Agnes leknutím upustila skleničku se sodovkou na gauč a Bili automaticky skočil k držáku s puškami. Pak mu došlo, že je to šerif se svými zástupci.
"Pro boha živého, vy jste nás ale vyděsil, Hale."
"Div jsem si nespolkla mandle," zamumlala Agnes a vzápětí svého muže napomenula: "Nerouhej se, Bille."
"Je všechno v pořádku?"
"No ovšem. Proč?"
"A co vaše dcera?"
"Vyrazila si s kamarády. Jste tu kvůli ní? Stalo se jí něco?"
"Ne, nejsme tu kvůli ní." Šerif Mills schoval zbraň. "Kde je ten chlap, Bille?"
"Kdo?"
"Ten člověk, co tu byl."
"Ten, co se mu porouchalo auto?" zeptala se Agnes. "Odvezla ho odtahovka."
"Ne, toho nemyslím. Ten, co si říkal Greg."
"Greg?" zopakovala Agnes. "Ten už taky odjel. Co se děje?"
"Kdo je to?" chtěl vědět šerif.
"Syn mého zesnulého bratra," odpověděl Bili.
"On je opravdu váš synovec?"
"Ano - i když mě to nijak netěší."
Šerif si urovnal pouzdro. "Toho Sloana, toho chlapa, co si od vás volal odtahovku, napadlo, že by Greg mohl být ten uprchlý vězeň. Báli jsme se, že vás drží jako rukojmí."
"Jaký uprchlý vězeň?"
"Vrah, co utekl z vězení nedaleko odtud. Psychopat. Zmizel před pár hodinami."
"To snad ne!" zalapala po dechu Agnes. "Nedívali jsme se dneska na zprávy."
Šerif jim vylíčil, co mu pověděl Sloan: že se podle něj Greg choval podivně, že si ho Willisovi u sebe zjevně nepřáli a možná z něj dokonce měli strach.

Agnes pokývala hlavou: "No, víte..."
Odmlčela se a pohlédla na manžela. Ten přikývl: "To je v pořádku, zlato, klidně mu to pověz."
"Když Bili loni přišel o práci, nevěděli jsme, co si počít. Neměli jsme skoro žádné úspory a moje práce v knihovně moc nevynáší. A tak nám nezbylo než si půjčit. V bance se s námi odmítli bavit, a tak jsme se obrátili na Grega."
Bili potřásl hlavou. Očividně se styděl. "Greg je z naší rodiny nejbohatší."
"Vážně?" podivil se šerif Mills.
Agnes přitakala. "Ano. Je instalatér. Vlastně majitel instalatérské firmy. Topí se v penězích. Patří mu osm nákladňáků. Zdědil ten podnik po Billově bratrovi."
Manžel navázal: "Půjčil jsem si od něj. Pochopitelně trval na druhé hypotéce na dům. A napočítal si horentní úroky. Víc, než kolik by si naúčtovali v bance. Byl pěkně protivný, protože jsme se s ním a s jeho otcem nestýkali, když vyrůstal - já si s bratrem nikdy moc nerozuměl. Ale půjčil nám, což by nikdo jiný neudělal.
Myslel jsem, že touhle dobou už budu mít jinou práci, ale žádnou jsem nesehnal. A skončila mi podpora v nezaměstnanosti. Když už jsem nedokázal půjčku splácet, přestal jsem mu zvedat telefony. Hrozně jsem se styděl. Dneska večer sem Greg bez ohlášení přijel. Dal nám co proto. Vyhrožoval, že nám propadne hypotéka a skončíme na ulici."
"A pak zazvonil pan Sloan. Doufali jsme, že se u nás zdrží. Bylo to jak zlý sen, sedět tu a poslouchat Grega, jak omílá dokolečka pořád totéž."
"Sloan tvrdil, že Greg má jizvy. Jako od rány nožem." "Nejspíš se zranil při práci," řekl Bili. "Co to povídal o nějaké ženě, která před časem zemřela?" Bili pokrčil rameny. "Neřekl nám, na co přesně naráží." Podíval se na Agnes. "Ale nejspíš myslel svou přítelkyni. Umřela při autonehodě a Greg na pár měsíců takříkajíc podědil jejího syna. Byly s tím problémy - asi si umíte představit, že Greg není zrovna vzorný otec. Nakonec se toho chlapce ujala její sestra."
Šerif si vzpomněl ještě na něco, o čem se Sloan zmínil. "Prý slyšel něco odvedle z pokoje. Připadalo mu to podezřelé."
Agnes zrudla jako pivoňka. "To byla Sandy." "Vaše dcera?"
Přikývnutí. Žena nebyla s to pokračovat, a tak ji zastoupil Bili: "Přivedla si domů svého chlapce. Šli do jejího pokoje, aby se převlékla z pracovního stejnokroje, než vyrazí za zábavou. A pak... určitě si to umíte domyslet. Domlouval jsem jí, ať na nás bere ohledy. Ať to spolu nedělají, když jsme doma. Ale ona člověka neposlechne."
Takže to celé bylo jedno velké nedorozumění, pomyslel si šerif.
Bili se slabě zasmál. "Takže vy jste si mysleli, že Greg je uprchlý vrah? No to se povedlo!"
"Znělo to docela věrohodně," ohradil se šerif. "Jen se nad tím zamyslete. Ten chlap utekl v pět večer. Takže by akorát stihl ukrást někde auto a dojet sem z Durrantu." "To je fakt," přisvědčil Bili. Šerif se vrátil ke dveřím a vzal za kliku.
"Počkejte, Hale," zarazil ho Bili. "Říkal jste z Durrantu?"
"Ano. Tam je přece ta věznice, co z ní uprchl."
Bili se podíval na Agnes. "Neříkal ten Sloan, že jede z Durrantu?"
"Ano, to říkal."
"Vážně?" zeptal se šerif. Vrátil se k Willisovým. "Co o něm vlastně víte?"
"Skoro nic. Prý prodává počítače."
"Počítače?" Šerif se zamračil. "Tady?"
"Aspoň to tvrdil."
To bylo zvláštní; Hatfield nebyl žádnou baštou moderních technologií. Nejbližší maloobchodní prodejna počítačů se nacházela patnáct mil odtud. "A co ještě?"
"Když teď o tom tak přemýšlím, vyjadřoval se dost vyhýbavě. Vlastně nám o sobě skoro nic neřekl. Jen se zmínil, že jeho rodiče jsou po smrti."
"Ale nevypadal kvůli tomu nijak utrápeně," podotkla Agnes.
Šerif se nahlas zamyslel: "Sloan je zhruba stejně starý jako ten vrah a má podobnou postavu. A taky tmavé vlasy."
Sakra, zaklel v duchu, ani jsem po něm nechtěl řidičák, stačila mi vizitka. Co když skutečného Sloana zabil a ukradl mu auto...
"Ještě něco mě napadá," vzpomněl si Bili. "Tvrdil, že se mu přehřál motor u auta. Člověk by čekal, že obchodní cestující bude jezdit v zánovním bouráku. A navíc, copak se ještě dneska auta přehřívají? To už se přece skoro nestává. Tím spíš ne v noci."
"Panenko Marie, Matko boží," vydechla Agnes a pokřižovala se. Zřejmě výjimečně porušila pravidlo, že se nesluší rouhat. "Byl přímo tady, v našem domě!"
Ale šerif ji nevnímal, jeho mysl se dál ubírala znepokojivými stezkami. Sloan tušil, že na ulici bude zátaras, uvažoval. A tak si sám poškodil auto, zavolal odtahovku a elegantně policii obelstil. Sakra, vždyť on si drze přikráčel přímo ke mně a nakrmil mě tou povídačkou o Gregovi, aby nás svedl ze správné stopy.
Proklouzl nám mezi prsty. Možná je...
Ne!
Všechno se v něm sevřelo. Poslal Sloana na policejní stanici, kde je momentálně jen jeden jediný člověk - Clara. Jednadva-cetiletá. Krásná.
Když se o ní zmínil jako o "své holčičce" nebyl to projev mužského šovinismu. Clara byla jeho dcera, přes prázdniny pro něj pracovala.
Vrhl se k telefonu Willisových a vytočil číslo na stanici. Nikdo to nezvedal.
Šerif Mills se vyřítil z domu a naskočil do auta. "Panebože, ne, jen to ne..."
Zástupce se také modlil ke všem svatým. Ale šerif ho neslyšel. Sotva dosedl na sedadlo, přibouchl dvířka. Deset vteřin nato už se vůz stotřicítkou řítil rozpálenou nocí, protkanou tisíci světélek.

Tentokrát se žádná nenápadná obhlídka místa nekonala.
Na Elm Street šerif prudce dupl na brzdu, až překotil kontejner a po ulici se rozkutálely prázdné láhve od limonád a piva.
Zástupce vyběhl z auta hned za ním, v ruce krátkou brokovnici, nabitou a odjištěnou.
"Jak budeme postupovat?" zeptal se.
"Takhle." Šerif Mills se rozmáchl, ramenem vyrazil dveře a s namířenou zbraní vpadl dovnitř. Zástupce se mu držel v patách.
Vzápětí se oba překotně zastavili a zůstali zírat na ty dva, které vyrušili od popíjení ledového čaje. Dave Sloan i šerifova dcera vylekaně třeštili oči.
Policisté sklopili zbraně.
"Táti!"
"Co se děje, šerife?" zeptal se Sloan.
"Ehm...," zakoktal se šerif. "Pane Sloane, mohl byste mi ukázat nějaký průkaz totožnosti?"
Sloan mu podal řidičský průkaz a šerif si prohlédl fotografii; byla skutečně Sloanova. Šerif jim zahanbeně vysvětlil, k jakému podezření dospěl po rozhovoru s Willisovými.
Sloan to vzal s humorem. "Měl jste si o ten řidičák říct rovnou, šerife."
"To jsem měl. Co se dá dělat. Prostě mi to připadalo podezřelé. Řekl jste jim, že jste přijel z Durrantu..."
"Firma, pro kterou pracuju, instaluje a spravuje počítače v tamní věznici. Je to jedna z mých největších zakázek." Zalovil v náprsní kapse a ukázal šerifovi doklad o provedení práce. "Ty výpadky proudu z horka jsou pro počítače hotová pohroma. Pokud je správně nevypnete, všemožně zlobí."
"Omlouvám se, pane. Pochopte..."
"...že po svobodě běhá vrah." Sloan se zasmál. "Takže oni si mysleli, že ten vrah jsem já. Asi je to fér, když já si myslel, že je to Greg."
"Volal jsem sem," obrátil se šerif k dceři. "Nikdo to nebral. Kdes byla?"
"Ále, přestala fungovat klimatizace. Šli jsme se s panem Sloa-nem mrknout dozadu, jestli s tím něco svedeme."
Chvilku nato vylezl z faxu papír. Byla na něm fotografie mladého muže s bradkou a krátkými tmavými vlasy - policejní snímek uprchlého vězně zepředu a z profilu.
Šerif ho ukázal Sloanovi a Claře. Nahlédl do vězeňských dokumentů. "Jmenuje se Tony Windham. Pochází z bohaté rodiny z Ann Arboru. Milionářský synáček - svěřenecké fondy, soukromé školy. Vystudoval s vyznamenáním. Jenže je s ním něco špatně. Zabil šest žen a u soudu neprojevil sebemenší výčitky svědomí. Ale z Hatfieldu se nedostane. Dvěstědvojka a sedmnáctka jsou jediné silnice, které vedou na mezistátní, a my kontrolujeme každé projíždějící auto."
Obrátil se k zástupci: "Pošli ostatní zpátky k zátarasům."
Šerif vyprovodil Davea Sloana, ukázal mu, kudy se dostane k autoservisu, kde mu opravují chevrolet, a nasedl spolu se zástupcem do auta. Otřel si promáčeným papírovým kapesníkem pot z čela a rozloučil se se Sloanem. "Mějte se hezky a snažte se v tom vedru neusmažit."
Sloan se rozesmál. "To byste stejně dobře mohl radit sněhulákovi v pekle. Na shledanou, šerife."
V Earlově autoservisu došel Sloan k mechanikovi, který byl propocený a samý flek od oleje.
"Tak už to je," hlásil mechanik.
"Co s tím bylo?"
"Upadl uzávěr, a tak vyplivl chladič, to je všecko. Je mi blbý vůbec vám za takovou maličkost něco účtovat."
"Ale stejně to uděláte."
Automechanik si sundal upocenou baseballovou čepici a otřel si s ní čelo. Pak si ji zase nasadil. "Nebejt tý vaší čtyřkolky, moh jsem si hovět doma pod sprchou."
"To je fakt."
"Přijde vás to jenom na dvacku."
Za jiných okolností by Sloan smlouval, ale teď chtěl co nejrychleji odjet. Zaplatil, nasedl do auta, nastartoval a nastavil klimatizaci na maximální výkon. Vyjel na hlavní silnici a zamířil ven z města.
Deset mil východně od Hatfieldu, nedaleko mezistátní, zajel na stanici dálkových autobusů Greyhound. Zastavil v odlehlém koutě parkoviště, vystoupil z auta a otevřel kufr.
Podíval se dovnitř a pokynul hlavou vousatému mladíkovi ve vězeňském stejnokroji. Muž stočený do klubíčka mhouřil oči do pronikavé záře lamp a lapal po dechu.
"Jak je?" optal se Sloan.
"Kristepane," zamumlal Tony Windham. Hladově lokal vzduch a hlava se mu kymácela ze strany na stranu. "Je mi horko..., motá se mi hlava. Berou mě křeče."
"Vylez, ale pomalu."
Sloan mu pomohl ven z auta. I s bradkou a potem zmáčenými vlasy vypadal vězeň spíš jako nějaký bankovní úředník než jako několikanásobný vrah. Ačkoli, pomyslel si Sloan, ty dvě činnosti se přece navzájem nevylučují.
"Promiň," omluvil se. "Odtahovce to trvalo dýl, než jsem čekal. A pak jsem zůstal trčet v šerifově kanceláři a musel počkat, než se vrátí."
"Vypil jsem dvě flašky vody," řekl Windham, "a vůbec se mi nechce čůrat."
Sloan se rozhlédl po liduprázdném parkovišti. "V celou jede autobus do Clevelandu. Tady máš lístek a falešný řidičák."
Podal Windhamovi sportovní tašku, ve které byly také toaletní potřeby a oblečení. Vězeň se schoval za kontejner a převlékl se do džín a trička s nápisem "Rokenrolová síň slávy". Vězeňský mundúr hodil do popelnice. Pak se nahrbil, začal se pomocí tekutého mýdla a stolní vody Evian holit a pohmatem se ujišťoval, že žádné vousy neopomněl. Když skončil, zastrkal si vlasy pod baseballovou čepici.

"Jak vypadám?"
"Jako zbrusu nový člověk."
"Krucinál, vám se to fakt povedlo, Sloane! Jste machr."
Sloan se potkal s Tonym Windhamem před měsícem ve vězeňské knihovně, když kontroloval upgrade vězeňského počítačového systému. Windham mu připadal sympatický, bystrý a energický - zkrátka pozoroval u něj tytéž vlastnosti, které vynesly na obchodnický piedestal jeho samotného. Hned si padli do oka. Nakonec Windham Sloanovi nabídl, že si od něj koupí to jediné, o co stojí - svobodu. O ceně nesmlouvali. Sloan si řekl o tři miliony a milionářský synek zařídil, aby byly peníze odeslány na anonymní účet za oceánem.
Sloan se rozhodl počkat na nějaký obzvlášť horký den a potom - tak, aby to vypadalo jako náhodný výpadek proudu - pomocí počítače odpojil proud a bezpečnostní systémy. Tím Windhamovi poskytl příležitost přelézt plot. Za branami věznice ho vyzvedl a vrah si vlezl do kufru auta, kam Sloan předem vyvrtal vzduchové otvory a naložil láhve vody. Sloan počítal s tím, že policie zatarasí silnice a bude prohledávat každé auto, a tak zastavil poblíž jednoho z těch mála domů u dvěstědvojky a odšrouboval uzávěr chladiče, aby se přehřál motor. Pak požádal, jestli si může zatelefonovat. Chtěl se dozvědět o lidech, u kterých zastaví, něco víc, aby si mohl vymyslet věrohodnou historku o podivném dění v domě, kterou napovídá policistům, aby odvedl jejich pozornost a neprohledávali mu auto. Ani ve snu by ho však nenapadlo, že mu osud přihraje do cesty tak skvělou vějičku, jakou byl potrhlý instalatér Greg.
Došlo mi, že mezi životem a smrtí není žádnej rozdíl. Vůbec žádnej. Co vy na to?
Sloan podal Tonymu Windhamovi pět set dolarů v hotovosti.
Vrah si s ním potřásl rukou. Pak se zamračil. "Asi byste rád věděl, jestli si dám pokoj, když jsem teď venku. Anebo jestli to budu dělat dál. To s těma holkama."
Sloan pozvedl ruku, aby ho umlčel. "Řeknu ti něco, co jsem se při své práci naučil, Tony. Jakmile je obchod uzavřen, dobrý ob-
chodník nepřemýšlí o tom, jak zákazník s koupeným zbožím naloží."
Tony pokýval hlavou a vykročil k autobusové zastávce, tašku přehozenou přes rameno.
Sloan nasedl zpátky do služebního auta a nastartoval. Otevřel kufřík a prohlédl si plán svých zítřejších štací. Pár jich vypadá docela slibně, pomyslel si. Nastavil klimatizaci na maximum, vyjel z parkoviště a zamířil na východ najít hotel, kde by mohl přenocovat.
Věříte v Boha, Sloane?
Ne. Věřím v prodávání. Tím to hasne.
Potom teda máte duši kšeftaře.
Jo, přesně tak, pomyslel si Sloan.
Ohřátou na sedmatřicet stupňů.
* * *
Poslední vamp
David Handler
David Handler se narodil a vyrůstal v Los Angeles, v němž se odehrává i jeho povídka Poslední vamp, a vydal dva vysoce oceňované romány o dospívání v tomto městě - Kiddo a Boss. Poté se uchýlil k detektivním příběhům. Napsal osm knih, ve kterých vystupuje činorodý námezdní pisálek Stewart Hoag; jedna z nich -The Man Who Would Be F. Scott Fitzgerald - vyhrála cenu American Mystery a Edgarovu cenu. Také hojně píše pro televizi a film na obou pobřežích Spojených států a pod pseudonymem Russell Andrews je spoluautorem mezinárodně úspěšného thrilleru Gideon. Vydáním knihy The Cold Blue Blood v říjnu 2001 zahájil novou detektivní sérii, v níž vystupuje nesourodá dvojice bojující proti zločinu - newyorský filmový kritik Mitch Berger a connecticutská policistka Désiree Mitryová. David Handler v současnosti žije ve dvě stě let starém domě v Old Lyme v Connecticutu.

"Mně snad vypadnou oči - to je Mildred Toddová!" zašeptal mi vzrušeně poručík Marco Gianfriddo z newyorské policie. Snídali jsme v kavárně Sportsman's Lodge na rohu Ventura Boule-vardu a Coldwater Canyon Avenue a on byl pořád ještě trochu vyvalený ze všech těch známých tváří kolem. Popravdě řečeno, byl z nich úplně paf.
"To těžko. Mildred Toddová je už dávno po smrti." "Jo? To běž říct té staré dámě, co sedí sama tamhle v rohu a popíjí čaj."
"Marco, tamhle popíjejí čaj tři osamělé staré dámy." Měl bych objasnit, že kavárna Sportsman's Lodge je - řečeno filmařskou hantýrkou - kříženec mezi Starožitníkovým krámem, Dnem kobylek a Jurským parkem. Když si tu člověk posedí dost dlouho, vystřídá se před ním plejáda snad všech bývalých hollywoodských veličin; vysedávají u stolku, vyšívají, ukazují někomu fotky vnoučat nebo jen tak podřimují. Je to taková kombinace kavárny, shromáždění rady starších a domova důchodců. Chodí sem každý, kdo někdy prchal v autě v MNimnixu. Každý, kdo se někdy svezl na Lodi lásky.
S Gianfriddem jsme do Studio City přiletěli z New Yorku, abychom získali smlouvu na nový seriál. Stejně jako jindy jsem si to namířil do Sportsman's Lodge, toho úžasného hotelu, který pamatuje hollywoodskou zlatou éru, obklopeného exotickými zahradami s umělými potůčky, v nichž plavou duhoví pstruzi. Děti je dříve chytávaly, zatímco jejich rodiče si hověli v okázalé jídelně a obraceli do sebe jedno martini za druhým. V poslední době hotel poněkud sešel, jeho sláva vybledla a už tu nikdo ryby nelovil. Ale já ho přesto měl tisíckrát radši než Four Seasons a podobná předražená monstra. Ve Sportsmait's Lodge je za každým člověkem příběh. Jakožto bývalého novináře - a když je jednou někdo novinářem, zůstane jím do konce života - mě podobná místa odjakživa fascinovala. Krom toho je to odsud kousek k obřím studiím na Radfordu. A přímo přes ulici stojí supermarket Hughes, kde mají otevřeno nonstop, a hned vedle je Jerryho lahůdkářství s celonočním provozem. Newyorčan se tu cítí skoro jako doma.

Ne sice úplně, ale skoro.
S tím naším seriálem - bylo to něco mezi Donniem Brascem a Bratry McMullenovými - se to vyvíjelo nadmíru slibně. Filmoví papaláši z nás byli na větvi; vzrušeně valili oči, když jsme potřebovali, smáli se, když jsme potřebovali, a co je hlavní, v rozhodující chvíli nám kývli. Prý že to berou. Aby ne; vždyť jsem pro ně dělal trhák Život v ulicích, svižný krimiseriál, v němž jsem vycházel ze svých skutečných zážitků z mládí, kdy jsem dělával kriminálního reportéra pro jeden z newyorských bulvárních deníků. Hlavním trumfem byl ovšem Gianfriddo - detektiv z oddělení vražd, statný čtyřicátník, z něhož vyzařoval klid a sebejistota člověka, který už zažil všecko, co se zažít dá. Objevil jsem ho, jestli se to tak dá nazvat, díky tomu, že mi začal posílat nevyžádané scénáře. Skrývaly v sobě ohromný příslib; dialogy měly neskutečný švih a spád. Zaujaly mě natolik, že jsem Gianfridda přizval na schůzku našeho autorského týmu. Zakrátko už pro nás psal epizody k seriálům a já mu na oplátku pomáhal rozvíjet drama o pospolité rodině policajtů, z níž sám pocházel. Teď už jsme měli v kapse smlouvu na pilotní díl a hodlali jsme se do něj pustit u bazénu, vysvlečení do půl těla. Když jsme odlétali z New Yorku, bylo tam pětatřicet stupňů. Tady ve Studio City bylo příjemných dvaatřicet. Letadlo zpátky domů nám letělo až ve čtyři.
Jen kdybych dokázal Gianfridda přimět, aby přestal zírat na tu drobnou starou dámu usrkávající čaj...
Nikdy předtím jsem v jeho tváři neviděl takový nelíčený obdiv, a všechen patřil té letité, byť roztomilé stařence v pánské košili, která jí byla příliš velká, brčálově zelených strečových kalhotách a děrovaných ortopedických botách. Měla nejsvětlejší modré oči, jaké jsem kdy viděl, jemné rysy a sněhobílé vlasy stažené do ohonu. Pročítala si v ranních Timesech horoskop, popíjela čaj a ukusovala suchý toast.
"Ta dáma bývala královnou film noir," pronesl Gianfriddo tichým uznalým hlasem. "Pamatuješ se na ni přece, Alexi, nebo snad ne?"
Abych se nepamatoval! Hereček, které se v těch nádherně temných, melancholických černobílých thrillerech z konce čtyřicátých a začátku padesátých let specializovaly na role žen-vampů, bylo víc. Napadají mě třeba Jane Greerová nebo Marie Windsorová. A taky Gloria Grahamova a Jan Sterlingová. Ale Mildred Toddové nesahala žádná z nich ani po kotníky - stačí si vzpomenout na to, jak v roce 1950 v Deseticentovém tanci, dneska už klasice žánru, dohánělа muže k šílenství coby dráždivá, intrikánská šantánová tanečnice jménem Lorelei Evansová. Zápletka filmu se točila kolem ozbrojené loupeže. Lupiči se rozhádali. Podraz na podraz. A uprostřed toho všeho Mildred; rozeštvávala proti sobě Roberta Mitchuma a Edmonda CBriena. Byla vyzývavost sama; postelové oči, plné rty. Byla lakonická a uštěpačná, tvrdá jako křemen a nikdo si na ni nepřišel. Dokonce ani Mitchum. Ale dlouho si slávy neužila. Přišly časy Doris Dayové, svět Technicoloru, a ona byla odsouzena k rolím v béčkových sci-fi filmech o slizkých jednookých příšerách z močálů. A pak se z plátna úplně vytratila. Dlouhé roky jsem ji v ničem neviděl. Teď už jí muselo táhnout na osmdesát.
"Páni, jako kluk jsem do ní byl blázen," zasnil se Gianfriddo. "Byla to holka mých snů."
"Tak jí to běž říct. Uděláš jí radost." "Ne, to přece nemůžu." "Marco, píšeš vlastní seriál. Jsi teď v kurzu." "Hele, co takhle nabídnout jí roli?"
Musím přiznat, že mě to taky napadlo. Před pár lety udělala něco podobného Roseanne - všude v novinách se psalo o tom, jak po letech vytáhla na obrazovku Shelley Wintersovou. Třeba se proslulá Mildred Toddová nechá nalákat na roli hrdinovy řízné brooklynské babičky. "Běž jí to nadhodit," vybídl jsem Gianfridda.
"Pojď se mnou."
A tak jsem šel. Marca to k ní táhlo jako můru ke světlu, já se držel v pozadí.
"Směli bychom si k vám přisednout, paní Toddová?" zeptal se jí.
Polekaně zvedla oči. "Prosím?" "Jste přece Mildred Toddová?"
Několikrát se pomalu nadechla a vydechla, jako by se snažila potlačit nával paniky. Dráždivě vyzývavý pohled, který jí v mládí sálal z očí, nahradila nejistota a strach. "Jaká Mildred Toddová?" zeptala se tiše. Její mluva vyvolávala spíš představu salonní společnosti než předměstských ghett, z jakých pocházely její hrdinky. "Jste to vy," nenechal se odradit Gianfriddo. "Píšeme tady s kolegou nový seriál a napadlo nás, že bychom vám dali roli. Smíme si přisednout?"
Sotva znatelně přikývla a my se posadili. "Jsme scenáristi. Tedy opravdový scenárista je Alex. Alex Koff-man, ten, co dělá Život v ulicích. Já jsem jenom policajt, co mu sekunduje."
Stará dáma zbledla jako stěna. "Vy jste od policie?" "Normálně ano, ale teď zrovna ne. Zatoulal jsem se do nesprávných končin."
"Můj milý, já bloudím v nesprávných končinách od roku devatenáct set čtyřicet čtyři."
Rozesmál se, u vytržení nad tím, že nám předvedla svůj někdejší ostrovtip. "Je pro mě obrovská čest seznámit se s vámi, paní Toddová. Jsem váš ctitel."
Mildred zalétla úzkostlivým pohledem ke dveřím, jako by odtud nejradši zmizela. Pak se otočila zpátky ke Gianfriddovi a změřila si ho od hlavy k patě. "Když jsem já točila filmy, byl jste ještě na houbách."
"Celé noci jsem kvůli vám vysedával před televizí."
"Tak to musíte být moc a móóóc zlobivý kluk."
"Počkat... Přesně tohle jste řekla Edmondovi O'Brienovi v De-seticentovém tanci. Že je to tak? V té scéně v taxíku, potom, co vás sbalil v tančírně."
"Jenom si myslel, že mě sbalil," odfrkla si.
"Jasně, ve skutečnosti jste vy sbalila jeho," rychle přikývl Gian-friddo.
Mildred povytáhla obočí. "Vy jste snad vážně můj ctitel."
"Vždyť jsem vám to říkal. Co teď vlastně děláte?" zajímal se. "Jste v penzi?"
Pohrdavě se zasmála. "Herci do penze neodcházejí. Nejdřív vám agent přestane odpovídat na telefonáty. Potom od vás lidi v restauracích začnou odvracet pohled. A pak prostě přestanete existovat. Už po vás neštěkne ani pes." Rozhlédla se po ostatních, kteří na tom byli stejně jako ona. "Jenže my ještě pořád žijeme. A všichni jsme hrozně..." Odmlčela se.

Znovu jsem si povšiml, že je podivně roztržitá a nervózní. Kdykoli do kavárny někdo vešel, strnula. A vůbec se z nás nepokoušela vytáhnout podrobnosti ohledně nabízené role. To se u herečky hned tak nevidí.
Gianfriddo její podivné chování taky zaregistroval. "Děje se něco, paní Toddová? Můžeme vám nějak pomoct?" Ten člověk byl obdařen neobyčejnou schopností uklidňovat. A vřelýma, upřímnýma očima oddaného kokršpaněla.
Natáhla se přes stůl a položila svou poloprůsvitnou, křehkou ruku na jeho. V prstech jí pocukávalo, jako když papoušek v posledním tažení zatíná drápky. "Ptáte se mě, jestli mi nemůžete pomoct, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě..."
"Pro vás cokoli, paní Toddová."
"Popravdě řečeno..." Sklopila oči a zaváhala. "Ocitla jsem se v hrozné šlamastyce." "V jaké?"
"Chce mě zabít!" Celá se třásla a z hlasu jí zaznívala naléhavost hraničící s hrůzou.
"Kdo vás chce zabít?" zeptal jsem se. "Protože znám pravdu. Protože vím, jak to bylo." Pochybovačně jsem se na ni přes stůl zadíval. Na mysli mi vytanulo slovo alzheimer. Ale oči měla jasné a pohled přímý. "Kdo vás chce zabít?"
"Max Diamond," zašeptala.
"Cože?" Max Diamond už přes půl století vládl filmové společnosti Panorama Studios. Na západním pobřeží byste nenašli mocnějšího a bohatšího magnáta. Bez jeho požehnání neměl člověk šanci stát se guvernérem, prezidentem velké firmy ani filmovou hvězdou. Hollywood, to byl Max Diamond. Přestože mu už táhlo na devadesát, pořád byl předsedou správní rady, pořád byl neomezeným vládcem. "Co s tím má společného Max Diamond?" nechápal jsem.
Mildred sáhla po šálku s čajem. "Chce mě zabít, jak už jsem povídala," odvětila a napila se.
"Proč by to dělal?" optal se Gianfriddo jemně. "Protože chci svoje peníze. A je to pořádný balík. Sto tisíc dolarů, když už to musíte vědět. Patří mi. Vydělala jsem si je. A chci je."
"Máte to písemně?" zajímal jsem se. "Jestli chce vycouvat ze smlouvy, dobrý právník by určitě..."
"Ne ne," skočila mi do řeči. "Nejde o pracovní záležitost. Je to osobní, jenom mezi Maxem a mnou. Slíbil, že když budu zticha, postará se o mě. Něco na něj totiž vím. Vím, jak si pomohl ke svému postavení. Nikdo jiný o tom nemá ani potuchy. Jenom Max a já. A je to jediná cennost, která mi zbyla. Nemám auto ani úspory. V podstatě se živím žrádlem pro psy. Řekla jsem mu to. Že ty peníze nutně potřebuju. Ať mi je dá, nebo... A on... on mě nechal sledovat. Někoho mi pověsil na paty."
"Mám známé u zdejší policie," nabídl Gianfriddo. "Jestli chcete, můžu jim zavolat."
"Ne, policajty do toho tahat nechci," odmítla rázně.
"Proč ne, paní Toddová?"
"Protože pak bych z těch peněz nedostala ani cent. Možná jsem stará bába, ale hloupá nejsem." Sáhla do odřené kožené kabelky, vylovila zrcátko a rtěnku a začala si krášlit rty křiklavou červenofialovou barvou. "Max zná lidi, kteří by to mohli udělat. Tím myslím odpravit mě. Přiletí sem z Las Vegas nebo z Detroitu. Přetáhnou mě něčím přes hlavu. A všichni si budou myslet, že jsem upadla ve vaně nebo tak něco, prostě nehoda, jaké se stávají vetchým starým ženským, co žijou samy..." Odmlčela se. Hruď se jí zdvíhala, jako by vyběhla pět pater. Znám herečky, vždyť mezi nimi mám spoustu přítelkyň. Jenže Mildred to nehrála. Vážně měla strach.
"A jak si tedy pomohl ke svému postavení?" zeptal jsem se.
"Tady ne..." Mildred se ke mně naklonila přes stůl. "Tady o tom mluvit nebudu. Je tu moc lidí. Kdyby jim někdo nabídl roli, klidně by mě podrazili. Třeba i za štěk." Olízla si čerstvě namalované rty špičkou jazyka. "Znáte restauraci Kowloon Gardens, pánové?"
"Najdeme to," ujistil ji Gianfriddo.
"Sejdeme se tam v poledne. Přijďte sami. Nikoho jiného s sebou nevoďte. Rozumíte? Nikoho!"
Kowloon Gardens byla malá, ospalá čínská restaurace tři bloky od Sportsman's Lodge. Když jsme tam v poledne dorazili, Mildred ve ztemnělém denním baru popíjela třetí sklenici mai tai. Seděla stranou, na hlavě široký slamák stažený hluboko do čela.
"Řekni mi jedno, Marco," prohodil jsem, když jsme vcházeli do dveří. "Jak jsme se v tomhle nepovedeném filmu ocitli?"
"Pomáháme člověku v nesnázích," odvětil polohlasem. "Já to dělám dnes a denně, Alexi. Mám to v popisu práce. Jestli se tobě do toho nechce, klidně se na to vykašli."
"Nepřipadá v úvahu. Jsi možná ostřílený veterán v boji se zločinem, ale v Hollywoodu se ani za mák nevyznáš. Někdo ti musí krýt záda."
Nejenže jsem mu je kryl, dokonce jsem k nim i mluvil. Gianfriddo už totiž kráčel přes bar vstříc své zbožňované hvězdě stříbrného plátna.
"Nechala jsem si to projít hlavou," řekla nám, když jsme si objednali pivo. "Jestli z něj vyrazíte, co mi dluží, polovinu vám dám." "Nechceme vaše peníze, paní Toddová," ohradil se Gianfriddo.
"Nemůžu po vás přece chtít, abyste to dělali zadarmo," trvala na svém. Jazyk se jí už trochu pletl.
"Co kdybyste nám pověděla všechno pěkně od začátku?" vybídl ji Gianfriddo laskavým tónem.
"Tak dobře," souhlasila. "Ale nejdřív se vás chci na něco zeptat. Má vražda promlčecí lhůtu?"
Gianfriddo povytáhl obočí. "Ne, nemá." "To je dobře. Max Diamond totiž kdysi zabil člověka. Zastřelil ho. Stalo se to už dávno, hrozně dávno. A ten člověk nebyl jen tak někdo..." Zmlkla a sáhla po své sklenici. Když si ji nesla ke rtům, bylo vidět, jak se jí třese ruka.
"Kdo to byl, paní Toddová?" zeptal jsem se. Když vyslovila jméno oběti, oběma nám to s Gianfriddem vyrazilo dech. Měla pravdu. Nebyl to jen tak někdo. Po dlouhé odmlce jsem se zeptal: "Jak to víte?" "Protože jsem u toho byla," odvětila tlumeným, bezvýrazným hlasem. "S Maxiem jsem tenkrát měla poměr - jako každá nová herečka, které dal smlouvu. Stalo se to v červnu 1947. Dvacátého. Byl teplý večer, skoro jedenáct hodin. Jeli jsme v Maxieho černém cadillaku do Ciro's. Řekl mi, že se musí cestou někde stavit. Zajel k jednomu velkému domu na Linden Street, na jih od

Sunset Bou-levardu. Číslo 810. Vystoupil a vytáhl z kufru vojenskou pušku. Opřel si hlaveň o pergolu obrostlou růžemi a čekal tam ve stínu, dokud kdosi neroztáhl závěsy v obýváku. Pak do toho okna devětkrát vystřelil. Přesně si to pamatuju. Potom naskočil do auta a odjeli jsme do Ciro's, jako by se nechumelilo. Měla jsem na sobě lesklé zlaté šaty s výstřihem až semhle a diamantový náhrdelník, který patřil studiu. Když jsem sestupovala po schodech do sálu, mužští mě hltali očima, úplně všichni do jednoho. Tenkrát jsem bývala kus..." V očích jí prokmitl zasněný, vzdálený pohled. Pak se vrátila do reality a řekla: "Tak takhle to bylo. Vyplatilo se mu to. Díky tomu převzal Panorama Studios."

II

Když nám vylíčila další detaily, ozval jsem se: "Paní Toddová, jestli je to pravda..."

"Ovšemže je. Úplná a naprostá."

"V tom případě máte v rukávu snad nejzajímavější příběh v celé historii showbyznysu."

"Co se vám tu asi celou dobu pokouším říct?" poznamenala kousavě.

"Jednomu nerozumím: Jestli vám jde o peníze, proč tu historku neprodáte bulváru? Vyneslo by vám to balík."

"S bulvárem nechci nic mít," naježila se. "Znám je. Nakonec by všechno svinstvo nakydali na mě."

"No dobře, tak napište paměti. Nakladatelé vám ruce utrhají, až si vyslechnou tuhle historku."

"Neumím psát knížky."

"Oni vám nějakého spisovatele najmou."

Mildred pomalu zavrtěla hlavou. "Musí to zůstat mezi mnou a Maxem. Něco mi slíbil a já po něm chci, aby to splnil. Zkoušela jsem mu volat, jenže mi to nezvedá. A teď... Teď mám strach. Protože on má strach taky. Abyste věděli, chce, aby po něm pojmenovali nové dětské oddělení v nemocnici Cedars Sinai. Investoval do něj miliony. A pojmenovali by snad nemocniční oddělení po vrahovi?"

"No, nestalo by se to poprvé," poznamenal Gianfriddo. Zamyšleně si mnul bradu.

Mildred ho přejela oceňujícím bleděmodrým pohledem. "Jste fakt fešák, víte o tom? Máte takový milý plachý úsměv. Velká ramena. Silná zápěstí. Zásadně posuzuju chlapa podle zápěstí." Natáhla se přes stul, sevřela mu zápěstí a držela se ho jako tonoucí posledního stébla. "Bývaly časy, kdy bych vás bez váhání svedla," protáhla koketně.

"Nápodobně," opáčil. Strašně ho to bavilo.

"Jste ženatý, krasavče?"

"Jo, šťastně ženatý."

A chudinka Rosalie si myslí, že jestli má na někoho žárlit, tak na ženské typu Heather Locklearové.

"Ne abyste mě zkusil podfouknout!" vmetla mu do tváře s nečekanou vehemencí.

"Proč bych to dělal?" ohradil se. Zasmála se drsným smíchem. "Jste přece chlap, ne?" Zaplatil jsem a vyšli jsme ven, do prosluněného, horkého dne. Mildred byla droboučká, ani ne metr padesát. A pití ji zjevně zmohlo. Gianfriddo ji musel při chůzi podpírat.

"Jste hrozně... hrozně velkej," zamumlala a vzhlížela k němu. Dělalo jí problémy zaostřit pohled. "Co kdybysme si zatancovali?" "Myslel jsem, že už tancujeme," usmál se na ni. U chodníku parkoval náš vypůjčený vůz; v kufru jsme měli spakovaná zavazadla. Odemkl jsem a pomohl Mildred nasoukat se na zadní sedadlo. Než jsme s Gianfriddem nasedli dopředu, už pochrupovala. Na úzkých rtech se jí dělaly bublinky slin.

"Ach jo," povzdechl jsem si bezradně. "Je načase, aby se jeden z nás obrátil k druhému a řekl: Hele, kámo, nezapomínej, že nám ve čtyři letí letadlo."

"Bez obav, Alexi. Jenom tu dámu hodíme domů a jedeme na letiště."

"A za dvě hodiny se budem vysoko nad Grand Canyonem cpát garnátama a tomuhle se budem jenom smát."

"S těma garnátama máš možná pravdu," řekl zasmušile, "ale smát se nebudeme."

"Asi ne. Doufám, že té její historce nevěříš." "Ne. Ty snad jo?"

"To se ví, že ne." Sáhl jsem dozadu pro Mildredinu kabelku a otevřel ji. Zavanul z ní silný pach naftalínu. První, co jsem uvnitř spatřil, byla pistole - maličký derringer, který vypadal jako atrapy zbraní, které možná kdysi ve filmech nosila zastrčené za podvazkem. "Je nabitá?" podal jsem ji Gianfriddovi. Prohlédl si ji okem odborníka. "To si piš." "Mohla by tím někoho zabít?" ,"Zblízka jo."

Hledal jsem dál. Laciná kosmetika z obchoďáku, balíček papírových kapesníčků, čtecí brýle, peněženka na drobné. Vkladní knížka z banky Glendale Federal, taková ta, co na ni dneska člověk narazí, jen když se hrabe ve věcech někoho hodně starého. Mildred na ní měla dvanáct dolarů třicet devět centů. Konečně jsem našel pouzdro s doklady. Podle řidičáku - platnost mu vypršela před čtyřmi lety - bydlela na Woodman Avenue ve Van Nuys. A bylo jí jedenaosmdesát.

Měla byt v jednom ze sluncem rozpálených činžáků poblíž Victory Boulevardu. Byla to sešlá, nehezká čtvrt plná sešlých, poražených lidí. Mildred žila ve vyrudlém dvoupatrovém domě, který možná kdysi býval oranžový jako tykev, ale hezký nebyl nikdy. Bylo v něm osm bytů. Byty obrácené do ulice měly zatažené žaluzie, aby chránily vnitřek před sluneční výhní.

Když jsem vypnul motor, Mildred se probrala a hrnula se ven. Gianfriddo jí pomohl. Sice se o něj musela při chůzi opírat, ale udržela se na nohou. Její byt byl vzadu v prvním patře. Stoupali jsme po schodech pomaloučku, stupínek po stupínku.

Teprve když jsme došli až úplně nahoru, všimli jsme si, že dveře bytu jsou pootevřené, zámek rozbitý.

Někdo se tam vloupal.

"Tak vidíte!" zvolala Mildred nešťastně. "Chce mě vyděsit. Já vám to říkala!"

"To jste říkala," musel jsem připustit.

Gianfriddo vytasil služební pistoli a otevřel dveře dokořán. "Počkejte tady," poručil nám a s napřaženou zbraní vešel dovnitř.

Neudělal ani dva kroky, když se z bytu vyřítil udělaný čápek s vyholenou lebkou a kroužkem v nose. Popadl Mildred za límeček, divže ji chudinku nenadzvedl ze země. Tiše vyjekla. Levou rukou si ji přitiskl k hrudi, aby mu posloužila jako lidský štít. V mohutné pravici držel poloautomatickou zbraň. Přitiskl ji rozklepané Mildred k hlavě.
"Teď vocaď vypadnu," zavrčel. "A vy mi v tom nebudete bránit, jasný?"
Gianfriddovi ztvrdla čelist. Jinak nehnul ani brvou. "Ne, nebudeme."
"Fajn." Prudce odstrčil Mildred ke Gianfriddovi a vyřítil se ze schodu. Přitom do mě vrazil, až jsem zády narazil do zdi a sesul se na zem. Měl jsem pocit, jako by do mě naboural nákladňák. Než jsem se vydrápal na nohy a rozběhl se za ním, už seděl v autě a uháněl pryč. Ani jsem si nestačil všimnout, co řídí za vůz.
Gianfriddo mezitím odvedl Mildred k pohovce a ta se na ni natáhla. Byla bledá jako stěna a vypadala hrozně vyčerpaně. Při pohledu na Gianfridda, jak tam stojí a shlíží na ni, mě napadlo, že v mládí možná právě o tomhle snil. Být s Mildred sám v jejím bytě... Jenže to bývávalo. Dneska je to jen vyděšená stará paní.
"Nestalo se jí nic?"
Zavrtěl hlavou. Našel deku a přehodil ji přes ni. V bytě bylo vedro a dusno, ale Mildred se celá třásla a zuby jí drkotaly. Byt byl maličký a prostě zařízený. Nad pohovkou visel naprosto úchvatný portrét Mildred, který kdosi namaloval v dobách, kdy byla nejvíc sexy. Patřil by nad krbovou římsu do Be-verly Hills, ne sem. Byla to jediná upomínka na to, kým kdysi bývala; jinak neměla nikde žádné fotky ani suvenýry.
Prohlédli jsme si celý byt. Nezvaný návštěvník ho obrátil vzhůru nohama. V kuchyni vytahal ze skříněk krabice s rýží a kukuřičnými lupínky a naházel je do dřezu. Prohrabal se šatní skříní v ložnici, šuplíky vysypal na podlahu. Mildred měla snad stovky starých bot; samé značkové modely z padesátých let. Jinak její šatník sestával jen z obyčejné současné konfekce. Na podlaze byla vysypaná šperkovnice - laciná bižuterie, jaká je k dostání v každém supermarketu.
"Měli bychom zavolat na policii, Alexi," poznamenal Gianfriddo tichým, zachmuřeným hlasem. "Nahlásit to."
"A co dál - říct, že se jí někdo pokouší zastrašit?"
"Ne jen tak někdo. Max Diamond."
"Takže teď už jí věříš?"
"Ty snad ne?"
"Já nevím, čemu mám věřit, Marco. Ale zato vím, že nám ani ne za hodinu odlétá letadlo."
"Já tu zůstanu," prohlásil odbojně. "Přece ji tu nenechám samotnou. Jestli se chceš vrátit domů, prosím. Nebudu ti to zazlívat."
Ale oba jsme věděli, že nikam nepoletím. Protože Gianfriddo měl pravdu - Mildred byla osamělá a bezmocná. A taky proto, že jsme teď byli partneři. A partneři mají držet spolu.
Bez zámku na dveřích nemohla Mildred ve svém bytě zůstat, a tak jsme jí sbalili pár věcí, odvezli ji do Sportsman's Lodge, ubytovali ji tam a sebe jakbysmet.
"Jak to udělat, abychom si mohli promluvit s Maxem Diamon-dem?" chtěl vědět Gianfriddo, když jsme si podruhé vybalili věci a posunuli odlet o čtyřiadvacet hodin.
"Člověk musí mít prošlapané cestičky."
A náš agent je prošlapané měl. Právě proto jsme si ho vybrali za agenta.
Po setmění jsme zamířili přes kopec na Sunset Boulevard a dál po Stripu k Massimově restauraci, ze které je vyhlídka na mihotavá světýlka města a kde se to u stolů jen hemží hollywoodskými celebritami. Max Diamond tam chodil každou středu na večeři. Vždycky přijížděl v šest a odcházel před osmou, než se v restauraci udělá moc velký nával. Parkoviště restaurace obsluhovala parkovací služba a právě v oné chviličce, kdy prominentní zákazníci čekali, než jim přistaví auto, se dalo využít šance. Na tom místečku před vchodem do restaurace si ambiciózní agent - anebo párek pisálku, co si hrají na rytíře na bílém koni - mohl urvat převzácných dvacet vteřin s takovou personou, jako je Max Diamond.
Přesně v půl osmé vykráčel ze dveří zavěšený do své třetí manželky, s párátkem zastrčeným mezi zuby. Bylo mu osmaosmdesát, ale dosud působil impozantně. Byl vysoký, se širokými rameny, dlouhým orlím nosem a sněhobílou kšticí. Přezdívalo se mu Jestřáb. Na sobě měl dokonale padnoucí černý oblek s černou kravatou a bělostnou košili se safírovými manžetovými knoflíčky. Jeho manželka, někdejší pěvecká superstar Bonnie Morganová, byla oháknutá stejně bezvadně.
"Dobrý večer, pane Diamonde," oslovil jsem ho a podal mu ruku. "Jsem Alex Koffman."
"Ten váš seriál se mi moc líbí," odvětil přívětivě a potřásl mi nabídnutou pravicí. "Prý jste zrovna udal další. Kdo umí, ten umí. Tohle je určitě ten váš přítel policista, že je to tak?" Usmál se na Gianfridda. "No to se ví. Za ty roky poznám policajta na sto honů." A krom toho věděl o všem, co se kde šustne. Díky tomu se stal tím, kým byl. A taky díky tomu, že lidem naháněl strach.
"Ráno jsme náhodou potkali vaši starou známou, pane Diamonde," pokračoval jsem rychle. "Vyprávěla nám o vás naprosto neuvěřitelný příběh."
"Vážně?" utrousil. U chodníku elegantně zaparkoval jeho zbrusu nový bentley. "Kdopak to byl?"
"Mildred Toddová," odpověděl Gianfriddo.
Když Max Diamond uslyšel to jméno, jeho výraz se v mžiku změnil. V očích se mu objevil neproniknutelný, tvrdý pohled, rysy se mu napjaly. Zaťal ruce v pěst. Ustaraně zalétl očima ke své ženě, které klučina obsluhující parkoviště pomáhal do vozu, a pak se obrátil zpátky k nám. "Tady se o tom bavit nebudeme," procedil mezi zuby. "Přijďte za mnou do kanceláře. Zítra v deset ráno. Popovídáme si tam, ano?"
Diamondův soukromý výtah nás dopravil do nejvyššího patra budovy Panorama Studios dvě minuty před smluvenou hodinou. Všude vysoké koberce, čerstvé květy, tlumené osvětlení. Odměřená sekretářka nás zavedla vysokými dvoukřídlými dveřmi do Diamondovy rohové kanceláře. Obrovská okna od podlahy až ke stropu vedla na zadní dvůr

studií, který teď z větší části sloužil jako atrakce pro davy japonských turistů, ačkoli v ateliérech se ještě pořád natáčelo. Párkrát jsem v nich dělal seriály.
Na zdech se skvěly fotografie Diamonda se sedmi různými americkými prezidenty, s Nelsonem Mandelou, biskupem Des-mondem Tutu, Elvisem, Frankem Sinatrou a Beatles. Také se tu vyjímala plejáda čestných ocenění od nejrůznějších dobročinných organizací. V zamčené vitrínce trůnilo deset Oscarů.
Jestřáb seděl v koženém ušáku za stolem z jediného kusu ebenu. Všechno tu bylo jako ze škatulky. Na stole stál jen telefon a velká sklenice červených želé bonbonů. Diamond byl oblečený úplně stejně jako předchozího večera - černý oblek, černá kravata, bílá košile, safírové manžetové knoflíčky. Nikdy nenosil nic jiného. Nejspíš měl v šatníku permanentně aspoň třicet černých obleků, protože si zásadně každý vzal na sebe jen jednou a vzápětí ho odložil. Byl tímhle svým podivínstvím proslulý. Město bylo plné číšníků, barmanů a řidičů, kteří chodili ve vyřazených oblecích Maxe Diamonda.
"Jak jste se vy dva s Mildred vůbec seznámili?" zeptal se chladně, když jsme se posadili naproti němu.
"Napadlo nás, že jí nabídneme roli v našem novém seriálu," odpověděl jsem.
"Jen mezi námi - nedoporučoval bych vám to," podotkl a zamyšleně našpulil rty. "Ale jsem rád, že jste se o ní zmínili; poslední dobou o ní hodně přemýšlím." "Pročpak?"
"Protože mě dohání k šílenství, proto. V jednom kuse mě bombarduje telefonáty. Zničím tě, Maxie, opakuje mi pořád dokolečka. Tohle ti neprojde, Maxie. Volá mi sem do kanceláře. Volá mi domů, volá mi do klubu. Dokonce jsem ji přistihl, jak se potlouká kolem mého domu, jako by mě sledovala. Zavolal jsem jí taxíka a poslal ji domů. Jenže příští den tam byla zase. Nechci ji hnát k soudu, opravdu ne. Kdybych to udělal, okamžitě by po tom skočily noviny a to by byla tragédie. Mildred..., kdysi pro mě znamenala hrozně moc. Nechci, aby její jméno vláčeli blátem. Ale děsí chudinku moji ženu k smrti a já nemám nejmenší tušení, o co jí jde." "Možná bychom vám to mohli objasnit, pane Diamonde." Rozhodil dokonale upravené ruce dlaněmi vzhůru. "To bych byl rád."
"Je přesvědčená, že jste na ni poštval nájemného vraha," řekl Gianfriddo.
"Nájemného vraha?" Max Diamond na nás hleděl přes svůj orlí nos a tvářil se, jako by nevěřil vlastním uším. "I kdybych věděl, jak ho sehnat - což nevím -, proč bych proboha chtěl zabít Mildred Toddovou?"
"Protože na vás něco ví," odpověděl jsem. "Nebo to aspoň tvrdí. Taky tvrdí, že jste jí slíbil, že jí zaplatíte, aby o tom pomlčela." "Co na mě ví?"
Gianfriddo se zhluboka nadechl a odpověděl: "Pane Diamonde, Mildred tvrdí, že jste zastřelil Bugsyho Siegela."
Max Diamond se naježil a oči mu ztvrdly jako úlomky křemene. Na okamžik jsem uvěřil, že Mildredina historka je pravdivá. Ale pak se zplna hrdla rozchechtal, smál se a smál a mě jistota zase opouštěla. "To snad nemyslíte vážně!" zavrtěl hlavou a otíral si uslzené oči kapesníkem.
"Opravdu je to tak," ujistil ho Gianfriddo. "Prý byla u toho. Podrobně nám popsala, jak se to odehrálo. A proč. Podle Mildred vás sem po válce přivedl z Detroitu Meyer Lansky. Prý jste se zodpovídal přímo Benu Siegelovi. A když se dostal do konfliktu s Mickeym Cohenem a Jackem Dragnou a bylo potřeba zbavit se ho, Lansky tím úkolem pověřil vás coby neutrála - věděl, že když to uděláte vy, nedojde už k žádnému dalšímu krveprolévání. Aby se vám za tu práci odměnil, postaral se, abyste převzal Panorama Studios."
Max Diamond potřásl svou majestátní hlavou. "Panebože, Mildred je ještě větší blázen, než jsem si myslel."
"Takže si to všechno vycucala z prstu?" zeptal jsem se.
"No jistě," odvětil a olízl si rty. "Bena zastřelil jeden z poskoků Jacka Dragny, to přece ví každý. Taky se dobře ví, jak to proběhlo. Nejspíš si o tom přečetla v nějaké knížce. Vždyť o té vraždě se popsalo skoro tolik papíru jako o atentátu na Kennedyho."
"Znal jste Bena Siegela?" zeptal se Gianfriddo.
"Všichni lidé z branže ho znali," odpověděl Diamond nevzrušeně. "Ben byl nepřehlédnutelná postava. Byl hezký, šarmantní, měl charisma..."
"Pracoval jste pro něj?"
"Ne. Byl to gangster."
"Chodil jste někdy s Mildred?"
"Všechno to byly moje děvenky," řekl a zadíval se z okna na své impérium. Na okamžik jako by se přenesl zpátky do těch časů, znovu to všechno prožíval. Pak potřásl hlavou a vrátil se do přítomnosti. "Podívejte, musím vám o Mildred něco říct. Odjakživa ráda fantazírovala. A teď když přišla do let..., možná má za sebou nějakou tu menší mrtvičku, to se lidem v našem věku stává. Zrovna minulý měsíc se to přihodilo jednomu mému známému, tanečníkovi. Takový milý, laskavý kluk... Teď je přesvědčený, že se ho všichni staří přátelé snaží okrást. Když se u něj stavíme na návštěvu, hned volá policii... Kolik jsem jí údajně měl zaplatit?"
Pověděl jsem mu to.
"A nabídla vám, že se s vámi o těch sto tisíc rozdělí napůl, ne?" Obrátil oči k nebi. "Je to jako vystřižené z nějakého starého béčkového scénáře, přátelé. Pokládá se za některou z těch svých hrdinek. Je to smutné, moc smutné."
"Včera jí někdo obrátil byt vzhůru nohama," upozornil Gian-friddo.
"Viděli jste ho?"
"Ano."
"A nebyl to náhodou takový kulturistický týpek s vyholenou lebkou a kroužkem v nose?"
"Byl," přitakal jsem.
"Tak to není žádný nájemný zabiják, ale její vnuk Tommy."
"Měl zbraň."
"Neznám jediného herce, který by ji dneska nenosil."

"On je herec?"
j, "Spíš flákač," řekl Max Diamond trpce. "Dohodil jsem mu pár roliček drsňáků v Pobřežní hlídce, Hunterovi a podobném póvlu, jenže totálně pohořel. Chodil pozdě, nepřipravený, zfetovaný. Teď už je z něj jenom prachobyčejný narkoman. Když potřebuje peníze, ždímá je z chudáka Mildred. A přitom ona sama nemá skoro nic. Dostává jenom důchod a nějaké ty tantiémy. Nikdy si nevydělala víc než pár tisíc týdně a ten lotr, co si ho vzala, všechno promrhal v podnikání s realitami." Odmlčel se a přejel si dlaní přes opálený vráskčitý obličej. "Uvidíte se s ní ještě?"
"Ano."
Vylovil z kapsy tenké stříbrné pouzdro na bankovky, vytáhl z něj pět zbrusu nových stodolarovek a přisunul je přes stůl k nám. "Řekněte jí, ať si za to koupí nové boty. Je do bot blázen, má desítky a desítky párů. Kupuje si velikost třiadvacet. Zvláštní, co člověku utkví v paměti, nezdá se vám?" Jestřáb se v křesle opřel a položil si ruce do klína. "Mildred Toddová dokázala pouhopouhým gestem, kterým si zapalovala cigaretu, říct víc než Me-ryl Streepová ve stostránkovém dialogu. Ale bylo to jen diva-dýlko. Nikdy nebyla tak chytrá ani tak drsná, jak předstírala. Byla to jenom krásná, nijak zvlášť bystrá holčička z Akronu v Ohiu, co si potrpěla na pěkné oblečení a ráda tancovala. Brával jsem ji do tančírny Aragon dole v přístavu. Bývala lehoučká jako pírko. Právě proto jsem jí dal roli v Deseticentovém taná. Byla to nejlepší tanečnice, jakou jsem znal. Ale Mildred Toddová, jakou si pamatujete ze starých filmů - ta Mildred Toddová nikdy neexistovala. Jakmile režisér křikl "Stop!", rázem bylo po iluzi. Prostě
herečka." Ve tváři se mu objevil nepřístupný výraz. Vstal a náhle se choval odměřeně. "Teď mě laskavě omluvte, mám tu návštěvu ze Sacramenta a nechci je nechat dlouho čekat."
"Nemohl byste jí dohodit nějakou roličku?" zeptal se Gian-friddo. "Kvůli starým časům..."
"Na minulost se zásadně neohlížím. V tomhle byznysu existuje jen dnešek a zítřek."
"Ale je to přece Mildred Toddová," zkoušel to Gianfriddo.
Jestřáb se uchechtl. "Kdo je Mildred Toddová?"
Byla to stará paní v širokém klobouku, která na nás čekala v kavárně Sportsman's Lodge. Dal jsem jí pětistovku od Maxe a ještě jednu, kterou jsme setřepali dohromady s Marcem, a řekl jí, co si Max o její historce myslí.
"A vy jste mu to zbaštili, vy vrtáci?" opáčila.
Nic víc neřekla. Ani nám nepoděkovala. Dokonce ani nezaplatila za svou snídani. Prostě jen sebrala peníze a odešla. Jak už jsem říkal, ve Sportsman's Lodge je za každým člověkem nějaký příběh. Dodnes nevím, čemu věřit. Gianfriddo je přesvědčený, že Max Diamond Bugsyho Siegela opravdu zabil. Prý mu to napovídá policajtská intuice. Třeba to tak je. Nemám tušení. Taky netuším, jak to dopadlo s Mildred Toddovou. Roli v našem seriálu jsme jí nedali.
A při návštěvách Los Angeles se od té doby ubytováváme v jiném hotelu.
* * *
Alimenty
Ronnie Klaskin
Ronnie Klaskin publikovala povídky v řadě časopisů, mimo jiné v Ellery Queen's Mystery Magazíne a The West Side Spirit, a získala za ně už nejednu cenu stejně jako za svou poezii Je aktivní členkou spisovatelských asociací Mystery Writers of America, Sisters in Crime a The International Association of Crime Writers. Má diplom za tvůrčí psaní z Vermont College.

Je to fuška, být žhavou, rozvášněnou ženskou uprostřed žhavé, dusné noci. Všude samý lepkavý pot. Žádné svůdné prádélko značky Victoria's Secret. Jenom vysloužilý větrák ovívající nahou rozpálenou kůži.
Klimatizace už zase nefunguje.
Carl po mně ale nechce nic než vášeň. Chce ji po mně pořád, ať mám náladu nebo ne. Skoro vůbec se nepotí. Dokonce ani v posilovně, kde jsem ho potkala. A to se tam nefláká. Vím to -bývala jsem jeho osobní trenérka, právě díky tomu jsme se seznámili. Žasl, že ženská jako já může mít takovou sílu.
Měřím metr pětašedesát a jsem štíhlá. Devětapadesát kilo. Ale mám vypracovanou postavu. Vypadám hubenější, než jsem.
Carl není o moc vyšší, má metr sedmdesát a váží tak k sedmdesáti kilům. Má pořádné svaly, široká ramena a úzké boky. Je to fešák; černé vlnité vlasy a tmavohnědé oči, tak tmavé, že se zdají skoro neprůhledné.
Nejsme s Carlem manželé.
Philip ode mě odešel už před dlouhou dobou. Ztratil o mě zájem, když se narodila Samanta. Měl sice po rozvodu povoleny návštěvy, ale zašel za námi jenom jednou. A přestal platit soudem vyměřené alimenty. Zmizel a nikdo ho od té doby neviděl.
Samantě je teď jedenáct. Je to krásná drobná modrooká blondýnka Brzo po ní začnou pošilhávat kluci.
Slyším, jak vedle v parném pokoji vzdychá. Má tam větrák, ale vzduch se stejně ani nehne. Dveře má zavřené. Vždycky je zavírá, když tu přespává Carl. Neotevře je, ani kdyby se tam měla udusit. Nemá Carla ráda. Prý po ní divně pokukuje. Je jí to nepříjemné.
Carl se na mě lepí svým rozžhaveným tělem. Už mám toho horka plné zuby, nestojím o další. Nechci, aby mi clonil vzduch od okna. Kéž by radši vypadl A nevracel se až do zimy. Leze mi na nervy.
Znovu mě líbá. Jeho strniště mě škrábe na tváři jako šmirglpa-pír. Funí mi do ucha: "Mám pro tebe dobrou zprávu."
"Jakou?" zamumlám. "Našel jsem tvýho manžela. Philipa." Prudce se posadím, až ho přitom praštím hlavou. "Au," hekne a mne si bradu. "To bolelo." "Promiň," omlouvám se.
"Najal jsem si přes internet detektiva," vysvětluje. "Ten Philipa vypátral. Konečně ho budeš moct zažalovat za neplacení vý-živnýho. A vypadnout z týhle díry."
S mým domem to není až tak špatné. Je to docela slušný přízemní dvoupokojový domek, i když, pravda, není zrovna v

nejlepším stavu. Neuškodil by mu nový nátěr, zevnitř i zvenčí. Omítka se loupe a klimatizace nefunguje. V koupelně a ve sklepě bují plíseň, kuchyňská linka má už hodně za sebou. Ale hlavně že mi patří. Vyrostla jsem v něm. Zdědila jsem ho po tátovi. Není to obecní majetek.
Štve mě, že se do něj Carl v jednom kuse naváží. Venku cvrkají cikády. Pokřikují na sebe mývali. Vříská kočka. A ještě se k tomu humbuku přidává cvrček.
"Stejně nezaplatí," namítnu. "A co potom? Šoupnou ho do basy. K čemu mi to bude?"
"Musíš to aspoň zkusit," trvá na svém Carl. Že musím? Jakým právem mi říká, co musím? Jakým právem si najal detektiva a dal hledat Philipa? Já se ho o to neprosila. Kdybych chtěla Philipa najít, postarala bych se o to sama. Je to moje věc, ne Carlova.
No ovšem, Carl by byl blahem bez sebe, kdybych ho na slovo poslouchala. Nejradši by mě měl pod palcem zrovna jako Philip. Chce po mně, abych nosila vlasy odbarvené na blond a dlouhé až pod ramena. Je mi kvůli tomu horko na krk. Měla bych se natruc nechat ostříhat na ježka nebo na pankáče. Jenže to by Carl ne-skousl. Dokonce chce, abych si před ním vlasy nechávala rozpuštěné. A to prádlo, to pitomé spodní prádlo! Já sama bych si něco takového v životě nekoupila, jenže Carl si na ně potrpí, stejně jako na minisukně a vysoké podpatky. Bolí mě z nich nohy. Botasky jsou mnohem pohodlnější.
Philip byl Carlův pravý opak. Nechtěl, abych vypadala sexy. V dobách našeho manželství jsem nosila vlasy nakrátko a hnědé, jak je mám od přírody. Většinou jsem chodila v džínách a vytahaných tričkách. Nesnesl, abych se třebas jen usmála na cizího chlapa. Žárlil dokonce i na Samantu. Na svoje vlastní dítě! A zpochybňoval, jestli je vůbec jeho. Jako by se po mně nějaký jiný chlap byť jen ohlédl, když jsem se oblékala podle Philipova gusta.
No jo, vzal si mě, protože jsem otěhotněla, to je fakt. Ale nikdy jsem s nikým jiným nespala. Nikdy v životě. Měla jsem plné kecky toho, jak jsem se po mámině smrti musela starat o tátu.
Philip byl můj první a jediný. Ve čtyřiadvaceti jsem byla ještě panna - k neuvěření! Táta zrovna umřel. Potřebovala jsem si sehnat práci. Jenže jsem nic moc neuměla. Nakonec jsem se uchytila v obchoďáku, v oddělení chlapecké konfekce. A právě tam jsem se potkala s Philipem. Přišel tam jako zákazník. Byl ještě menší než já, sto šedesát čísel, a hubeňour. Musel si kupovat oblečení v chlapeckém. Ale měl příjemný obličej. Veliké modré oči jako Samanta a mohutný knír.
Byl první, s kým jsem se vyspala. Tvrdil mi, že se můžu vykašlat na antikoncepci, protože mám neplodné dny. Já blbec mu na to skočila. A pochopitelně jsem do toho vlítla.
Oddal nás smírčí soudce. Byla jsem jedináček a oba moji rodiče už byli po smrti. Ani já, ani Philip jsme nestáli o velkolepou okázalou svatbu.
Philip se nastěhoval ke mně. Zkrátka se vyznal.
Sám vybral zařízení. Podle svého vkusu, bez ohledu na mě. Prý to mělo být překvapení. Jednou jsem se vrátila z práce a bylo to. Vystěhoval všechen muj nábytek po rodičích, ani se mě nezeptal. Dokonce i to pohodlné křeslo, co v něm táta tak rád odpočíval. Moje milované.
Přišla jsem tehdy domů a vešla dovnitř. Philip se rozvaloval na černé kožené pohovce. "Překvapení!" oznámil mi. Rozhlédla jsem se po pokoji. Židle s tvrdými opěradly. Kulaté stoly. Dokonce i obrazy, které vybírala moje máma, byly pryč. Nahradily je lovecké výjevy. Rozbrečela jsem se.
"Co je?" zeptal se Philip. "Myslel jsem, že budeš nadšená." "Ten nábytek po rodičích, obrazy... Kams to všecko dal?" Doufala jsem, že to jen odnesl do sklepa. "Věnoval jsem všechno Armádě spásy," odvětil Philip. "Budeme si to moct odečíst z daní." Philip byl účetní.
Chtěl po mně, abych den co den vařila a aby byl dům jako ze škatulky. Když se narodila Samanta, hučel do mě, že se mám postarat, ať je zticha. Často ji bolelo bříško. Stěžoval si, že ho její brek ruší při poslouchání operních cédéček. A jen u toho jediného si prý odpočine po namáhavém dni v práci. Svoji práci nesnášel. Taky mi říkal, že mám Samantu krmit z láhve, a ne ji kojit. Prý mi povisnou prsa.
Nejspíš si tou pánovitostí kompenzoval, že je mrňous. Jednou, když měla Samanta hnisavou angínu, vkráčel do jejího pokojíčku.
"Už toho mám po krk," prohlásil. "Odcházím. Chci rozvod." Naštěstí jsem měla dost rozumu, abych si nechala stranou nějaké peníze, které jsem si původně šetřila na vysokou. Philip o nich neměl ani tušení.
Zaplatila jsem si z nich dobrého advokáta. Soud rozhodl, že mi Philip musí vydatně přispívat na živobytí a dávat tučné alimenty na děcko.
Díky Carlovi si aspoň připadám sexy. A žádoucí. Říká mi, že jsem krásná. Že jsem úžasná v posteli. Ale má to i své stinné stránky. Občas na sex nemám náladu. Chci, aby mě nechal na pokoji.
Teď si usmyslel, že bych měla prodat dům.
"Za pozemek bys dostala balík," prohlašuje. "Dům zbourají a postaví tu něco většího."
No jasně, takové to monstrum dvanáct krát třicet metrů, co zabere celou parcelu, takže na zahradu už nezbude místo a zůstane jenom barák nalepený na baráku. Úplně by to zničilo atmosféru okolí. Můj dům stojí na okraji města a hned za ním začíná přírodní rezervace. Nemám zezadu žádné sousedy, jen stromy, ptáky, brouky, mývaly, vačice, sviště, spousty veverek. Čas od času se -v potoce, který ohraničuje můj pozemek, objeví i želva. A kachny. Hejna kanadských hus.
"Rezervace cenu ještě zvyšuje. Vlastně nahrazuje zadní dvorek," rozvíjí svoje úvahy Carl.
"A kam bych se podle tebe měla odstěhovat?" ptám se. "Mám tu levné bydlení. Hypotéka už je splacená. A dům je starý, takže nekrvácím na daních. Na poměry Long Islandu jsou nízké."
"Můžeš se nastěhovat ke mně," odpoví Carl.
To tak. A on by rozfofroval všechno, co bych za dům dostala. Potrpí si na okázalé věci, okázalé ženy, okázalé bouráky, okázalé oblečení.

Kdyby Philip znovu začal platit alimenty, můj milý Carl by dokonce ani nemusel finančně podporovat Samantu.
Až by se mu zachtělo dát mi sbohem, stačilo by mě prostě vykopnout.
Všechno to do sebe zapadá. Utratí peníze a mně nic nezbude. Při dnešních cenách nebudu mít na nový dům.
Naučila jsem se o sebe postarat. I o Samantu.
Oknem svítí do ložnice měsíc. Jsem ráda, že za námi nikdo nebydlí. Je jasná noc s úplňkem.
Slyším, jak Samanta otvírá dveře. Jde přes předsíň na záchod. Je nahá. Blonďaté vlasy se jí vlní přes ramena. Měsíc jí ozařuje pučící ňadra. Dospívá brzo, stejně jako kdysi já.
Carl se posadí a hltá ji očima. "Tomu říkám larvička," utrousí.
"Nečum na ni," okřiknu ho. Jen ať na ni zkusí sáhnout!
Táta mi jednou zkusil sáhnout na prsa. Bylo mi tehdy skoro osmnáct. Krátce předtím máma umřela na rakovinu.
"Neopovažuj se," varovala jsem ho. "Ještě jednou na mě sáhneš a padám odtud."
Pak dostal mrtvici a potřeboval, abych se o něj postarala, a tak sekal dobrotu. Z kolečkového křesla by toho stejně moc nezmohl.
Vzdala jsem se plánů, že půjdu na vysokou.
Tátovi bylo jenom padesát, takže neměl nárok na bezplatnou lékařskou péči. A ošetřovatelku jsme si nemohli dovolit.
Jenže když jsem se o něj starala sama, nemohla jsem jít do práce.
Tátovi patřil řetězec čistíren. Byli obchodní partneři s jakýmsi Georgem, proplešatělým tlusťochem, který měl ženu a pět dětí.
Když tátu pustili z nemocnice, George za mnou přišel. "Nevím, co si počít," svěřila jsem mu.
"Nemám na to, abych Oscarův podíl odkoupil," řekl George, "ale něco mě napadlo. Je to risk pro nás oba. Budu vám s Oscarem vyplácet z firemních peněz třicet tisíc dolarů ročně, dokud bude Oscar naživu. Až umře, firma připadne mně. Co vy na to?"
"Padesát tisíc," řekla jsem. Bylo mi jasné, že musím nadsadit.
"Čtyřicet," nabídl George.
Přijala jsem.
Zůstala jsem s tátou doma víc než pět let. Musela jsem ho zvedat z postele a zase ho do ní ukládat a měnit mu pleny. Ještěže mám sílu.
Když ho pak druhá mrtvice zabila, zjistila jsem, že jeho firma má cenu několik milionů. Chlapi dovedou člověka pořádně vzít na hůl.
Slyším spláchnutí. Samanta se vrací do pokoje. Zakrývám Car-lovi oči dlaní.
Carl moji ruku uchopí a políbí ji. Líbá mě na rty, na krk, na prsa. Jeho rty přímo žhnou. Připadají mi jako cejchovací železo.
Vzduch je dusný a těžký. Zvenčí se line vůně zimolezu.
Najednou ucítím spáleninu. Elektrický pach.
Ozve se zaprskání. Větrák se zastaví.
Je po něm.
"Ale ne," zamumlám a vytáhnu ho ze zásuvky. Je mi do breku. "Máš nějaký jiný?" ptá se Carl.
"Jo, ve sklepě," přitakám. Stařičký větrák do okna. "Snad bude fungovat."
Ten větrák patřil Philipovi. Jednoho dne, půl roku po rozvodu, za mnou přijel. Cestou z práce jsem si všimla, že před domem parkuje jeho auto. Vešla jsem do obýváku a on tam dřepěl na jedné z těch nepohodlných tvrdých židlí.
"Přišel jsem si pro nábytek," oznámil mi. "A pro ostatní věci. Chci si koupit dům. Budu je potřebovat."
"Máš smůlu," opáčila jsem.
"Koupil jsem to ze svýho," prohlásil. "Ty si můžeš nechat barák."
"Tohle je dům mýho táty. To tys vyházel všechny tátovy věci. Já to udělat nechtěla. Ani ses mě předem nezeptal."
"Stejně se ti tenhle nábytek nelíbí," řekl. "Líbily se ti ty starý krámy."
"Nemám na nový," namítla jsem.
"Platím ti alimenty. Kup si to z toho."
"Ty peníze potřebuju pro Samantu. Na doktory a na oblečení. Na plínky a jídlo. Nedáváš mi bůhvíjaký majlant."
Tou dobou jsem pracovala jako recepční v posilovně. Bylo na tom fajn, že se zadarmo postarali o děti. Aspoň za něco jsem nemusela platit.
"Taky chci sekačku," pokračoval Philip. "A rýč, kolečko, mi-krovlnku, větrák, video, kávovar a hi-fi věž. Všechno jsem to koupil já."
"Nic ti nedám," stála jsem si na svém.
Philip otevřel dveře do sklepa a sešel po schodech dolů. Rozhlédl se.
Šla jsem za ním. "Jestli na něco sáhneš, volám policajty," varovala jsem ho.
"Vrátím se sem, jakmile seženu dům," řekl Philip. "Taky chci gril. A zahradní nábytek. Přijedu si sem pro to s partou stěhováků. Je toho moc, nebudu se s tím dřípat sám."
"Nic ti nedám."
"Možná tě zažaluju," prohlásil Philip. "Budu chtít, aby mi svěřili Samantu."
"Vždyť ji vůbec nemáš rád," namítla jsem. "Nepověsíš si ji na krk."
"To je fakt," připustil. "Ale soud tě bude stát balík. Třeba mi aspoň sníží alimenty. A přiklepnou mi všechny ty věci."
Podívala jsem se na něj, jako by se zbláznil.
Po podlaze se kmitla myš. Philip popadl koště a ohnal se po ní.
"Můžu se přestěhovat," nadhodil. "Změnit si totožnost. Pak mě nenajdeš. Stejně mi moje práce leze krkem."

"To bys udělal vlastnímu dítěti?" zeptala jsem se. "Nechce se mi věřit, že bys byl takový sobec."
"Vždyť stejně není moje," prohlásil Philip. "Nechám udělat krevní zkoušku a ta prokáže, že nejsem Samantin otec. Jsi prachobyčejná děvka. Spíš s každým, kdo se namane. A v posteli jsi k ničemu. Už jsem zažil mnohem lepší."
Den nato jsem vyměnila zámky. Měla jsem to udělat hned po rozvodu.
Philip už se víckrát neukázal. Neodvezl si nábytek. Ale taky přestal platit alimenty. Od té doby o sobě nedal vědět.
Carl jde do sklepa přede mnou. Oba jsme nazí.
Ve sklepě to páchne plísní. Ale aspoň je tam chladněji než nahoře v domě. Na zemi dodělává šváb a třepe nožičkama ve vzduchu.
Odstrčím rýč. Popojedu stranou s kolečkem. Utíká zpod něj stonožka. "Tady je ten větrák," říkám.
Je trochu zrezivělý. Jenom doufám, že bude fungovat. Dotáhnu ho doprostřed místnosti.
Carla ani nenapadne, že by mi pomohl. Jenom tam stojí a čumí. Lituju, že jsem si nevzala něco na sebe.
"Ta tvoje holka je ale sexbomba," prohodí. "Co nevidět se na ni začnou lepit kluci."
Má erekci.
Zvednu rýč. Je těžký a ostrý.
"S chutí bych si to s ní rozdal sám," dodá Carl. Prohlíží si větrák.
Zdvihám rýč nad hlavu.
"Má pěkný kozičky."
Praštím ho rýčem do týla.
A znovu a znovu.
Dotáhnu tělo k mrazáku. Opřu ho o něj.
Mrazák je zpola plný. Vyndám několik kuřat, balíčky fazolí, brokolici. Vylovím čokoládu, polárkové dorty a bochník chleba. Zmrazené hamburgery a pizzy.
Pak najdu dvě igelitové plachty. Jsou pocákané žlutou barvou od toho, jak jsem se naposledy pokoušela vymalovat kuchyň. Tu větší rozprostřu na dno mrazáku.
Kleknu si a popadnu Carla v podpaží. Zvednu ho a překulím jeho trup do mrazáku. Pak popadnu nohy a nacpu je tam taky.
Druhou plachtou ho přikryju. Naskládám na něj mražené jídlo.
Až zaprší a půda změkne, zakopu ho v rezervaci.
Zvednu větrák a odnesu ho nahoru. Postavím ho na okenní parapet, zastrčím do zásuvky a zapnu. Na tyhle věci nepotřebuju chlapa.
Větrák funguje.
Do ložnice proudí chladivý vzduch.
Po špičkách dojdu k Samantiným dveřím a otevřu je. Konečně si uleví od toho vedra.
Carla už se bát nemusí.
Osprchuju se. Potřebuju ze sebe smýt Carlův pach.
Lehnu si do postele. Jsem sama a hned je mi líp. Vánek z větráku mi příjemně chladí vlhké tělo.
Zavřu oči.
Zajímalo by mě, koho to našel ten internetový detektiv.
Philip to pochopitelně být nemůže.
* * *
Psí život
Toni L. P. Kelner
Příběhy Ton L. P. Kelner se odehrávají ve smyšleném severokarolínském městečku Byerly. Hlavní hrdinkou jejích románů je jižanská detektivka Laura Flemingová, ale v povídkách se Toni často zaměřuje i na vedlejší postavy z městečka. Andy Norton, ústřední postava našeho příběhu, se v Toniině povídkové tvorbě objevil již dříve; jeho dcera Juniorka Nortonová a zástupce Mark Pope hrají důležitou roli v knize Mad as the Dickens. Když se Toni zrovna nevydává na fiktivní výlety na americký Jih, žije se svým manželem Stevem a dcerami Maggií a Valerií v Massachusetts, kousek na sever od Bostonu. Jakožto matka a spisovatelka na plný úvazek nemá ani pomyšlení na koníčky, ale nedávno se začala učit bojovým uměním.

"Kdy jste ho viděli naposled?" zeptal se Andy. Payson Smith se místo odpovědi zamračil na svou ženu Doreen.
"Kolem půl šesté, když jsem přinesla od McDonalda večeři," řekla Doreen. "Většinou vařím sama, ale ten den bylo strašné vedro, takže se mi nechtělo dělat pařák ještě v kuchyni."
Andy chápavě pokýval hlavou. Měl v tom za ta léta takovou praxi, že to působilo přesvědčivě. "Takže asi v půl šesté včera večer."
Vtom se ozval Brian: "Včera to určitě nebylo. Včera jsme měli kuře z KFC a předevčírem pizzu. Muselo to být ve středu." Zašklebil se od ucha k uchu; očividně ho těšilo, že macechu shodil, nemluvě o tom, jak si rýpl do jejího údajného vaření.
"Prokristapána, Doreen!" vybuchl Payson. "Chceš říct, že můj pes je pryč už tři dny a ty sis toho všimla až teď?"
"Víš, že tam dozadu nechodím," zafňukala. "Tím spíš ne v takovém vedru. Kdybysme měli bazén..." Pak jí nejspíš došlo, že se s tím vytasila v nevhodnou chvíli, a tak spěšně dodala: "Wolfa má krmit Brian. To on si měl všimnout, že zmizel."
Payson obrátil zamračený pohled k synovi. Tentokrát se vítězoslavně ušklíbla Doreen.
"Co mi k tomu řekneš?" vybídl Payson syna.
"Víš přece, že chodím každý den k Earlovi," zakňučel Brian zrovna jako jeho macecha. "Ona to ví taky."

"Odkdy se mi obtěžuješ sdělovat, kam jdeš a kdy se vrátíš?" vrátila mu to Doreen.
Andymu bylo jasné, že podobné potyčky jsou tu na denním pořádku, a tak zakročil: "Takže naposledy jste Wolfa viděli ve středu večer, a jelikož Payson se vrátil až v pátek pozdě v noci, zjistili jste, že pes je pryč, teprve dneska ráno. Je to tak?"
Doreen a Brian svorně přikyvovali, zatímco Payson se rozhodoval, na koho z nich se má mračit víc.
Andy by se taky nejradši na jistého člověka zamračil, jenže neměl terč svého hněvu po ruce. Zástupce policejního náčelníka Mark Pope určitě na stanici dřepí u stolu, který si ani trochu nezaslouží.
Kdyby tu byla Andyho žena, nejspíš by mu řekla, že si všechno spískal sám. Jenže po těch dlouhých letech, kdy dělal v Byerly policejního náčelníka, bylo těžké držet se na uzdě a nestrkat do ničeho nos. Obvykle se mu to dařilo. Koneckonců vycvičil si dceru Juniorku, aby ho na jeho postu nahradila, a věděl o ní, že si poradí skoro se vším. Navíc měla dost zdravého rozumu, aby si řekla o pomoc, kdykoli jí teklo do bot. Jenže Juniorka byla momentálně mimo město a zastupoval ji Mark Pope - a to byla úplně jiná káva.
Než Andyho vystřídala na místě policejního náčelníka Juniorka, býval Mark jeho zástupcem, takže Andy věděl, že není úplný hlupák. Jenže neměl představivosti, ani co by se za nehet vešlo. A Andy se za ty roky poučil, že bez představivosti se zapeklitý případ vyřešit nedá. Když se teď dozvěděl o vraždě Molly Terhu-neové, připadalo mu tudíž slušné zajít na policejní stanici a nabídnout Markovi pomocnou ruku.
Jenže přitom zjistil, že Mark přece jen představivost tak úplně nepostrádá - užíral se představami, jak mu ukřivdili tím, že místo něj jmenovali policejním náčelníkem Juniorku. Andy netušil,
jestli jí to zazlívá, protože je ženská, nebo protože je mladší než on, nebo z bůhvíjakého jiného důvodu, ale ať tak či onak, byl zkrátka přesvědčen, že Juniorčino místo mělo připadnout jemu. Když teď byla mimo město, umanul si, že o tom všechny přesvědčí tím, že sám vyřeší tenhle případ.
Pochopitelně to nevykřikoval do světa. Prohlásil jen, že má situaci pod kontrolou. Ale z toho, jak zbrunátněl, když se z něj Andy pokoušel vymáčknout detaily, bylo zřejmé, že vražda má k vyřešení daleko. A když mu Andy poskytl pár rad, div nevyletěl z kůže.
Pak řekl, že vlastně ví, jak by mu Andy mohl pomoct, a Andy hned souhlasil, ačkoli vůbec netušil, co se po něm bude chtít. Dokonce se nechal od Marka na den jmenovat jeho zástupcem, jako se to dělá s lidmi, kteří dohlížejí na parkování při obecním pikniku. Teprve pak mu Mark pověděl o ztraceném psovi a pověřil ho, ať to vyřídí. A jako by toho ponížení nebylo dost, majitel psa bydlel na Butler Street, jen dva domy od místa vraždy.
Jenže Andy se za ty roky, co dělal policejního náčelníka, naučil, že ztráta psa leckdy lidi rozruší stejně jako vražda, a proto se musí brát vážně.
"Byl Wolf v pořádku, když jste ho ve středu večer viděla?" zeptal se Doreen.
"Řekla bych, že jo," odpověděla. "Asi mu bylo horko, ale to mně taky." Otřela si hřbetem ruky čelo a povzdechla si; nejspíš ještě pořád snila o bazénu.
"Slyšela jste ho tu noc štěkat? Nebo někdy potom?"
"Ne, ani nepípnul," odvětila. "Když o tom tak mluvíte, dochází mi, že se musel ztratit už ve středu."
"Proč?"
"Právě proto, že jsem nic neslyšela. Ten pes štěká jako pominutý, kdykoli jde někdo kolem. Ve dne v noci."
"Vždyť od toho přece je," rozohnil se Payson. "Je to hlídací pes."
Doreen si odfrkla.
"Víte jistě, že neutekl sám?" zeptal se Andy. Búh ví, že kdyby on byl odkázán na péči Doreen a Briana, při první vhodné příležitosti by vzal roha.
"To tedy vím," prohlásil Payson sebejistě. "Pojďte se kouknout na jeho výběh." Zamířil k zadním dveřím. Andymu neušlo, že Doreen s Brianem ani nenapadlo opustit pohodlí klimatizovaného domu.
Řídká tráva, která na zadním dvorku tu a tam rostla, byla zhnědlá a Andyho napadlo, jestli se o trávník náhodou taky nestará Brian. Vedle domu stál velký výběh z drátěného pletiva ohraničujícího kus prašné načervenalé země. Uprostřed se válela plechová miska na vodu, suchá jak troud. Byla tu i pohodlná psí bouda, kam se dalo zalézt do stínu, ale Andyho pohled neodbytně přitahovala ta miska. Rád by věděl, jak dlouho nechali Doreen s Brianem Wolfa bez vody v nejparnějších dnech dlouhého by-erlyského léta.
Paysona nejspíš napadlo totéž, protože prohodil: "Nechápu, proč Brian toho psa tak trápí. Wolf je přece členem rodiny skoro stejně dlouho jako on. Sakra, vždyť jsme se o něj s mojí bývalou hádali při rozvodu pomalu víc než o Briana."
Andy mlčel, ale pomyslel si, že právě v tom možná tkví problém.
"A Doreen psy miluje," pokračoval Payson. "Když si moje ex-manželka chtěla Wolfa nechat, Doreen se o něj rvala zuby nehty. Tvrdila, že ho potřebuje, aby jí dělal společnost, když jsem na cestách. Jenže ani ne po měsíci našeho manželství zjistila, že má na psy alergii, a tak jsem ho musel vystěhovat ven. Postavil jsem mu tenhle výběh a sehnal nejlepší psí boudu, jaká byla k mání, ale je mi jasné, že si ten chudák staroušek myslí, že je to za trest."
Celé Byerly vědělo, že Doreen rozvrátila Paysonovo první manželství, a Andy usuzoval, že si chtěla psa nechat jen natruc jeho exmanželce. Nechal si to ale pro sebe. Obcházel ohradu. Pod plotem nebyly podhrabané díry a otvory v pletivu by se protáhl leda tak plyšový pudlík na hraní. "Wolf je velký pes, viďte?"
"Jeden z největších německých ovčáků, jakého kdy doktorka Josie viděla," odpověděl Payson pyšně. "Vzali jsme ho k ní, hned jak jsme si ho pořídili, a už tehdy tvrdila, že z něj vyroste velký silný pes. A chytrý jako liška."
Andy vyzkoušel západku na brance; s tou by si neporadil ani psí génius. "Nevykládejte si to zle, Paysone, ale víte jistě, že někdo nenechal branku otevřenou?"
"Slyšel jste, co říkala Doreen - nikdy sem nechodí. A kdyby to udělal Brian, přiznal by se. Někdo musel Wolfa ukrást."
Asi poznal, že Andyho nepřesvědčil, protože dodal: "Jakmile jsem zjistil, že zmizel, zavolal jsem na odchytovou službu,

ale už celé týdny neodvezli žádného německého ovčáka. Pak jsem zavolal doktorce Josii, ale ta o něm taky neví. Kdyby utekl, skončil by na jednom z těch dvou míst."
"Přesně tam bych volal i já," přitakal Andy. Ve skutečnosti by nejďřív zatelefonoval doktorce Josii. Spousta lidí se zdráhala při-volávat odchytovou službu, protože měli strach, že v útulku dají psa uspat, kdežto o Josii Gilpinové se vědělo, že se k takovému řešení uchyluje jen v nejkrajnějším případě. Veterinářka byla přesvědčená, že psi a kočky mají stejné právo na život jako lidé, ne-li větší.
Vtom Andy zahlédl pohyb o pár dvorků dál, za domem zesnulé Molly Terhuneové. Po dvoře se tam potloukal Mark Pope a čučel na zem, jako by něco hledal. Zvedl zrak, spatřil Andyho a výsměšně mu zasalutoval. Udržet se a neopětovat pozdrav nadevše výmluvným gestem stálo Andyho tolik sebeovládání, že se zmohl jen na chabé pokývnutí hlavou.
Payson si Marka taky všiml. "Ve čtvrtek v noci už musel být Wolf pryč. Jinak by upozornil, že se něco děje, a Molly mohla být ještě naživu."
"Nezdá se, že by ji zabil někdo cizí," namítl Andy. "Spíš to vypadá, že pustila někoho dovnitř a neprozíravě se k němu otočila zády. V tu chvíli ji ten někdo praštil litinovou dveřní zarážkou." Andy neprozrazoval Paysonovi žádné tajemství; tohle všechno už policie zveřejnila. A krom toho Payson jezdil s kamionem a vrátil se do města až v pátek večer, takže nepatřil k podezřelým.
"Nikdo ho neviděl jít dovnitř?"
"Bohužel ne. Návštěvy k ní chodily ve dne v noci, takže jim lidi nevěnovali pozornost." Od té doby, co Molly opustil manžel, ustavičně lapala do tenat mužské osazenstvo Byerly, svobodné i ženáče. Nebylo těžké představit si, že někoho omrzelo dělit se o ni a zarazil jí to.
"Byla to hezká ženská," poznamenal Payson. Znělo to skoro lítostivě. "I když takový konec bych nepřál nikomu. A netěší mě, že došlo k vraždě tak blízko Doreen. Jestli nenajdete Wolfa, budu muset poprosit doktorku Josii, aby mi pomohla sehnat nového hlídacího psa."
Za jiných okolností by ho Andy uklidňoval, ať neztrácí naději, ale tentokrát si nedával moc šancí. Musí však pro Paysona udělat, co bude v jeho silách. Otočil se k Marku Popeovi zády a řekl: "Uvidím, co se dá dělat. Ozvu se vám." Odešel a nechal Paysona civět na prázdný výběh.
Andy byl zvyklý mít ve voze vysílačku, aby byl neustále -|v kontaktu s okolím, a tak to pár měsíců po odchodu do důchodu nevydržel a pořídil si mobilní telefon. Nasedl do auta, zapnul klimatizaci a vytáhl ho. Potřeboval si vyřídit několik hovorů, a nechtěl, aby ho přitom slyšel Payson.
Popravdě řečeno, Andy nechápal, proč by Wolfa někdo kradl. Podle Paysonových slov mu bylo deset a na desetiletém psovi nikdo balík netrhne. Andy sice slyšel o organizovaných skupinách, které kradou psy a prodávají je na pokusné účely, ale nevěděl, že by nějaká taková fungovala v Byerly, a krom toho se mu nechtělo věřit, že by profesionál riskoval krádež štěkajícího psa z výběhu hned vedle domu.
Připadalo mu mnohem pravděpodobnější, že někdo otevřel branku; když ne Doreen nebo Brian, tak nějaké děcko ze sousedství. Dalo se předpokládat, že pes vyběhl na silnici a tam ho nejspíš přejelo auto.
A tak Andy zavolal na městské služby a poptal se, jestli v poslední době neodváželi nějaké mrtvé psy. Tenhle týden prý tři, ale žádný z nich nebyl německý ovčák. Potom zatelefonoval popelářům, ale ani ti na žádného mrtvého ovčáka nenarazili.
Andy se přesto domníval, že je Wolf po smrti - existovaly spousty míst, kde by mohl ležet mrtvý pes, aniž by si ho někdo všiml. Nechtěl to však Paysonovi říkat. Navíc zrovna v tu chvíli vyšel z domu Molly Terhuneové Mark Pope a namířil si to k němu. Andy neochotně stáhl okénko a Mark se k němu okázale naklonil, jako by mu před tváří celého světa uděloval pokutu.
"Tak jak jde vyšetřování?" zeptal se s úšklebkem, za který by ho Andy nejraději nakopal do zadku.
"Běžná rutina," odvětil Andy, co nejlhostejněji to šlo. "Co ty, jak jsi pokročil?"
Mark nenuceně pokrčil rameny. "Napadlo mě pár věcí; čekám na výsledky testů. To víš, vyšetřovat vraždu je mnohem náročnější než hledat zaběhlého čokla."
Andy měl sto chutí připomenout mu, kolik vražd vyřešil on sám, ale usoudil, že to nestojí za námahu. "To je fakt."
Na Markovi bylo znát zklamání, ale nepřestával se usmívat. "Dej mi vědět, kdyby se vyskytly nějaké potíže."
"Jasně," odvětil Andy, i když to pochopitelně nemyslel vážně. Mark odkráčel ke svému služebnímu autu a vypálil od chodníku, až pneumatiky zakvičely, jako by měl bůhvíjak naspěch.
Andymu se nechtělo případ vzdát, a tak se rozhodl přikročit k dalšímu stadiu vyšetřování - k výslechu možných svědků. Neboli pohovořit si s Paysonovými sousedy.
Obstarožní paní Farleyová, která bydlela od Paysona nalevo, Andymu obsáhle vykládala, jak by si měl počínat při vyšetřování vraždy Molly Terhuneové, než ho pustila ke slovu a on jí vysvětlil, že na tom případu nepracuje. Pak si musel vyslechnout de-setiminutovou stížnost na Wolfovo štěkání. Kdykoli prý šla paní Farleyová zalít růže, Wolf spustil tak, že by to probudilo i mrtvolu. Bohužel si nepamatovala, kdy ten štěkot slyšela naposledy, a nevšimla si, že by se kolem psa někdo ochomýtal.
Také neviděla nikoho poblíž domu Molly Terhuneové v noc vraždy, ale to jí nebránilo rozhořčovat se, že by určitě k ničemu nedošlo, kdyby Mollyini "společníci" radši zůstávali doma se svými zákonitými manželkami. Andy neodolal a požádal ji, aby byla konkrétnější, ale paní Farleyová se ohradila, že není klepna. Nejspíš by z ní něco vymáčkl, ale řekl si, že mu ten případ nepatří, a přesunul se k dalšímu domu.
Paní Cranfordová ho nepozvala dovnitř, protože její manžel Roy měl za sebou noční směnu v továrně a zrovna spal. Nepostřehla prý, že Wolf zmizel, ale když se teď o tom Andy zmínil, uvědomuje si, že posledních pár dnů je nějak ticho. Ona pracuje v továrně přes den, a jelikož v noci bývá doma sama, Wolfovo štěkání ji občas znervózňuje. A ve dne zase

budí Roye.
Paní Cranfordová také prohlásila, že se Wolfovi nediví, že utekl, protože ho Doreen hanebně zanedbávala. Prý to nevydržela a sama mu dávala pít, kdykoli zalévala zahradu. Podle jejího názoru by si takovíhle lidé vůbec neměli pořizovat psy.
Byla tak pobouřená, že Andyho napadlo, jestli třeba Wolfa ze soucitu neukradla, ale neuměl si představit, jak by ho schovávala v domě. Hlídací pes přes noc štěkat nepřestane, ani když má vody, co hrdlo ráčí.
Dům Cranfordových byl v bloku poslední, a tak se Andy přesunul k panu Titovi, jehož dům sousedil s Paysonovým z druhé strany. Od toho se však nic nedozvěděl; pan Titus byl hluchý jako poleno, takže ani nevěděl o tom, že Wolf štěkal. V dalším domě bydlívala Molly Terhuneová a následující zel prázdnotou a byl na prodej.
Ačkoli Andy sám netušil, jestli si počíná důkladně, nebo hloupě, přešel přes ulici a promluvil si s lidmi odnaproti. Nezjistil nic nového, jen si vyslechl další stížnosti na Wolfovo štěkání a drby o tom, že se Molly ráda opalovala před domem v bikinách. Nabyl dojmu, že ani po jednom z těch dvou se nebude zdejším lidem stýskat.
Za Paysonem už naštěstí nikdo nebydlel, táhl se tu pruh lesa, který odděloval domy od Johnson Road, jinak by Andy považoval za svou povinnost vyzpovídat i lidi odtamtud. Takhle zalezl do auta a přemýšlel, co dál.
Co ta exmanželka? Payson se zmínil, že se spolu hádali, kdo si Wolfa vezme. Andy si nepamatoval, jak se jmenuje, a tak z mobilu zavolal své ženě, která podobné věci vždycky věděla. Ukázalo se, že Paysonova bývalá manželka je na svatební cestě se svým novým mužem, čímž se vysvětlovalo, proč je Brian u Paysona a Doreen. Andy si neuměl představit, že by si sebezanícenější milovnice zvířat odskočila z líbánek do Byerly ukrást psa.
Nepochyboval, že podnikl všechny rozumné kroky, které se podniknout daly, ale pořád měl před očima nadutý úšklebek Marka Popea. Dostat na krk takhle triviální případ bylo samo o sobě ponižující, ale ještě horší by bylo nevyřešit ho. Takže mu nezbývá než udělat něco nestandardního.
Uvažoval, že zajde do lesíka za Paysonovým domem poohlédnout se, jestli se tam Wolf náhodou neodbelhal a neumřel tam, a nebýt takové vedro, možná by to i udělal. Takhle jen zvedl oči k nebi nad lesem. Nekroužili na něm ptáci, z čehož se dalo usuzovat, že v lese žádná psí mršina neleží. A kdyby byl Wolf ještě naživu, někdo by ho slyšel štěkat. Krom toho se Andymu nechtělo trmácet lesem, když jediné, co tam nejspíš chytí, je kupa klíšťat. Ten pes určitě leží někde u silnice mrtvý, nebo je přinejlepším zraněný a mele z posledního. V každém případě je totální pitomost jezdit sem tam a hledat ho. Andy neměl žádný důvod nastartovat a pustit se do toho - až na to, že nechtěl, aby ho tu Mark Pope načapal, jak dřepí v autě a neví si rady.
Během příští hodiny projezdil všechny ulice v Byerly, dokonce i tak vzdálené, že by se tam nedohrabal žádný desetiletý pes, natož v tom vedru a ve zbídačelém stavu, v jakém Wolf určitě byl. Andymu bylo jasné, že mu nezbývá než zabalit to a přiznat Markovi, že už nedokáže najít ani ztraceného čokla. Pořekadlo, že starého psa novým kouskům nenaučíš, nejspíš nelže; měli s Wolfem ledacos společného.
Nejradši by si nepříjemné přiznání odbyl po telefonu, ale věděl, že Marka by rozradostnilo, že se mu stydí přijít na oči. A tak zahnul na první příjezdovku, na kterou narazil, s úmyslem otočit vůz a zamířit na policejní stanici. Jenže se ukázalo, že příjezdov-ka vede k domu doktorky Josie. Usoudil, že neuškodí zastavit se u ní a poptat se, jestli tam od té doby, co jí Payson telefonoval, Wolfa náhodou někdo nepřivedl. Manželka by mu řekla, že se snaží oddálit nevyhnutelné, což byla venkoncem pravda, jenže Andy měl žízeň a doufal, že mu doktorka Josie nabídne něco k pití.
V sobotu přijímala veterinářka pacienty jen dopoledne, a tak tušil, že ordinace už bude zavřená, ale jelikož Josie na staré farmě i bydlela, dalo se čekat, že ji tu zastihne. Nejspíš ho zahlédla přijíždět, protože sotva zastavil, vyšla mu naproti. Anebo ji na něj upozornili psi - i přes zavřené dveře bylo slyšet pestrou směsici štěkání a ňafání.
"Dobrý den," pozdravila ho, když vystoupil z auta.
"Dobrý den. Jak se máte?"
Čekal sáhodlouhou odpověď; doktorka Josie sice nepatřila v Byerly k nejupovídanějším, ale přece jen nezapřela jižanku. Jenže ona se tentokrát spokojila se strohým: "Dobře." Zatímco si Andy lámal hlavu, čím se jí dotkl, zeptala se: "Co pro vás můžu udělat?"
"Kdybyste měla chvilku čas, rád bych se vás poptal na psa Paysona Smithe, na Wolfa."
Pevně stiskla rty a zkřížila paže na hrudi. "Jestli si myslíte, že ho vrátím, tak se šeredně pletete. A bez soudního příkazu vás dovnitř nepustím."
Andy se musel přemáhat, aby nedal najevo, že je úplně paf. Ačkoli teď, když se přiznala, všechno dávalo smysl. V Byerly nebyl jediný pes, který by se nepřihnal k doktorce Josii, sotva luskne prsty. "Proč jste to udělala?" zeptal se Andy a snažil se, aby to znělo, jako by celou dobu věděl, že má krádež na svědomí právě ona.
"Kdybyste toho psa viděl, tak byste se neptal. Vyhublý na kost, dehydrovaný... Kdybych se ho neujala, už by bylo po něm."
"Odvést ho odtamtud pro vás nebyl problém, viďte?"
"Ani nejmenší. Zaparkovala jsem na Johnson Road a přes les došla k Paysonovu zadnímu dvorku." Na rozdíl od Andyho si z klíšťat zjevně nedělala těžkou hlavu; při své práci si to ostatně ani nemohla dovolit. "Ten chudinka se sotva držel na nohou. Úporně se snažil jít se mnou, ale stejně jsem ho musela skoro celou cestu k autu nést. Žádný tvor si nezaslouží, aby se s ním takhle zacházelo."
Andy se na chvíli zamyslel. Jako policejní náčelník by možná uvažoval jinak, ale jak mu Mark Pope neopomněl při každé příležitosti předhazovat, už u policie není. Payson má možná toho psa rád, ale vůči Wolfovi by nebylo fér poslat ho zpátky do toho výběhu s prázdnou miskou.
Doktorka Josie byla čím dál nervóznější. "Co uděláte?"
"Nic, ale povím vám, co uděláte vy. Zavoláte Paysonovi a řeknete mu, že někdo mimoměstský srazil Wolfa autem a přivezl ho k vám. Dělala jste, co se dalo, ale nedovedla jste ho zachránit.

Budete tvrdit, že už jste ho pohřbila, a měla byste označit nějaké místo pro případ, že by se sem Payson přijel podívat." "To by snad mohlo vyjít," řekla pomalu. "Pochopitelně budete muset ohlídat, aby Payson Wolfa víckrát nespatřil, ale pokud si nepořídí dalšího psa, nebude mít důvod za vámi jezdit."
"Dalšího psa ať si radši nepořizuje," pronesla výhružně. "Taky mu povězte, jak byl Wolf zubožený, a že nebýt v tak špatném stavu, možná by úraz přežil. A poraďte mu, ať si proti zlodějům radši pořídí alarm."
Usmála se. "Andy, vy jste policajt podle mého gusta! Vlastně počkat, vy už přece u policie nejste."
"Ne, odešel jsem do důchodu. Zrovna jako Wolf." Pozvala ho dovnitř na coca-colu a ukázala mu Wolfa. Psí stařík vypadal sešle, ale doktorka Josie tvrdila, že nejmíň rok či dva ještě přežije.
Teprve na odchodu si Andy na něco vzpomněl. "Jak jste vůbec zjistila, že nechávají Wolfa bez vody?" "Cvrlikali si o tom vrabci na střeše." Upřeně se na ni zadíval.
"No dobře, někdo mi zavolal. Nepředstavil se. Asi mluvil přes kapesník, protože jeho hlas zněl divně. Řekl mi, že Wolf je na tom špatně. Nevěděla jsem, jestli mluví pravdu, ale pro jistotu jsem se tam zajela mrknout, a jakmile jsem toho chudáčka starého uviděla, bylo mi jasné, že si ho musím vzít k sobě." "Opravdu netušíte, kdo vám volal?" Zavrtěla hlavou.
"A řekla byste mi to, kdybyste to věděla?" Jenom se usmála. Andy pohladil Wolfa po hlavě a vykročil k autu.
Byl na sebe pyšný. Mark ho možná bude otravovat, aby zjistil, kdo Wolfa přejel, ale to je jedno. Taky bude nad Andyho úspěchem ohrnovat nos, protože jde koneckonců jen o přejetého psa, ale tím nezmění nic na skutečnosti, že Andy svůj případ vyřešil. Kdežto on sám se dopadení vraha Molly Terhuneové nepřiblížil ani o píď, na to by Andy vsadil boty.
Jak tak o té vraždě přemýšlel, vzpomněl si, co mu říkal Payson - že je škoda, že tam Wolf nebyl, když se to stalo. Doktorka Josie psa odvedla ve středu v noci a Molly Terhuneovou zavraždili v noci ze čtvrtka na pátek. Jak Andy říkal Paysonovi, určitě vraha znala, protože nikde nebylo ani stopy po násilném vniknutí. Všichni předpokládali, že vrah přišel předními dveřmi, jako tolik mužů předtím. Jenže co když přišel zadem?
Mohl zaparkovat na Johnson Road zrovna jako doktorka Josie a přikrást se lesem k Mollyiným dveřím, aniž by si ho kdokoli všiml. Kdyby tam byl Wolf, pochopitelně by štěkal - o tom však věděli jen sousedé.
Pak se Andymu vybavilo, že z Paysonova dvorku je vidět na Mollyin. Vlastně odtamtud měl výhled na dvorky v celém bloku; nikde žádné ploty, takže se ani pořádně nedalo poznat, kde jeden dvůr končí a druhý začíná. Jelikož celý týden bylo horko jako v peci dokonce i přes noc, nikdo raději nevycházel z klimatizovaných domů, a vrah tudíž mohl bez povšimnutí přejít přes dvorky z jednoho konce bloku na druhý. Pokud by se ovšem neroz-štěkal Wolf. Jenže Wolf už byl tou dobou pryč, protože někdo zatelefonoval doktorce Josii. Určitě to byl někdo ze sousedů, protože ti jediní věděli, že Wolf strádá.
A tak Andy zamířil na Butler Street. Mark Pope ho pro tenhle den jmenoval svým zástupcem a to ho opravňovalo udělat, k čemu se chystal. Pochopitelně u sebe neměl zbraň a pouta, ale ani před odchodem do penze je moc nepoužíval a věřil, že bez nich ještě jedno zatčení zvládne.
Naštěstí byla sama, když u ní zazvonil, a nedalo mu velkou práci přesvědčit ji, že by s ním ve svém vlastním zájmu měla jít dobrovolně. Původně ji chtěl odvézt na policejní stanici, ale když vyšli ze dveří, Mark Pope stál před Mollyiným domem a mluvil s Hankem Parkerem, jediným stálým reportérem Byerly Gazette. Když zahlédl Andyho, ve tváři se mu opět objevil samolibý úšklebek. V tu chvíli Andy změnil plány. Došel i s paní Cranfordovou k nim a oznámil, že ji právě zatkl za vraždu Molly Terhuneové. Marka to dočista připravilo o řeč, zato Hank měl přehršel otázek.
Andy vysvětlil, že paní Cranfordová zjistila, že její muž netráví dny po nočních jen odpočinkem. Chodil za Molly. Jako mnoho žen v podobné situaci nesvalovala vinu na manžela, ale na ni a rozhodla se jí zbavit. Věděla, že dostat se nenápadně k jejímu domu bude hračka. Stačí projít přes zadní dvorky. Jediný problém představoval Wolfův štěkot. Napadlo ji, že mu otráví vodu, ale bylo jí ho líto, a tak místo toho zavolala doktorce Josii, protože správně tušila, že ho veterinářka přijede zachránit. Stejně jako Josie měla i paní Cranfordová mnohem měkčí srdce, když šlo o psy, než když šlo o lidi. Molly Terhuneovou zabila bez mrknutí oka.
Jakmile Andymu došlo, že Wolfovo zmizení den před vraždou nebyla žádná náhoda, nedělalo mu potíže dát si dohromady, kdo je vrah. Pachatelem musel být někdo ze sousedů, protože jedině sousedé věděli, že Wolf štěká, a jedině lidé žijící na stejné straně ulice jako Payson by si dělali starosti s tím, že Wolfa zburcují. To zužovalo okruh podezřelých.
Byl tu pan Titus, ale ten byl hluchý jako pařez a ani nevěděl o Wolfově štěkotu, a paní Farleyová, jenže u ní Andy nedokázal přijít na žádný motiv. Zbývali Cranfordovi. Roy Cranford v noci pracoval, takže vraždu spáchat nemohl. Ale když byl pryč a Wolf jakbysmet, paní Cranfordová měla volné pole působnosti.
Mark se konečně vzpamatoval a rozhovořil se; snažil se to za-obalit tak, jako by celou dobu věděl, že ztráta psa a vražda spolu souvisejí, a Andy se pouze řídil jeho instrukcemi. Když trval na tom, že odveze paní Cranfordovou na stanici služebním autem se zapnutým majáčkem, Andy už ani v nejmenším nepochyboval, že si hodlá přičíst veškeré zásluhy na zatčení sám.
Ale bylo mu to jedno. Věděl, jak to bylo doopravdy, a Mark taky. Ostatně ani Hank se nenechal oblafnout, a jelikož Hankův článek v Gazette si přečte celé Byerly, všichni se dozvědí, kdo případ ve skutečnosti vyřešil.
Cestou zpátky domů Andy dospěl k názoru, že i když starého psa novým kouskům nenaučíš, občas ty staré kousky nebývají k zahození.
* * *
Mrtvý v rybníčku
Suzanne C. Johnson
Edgar Allan Poe a hrdinka dětských detektivek Nancy Drewová. Zdánlivě nesourodá dvojice Podle Suzanne C

Johnson však nikoli, tvrdí, že ti dva jí v dětství otevřeli cestu do světa knih, ačkoli do té doby ke čtení nijak nelnula. Spisovatelská múza ji však políbila až mnohem později Mrtvý v rybníčku je výsledkem Suzanniny lásky k záhadám a zájmu o život za časů Edgara Allana Poea. Je to její první povídka Suzanne přiznává, že po autorské stránce je rozdvojenou osobností - nakladatelství Knopf/Random House již v roce 2001 vydalo rozpustilou knížku pro malé děti, ale zároveň ji to táhne k detektivkám pro dospělé Žije s manželem a synem u jezera ve státě Washington.

13. června 1835, čtvrt na deset večer
Neustále rozvažují. Správně, nebo špatně. Pravda, nebo lež. Dobro, nebo zlo.
Zlé je, že se moje pracovna nachází v prvním patře. Jaro zchřadlo v dusné virginské léto a horní posdlodí jsou navzdory tomu, že už se snáší noc, rozpálená žárem.
Ale první patro má do sebe i ledacos dobrého. Umožňuje pánovi domu nahlížet do pokojů patřících jisté sousedce.
A teď rozmarný vánek přináší sladkou vůni její zahrady a... ach...I také vzpomínek na její pleť. Vdova Ashcroftová je žena pevných zvyklostí - chvála nebesům! - a nemůže se dočkat, aby se každý horký večer co nejrychleji zbavila šatu a korzetu. .
Verdikt- Chvála prvnímu poschodí!
Z deníku soudce Jacoba Danbyho
Každého letního rána se Stella za svítání procházela zahradním loubím pozlaceným časnými slunečními paprsky. Oblečená ve volných mušelínových šatech, bez škrtivého korzetu a spodniček, které by ji omezovaly v pohybu, s vlasy ukrytými pod širokým slaměným kloboukem se potulovala, kam ji nohy nesly, tu se nechala svést vůní zimolezu, tu zabzučením včely. V zahradě ji opouštěly všechny starosti; nemusela spřádat plány a doprošovat se o peníze, aby udržela při životě svůj skromný krámek s knihami. Měla pokoj od přednášek o Homérovi a Ci-ceronovi, které musela s otcem sepisovat při světle lamp, až ji pálily oči. Měla pokoj od matčiných salonních dýchánků, kde dámy uždibují medové koláčky, usrkávají čaj a rozebírají, co se kde v Richmondu šustlo.
Jenže toho parného virginského rána nebyla Stelle Ashcroftové pohoda dopřána.
Stála dole v zahradě, na kraji malého rybníčku skrytého mezi vavříny a magnoliemi. Vedle ní přešlapoval policejní důstojník W. D. Page. Až na drobné vlnky zčeřené rybami byla hladina rybníčku hladká jako zrcadlo.
Pod ní leželo tváří vzhůru tělo soudce Jacoba Danbyho. "Takhle jste ho našla, paní Ashcroftová?" zeptal se pan Page. Mluvil tlumeně s ohledem jak na mrtvého, tak na živé - Dan-byovi bydleli hned v sousedství. Rozlehlý trávník se táhl vzhůru k jejich rezidenci; Danbyovic zahradní altánek stál jen několik metrů od Stellina rybníčku.
Stella se navzdory horku zachvěla a přitáhla si těsněji k tělu šál, který ve spěchu strhla z háčku v kuchyni, aby jím zakryla, že nemá korzet. "Našla jsem ho přesně tak, jak ho vidíte, pane Pa-gei."
Jacob Danby vypadal jako obvykle - nevysoký, elegantní, dokonale upravený džentlmen, jen vázanka se mu uvolnila a její konec plaval na hladině jako leklá ryba. Pohlednou tvář, na padesátníka velmi mladistvou, měl hladce oholenou až na pěstěné licousy. Od vzduchu ho dělilo pouhopouhých pár centimetru. Pouhopouhých pár centimetrů ho dělilo od života.
Pan Page hodil do vody oblázek, aby odehnal ryby, které mrtvého oždibovaly.
Stelle se obracel žaludek, a tak poodešla stranou. "Už to tu nevydržím!"
"Promiňte, madam, ale musím uvědomit starostu a zjistit, jak chce postupovat." Policista s pískovými vlasy a knírem, oděný v prostém černém obleku, kývl hlavou směrem k rybníčku. "Mohla byste prosím zůstat poblíž? Nechci, aby se kolem někdo motal - snad vyjma těch ryb."
Stella si skousla spodní ret. "Jak si přejete. Ale pospěšte si."
Udělal pár kroků, ale pak se zastavil a otočil. "Ještě něco. Jak se pro všechno na světě ocitl soudce Danby ve vašem rybníčku?"
Z té otázky jí vyschlo v ústech, ale přinutila se odpovědět, dokonce se setkala s jeho zvědavýma očima. "Nemám nejmenší tušení, pane Pagei."
Minulou noc se Stella setkala s očima Jacoba Danbyho. Už několikrát předtím ze své ložnice v patře zpozorovala postavu v horním okně domu Danbyových. Včera při setmění si na ni po-číhala, vyzbrojena otcovým dalekohledem na pozorování ptáků. Jakmile se postava objevila, ukryla se Stella do stínů a dalekohledem se na ni podívala.
Ve škvíře mezi draperiemi stál soudce Danby a také na ni mířil dalekohledem.
Stella se zhluboka nadechla, aby si dodala odvahy, a přikročila k oknu. Soudce okamžitě couvl a zmizel jí ze zorného pole.
Není divu, že posléze došlo ke konfrontaci. Člověk proslulý jako schopný právník, štědrý filantrop a muž dokonalých mravů -jak se opovažuje! Jak dlouho už jí narušuje soukromí? Jestli toho ihned nenechá, poví o jeho skandálním počínání jeho útlocitné ženě Myře, jeho synu Creedovi, celému Richmondu!
Stella se vrátila k rybníčku a přiměla se na Jacoba Danbyho podívat. Teď už ji obtěžovat nebude. Tedy přinejmenším ne živý. Jeho smrt jí však možná způsobí stokrát vážnější starosti.
Poté, co brzy ráno poslala pro policii, prošla se po zahradě. Byla ráda, že její rodiče jsou v Baltimoru a díky tomu uniknou nevyhnutelným dotazům všech přátel a známých a dost možná i policie. Přiloudala se po široké oblázkové pěšině k angreštovým keřům a živému plotu z vavřínů, který odděloval jejich pozemek od pozemku Danbyových. Několik vavřínů v posledních letech zašlo. V jedné z mezer byla pošlapaná tráva a Stella spatřila na nízké větvičce zachycený kousíček látky. Zrychlil se jí pulz. Látka měla hezoučký vzorek v barvě broskví a blankytné oblohy. Stella útržek vyprostila a pečlivě zkontrolovala, jestli na větvičce nezůstaly zachyceny žádné nitky.
Opodál byla mezi propletenými kmínky svídy zastrčena vlněná deka. Zkrvavená. Zaházela ji větvičkami a listím. Tolik v tu chvíli potřebovala čas na přemýšlení!

Teď když stála na hlídce u rybníka, jak jí poručil pan Page, měla času habaděj, jenže hlavu měla úplně prázdnou.
Zaslechla dunění kopyt, rachot vozu, hlasy vracejícího se policisty a dalších lidí.
Ledovými prsty zajela do kapsy a zmačkala potrhanou látku do kuličky. Dobře ji znala. Vždyť bývala její.
Promočené tělo mrtvého leželo vedle rybníčku. Kolem se rojily mouchy.
Stella se stáhla do ústraní mezi borovice, aby nepřekážela.
"Panebože!" Creeda Danbyho, bledého jako smrt, museli podpírat dva policisté. Mladý právník, vysoký a hubený, měl přes košili jen vestu. "Mysleli jsme s matkou, že je nahoře v pracovně. Občas to dělává, pracuje celou noc a pak vyspává do oběda." Prohrábl si vlasy. "Chudák máma!"
Mimo Creedův doslech vysvětloval doktor panu Pageovi svou teorii a naléhavě přitom gestikuloval. "Nejspíš ve tmě uklouzl. Pozadu se svalil na kameny v rybníčku - od toho má tu ošklivou ránu na zátylku. Upadl do bezvědomí. Utopil se." Lítostivě mlaskl. "Je to pro Richmond strašná ztráta! Odvezte tělo ke mně do ordinace."
Pan Page spolu se dvěma dalšími policisty začal propátrávat zahradu, hlavně cestičku mezi vavříny a Danbyho mrtvolou. Stella se k nim přiblížila a napínala uši, aby jí neuniklo, kdyby něco objevili. Nic.
"Jacobe! Jacobe!" Mezi keři se na Stellinu zahradu pokoušela prodrat vzlykající Myra Danbyová.
Creed k ní doběhl. "Mami, nechoď tam! Rose, díkybohu, že jsi tady! Odveď ji zpátky domů. Řeknu doktorovi, ať jí dá něco na uklidnění."
Stella tu scénu pozorovala uzoučkou mezerou v živém plotě. Ne, doslova špehovala. Rose Waltersová, jediná služebná v domě Danbyových, která nebyla otrokyní, podepřela svou zdrcenou paní, odváděla ji přes trávník a šeptala jí chlácholivá slůvka. I v tu nešťastnou chvíli z ní vyzařovala nápadná krása, bystrost a zdatnost. Creed se svěšenými rameny počkal, až obě ženy zmizí v domě, a pak se vydal za doktorem. Stella na ně na všechny pohlížela, jako by je viděla poprvé v životě, jako by nebyla jejich sousedka a známá. Jestlipak se Jacob Danby cítil také tak odcizeně, tak hrozně osaměle, když ji minulý večer sledoval? Pochybovala o tom.
Než uběhla další hodina, všichni odešli. Nebo si to Stella aspoň myslela.
"Tohle je vaše, paní Ashcroftová?"
Otočila se jako na obrtlíku.
W. D. Page držel v prstech zlatý řetízek z masivních, geometricky tvarovaných článků. Na obou koncích byl přetržený. Z řetízku i z policistovy ruky kapala voda.
Stella zavrtěla hlavou. "Ne, nevím, čí je. Ale jelikož jste ho našel v rybníčku, usuzuji, že by to mohl být kus řetízku od hodinek soudce Danbyho."
"Taky bych řekl. Asi se přetrhl při tom pádu." Schoval ho do kapsy a nasadil si klobouk. "Bylo to náročné dopoledne, viďte, madam?"
Tentokrát se jeho pohledu vyhnula a radši upřela zrak na dro-boučká červenooranžová křidélka berušky. "Tomu říkám eufe-mismus, pane Pagei."
Poté, co policista odešel, Stella během půlhodiny propátrala každičký centimetr rybníčku; převracela kameny, odhrnovala zeleň, ujišťovala se, že už tu po Jacobovi Danbym nic nezůstalo. Ve slunečních paprscích na ni cosi pomrkávalo skrz husté vodní řasy.
Sáhla do vody, až si přitom zmáčela rukáv, a vylovila další kousek řetízku, stejný jako ten, který našel pan Page. Hledala dál,
ale brzy se přesvědčila, že útržek řetízku byl poslední památkou na soudce.
Schovala zlatá očka do kapsy k usvědčujícímu cáru látky.
Odpoledne se na gauči ve Stellině salonku usadil robustní pan Burwell Bassett. Jeho melodický hlas zněl konejšivě, ale pohled pronikavých modrých očí pod huňatým obočím vyvolával účinek přesně opačný. Skvělá kombinace pro smírčího soudce. Občanským povoláním byl bankéř a starosta ho pověřil, aby vyšetřil soudcovo úmrtí.
Zeširoka se usmíval. "Pokud vím, paní Ashcroftová, vaši rodiče odjeli na léto do Baltimoru."
Stella usazená v otcově mahagonovém houpacím křesle si uhladila šaty v barvě slonoviny, poseté kvítky fialek. "Otec tam přednáší o Ciceronovi. Matka je na návštěvě u sester."
"Je pro ně lepší, že tu nejsou." Pan Bassett kývl hlavou směrem k domu Danbyových. "Tohle je choulostivá záležitost, proto jsem za vámi přišel bez doprovodu." Ukázal z okna, kde se o kmen mohutného dubu opíral pan Page. "Ani Page náš rozhovor neuslyší."
To byl celý Burwell Bassett - pohrával si s ní, jak si džentlmen může dovolit pohrávat s dámou, kterou nemá v lásce. Jeho dcery docházely do Stellina knihkupectví na schůzky dámského debatního kroužku, kde se řeč každou chvíli stočila od běžných záležitostí domácnosti k méně obvyklým tématům: k právům žen, veřejnému školství, nedostupnosti vzdělání pro černé občany a také - ale o tom se jen šeptalo - ke zrušení otroctví. Když se nedávno Stella obrátila na Bassettovu banku s žádostí o malou půjčku pro knihkupectví, dal jí jasně na srozuměnou, že jí peníze půjčí jedině pod podmínkou, že debatní kroužek zruší. Stella odmítla. Pan Bassett se postaral, aby jí pomoc odepřely i všechny ostatní banky ve městě.
Teď se rozhodla nechodit kolem horké kaše. "Smrt je vždycky choulostivá záležitost," prohlásila, "ale nechápu, o čem se mnou chcete mluvit, že to nemá slyšet ani pan Page."
"Přejdu přímo k věci. Smluvila jste si včera večer se soudcem Danbym schůzku v jeho altánku?"
Stella se pohoršeně napřímila. "To tedy ne!"
"Včera večer dostal vzkaz, ve kterém ho kdosi žádal o schůzku v jedenáct hodin."
"Proč si pro všechno na světě myslíte, že jsem to byla já?"
Vytáhl z kapsy kabátu složený papír a podal jí ho. "Protože je podepsán V. A."
Písmem, které svědčilo o spěchu, ve vzkazu stálo: "Musím se s vámi sejít. Dnes večer. V jedenáct hodin. Opět v

zahradním altánku."
Stella vzhlédla. Pořád nic nechápala. "Na mou otázku jste neodpověděl. Proč si myslíte..."
"Ale no tak! V jako vdova. A jako Ashcroftová." ' To Stellu rozesmálo. "Takže kvůli dvěma písmenkům? Z těch jste usoudil, že jsem ten vzkaz napsala já?" Zase se v otcově křesle pohodlně opřela. "Ale jděte, pane Bassette! Je mi dvacet sedm, ale jsem vdovou už skoro deset let. Žádná žena by si neříkala vdova deset let po manželově smrti. Kromě toho...," předklonila se a ukázala na papírek, "...nejsem zdaleka přesvědčená, že to A je opravdu A. Je naškrábané a klidně by to mohlo být třeba O nebo D."
Pana Bassetta nezviklala. "Vím, že oslovení vdova Ashcroftová, a tudíž i V. A., jste s Jeho Ctihodností mezi sebou používali." Zvedl ruku, aby předem zarazil její námitky. "Věřte mi, madam, že nechci, aby se tato pobuřující informace dostala na veřejnost, o nic víc než vy."
Stella překotně vstala a odkráčela, až jí přitom sukně šustily. Popadla deník domácích výdajů a otevřený ho strčila soudci pod nos. "Jen si porovnejte můj rukopis s písmem v tom vzkazu!"
Pan Bassett věnoval sešitu jen zběžný pohled. "Rukopis se dá změnit." Se zafuněním se zvedl, zabodl do ní pronikavý pohled a ještě jednou zalovil v kapse. Tentokrát odtamtud vytáhl knížečku se zlatou ořízkou. "Soudcův osobní deník. Nechtěl jsem vám ho ukazovat, ale vidím, že mi nic jiného nezbývá." Otevřel ho na místě, které bylo založeno stuhou, a ukázal na zápis s datem předešlého večera. "Poslední záznam. Přečtěte si ho, prosím."
Kožená vazba připadala Stelle na dotek zavlhle lepkavá. Neustále rozvažuji... Dobro, nebo zlo... První patro..., nahlížet do pokojů patřících jisté sousedce... a... ach...! vzpomínek na její pleť... Vdova Ashcroftová..., aby se co nejrychleji zbavila šatů a korzetu...
Stellu polévalo horko. "To je nehoráznost!" Vrazila deník zpátky panu Bassettovi.
"Přečetla jste si to celé? Ne?" Neúprosně jí zase strčil knížečku před oči a téměř laskavě pronesl: "Ve svém vlastním zájmu byste měla."
Stella ztěžka polkla - ať ho vezme čert! - a znovu se přiměla pohlédnout na soudcovo úhledné písmo: Verdikt: Chvála prvnímu poschodí'. Poskytuje mi úchvatný výhled, kterým se mohu kochat až do našeho příštího dostaveníčka v zahradě. A to se uskuteční už dnes v noci, má nejdražší vdovo Ashcroftová!
Rozlíceně listovala deníkem. Za tímhle zápisem následovaly už jen prázdné stránky, ale před ním to bylo samé Ashcroftová... Ashcroftová... Ashcroftová. Jedno smyšlené dostaveníčko za druhým! Zaklapla knížku. Cítila zběsilý tepot krve až v konečcích prstů. Pokusila se zklidnit pomalým hlubokým nádechem a kojila se nadějí, že pan Bassett dá na rozumný tón. "V jednom máte pravdu."
Shovívavě se usmál. "Ano?"
"Je to opravdu choulostivá záležitost. Mohlo by to mít neblahý vliv na pověst soudce Danbyho a na chod právnické kanceláře, kterou po něm nepochybně převezme jeho syn. Tahle nechutná sbírka smyšlenek by mohla zničit soudcovo celoživotní úsilí."
"V tom s vámi souhlasím."
"A také ublíží mně a mým blízkým." Klepy dokázaly ženu - a tudíž i její rodinu - poznamenat hůř než tělesné zmrzačení. Zmrzačení aspoň vzbuzuje soucit.
Pan Bassett pokýval hlavou. "Právě proto bych s vámi chtěl uzavřít dohodu." Zastrčil si deník i vzkaz zpátky do kapsy. "Výměnou za to, že tohle všechno zůstane skryto očím veřejnosti -tím myslím navždy -, se přiznáte, že jste, pochopitelně nešťastnou náhodou, zavinila smrt Jeho Ctihodnosti."
Stella sevřela ruce v pěst, až se jí nehty zaryly do dlaní. Neodvažovala se promluvit, ba ani dýchat, protože se bála, že se buď rozpláče, nebo vybuchne vzteky.
"Mimochodem, paní Ashcroftová, doktor nenašel v plicích mrtvého žádnou vodu. To znamená, že se neutopil. Příčinou smrti byla rána do zátylku. Povíte mi, co se seběhlo?"
Stelle stoupala hrdlem hořkost. "Zmizte odtud!"
Panu Bassettovi sice zrůžověly masité tváře a uši, ale jinak se nedal vyvést z míry. "Postačí, když si naše milé město bude myslet, že chodil ve spaní a vy jste si ho spletla s lupičem. V hluboké tmě není divu."
Uzemnila ho - jakkoli to bylo pomíjivé vítězství - konstatováním prosté skutečnosti: "Vždyť včera byla světlá noc s měsícem v úplňku, pane."
Na širokém čele se mu perlil pot. Předklonil se k ní. "Tak inteligentní člověk jako soudce Danby, který uznával pouze fakta, by si nezapisoval do deníku smyšlenky. A já nedopustím, aby pachatel zůstal neodhalen, i kdybych musel použít ten deník jako důkaz. Navíc věřím, že až se usadí zvířený prach, jak se říká, veřejnost soudci tenhle drobný prohřešek promine ve světle činů, které vykonal pro blaho národa. Ale pochopitelně bych se tomu raději vyhnul."
To nepůjde, protože já se nikdy... Zformulovala ta slova v myšlenkách, ale nedokázala je vyslovit. Protože věděla, že je zcela bezmocná. Může ho poučovat o fázích měsíce, ale přesto panu Bassettovi, vyzbrojenému soudcovým deníkem a reputací i jeho vlastním postavením a konexemi, nezabrání, aby udělal to, čím vyhrožuje.
Zamířil ke dveřím. "Zítra se u vás zase zastavím. Soudní vyšetřování se bude konat pozítří." U dveří se ještě otočil. "Mladý Creed a jeho matka vypsali na dopadení pachatele slušnou odměnu. Ucházet se o ni je pod mou úroveň, ale pan Page - který ví o vzkazu, ale nikoli o deníku - by si určitě moc rád přilepšil ke svému hubenému platu."
Smírčí soudce odešel. W D. Page se však dál, byť diskrétně, ochomýtal na protější straně ulice.
Stella už nemohla déle odkládat nezbytný úkol, jakkoli se ho děsila.
Její šaty byly na návštěvu při tak chmurné příležitosti nepřiměřeně veselé, ale šlo o čas, a tak si jen přibrala šedý klobouk a doufala, že díky tomu nebudou působit urážlivě. Vyšla z domu, aniž by dala najevo, že o policistovi ví, zabočila za roh a vykroči-
la po dlážděné cestě k naleštěným vstupním dveřím domu Dan-byových. Na zápraží podepíraném sloupy visely

lucerny z tepaného železa. Stella bez zaváhání zaklepala mosazným klepadlem.
Jackson, sluha s černou pletí připomínající omšelou vydělanou kůži, ji zavedl do rozlehlé haly a nabídl jí stříbrný podnos, aby na něj položila svou navštívenku. Stella mu však narušila zažitou rutinu: "Přiveď mi Rose."
"Vy nejdete za paní Myrou, madam?"
"Ne, nechci vaši paní ani pana Creeda zbytečně vyrušovat. Dojdi pro Rose. Vlastně ještě počkej." Stella snížila hlas. "Smrt soudce Danbyho je velice smutná."
"Ano, madam."
"Dozvěděla jsem se, že mu včera večer někdo poslal vzkaz. Převzal jsi ho ty?"
"Donesl ho ten mladej, Jem."
"Jem Rafferty?" Čiperný kluk z ulice.
Jackson přisvědčil.
Stella si troufla na další otázku: "Pan Bassett a pan Page - ptali se tě, kdo ten vzkaz přinesl?"
Znala odpověď, ještě než zavrtěl hlavou. Pochopitelně oba předpokládají, že si poslíčka najala "vdova Ashcroftová". Člověk by čekal, že nebudou stavět na domněnkách, že si své teorie budou chtít ověřit. Jenže vidina tučné odměny policistu zaslepila, stejně jako lákavá představa barvitých úvodníků v novinách. A co se týče pana Bassetta - i kdyby vzkaz poslal někdo jiný než "vdova Ashcroftová", pořád má v ruce ten usvědčující deník.
Až na Jacksonovy vzdalující se kroky a zádumčivé tikání hodin vládlo v domě Danbyových ticho. Někde v suterénu jsou určitě v plném proudu přípravy na přijetí soudcova těla; pak se mrtvý omyje, obleče a nakonec vystaví v saloně, aby se s ním mohla rich-mondská společnost rozloučit.
Možná je tam dole i Rose; šikovné švadlenky by mohlo být zapotřebí. Právě přes šití se s ní Stella před třemi roky seznámila -zašla za ní do maličkého příbytku za Krauseho jídelnou a požádala ji, aby jí ušila jarní šaty. Od té doby nezůstalo jen u šatů.
"Učila jste někdy?" zeptala se jí Rose jednoho nevlídného zimního dne. Na úzké okenní tabulky bubnoval déšť, švadlenka klečela na kolenou, mezi rty zastrkané špendlíky, a zahýbala okraj pláště. Její dvě dcerky, osmiletá a sedmiletá, způsobně seděly se zkříženýma nohama opodál a zaujatě sledovaly matčino zručné počínání.
Stella tam stála v rozešitém plášti. "Ne, nikdy." Drobnými krůčky se pootočila, aby Rose mohla pokročit se špendlením.
"Proč se ptáš?"
Rose pokračovala v práci, až jí mezi rty nezbyly žádné špendlíky. Pak vstala - byla o hlavu vyšší než Stella - a zastřeným hlasem zašeptala: "Ušiju vám, co budete chtít. Zadarmo." Pokynula děvčátkům, aby přišla blíž, a ta se jí přitiskla k sukni. , Kolik času uběhlo? Vteřiny? Minuty? Stella si jen pamatovala, jak jí ta šestice hnědých očí upřeně hleděla do tváře, dokud ne-přikývla: "Udělám to! A ráda!"
Hned příští den začala Stella v těch pokojíčcích za Krauseho jídelnou vyučovat tři dychtivé studentky. Od ní i od Rose to vyžadovalo notnou dávku odvahy, protože učit černocha číst a psát bylo v Richmondu protizákonné. Ale nadšení, s nímž Rose a její holčičky v uplynulých dvou letech hltaly její lekce, bylo pro Stellu cennější odměnou než ušité šaty a přehlušilo strach z odhalení.
Když se před několika měsíci Myra Danbyová zmínila, že shání komornou, Stella jí doporučila právě Rose.
Tikot hodin byl nadále jediným zvukem v hale. Stella dál čekala na Rose. Po Rose je nejspíš sháňka i v poschodí, kde se Myra Danbyová zotavuje ze šoku a připravuje si černé šaty, spodničky, rukavice. Novopečená vdova si nepochybně připíchne na živůtek rubínovou brož, ke které jsou uchyceny drobné hodinky - nikdy ji přece neodkládá.
Stella se se svými rodiči zúčastnila výroční slavnosti, kde jí soudce ten šperk s velkou pompou věnoval jako dárek.
A kdepak je asi Creed? Že by v otcově pracovně? V té místnosti, v níž soudce Danby holdoval nestoudnému špehování a chlípným představám? Creed možná po pracovně přechází sem a tam, ale zaobírá se vlastními problémy: má dostatečné zkušenosti, aby se stal hlavou rodiny, hlavou právnické kanceláře, jednou z vůdčích osobností v Richmondu? Jistě mu to při jeho mládí dělá obavy.
Ozval se tichounký zvuk, nenápadný jako zašramocení myši. Stella se otočila.
Před ní stál Creed; tvář měl pochopitelně ztrhanou, na sobě úhledný černý oblek s černou vázankou. Vzal si od Stelly navštívenku a mírně se uklonil.
"Paní Ashcroftová, Rose momentálně pomáhá mé matce. Ať už jste přišla z jakéhokoli důvodu, snad vám pomohu já, ačkoli nemám moc času..." Přejel dlaní po vyšívané hedvábné vestě a zastrčil si Stellinu vizitku do kapsičky na hodinky, ale ne úplně, takže zůstala vyčnívat ven. "Jistě to chápete."
"Ovšem. Nechtěla jsem vás vyrušovat, ani vaši matku." Útržek látky, který vyprostila z keře vavřínu, měla pořád zastrčený v kapse. "Připadám si hrozně sobecky, ale přišla jsem se Rose zeptat..., jestli má hotové ty šaty, co mi šije už několik týdnů." Nezbývalo jí než zalhat; na jednu stranu jí to nedělalo potíže, na druhou si uvědomovala, jak křehké lži bývají.
Creed se zamračil; taková trivialita ho jistě podráždila. Stella rychle pokračovala: "Jsou to tmavošedé šaty, které by se mi hodily na poslední rozloučení se zesnulým." Mávla rukou směrem ke dveřím salonku.
"Aha." Zachmuřená tvář se mu rozjasnila. "To vůbec není sobecké. Naopak je od vás laskavé, že..." Otočil se, protože ze vzdáleného konce chodby se cosi ozvalo. "Mami?"
Myra Danbyová, osamělá postava, která jako by se vznášela na černém oblaku smutku, vypadala přesně tak, jak si ji Stella představila, jen neměla rubínovou brož k hodinkám. No ovšem, vzít si v tuhle chvíli milovaný dárek by pro ni asi bylo příliš bolestné. "Rose?" Myru bylo sotva slyšet. "Kde je Rose?" Creed sepjal ruce. "Najdu ti ji."
Zcela přirozeně se vžil do role ochránce. Stella často vídala syna a matku, jak se zavěšeni do sebe procházejí po zahradě. A na veřejnosti vzhlížela Myra ke Creedovi s neskrývaným obdivem.
"Kdo je to?" Myra se podívala přes synovo rameno. Protáhlý obličej jí rámovaly pramínky šedivých vlasů. Odjakživa

působila křehce a bezmocně, ale teď to bylo nápadnější než kdy jindy. Smutek, šok a možná i laudanum, které jí dal doktor, ten dojem ještě umocnily. "Naše sousedka? Stella?"
V tu chvíli vešla do haly Rose. Obrátila krví podlité oči ke Stelle a rychle zase zmizela.
"Rose?" zavolala na ni Stella.
Nic. Rose se nevrátila. Je sklíčená? Vyděšená? Ani to by nevysvětlovalo, proč se jindy tak odolná Rose Waltersová chová tak podivně.
"Smím si s ní promluvit?" zeptala se Stella Creeda.
Myra se rozplakala.
"Rose!" zavolal Creed. "Matka tě potřebuje."
Rose se v okamžení objevila a pospíšila si přes halu. Upřeně pohlédla na Creeda a odvedla svou zlomenou paní pryč. Na Stellu se za celou dobu ani nepodívala.
Je za tím strach? Nedůvěra? Stellu při tom pomyšlení bodlo u srdce.
"Asi byste měla přijít později, paní Ashcroftová," řekl Creed. "Jak sama vidíte, Rose má plné ruce práce." Vykročil pryč, cestou si znovu uhladil vestu a zastrčil si Stellinu vizitku hlouběji do kapsičky na hodinky. "Já teď musím jít na další schůzku s Bur-wellem Bassettem."
Stelle stoupl do tváře ruměnec, protože v tu chvíli pochopila -ačkoli jí to mělo být jasné už od počátku -, že Creed pravděpodobně ví o otcově deníku. Ví i o tom, že ji smírčí soudce podezírá z vraždy? Je s ním zajedno, anebo té teorii věří jen pan Bassett? Výraz mladého pana Danbyho byl neproniknutelný, ale Stella se domnívala, že to není tím, že by nic nevěděl - prostě se mu dostalo vychování pravého virginského džentlmena.
A co Myra? Zdalipak také ví o manželově deníku a o objektu jeho zájmu? Možná právě proto se chudinka rozplakala, když Stellu spatřila.
Stella měla stejně jako ráno pocit, jako by žila na jednom břehu James River a zbytek světa na druhém.
Spěšně zamumlala: "Na shledanou," a vyklouzla ven.
Přímo pod bedlivý dozor důstojníka Page.
Stella vyměnila šedý klobouk za lehký letní v barvě slonoviny, vzala si slunečník a vydala se v kočáře po hrbolatých richmond-
ských ulicích do centra města. Pan Page ji na koni z patřičné vzdálenosti sledoval.
Neslušelo se, aby žena sama řídila kočár, jenže Stella bydlela daleko od svého knihkupectví, a jelikož neměla manžela, který by ji tam vozil, a její otec vládl mnohem raději perem než opratěmi, neměla na vybranou. Matka se s tím nakonec smířila a svým přátelům zdatně nalhávala, že v Paříži považují ženu na kozlíku za moderní.
Tohle odpoledne ale Stella nezamířila ke svému krámku. Na dveřích bude muset pro dnešek zůstat cedule Zavřeno.
Nechala kočár v nájemné stáji a vyhledala mladého Jema Raf-fertyho. Vláčel pytle s krmivem po obchodě Miller & Able. Stačilo pár mincí, aby uctivě smekl čapku - přičemž odhalil mrkvovou kštici - a zodpověděl Stellinu otázku.
"Jo, dostal jsem včera ten vzkaz v kanceláři Danbyho a syna a dones jsem ho soudci Danbymu."
"Kdo si tě najal? Nějaký úředník, který se zdržel v práci?"
"Netuším, jestli to byl úředník nebo kdo, ale jmenoval se Vic Aborgast."
Stella se prudce nadechla. V. A. ¦ Jem dodal: "A dones jsem mu zpátky soudcovu odpověď."
"Která zněla?"
"Ano."
Ano, Vicu Aborgaste, setkám se s vámi v jedenáct hodin v zahradním altánku.
Jem mhouřil oči proti slunečním paprskům. "Tu odpověď jsem mu dones k němu domů." Napřáhl ke Stelle drobnou mozolnatou dlaň. "Chcete, abych vás tam doved?"
V salonku penzionu paní Yarringtonové si Stella urovnávala záhyby vějíře a Jem si pohazoval mincemi.
"Pan Aborgast!" ohlásila energická paní Yarringtonová a rozmáchlým pohybem otevřela dveře dokořán.
Byl neoholený, kudrnaté vlasy měl rozcuchané, vázanku uvázanou ve spěchu, vestu zapnutou nakřivo, ale nezbytné hodinky měl řádně připnuté na svém místě a zastrčené v kapsičce. Popota-hoval se za kabát. "Omlouvám se! Pracoval jsem na několika případech celou noc - nebo že by to byla už druhá?" Usmál se odzbrojujícím úsměvem, s furiantsky povytaženým koutkem úst. Vzal si od Stelly navštívenku a nahlas přečetl: "Paní Stella Tay-lorová-Ashcroftová. Potřebujete služby právníka?"
Nespouštěla z něj zrak, ale její slova byla určena Jemovi: "To je on?"
"Jo, madam."
Pan Aborgast se usmál. "Jeme! Nevšiml jsem si tě." Pak zvážněl. "Co pro vás mohu udělat, paní Ashcroftová?"
Stojí teď před posledním člověkem, který viděl soudce naživu? A pokud ano, znamená to něco?
" Sevřela prsty kolem rukojeti slunečníku. "Dnes ráno byl soudce Danby nalezen mrtvý v mém rybníčku."
Jem tiše hvízdl. Pan Aborgast docouval ke křeslu a klesl do něj. "Ale..., ale..." Rozhodil rukama. "Ještě včera večer jsme spolu mluvili! V tom jeho altánku. Byl zdravý jako řípa. Tedy až na to, že když si přečetl mou zprávu - byly to tři stránky, pročetl je rychlostí blesku a pak mě vyzpovídal -, rozzuřil se doběla. To ano."
"Na koho se zlobil - na vás?" zeptala se Stella.
"Ne ne. Rozzlobilo ho něco, co jsem pro něj zjistil."
Vstal a začal přecházet sem a tam, oříškové oči zahleděné do sebe, do svých úvah. "Přímo běsnil, to ano, ale když jsem od něj odcházel, byl naživu! Jeho srdce ten nápor vzteku nejspíš nevydrželo."
"A došel až na můj pozemek? A svalil se mi mrtvý do rybníčku? Podle doktora ho někdo udeřil do zátylku."
Aborgast se zachmuřil.
"Jeme," obrátila se Stella k chlapci. Přišoural se k ní a Stella mu položila do dlaně ještě jednu minci. "Dojdi pro

důstojníka Page. Nejspíš se potlouká někde poblíž."
"Pospěš si, Jeme!" Pan Aborgast mu také hodil minci. Pak se otočil ke Stelle: "Je mi líto, že jsme ztratili tak vynikajícího právníka, je mi líto jeho rodiny i vás, milá paní - musela jste utrpět hrozný šok."
Stella nevěděla, co si má o tomhle Vicu Aborgastovi myslet. Buď to byl nejupřímnější člověk, kterého za celý den potkala, anebo skvělý herec.
Opatrně mu za projev účasti poděkovala a pak se s nadějí v hlase otázala: "Myslíte, že ty informace, které jste soudci Dan-bymu donesl, by mohly nějak souviset s jeho smrtí?"
Zavrtěl hlavou. "Moje zpráva se netýkala žádného případu. Nemůže jít o pomstu rozhněvaného klienta nebo zločince. Jednalo se o soudcovu soukromou záležitost. Jak jistě chápete, nesmím vám sdělit žádné podrobnosti. Ale ujišťuji vás, že nikdo z těch, kterých se to týkalo, by mu neublížil." Přesto však nakrabatil čelo.
"Co se stalo s tou zprávou?" chtěla vědět Stella. "Co s ní soudce udělal?"
"Zastrčil si ji do kapsy kabátu. Pak si se mnou potřásl rukou, třebaže poněkud zachmuřeně, a já odešel."
"Tady ho máte!" Do salonku vkráčel Jem. "Jak jste předvídala, madam, nebyl daleko."
Dovnitř vešel D. Page s kloboukem v ruce. Zaraženě těkal pohledem mezi Stellou a právníkem.
Stelle se nepodařilo zapůsobit rozumnými argumenty na pana Bassetta, nepodařilo se jí promluvit si s Rose ani vytáhnout nějaké užitečné informace z pana Aborgasta. Nicméně shodila z ramen tíživý háv zklamání, aby si vychutnala aspoň tenhle triumf.
"Pane Pagei!" Rozmáchlým gestem ukázala na Vica Aborgasta. "Dovolte, abych vám představila tu vaši vdovu Ashcrofto-vou!"
Stella stála stranou, aby nepřekážela kolemjdoucím, stínila se slunečníkem a vyčkávala.
"Pane Pagei!" zavolala na policistu, jakmile za sebou zavřel branku paní Yarringtonové.
Polekaně se ohlédl.
"Zjistit, že vás někdo sleduje, není nic příjemného, viďte?" rýpla si.
Zrudl jako rak. "To ne, madam." Zakýval palcem směrem k penzionu. "Omlouvám se, že jsme se mylně domnívali, že jste ten vzkaz napsala vy. Najít pravého autora by zvládl i hlupák." Zruměněl ještě víc. "Ne-nechtěl jsem říct..., nechtěl jsem vás...
"Máte pravdu, pane Pagei. Najít pana Aborgasta nebylo intelektuálně náročné." Vychutnala si ještě jedno rýpnutí: "Ale bylo potřeba nenechat se zaslepit vlastními domněnkami."
"Ano, madam. Jenže pan Bassett bohužel tvrdí, že má v ruce víc než jen ten vzkaz."
Neuniklo jí slovo bohužel. Zdálo se, že pan Page je zrovna ve sdílné náladě. "Prozradil vám pan Aborgast, čeho se týkala ta znepokojivá zpráva, kterou soudci donesl?"
Zavrtěl hlavou. "Tvrdí, že je to důvěrné."
Nejpříhodnější odpověď, pokud právník má co skrývat. "Předpokládám, že vám řekl, že ta zpráva podle něj se soudcovou smrtí nijak nesouvisí."
"Ano, madam."
"Byla bych mnohem klidnější, kdybyste k tomu závěru dospěl vy sám, pane Pagei." Ale usoudila, že klid její duše je to poslední, na čem mu záleží. "Našli jste tu Aborgastovu zprávu u soudce v kapse?"
"Z papíru by toho moc nezůstalo, kdyby se celou noc máčel ve vodě, madam."
"Takže jste nenašli ani žádné rozmočené zbytky?"
"Ne. A kapsy jsem mu prohledával já sám. Když už o tom mluvíme..." Vytáhl ze své vlastní kapsy kousek řetízku. "Našel jsem ho v rybníčku, vzpomínáte? Nejspíš patří vašemu otci nebo někomu jinému, protože řetízek k hodinkám soudce Danbyho je neporušený."
Policista mluvil dál, ale Stella ho nevnímala, protože si zničehonic uvědomila, že ten řetízek zná. "Promiňte," vzpamatovala se konečně, "co jste to říkal?"
"Když jsme se na soudce dívali, jak leží ve vodě, měli jsme jeho hodinky i řetízek jasně na očích. Lidská paměť je děravá."
"Zvlášť když člověk pohlíží do tváře smrti."
"Vy se tedy umíte vyjádřit, madam." Smekl klobouk a udělal krok stranou, aby kolem něj mohla projít.
Cestou do nájemné stáje se Stella zastavila na slovíčko u Jema a dohodli se, že k ní za soumraku zaskočí. Bude pro něj mít úkol. Tedy pokud jí vydrží odvaha uskutečnit, co si usmyslela.
Pan Page postával v prohlubujících se podvečerních stínech naproti domu Taylorových. Byl to lovec odměn s buldočí vůlí, i když by ho taková charakteristika asi urazila.
Stella připravila pro Jema malý balíček, aby ho doručil - polovinu útržku látky zachyceného na vavřínu a papírek se vzkazem: Patří to mně. Patří to tobě. Nedaleko místa nálezu je ukryt další výmluvný předmět. Bez podpisu.
Jakmile chlapec dorazil, hned ho vypravila s posílkou, aby si to snad na poslední chvíli nerozmyslela. Pak vystoupala po schodech do svého ztemnělého pokoje a posadila se k otevřenému oknu. V klíně tmavomodré sukně jí ležel otcův dalekohled na pozorování ptáků. Dusné horko, které nerozvířil ani náznak vánku, ji tížilo stejně jako temné myšlenky. Noční zvuky - cvrčci, žáby, tklivé pokřikování lelků - a pohyb měsíce po obloze odměřovaly ubíhající čas.
Konečně se venku objevilo žluté světélko; chvatně se pohybovalo po trávníku Danbyových jako nějaká obří světluška. Stelle se sevřela hruď. Předklonila se a zvedla si dalekohled k očím. Spolehlivý Jem vyřídil, co měl.
Stella tiše, ale kvapně seběhla ze schodů a vyklouzla na zahradu. I ve tmě prozářené jen matným svitem měsíce se snadno propletla po křivolaké pěšině mezi stromy, keři a záhonky.
U keříku svídy osvětlovala zapálená lucerna Rose Walterso-vou zápolící se zkrvavenou dekou. "Rose!" zašeptala Stella.

Žena se otočila jako na obrtlíku a divže nevykřikla. Stella k ní napřáhla roztřesenou ruku s polovinou útržku látky. Před dvěma měsíci odnesla ty modrooranžové šaty do pokojíku za Krauseho jídelnou.
"Potřebují tvoje zázračné ruce, Rose," řekla. "Nikdy mi neslušely."
Rose si jednou rukou přidržela šaty u pasu a druhou u krku. Nevědomky si toužebně povzdechla. Stella se rozesmála. "Zato tobě sluší ohromně! Nech si je, Rose!"
Teď, noc po vraždě Jacoba Danbyho, držela Rose v rukou jinou látku - zkrvavenou vlněnou deku.
"Chtěla jsem..." Hlas se jí zlomil. "Chtěla jsem se ho zbavit!" S vytřeštěnýma očima, zmítaná ve víru viny a výčitek, vypadala skoro dětsky, jako některá z jejích dcer. "Věděla jsem, že ten rybníček je váš, ale pořádně mi to nemyslelo! Ach, Stello!"
Stella ji uchopila za štíhlé, ale silné paže. "Dotáhla jsi v té dece tělo k rybníčku. Ale nezabilas ho, viď, že ne?" Chtěla tomu věřit, ale přesto se neubránila pochybnostem a hrůze.
Rose mlčela. Po tvářích se jí koulely slzy.
"Pomysli na svoje děti," naléhala Stella. "Nesmíš nikoho krýt. Udělala to... Udělala to Myra Danbyová?"
Vtom z temnoty zaútočil mužský hlas: "Co tam děláte?"
Stella a Rose se naráz otočily.
Do světla lucerny vstoupil Creed Danby. Tiskla se k němu matka; ve žlutavé záři ji bylo vidět jen zpola - nejasný obrys tváře, jedno lesknoucí se oko, linii útlé postavy. Zbytek se ztrácel v synově stínu.
Stella se zhluboka nadechla a řekla: "Hledám pravdu, pane Danby."
"Pravdu?" zopakovala Myra.
Syn ji pohladil po paži. "Jen klid."
Ale Myra vkročila do kruhu světla a přitiskla si prsty ke spánkům, jako by se pokoušela utišit mučivou bolest. "Jacob dostal vzkaz a odmítl mi sdělit od koho. Tajné zprávy mu v minulosti chodily často, velmi často, ale žádná nepřišla od chvíle, kdy mi na usmířenou věnoval tu překrásnou rubínovou brož k hodinkám." Ruka jí automaticky zajela k prázdnému místu na živůtku.
"Mami...," hlesl Creed zoufale. "Nedělej to."
Ale Myra pokračovala, jako by vyprávěla nějaký zlý sen. "Dívala jsem se z okna, jak vychází z domu. Pak jsem se vkradla k němu do pracovny- Našla jsem tam ten vzkaz. A taky ten deník!"
"Je to snůška lží!" ohradila se Stella, ačkoli věděla, že jí Myra neuvěří.
"Tajné dostaveníčko v našem altánku!" vykřikla Myra. "Když jsem tam vtrhla, ta ženská z deníku, ta, která napsala ten vzkaz, už byla pryč. facob byl vzteky bez sebe, ještě než jsem stačila
otevřít pusu. Ale já zuřila víc! Jacobe, už mám toho podvádění dost!' vyjela jsem na něj. Pak jsem najednou držela něco v ruce... Svalil se na zem... Zabila jsem svého muže!" Propukla v pláč.
Rose upírala zrak na Creeda, který matku objal a konejšivě ji kolébal.
Vtom do kruhu světla vkročil W. D. Page. "Jak dlouho už tady jste?" Obezřetnost Creedovi prohloubila hlas.
Panu Pageovi poskočil ohryzek. "Promiňte, pane Danby, myslím, že přivedu pana Bassetta, aby si pohovořil s vaší matkou."
Zjištění, že soudce nezemřel Rosinou rukou, poskytovalo Stelle důvod k radosti, jenže při pohledu na zhroucenou Myru Dan-byovou neměla na radost ani pomyšlení. Ta vznešená dáma se tak dlouho snažila potlačovat žal, že když hráz sebeovládání konečně povolila, vytryskla všechna trpkost naráz a Myra uvrhla sebe i manžela do katastrofy.
Ale... něco tu pořád nehrálo.
Stella vytáhla z kapsy útržek řetízku, který vylovila z rybníčku. Podržela ho u světla a zeptala se Myry: "Kam se poděla vaše rubínová brož?"
"Je v jejím pokoji," odpověděla za ni Rose. "Rozbitá na kusy." "To... to já jsem ji rozbila." Myřina tvář byla zmáčená slzami. Stella převracela v prstech zlatý řetízek z nápadných článků. "Rozbila jste brož a hodinky, ale řetízek zůstal neporušený, nemám pravdu?" Myra přikývla.
Proč to Stelle nedošlo hned? Takovéhle články se k jemné ženské broži nehodí.
Obrátila se ke Creedovi: "Moje navštívenka - zastrčil jste si ji do prázdné kapsičky na hodinky. To je zvláštní! A když jste se zmínil o čase, přejel jste si rukou přes místo, kde byste měl hodinky mít."
I teď podvědomě zabloudil prsty ke kapsičce u vesty, ale rychle ruku spustil.
Stella pokračovala: "Vaše matka se vrátila domů úplně bez sebe. Protože vám na ničem nezáleží tolik jako na tom, abyste ji chránil, okamžitě jste se rozběhl do altánku. A co tam - zjistil jste, že váš otec ještě není mrtvý? Objevil jste v jeho kapse usvědčující zprávu? Že byste spolu dokonce mluvili, když se probral? A při potyčce se vám řetízek od hodinek zachytil - o co? O jeho prsty, o jeho oblečení? Chytil vás za něj ve své poslední zoufalé křeči?" Zvedla utržené články. "Našla jsem tenhle kousek řetízku ve svém rybníčku a myslím, že patří vám, Creede."
Rose slabě vykřikla. Myra se popleteně rozhlížela.
Creed se obrátil k policistovi. "Rozhazuje kolem sebe obvinění jako konfety! Hrajeme snad nějakou krutou salonní hru?"
"Paní Ashcroftová...," začal pan Page.
" "Danby a syn..." Myra natáhla ruku a pohladila očka řetízku. "Ty hodinky i s řetízkem mu dal Jacob. Vkládal do něj takové naděje!" Ukázala k domu. "Ráno jsem ty hodinky našla v kapse tvého kabátu, Creede." Zase se dotkla třpytivých článků, které držela Stella. "Je tam i zbytek toho zpřetrhaného řetízku. Je ho hrozná škoda, ale zlatník ho určitě..."
Creed ji k sobě pevně přitiskl.
Rose z něj nespouštěla oči. Náhle bylo zřejmé, proč poslední dobou trávila u Danbyů čím dál víc času, vynechávala

hodiny a posílala Stelle po svých dcerkách omluvné vzkazy: Nezlobte se, mám práci pro Danbyovy. A nebylo divu, že Creeda šokovalo, že se otcovo tělo ocitlo v rybníčku.
Stella se obrátila k Rose: "Odtáhla jsi mrtvolu, abys Creeda kryla."
Žena mlčela. Z očí jí kanuly slzy.
Creedovi ztvrdly rysy. "Jaký bych měl mít motiv, pane Pagei?"
Policista si prstem uhladil knír. "Zvečera mě a smírčího soudce navštívil jistý pan Vic Aborgast. Kvůli dokumentům, které včera večer předal v altánu soudci. Tvrdil, že nevěří, že by měly se smrtí jakoukoli spojitost - žádný slušný syn by přece neza-vraždil svého otce kvůli finančním potížím -, ale usoudil, že bude lepší, když nám o nich přece jen poví. Prý šlo o hazard a mizení peněz z firemních účtů. Z fondů svěřených právnické kanceláři do správy, tak to říkal."
Creed polkl. "Přiznávám, že jsem měl s otcem spory, ale rozhodně to nebylo tak vážné, abych .." Hlas mu odumřel.
Nechtěl ho zabít, usuzovala Stella. Jenže v určitou chvíli se v něm všechno vzedmulo: strach z budoucnosti, snad i znechucení ze života, kterému soudce vládl železnou pěstí, touha žít bezstarostně. Byl to jen okamžik. Jenže když pominul, hrůzný čin už nešlo vzít zpět.
Rose tichounce promluvila: "Paní Myra přišla domů celá uplakaná a zdrcená a tvrdila, že soudce Danby je mrtvý. Creed..., pan Creed vyběhl ven a já se vydala za ním, kdyby snad potřeboval pomoc. Oknem altánku jsem zahlédla, že soudce leží na zemi. Pan Creed mu vytáhl z kapsy nějaké papíry, pak se soudce pohnul a..."
"Pagei!" Creed zatínal ruce v pěst. "Snad té holce nevěříte!"
Rose se napjaly rysy. "Soudce se pohnul a Creed si strhl kabát, zmačkal ho do kuličky a tiskl mu ho k obličeji tak dlouho, až se hýbat přestal!"
Creed směrem k ní máchl rukou. "Na tom, co říká, vůbec nezáleží! Znáte přece zákony, Pagei!"
Všichni v Richmondu dobře věděli, že barevní - ať už černoši, míšenci, svobodní, či otroci - nesmějí svědčit proti bělochům.
K čertu se zákony! pomyslela si Stella. Strčila Creedovi pod nos útržek řetízku. "Tohle je nezpochybnitelný důkaz!"
"Pane Pagei!" Creed vypjal hruď, jako by měl pronést závěrečnou řeč v soudním sporu, v němž má vítězství na dosah. "Jistě souhlasíte, že ve světle otcova deníku bude svědectví paní Ash-croftové u soudu stejně bezcenné jako svědectví Rose Walter-sové!"
Pan Page vylovil z kapsy útržek řetízku a podržel ho vedle toho, který našla Stella. "Tenhle totožný řetízek jsem našel v rybníčku pod mrtvým tělem vašeho otce. Díky paní Ashcroftové mimo jiné vím, že patří vám. Myslím, že je načase, abychom si promluvili s panem Bassettem."
S kyticí růží a lahvičkou parfému v ruce zaťukala Stella na dveře za Krauseho jídelnou. Jemný vánek pofukující od James River rozvířoval sladkou vůni květů a přinášel sem i mnohé další čichové vjemy - z jídelny voněly kukuřičné a škvarkové placky, z doků bylo cítit pot, rybinu a tabák.
Teprve při druhém zaklepání se dveře otevřely, ale jen na škvírku. "Ne!" ozval se bezdechý hlas.
"Prosím!" Stella vrazila do štěrbiny kytici.
Dveře se rozlétly dokořán. Rose v nich stála vzpřímená jako svíce, s výbojně vystrčenou bradou, vlasy rozpuštěné, na sobě zplihlé mušelínové šaty. Ze stínů hleděly její dcerky.
Stella jí vtiskla pugét do ruky. "To nemyslím jako kondolenci, ale jako gratulaci."
"Gratulaci?"
"K tomu, že jsi neodolala ďáblovu pokušení. Copak nevíš, že se to stane každé ženě? Máš to za sebou. Teď přijde na řadu anděl!"
Rose si skousla ret a zkřivila obličej, jako by nevěděla, jestli se má rozplakat, nebo rozesmát.
Stella hlasitě zašeptala, aby to slyšely i holčičky: "Zítra pokračujeme s vyučováním." Pak se obrátila k odchodu, až jí zašustily sukně.
"A co vy, Stello?" zavolala za ní Rose. "Taky už máte ďábelské pokušení za sebou?"
Odpovědi Stellu ušetřila postava, která se vynořila zpoza rohu. "Pane Pagei!"
Policista smekl klobouk. "Dobré ráno. Pan Bassett mě požádal, abych vám vyřídil, že to spálil." Pokrčil rameny. "Domnívám se, že měl na mysli ten deník, o kterém se zmínil Creed Danby."
Stelle neunikla ironie toho, že se soudce uchyloval k fantaziím. Vždyť i ona sama si vedla deník a dělala totéž. Konfrontace kvůli soudcově špehování byla pouhým výplodem její představivosti. Fiktivní zápisky jí vynahrazovaly skutečné uspokojení - právě tak jako Jacobu Danbymu. Stella se už dávno naučila pečlivě zvažovat, do kterých bitev se může pustit, a věděla, že kdyby zkřížila meče se soudcem Danbym, byla by předem odsouzena k porážce. Deník jí často sloužil místo zbraně. Možná až příliš často.
"Chcete smírčímu soudci něco vzkázat v odpověď, madam?" zeptal se pan Page.
Bylo jí jasné, že pan Bassett nespálil deník kvůli ní. Zavrtěla hlavou. "Díky, že jste mě vyhledal, pane Pagei. Máte na to neobyčejný talent."
Cosi rozpačitě zamumlal. Doprovázel ji k jejímu kočáru a Stella cestou prohodila: "Upřímnou soustrast."
"Proč?"
"Že si to Danbyovi rozmysleli s tou odměnou. I když pochopitelně není divu."
Pod knírem mu prokmitl úsměv. "Vy se tedy umíte vyjádřit, paní Ashcroftová."
* * *
Dáma na ledě
Loren D. Estleman
Loren D Estleman vydal skoro padesát románů - detektivek, westernů i jiné beletrie Detektivky ze série s Amosem Walkerem se čtyřikrát ocitly mezi knižními tipy v New York Times Book Re-view a jedna z nich - The Master

Executioner - byla v roce 2001 v časopise Publishers Weekly zahrnuta mezi knihy roku Za své psaní obdržel Estleman ve Spojených státech šestnáct národních cen, byl nominován na cenu Edgara Allana Poea, na National Book Award a Pulitzerovu cenu, v Anglii pak na ocenění Silver Dagger Jeho nejnovější román z řady s Amosem Walkerem nazvaný Si-mster Heights vyšel v únoru 2002 Estleman zastává v současnosti funkci prezidenta Western Writers of America Žije ve Whitmore Lake v Michiganu se svou ženou Deborah Morganovou, která je rovněž spisovatelka.

Venku bylo i teď večer skoro dvaatřicet stupňů, vlhko jak v prádelně, a mně se div nedělaly omrzliny.
Seděl jsem na střídačce spolu s poloprofesionálními hokejisty, které jejich chrániče, dresy a vybičovaný adrenalin ochraňovaly před chladem ledové plochy mnohem účinněji než mě moje civilní oblečení. Zimní stadion vznikl z bývalého skladiště Michiganské železářské společnosti u Detroit River. Hned vedle ještě přestavují staré budovy v moderní obchodní centrum, rozparce-lovávají dvacet akrů zamořených toxickými látkami na pozemky a rozprodávají je důvěřivým kupcům, jejichž snem je mít dům u řeky. Detroitští starousedlíci vědí, že tu vsakovaly do půdy jedy z azbestu a autobaterií už od časů Henryho Forda, a tak mě nepřekvapovalo, že v hledišti je míň fanoušků než hokejistů na ledě.
Já nehrál ani jsem dění na ledové ploše nevěnoval obzvláštní pozornost. Kdybych se chtěl dívat, jak se rvou lidoopi, můžu si přece pustit kanál Discovery. Byl jsem tu jako osobní ostraha Gri-gorije Ivanova, obránce týmu Detroit Lifters. Ten právě ve chvíli, kdy mi došlo, že už skoro necítím promrzlý obličej, se vší vervou mlátil frankokanadského centra Philadelphia North Churches. Zdálo se, že s tím si poradí i beze mě.
Vlastník týmu, zběhlý student Fordsonovy střední školy, si vydělal miliony internetovým prodejem potřeb pro psí miláčky, ale hned zase většinu svého kapitálu promrhal, protože si vzal do hlavy, že letní hokejová liga pofrčí stejně jako sprej proti blechám pro kokršpaněly. Teď se chýlila ke konci druhá sezóna a on měl na krku soudní příkaz, podle kterého ji musel dokončit, anebo hráče vyplatit podle uzavřených smluv.
A k tomu všemu začaly Ivanovovi chodit anonymní dopisy, ve kterých mu kdosi vyhrožoval, že jestli nezačne posílat svůj plat fondu na záchranu chřestýše masasauga před vyhynutím, chrstne mu do obličeje kyselinu. Jelikož většina lidí, zejména těch s malými dětmi, starými příbuznými a zvířecími miláčky, by byla nej-radši, kdyby jediného jedovatého hada v kraji potkal osud holubů stěhovavých, a jelikož většina hokejových hvězd beztak vypadá, jako by jim někdo polil obličej kyselinou, nikdo ty výhrůžky nebral vážně.
Nikdo - až na právníky, kteří vlastníka týmu varovali před možnými právními důsledky v případě, že by pan Anonym náhodou nepouštěl hrůzu naplano. Ivanov byl uzavřený typ a kromě toho jeho příbuzní na Ukrajině čekali, až jim pošle peníze na cestu do Ameriky, a tak nijak netoužil po nežádoucí publicitě, kvůli které by jim státní úřady mohly odmítnout vstupní vízum. To vyřazovalo ze hry policii. Na mě dostal doporučení na základě mého někdejšího angažmá v roli osobního strážce, které se obešlo bez zabíjení i bez zranění (tři prasklá žebra se nepočítají, protože byla moje). A jelikož jsem už šest týdnů nenarazil na žádného klienta a začínal jsem uvažovat o tom, že budu muset prodat ledvinu, abych měl na nájem kanceláře, nezbylo mi než práci přijmout. A tak jsem v nejteplejší letní večer trčel tady, mnul si mrazem ztuhlý obličej a snil o horkém grogu.
Philadelphia vedla. Když se ozval závěrečný hvizd, zbývali v hledišti už jen ti, kdo byli tak namazaní mizerným pivem, že se nedokázali zvednout, a uklízeči zametající v uličkách odpadky. Hráči Lifters zamířili chodbou ke sprchám. Celý ztuhlý jsem vstal, přešel k Ivanovovi a držel se mu po boku.
Ten kluk měl na sobě řvavě zelené tričko, jinak bych si ho možná vůbec nevšiml, jak se proplétá mezi červenožlutými dresy. Ulička mezi betonovými zdmi měla na šířku necelé tři metry a hráči byli pomalu širší než delší, takže by mezi nimi jablko nepropadlo. Musel jsem se držet při straně, aby mě nevytěsnili dozadu, což by pro bodyguarda nebylo to pravé. A tak jsem nemohl vytáhnout zbraň a nezbylo mi než jen odstrčit Ivanova stranou, když se ten kluk rozmáchl a z lahvičky v jeho ruce vychrstla žlutavá tekutina.
Nestihl jsem se podívat, co polila. Vrhl jsem se do škvíry mezi vycpanými rameny dvou hokejistů, chňapl po zeleném tričku a vší silou za ně škubl. Šev povolil, kluk setrvačností sletěl po hlavě na zem a já po něm skočil, popadl ho za zápěstí a zkroutil mu ruku za záda. Prázdná lahvička mu vypadla z dlaně a rozbila se na betonové podlaze na cimprcampr.
Přiklekl jsem mu kolenem záda a prohmatal ho, jestli nemá zbraň. Neměl. Hráči se kolem nás rozestoupili. Vyškrábal jsem se na nohy, zvedl kluka za zkroucenou ruku do stoje a přirazil ho ke zdi. Podíval jsem se na Ivanova. "Zasáhl vás?"
Když jsem ho předtím odstrčil, zapřel se rukou o zeď, aby neupadl. Teď se od ní odlepil a automaticky si sáhl na obličej; právníci nebyli jediní, kdo se obával, že na těch dopisech může něco být. "Ne, je to dobrý."
Kluk něco hulákal. Popadl jsem ho za vlasy a odtáhl ho od zdi, abych mu rozuměl.
"Nechtěl jsem mu ublížit!" křičel. "Chtěl jsem ho jen vystrašit. Měl jsem v tom jenom obarvenou vodu."
Podíval jsem se na stěnu chodby. Ještě před chvilkou byla natřená nazeleno. Teď byl v barvě vyleptaný flek a z bublinek na povrchu stoupal kouř. Flek velikosti lidského obličeje.
"Vy jste Amos Walker?"
Člověka, který se mě ptal, jsem párkrát potkal na policejním ústředí, ale nikdy jsme spolu neprohodili ani slovo, snad kromě dotazu, které patro ve výtahu zmáčknout. Byl to vysoký Mexičan kolem čtyřicítky, nosil saka o číslo větší, aby pod nimi měl místo na podpažní pouzdro, a kupoval si barevně sladěné sady košil a kravat, aby si ušetřil námahu s výběrem oblečení. Prošedivělé vlasy měl tak husté, že by si je člověk spletl s parukou, a jeho zarudlá hrubá tvář vypadala, jako by se holil šmirglpapírem. Na jmenovce připíchnuté na klopě stálo jméno Testaverde. Byl detektivem zvláštního oddělení.
Přitakal jsem, že jsem Amos Walker. Držel v ruce můj průkaz, takže nemělo cenu zapírat. Byli jsme na policejním ústředí u jednosměrného zrcadla, skrz které bylo vidět do vyšetřovací místnosti, kde jakýsi detektiv vyslýchal před kamerou

kluka v roztrženém tričku. Klimatizace tu nefungovala o nic líp než v ostatních vládních budovách, ale mně to nevadilo. Ještě pořád mi teklo z nosu, jak jsem vymrzl na stadionu.
Testaverde mi vrátil průkaz. "Máte pohotové reakce. Dělat chůvu je vaše specializace?"
"Kdepak, dělám to jen z nezbytí. Člověk dřepí hodiny a hodiny na zadku a pak přijde deset hrůzostrašných vteřin. Ale co naplat, práce je práce."
"Jeden by řekl, že by to měla být spíš naše práce. Proč lidi platí daně, když si pak stejně najmou konkurenci?"
"Protože kdyby je neplatili, zabásli byste je. A já mám navíc potřebnou intuici. To je ostatně moje jediná výhoda. Vy máte k dispozici lidi a všemožná udělátka."
"Helemese, pes cení zuby. Víte co, radši pojďte poslouchat." Zmáčkl knoflík interkomu u jednosměrného zrcadla. Z reproduk-toru se ozval stísněný hlas toho kluka.
"...potravinářský barvivo, nepamatuju se, co za typ. Ale vím nabeton, že v tom nebyla žádná kyselina."
Detektiv, elegantně oblečený černoch jménem Clary, přečetl ze zápisníku: "Směs vysoce koncentrované kyseliny sírové a chlorovodíkové. Laboratorní technici ji seškrábali ze zdi. Rozežrala i beton, Michaeli. Hádej, co by asi udělala Ivanovovi s obličejem."
"Natočil jsem vodu z kohoutku a nasypal do ní barvivo. Nemám ani páru, kde bych ten sajrajt sehnal."
"Chlorovodík seženeš v každé drogerii. Proplachují se jím vodovodní filtry, aby se odstranil rez. Kyselinu sírovou můžeš vylít z obyčejné autobaterie. Rád bych ti věřil, Michaeli, ale moc se nesnažíš. Kdo by mohl ty lahvičky vyměnit?"
"To nevím." Umíněně sevřel rty.
Clary se růžkem zápisníku poškrábal na bradě. "Vraťme se k těm dopisům, cos napsal. Tvrdil jsi, že žárlíš na Ivanovovy úspěchy."
Testaverde vypnul reproduktor. "S Robinem Williamsem je větší sranda. Clary musí s tím pankáčem zacházet v rukavičkách - asi je to s ním hodně nahnuté, když žárlí na třetiřadého hráče z ubohého poloprofesionálního mančaftu."
"Dostat se k hráčům Red Wings by byla větší makačka."
Skoro jsem nevnímal, co říkám. Michaelu Nashovi bylo sedmnáct, ale vypadal nejmíň o dva roky mladší - podvyživený výrostek s čírem, v odrbaném triku bez nápisu, vyšisovaných, patřičně pytlovitých džínách a imitaci vojenských kanad. Nebýt výstředního přelivu a piercingu, nijak by se nelišil od normální zamindrá-kované omladiny předstírající sebevědomí, která se ve smečkách poflakuje po ulicích. Jeho povídačka vůbec nedávala smysl, dokud si do ní člověk nedosadil chybějící článek. Potom všechno zapadlo do sebe jako kousky skládačky. Neobtěžoval jsem se sdělovat to seržantovi Testaverdemu - už ho to taky napadlo. Policajti nejsou hloupí, jen přepracovaní.
Grigorij Ivanov odešel z vyšetřovacího oddělení poté, co s ním sepsali protokol a co se podepsal na hokejový puk strážníkovi, jehož syn fandil Lifters. Počkal jsem na něj a sjeli jsme společně dolů výtahem. Zeptal jsem se ho, kdo psal ty dopisy.
Věnoval mi dokonale bezvýrazný pohled, jaký býval k vidění na obličejích Východoevropanů, než prorezivěla železná opona -takový, jakým čelili agentům KGB i americkým imigračním úředníkům. "Přece ten kluk," odpověděl. "Michael Nash."
"Vůbec jste mi ty dopisy neukázal. Mohl bych se na ně podívat aspoň teď?"
"Proč? Vždyť už je po všem. Pošlete mi účet." "Říkal jste, že nejsou psané na stroji. Rád bych se mrkl na rukopis."
Usmál se. Jen hodně dobrý zubař by rozeznal, které zuby mu v puse nevyrostly samy od sebe. "Chcete z něj rozebírat pachatelovu osobnost?"
"Ne a taky se ji nechystám vyčíst z tvaru lebky. Ale obvykle rozeznám mužský rukopis od ženského." "Proč do toho mícháte nějakou ženskou?" "Ten kluk někoho kryje. A když je vám sedmnáct, ten někdo bývá obvykle ženského pohlaví. Ale to vy určitě chápete. Vždyť tutéž osobu kryjete taky."
Výtah zastavil v přízemí. Ivanov se chystal vystoupit. Rychle jsem stiskl knoflík zavírání dveří. Svraštil obočí. Tentýž výraz jsem u něj viděl, když se snažil filadelfskému centrovi urazit hokejkou hlavu.
"Zatím je to jen dohad," řekl jsem. "Ale policajti se toho chytí, hlavně když uzavřou případ. Jestli za tím budu muset hledat něco jiného, možná mi nezbude než šťourat hluboko do minulosti, až před imigrační úřad."
Vzdal to. Ve sportovním saku a hedvábné košili vypadal menší než v chráničích; najednou měl skoro lidské rozměry.
"Nepůjdeme si někam sednout?"
Policejní stanice se nacházela na okraji řecké čtvrti, kde je díky všudypřítomným hernám pořád otevřeno. Kolem po ulici se plou-žili mátožní chudáci, kterým doma vysadila klimatizace. Ve vzduchu visel pach rozpáleného kovu, typický pro žhavou letní noc ve městě zahlceném automobily. Objednali jsme si kávu v rohovém boxu v bistru, kde to páchlo přepáleným tukem a smaženým sýrem. Ivanov nad svým šálkem vypadal jako nervózní brankář. "Je... Byla nezletilá."
"Jak se jmenuje a jak daleko to zašlo?"
Ta historie se začala odvíjet v jeho bývalé vlasti. Ivanov potkal Trinku Světlanovou, ukrajinskou krasobruslařku s olympijskými ambicemi, když hrál za Kyjev. Bylo mu tenkrát třiadvacet, jí šestnáct. Když ho koupil Detroit a začal mu klestit cestu úřední mašinérií, aby mu umožnil odjet do Státu, ti dva už spolu půl roku tajně žili. Ivanov slíbil, že jakmile bude mít peníze, pošle pro ni. Od té doby uběhly tři roky a Trinka se mezitím dostala do zámoří s pomocí své tety. Žila s ní v Rochester Hills. Jednou večer ho překvapila před stadionem. Očekávala radostné uvítání, ale výraz, který se mu objevil ve tváři, když ji poznal, s jejími nadějemi rázně skoncoval. Ivanov byl tou dobou už rok ženatý s dcerou majitele týmu Lifters.
Když jí tu novinku oznámil, s pláčem utekla. Dva týdny poté přišel první z výhružných dopisů, že jestli neopustí svou ženu a nevrátí se k Trince, schytá dávku kyseliny do obličeje.
"A co ten fond na záchranu chřestýše masasaugy?" ."Četl jsem o něčem takovém v novinách. V Americe každý na

něco přispívá, nebo snad ne? Chtěl jsem tím..., jak se to řekne..., odvrátit podezření." Znovu nasadil prázdný výraz. "Je to jako vystřižené z filmu Osudová přitaženost."
Neopravil jsem ho. Nestálo mi to za to. "Nepřizpůsobila se zdejším zvyklostem," prohodil jsem. "Tady v Americe vás měla zažalovat za pohlavní zneužití nezletilé a za navádění k trestnému činu, nemluvě o podvodném vzbuzování nadějí v těch ubohých chřestýších. Za to by vás deportovali. Už se nedivím, že jste hledal ochranu u soukromého detektiva a neobrátil jste se na policii."
"Po tom, co se stalo, už dá pokoj. Tak o co vám jde?"
"Ten kluk se ocitl za mřížemi jen proto, že si myslel, že po vás hází chlebem, zatímco uvnitř byl kámen. Zajímalo by mě, kdo to zavinil."
"Jaký chleba? Jaký kámen?"
Zvedl jsem se a položil na stolek peníze za kávu. Vytrénovanou rukou mi sevřel zápěstí.
"Nepovíte to imigračním úředníkům, viďte, že ne?"
Vymanil jsem se z jeho sevření chvatem, který jsem nepoužil od návratu z Kambodže. "Na to mi nezbude čas. Jdu si sehnat odhad, kolik by stálo znovu postavit Berlínskou zeď." Vyšel jsem ven, na ulici páchnoucí po rozpáleném kovu. V telefonním seznamu Rochester Hills jsem našel jakousi V. Světlanovou. Zavolal jsem jí z telefonní budky. Drsný ženský hlas mi potvrdil číslo a požádal mě, ať zanechám vzkaz. Neposlechl jsem.
Stáhl jsem okýnko auta, hlavně proto, abych vyvětral zapařený vzduch. Konečně jsem rozmrzl a začínalo mi být horko. Bylo hodinu po půlnoci, ale v domovních vchodech postávalo plno mužů v propocených nátělnících a žen v kraťasech a tílkách bez rukávů. Pokuřovali a popíjeli z orosených plechovek. Pár jich vypadalo otupěle, jako by zrovna dostali palicí po hlavě, ale většinou si užívali prohřáté noci. Ještě se po dlouhé tuhé zimě nenabažili tepla.
Paní Světlanová bydlela v jednom z domů ve starší zástavbě Rochester Hills, čímž míním, že dům nevypadal, jako by měl sloužit za heliport. Klopená střecha byla ve slušném stavu, dům měl novou fasádu a trávník by hladce prošel nejpřísnější cenzurou -nestrašily na něm žádné trpasličí větrné mlýny a majáky.
"Paní Světlanová?" zeptal jsem se ženy, která mi po zazvonění otevřela.
Podívala se na mě lehce zešikmenýma tatarskýma očima vyhlížejícíma z obličeje, který už musel kapitulovat před první vráskou - drobnou svislou rýhou mezi obočím - a měl v sobě cosi, z čeho jsem získal dojem, že by byla dobrou obchodnicí. Vlasy si nechala přirozeně kaštanové, na šíji sestřižené nakrátko a nad čelem s nadýchanou ofinou, aby změkčila tvrdý výraz. Mírně orlí nos, vysoké lícní kosti. Její rty snad tvaroval sám Stradivari a pak nepochybně musel po zbytek týdne odpočívat. Na sobě měla modrý saténový župan a i v sandálech bez podpatků měřila přes sto osmdesát čísel, takže se mi dívala z očí do očí.
"Slečna," opravila mě. "Na návštěvu je trochu pozdě, nezdá se vám?"
"Málokterá žena by mi takhle pozdě otevřela." Ukázal jsem jí svůj průkaz. "Jste teta Trinky Světlanové?"
"To jste mě vzbudil, jen abyste se mě zeptal na tohle?" Líbil se mi její přízvuk; něco mezi Gretou Garbo v Ninočce a Nadjou Comaneciovou. "Trinčin chlapec je ve vězení. Chci vám položit pár otázek ohledně toho, proč se tam dostal." V orientálních očích se zablýsklo. "Grigorij?" "Michael."
Její obličej se uzavřel. Ne že by se předtím tvářila vstřícně. "Je to krásná dívka. Nestačím sledovat, s kým zrovna chodí." Pokusila se zavřít dveře, ale já se o ně opřel.
"Zato ona určitě ano. V takovýchhle věcech mívají dívky přehled."
"Není doma." Zatlačila silněji. Měla sílu, ale já měl patnáct kilo navrch a krom toho bylo na přetlačování moc horko. Nakonec to vzdala. "Je v centru na umělém kluzišti. Trénuje tam." Její er přímo drnčela.
"Trénuje?"
"Umělecký projev. Dneska musí být kolem všeho velká show. Krasobruslařům nestačí umět dobře bruslit. Trinka to chce dotáhnout na olympiádu."
"O to stála už na Ukrajině. Taky stála o Grigorije. Stojí o něj ještě pořád?"
"Grigorij je prasák." Rozhořčila se tak, že mě poprskala.
"To vám neberu. Na jakém kluzišti ji najdu?"
"Je tam jen jedno."
Ustoupil jsem a ona přibouchla dveře. Už na tom nesešlo. Jestli je Rusko plné ženských jako Světlanová, je s podivem, že se Rusům nepovedlo nasadit svoje rakety na Kubu.
Čtvrtstránková reklama ve Zlatých stránkách oznamovala, že kluziště Iceland zavírá o půlnoci, ale když jsem zastavil na parkovišti, kde jinak stálo jen obstarožní Geo a dodávka Dodge Ram, ve žluté cihlové budově se ještě svítilo. Protože po zazvonění nikdo neotvíral, obešel jsem budovu a kopal do plechových požárních vrat tak dlouho, dokud se nepootevřela a neobjevil se v nich dopálený černý obličej a policejní osmatřicítka.
"Copak nerozumíte slovu ‚zavřeno'?" Mluvil hlubokým, melodickým hlasem.
"Nechali jste tu rozsvíceno. Jsem od elektrikářů."
Podíval se na můj průkaz. "Tady stojí něco jiného."
"Že by jeden z nás lhal? Potřebuju si promluvit s Trinkou."
"Žádnou Trinku neznám."
"Po mně se vás na ni přijdou zeptat další. A ani jim se tahle odpověď nebude zamlouvat. Z Třináctistovky je to sem dálka a venku je hic. Dožere je to."
Třináctistovka je adresa detroitského policejního ústředí. Hlídač otevřel dokořán a schoval osmatřicítku. Uniformu měl propocenou skrznaskrz. Majitelé zřejmě všechny prachy investovali do toho, aby se jim kluziště nezměnilo v plovárnu, a na klimatizaci už jim nezbylo.
Hlídač mě nedokončenou chodbou zavedl ke skleněným dveřím. "Zkuste ji přesvědčit, ať jde domů," řekl mi. "Mám ji

rád, ale nerad bych kvůli ní přišel o práci." S tím mě opustil.
Uvnitř vířila po ledu štíhlá postavička v úboru v královské modři. Byla tu jen ona, já a Sarah Vaughanová vyzpěvující Dancing In the Dark z přenosného přehrávače postaveného na hrazení u ledové plochy. Opřel jsem se o mantinel a porušil další zákaz tím, že jsem si zapálil winstonku.
Trinka Světlanová byla stejně vysoká jako její teta a mohla by se klidně vydávat za její dceru. Vlasy měla delší a o odstín světlejší, ale stačilo si odmyslet patnáct let a působení přírodních zákonů a vypadala by úplně stejně. Měla atletickou postavu a vypracované nohy, mnohem hezčí než ty vyzáblé manekýny, které se promenují v televizních reklamách. Její bílé brusle vykružovaly na ledě ladné, téměř neslyšné oblouky.
Našel jsem na CD přehrávači ovládání hlasitosti a ztlumil zvuk. Nechtěl jsem ji polekat tím, že bych ho úplně vypnul. Postřehla změnu, zpomalila a zahlédla mě, ale nezastavila se.
"Jde vám to pěkně," poznamenal jsem. "Dávám vám desítku, ale stejně mám radši sáňkování."
"Kdo jste?" Měla výraznější přízvuk než její teta, ale ne tak ra-chotivý.
"Na tom nesejde. Michael je ve vězení."
Ani to ji nezastavilo. Vykroužila v rohu kluziště spirálu. "Michael?"
"Nash. N jako naivka, A jako adolescent, S jako sedět v base, H jako hlupák. Nebo jako házet. Hodil po Grigorijovi flašku kyseliny. Po Grigorijovi Ivanovovi. G jako galán. I jako intrika. Nebo jako inzultovat..."
"Vím, kdo to je." Poprvé projevila známku citu. "Michael je fajn kluk. Proč by něco takového dělal?"
"Věřil vašim dopisům. A neptejte se Jakým dopisům?'. Žádné další hláskování nebude." Už mi zase mrzl obličej. Tolik zimy jsem za letní noc ještě nezažil. "Myslel si, že v té flašce je obarvená voda. Nevíte náhodou, jak ho taková pitomost vůbec napadla?"
Mlčky bruslila. Sarah dozpívala. Vypnul jsem přehrávač.
"Tvrdil, že si tu vodu napustil z kohoutku," pokračoval jsem. "Ale to asi taky lhal. Ať tu láhev naplnil kdokoli, dal do ní koncentrát kyseliny chlorovodíkové a sírové. Ty nedělají pleti dvakrát dobře."
Zakolísala a málem upadla. Když zase nabrala rovnováhu, do-bruslila k hrazení. Oči měla větší než teta - a dokonce ještě větší než před chvílí. "Kdo vás sem poslal?"
Pověděl jsem jí to.
"Teta Valja?" Ztěžka oddychovala a obličej se jí leskl potem. Perlil se jí i na klíčních kostech. V televizi vám nikdy neukážou, jak moc se krasobruslaři potí.
"Nepráskla vás. Doma na Ukrajině se naučila, kdy má říkat pravdu - a kolik. Chci vědět jedno: Proč jste se k tomu činu neodhodlala sama? Nejspíš byste mířila líp."
"Vážně v tom byla voda. Sama jsem ji napustila a nasypala do ní barvu. Jste od policie? Proč jste Michaela zavřeli? Vždyť je to jenom kluk."
Znělo to věrohodně. Nebyla v tom násilná přesvědčivost, která obvykle doprovází lež. Ale živila se přece divadýlkem. Promluvil jsem policajtským tónem. "Zavřeme každého, kdo takovou věc provede, ať leje na druhé žíravinu nebo ústní vodu. Když je to ústní voda, zas ho pustíme. Když je to něco horšího, posuzujeme i kluka jako dospělého."
Uvěřila mi. Ještě před chvilkou bych na to nevsadil ani pětník. "A co Grigorij? Jak..."
"Jak to dopadlo? Stačilo patnáct čísel a schytal by to. Rozlep-talo to nátěr na betonové zdi. Nejenže by se na sebe už nikdy nemohl podívat do zrcadla; musel by hrát za slepecký tým."
"To není možné! Já jsem přece..."
Odmlčela se, ale ne proto, že bych jí skočil do řeči. Oběma nám něco došlo.
"Měla jste tu lahvičku celou dobu na očích? I potom, co jste ji naplnila?" zeptal jsem se. Trinka se rozklepala.
Řekl jsem jí, ať se pro auto staví později. Dovezl jsem ji na Tři-náctistovku, vytáhl seržanta Testaverdeho z kanceláře a navzájem je představil. Na dvacet minut se s ní zavřel. Potom poslal vůz do Rochester Hills.
Všichni čtyři jsme čekali u něj v kanceláři. Michael Nash a Trinka seděli na kanapi potaženém koženkou - seděli blízko sebe, ale nedotýkali se a neprohodili spolu ani slovo. Trinka si natáhla přes bruslařský úbor tenkou teplákovou soupravu a přezula se do růžových tenisek. V tom oblečení a s vlasy staženými do ohonu vypadala stejně nedospěle jako Michael, ani zdaleka ne na devatenáct. Civěla na lino, Michael zíral na policejní vývěsku na zdi a hryzal si spodní ret. Já srkal z termokalíšku horkou kávu a seržant, usazený na otáčivé židličce za stolem, si otíral tvář a krk papírovým ručníkem a mračil se na mě: "Vážně to musíte chlastat přede mnou? Je mi z toho ještě větší hic."
"To je váš problém. Já mám pocit, že na mě leze rýma."
"Budete mít dost času vykurýrovat si ji, až vám Lansing sebere licenci. Vydával jste se za policistu."
"Jen jsem dělal ten dojem. V tom je rozdíl."
"To bych teda sakra rád věděl jaký."
"Nijak by vám to neprospělo. Spotřeboval byste na to polovinu své mozkové kapacity a víc než půlku mozku beztak nemáte."
"To má být nějaký vtip na Mexičany?"
"Žádné vtipy na Mexičany neznám. Ještě tu nejsou dost dlouho. Je to vtip na policajty. Síla zvyku. Vždyť vy byste se k Trince propracoval taky, až byste podusil tady našeho zlobivého Jeníčka."
"Díky za důvěru." Sáhl za sebe a zacloumal ovládáním větráku v marné snaze vyždímat z něj větší výkon než maximum. Klimatizace se vypínala o půlnoci.
Do dveří nakoukl uniformovaný policista a oznámil, že podezřelou odvedli do výslechové místnosti číslo tři.
Testaverde vstal a odlepil si propocenou košili ze zad. "Dělejte těmhle dvěma společnost," pokynul mu. Pak se obrátil ke mně. "Půjdeme se podívat, co jste tou svou půlkou mozku vykoumal vy."
Detektiv Clary byl stále na svém místě a ani se nemusel moc vyptávat. Valja Světlanová se převlékla do prostých,

ačkoli rozhodně ne všedních šatů, ale jinak vypadala skoro stejně, jako když stála na vlastním prahu. Seděla u téhož stolu jako předtím Michael Nash a mluvila přímo do videokamery.
"Vy Američani v jednom kuse omíláte slovo rodina, až pro vás ztratilo všechen význam. Připojujete k němu další slova - rodinné hodnoty, rodinný krb, rodinné vztahy - , jako by toho bylo zapotřebí! Tak já vám o rodině něco povím. Když nacisté ostřelovali Leningrad, moje babička byla zrovna na návštěvě u přátel mimo město. Snažila se proklouznout zpátky; v náručí nesla miminko, mého strýce, a za ruku držela svou prvorozenou dceru, moji matku. Narazila na patrolu SS. Schovala se ve vchodu jednoho domu. Miminko se rozplakalo, a tak mu pevně tiskla dlaň na pusinku, aby ho vojáci nezaslechli a všechny je nepovraždili. Zabila vlastního syna, aby zachránila zbytek rodiny."
Po chvilce si Clary odkašlal. "Přejděme k současnosti. Proč jste vyměnila tu obarvenou vodu v lahvičce za kyselinu?"
"Protože moje neteř je hloupá."
Kamera nedočkavě vrčela.
"To mladí bývají," konstatoval detektiv. "Ale většina dospělých to nepovažuje za důvod k ublížení na zdraví."
"Většině dospělých neproudí v žilách kozácká krev. Když někdo zneuctí vás i jméno vaší rodiny, tak ho nestačí postrašit. Nestačí na něj bafnout. K čemu by to bylo? Patří se vrazit mu nůž do břicha."
"Když zastáváte tenhle názor, proč jste to neudělala vy sama?"
"Protože ten kluk se do toho hrnul. Říkal, že pro dívku je to příliš nebezpečné. Když si kluk chce hrát na vojáčky, ženy se do toho nemají vměšovat."
"Až na to, že prohodí lahvičky."
"Když polekáte prase, s kvikotem uteče. Jakmile se přestane bát, vrátí se. Ale v ničem se nezmění. Když se kvůli rodinné cti potřebujete prasete zbavit, musíte ho zabít."
"Ale vy jste se přece nesnažila Ivanova zabít."
Pokrčila rameny. Bylo to typicky slovanské gesto, které se nedá napodobit. "Tady jsme v Americe. Člověk se musí přizpůsobit."
Clary mlčel. Všichni jsme mlčeli. Valja Světlanová povytáhla obočí a zadívala se přímo na nás, ačkoli z její strany bylo zrcadlo neprůhledné.
"Co se děje?" zeptala se. "Nerozumíte snad mojí angličtině?"
Testaverde vypnul interkom. Měl jsem dojem, že se otřásl. Možná se do něj dala zima.
* * *
El Palacio
John Lutz
John Lutz je autorem více než pětatřiceti románů a přibližně dvou set padesáti povídek a článků Jeho dílo bylo přeloženo do mnoha jazyků a adaptováno pro nejrůznější média Býval prezidentem jak Mystery Writers of America, tak Private Eye Writers of America Mezi oceněními, která získal, nechybí Edgarova a Sha-musova cena, cena Trophee 813 za nejlepší povídkovou sbírku přeloženou do francouzštiny a dvě ocenění za celoživotní dílo -Golden Dennger a cena udělovaná společností Private Eye Writers of America Lutz je autorem dvou detektivních sérií (ta s detektivem Nudgerem se odehrává v jeho bydlišti Saint Louis, druhá s detektivem Carverem na Floridě) a mnoha dalších thrillerů. Podle jeho románu SWF Seeks Same byl natočen úspěšný film Single White Female s Bridget Fondovou a Jennifer Jason Leighovou v hlavních rolích a podle knihy The Ex natočilo HBO stejnojmenný film, na jehož scénáři se John Lutz sám podílel Mezi jeho nejnovější knihy patří sbírka povídek The Nudger Dilemmas a thriller The Night Caller.

Martin se díval za Grahamem Firlingem, jak se potácí skrz lítačky El Palacia do rozbzučeného dusného večera. Něco z toho bzukotu měl na svědomí hmyz. Něco transformátor na křivém dřevěném sloupu před vchodem. V Port Liosu, městečku v téměř nepřístupné zátoce na mexickém pobřeží, elektřina stejně jako řada jiných věcí střídavě fungovala a nefungovala, jak se jí zrovna zachtělo.
Martin usuzoval, že Port Lios kdysi býval živým obchodním přístavem, jenže teď by se muselo mořské dno pořádně vyba-grovat, aby tu mohlo zakotvit něco většího než rybářská bárka.
Hurikány totiž dno zvedly a poté, co před třemi lety jeden starý zrezavělý parník uvízl na mělčině, sem přestaly zajíždět lodě, které odtud odvážely hubenou úrodu cukrové třtiny, banánů a manga. Přístav od té doby upadal a chátral. Město na tom bylo stejně. Jméno zašlé putyky na pobřeží, ve které Martin seděl, působilo jako vtip. El Palacio nepřipomínalo palác ani v nejmenším; byl to prachobyčejný sprostý pajzl. Chodili sem popíjet přesně takové pochybné existence jako Martin a Graham Firling. A jako ten hromotluk v propoceném krémovém obleku, který se zrovna zvedl a šinul si to k Martinovu stolu.
Zůstal před Martinem stát a koukal na něj; ze širokého obličeje se mu řinul pot. Táhlo mu na padesát, svaly už se mu začínaly měnit v tuk, ale pořád ještě jich dost zbývalo. Martin nechápal, proč si nesundá aspoň sako. Ten chlap nejspíš chce vypadat jako hrdinové těch obstarožních hollywoodských filmů, co se odehrávají v tropech a všichni v nich nosí bílé obleky. To by svědčilo o přebujelém egu - něčem, co Martin sám už dávno ztratil. Neměl náladu poslouchat někoho, kdo ego má, natož se s ním vybavovat. Usrkl zteplalou skotskou a snažil se hromotluka ignorovat, což nebylo nic snadného vzhledem k odéru dusivě sladké kolínské, kterou ten chlap zřejmě nahrazoval mytí.
"Jmenuju se Rondo," představil se neznámý. Na takového kolohnáta měl překvapivě jemný a konejšivý hlas.
"To je křestní jméno, nebo příjmení?"
"Obojí."
Pan Záhadný, pomyslel si Martin. Už nic neříkal a doufal, že to ten chlap vzdá.
Místo toho zaskřípěly po hrubé prkenné podlaze nohy židle a muž se posadil naproti němu. Nenuceně setřepl ze stolu mrtvou mouchu.

"Slyšel jsem, jak jste se bavili s tím člověkem, co právě odešel - nedalo se to neslyšet," řekl. "Ne že bych všemu rozuměl, jenom jsem tu a tam pochytil slovíčko, ale poznal jsem, že jste oba Američané. Já taky. V tomhle Bohem zapomenutém kraji aby Američany pohledal, a tak jsem se rozhodl, že se s vámi seznámím."
"Já jsem Martin," představil se Martin konečně, protože pochopil, že se toho chlapa jen tak nezbaví.
"Připadá mi, že umíte naslouchat," prohodil Rondo. Upíral pohled na barmana, dokud neupoutal jeho pozornost, a pak mu dvěma zdviženými prsty naznačil, že má přinést další rundu. "Většinou mluvil ten druhý."
"Graham je upovídaný."
"A co vy?"
"Já moc ne."
"Já taky ne. Moc toho nenamluvím. Kamarádi se mi se vším svěřují, protože vědí, že nic nevyžvaním. Jsem jako ta ikonka koše na počítači - odklidíte tam data a ta tam bezpečně zůstanou, dokud se nerozhodnete úplně je vymazat."
"Já se v počítačích moc nevyznám. Vždyť taky žiju na místě bez elektřiny. Většina budov je tady bez šťávy."
Oba se na chvíli odmlčeli, zatímco jim barman, zapšklý zručný chlapík jménem Enrico, servíroval pití a Rondo mu platil v pe-sech. Bezmyšlenkovitě odmítl drobné nazpět. Když Enrico zase odkráčel k baru, kde byl mimo doslech stejně jako zbylí tři hosté El Palacia, Rondo prohodil: "Mám být upřímný?"
"Prokristapána, jen to ne!"
Rondo se zeširoka usmál téměř bezzubými ústy. "Přece jen budu, aby mezi námi bylo jasno. Vy a váš kamarád jste kapku přebrali s pitím. To lidi často dělají, když si potřebují popovídat o něčem, o čem se obvykle nebaví." Z ustupujících vlasů na spánku mu skanula kapka potu a metelila si to dolů po jeho masité tváři jako nějaký drobný hmyz. "Sbíráte něco?"
"Blechy. Podivíny po barech."
"Já jsem něco jako sběratel pravdivých příběhů, zážitků jiných lidí. Ten váš kamarád, co odešel - Graham? -, očividně vám nějakou historku vyprávěl. Napadlo mě, že teď byste mohl přijít na řadu vy, kdybych vám dělal posluchače."
Vytáhl z vnitřní kapsy saka zmuchlaný bílý kapesník a otřel si jím zpocené čelo. Zase gesto jako z Hollywoodu.
"Mám dojem, že moc často chodíte do kina," utrousil Martin.
"To se ví! Filmy, to je moje. Přenesou člověka do jiného světa."
"Já je mám taky rád," přitakal Martin. Nelhal, ačkoli už hrozně dlouho žádný film neviděl.
"Je v nich dobrodružství a romantika. Vylepšená skutečnost."
"Jo, asi jo," přisvědčil Martin. Otřel si upoceným zápěstím zrovna tak upocené čelo. Rondovým kapesníkem by mu to šlo líp. Napadlo ho, že u sebe začne kapesník nosit, vžije se do filmu jako Rondo. Hodil do sebe zbytek skotské a sáhl po další skleničce. Byl v ní zase tentýž nechutný patok, jediná whisky, kterou v El Pa-laciu měli. Nic než slad.
Ale fungovala, jak měla. Mimo jiné mu rozvazovala jazyk.
"Nikdo neskončí v Port Liosu dobrovolně," nadhodil Rondo. "Určitě se k tomu váže nějaká historka."
"Vy jste tu taky. Máte nějakou historku?"
"Něco za něco," usmál se Rondo tím svým masitým úsměvem. Martin si teprve teď pořádně prohlédl jeho oči; byly světle modré, s těžkými víčky, drobné, netečné a bůhvíproč člověka znervózňovaly.
Martin už měl toho chlapa po krk, měl po krk toho jeho žva-nění, smradu kolínské a vyčpělého potu, ze kterého se mu zvedal žaludek. "Nechce se mi," prohlásil, zvedl se a málem upadl. Došlo mu, že to opravdu přehnal s pitím a ještě ke všemu si před cizími lidmi pouští pusu na špacír.
Jenže v tomhle zapadákově obklopeném džunglí, ve které řádí povstalci naštvaní na všechno včetně chudých Norte Americanos, bylo těžké držet se s pitím v rozumných mezích. Martin věděl, jak vypadá a jakou má u místních pověst. Dívali se na něj jako na vandráka. Nehrozilo mu, že si ho povstalci spletou s turistou, kterého se vyplatí okrást. Zato by ho klidně zabili pro zábavu. Nejspíš by ho před vraždou mučili, protože by věděli, že se nemusejí bát následků. Zrovna minulý měsíc bylo na kraji džungle nalezeno rozkládající se tělo neznámého muže. Předpokládalo se, že byl Američan nebo Angličan, i když se u něj nenašlo nic, co by prozradilo jeho totožnost.
"Není vám nic, kamaráde?" zeptal se Rondo.
"Ne, to je dobrý," ujistil ho Martin. Zápolil s nevolností. To je tou skotskou a tím zatraceným vedrem... Podlaha se mu houpala pod nohama.
Bez ohlédnutí se došoural k lítačkám, vyšel do parné noci a odpotácel se za roh budovy stlučené z prken. Tam se vyzvracel,
pak se posadil, opřel se o kmen stromu a jen tak tam dřepěl a zíral do tmy, dokud neposbíral síly, aby vstal.
Vylovil z kapsy uválených kalhot otlučené hodinky a natočil je k měsíčnímu světlu, aby na ně viděl. Bude osm. Ještě je brzo. Příliš brzo na to, aby se vrátil do svého zapařeného páchnoucího pokoje a civěl na stěny a šváby.
Olízl si rty, vyplivl chuť zvratku, několikrát se zhluboka nadechl, zasoukal si košili do kalhot a vykročil k náměstí.
Pokud se ještě orientuje v tom, co je za den, měla by se tam dneska večer konat nějaká slavnost. Stoleté výročí založení města nebo tak něco. Neubránil se úsměvu. Město na svůj věk rozhodně vypadalo.
Šlo se mu dobře, dokonce už se cítil docela fajn; kráčel po roz-ježděné prašné cestě k náměstí a tu a tam se ohnal po moskytovi, který se mu pokusil vletět do nosu. Nepřipadalo mu, že by na něj kolemjdoucí civěli jako na opilce. Popravdě řečeno, většina lidí odvracela zrak.
Dolehla k němu hudba pouliční kapely a zahlédl barevné lampióny. Když se ještě trochu přiblížil, uslyšel halas a smích tlumený nocí tak vlhkou a dusnou, že mu připadala jako těžký sametový plášť. Uviděl děti, tanečníky a pouliční prodavače nabízející pestrobarevné neumělé výrobky.
Náměstí se ničím nelišilo od mnoha jiných; postavili ho podle plánů španělských dobyvatelů užívaných po staletí. Radnice, tržiště, skromná katedrála. Uprostřed stála kašna, už dávno vyschlá, které dominovala čísi jezdecká socha -

nikdo nevěděl, co je ten dotyčný zač, ale říkalo se, že právě on Port Lios založil. Dnes večer nevelké náměstíčko kypělo životem, panovalo tam jakési zoufalé veselí, oslava časů, kdy ještě Port Lios vzkvétal, čile se v něm obchodovalo a štědré moře bylo plné garnátů. Časů předtím, než přišly hurikány, než místní ekonomika zkrachovala a město začala drtit chudoba. Konec trápení těchhle lidí byl v nedohlednu. Tak co jiného jim zbývalo než bavit se?
Z hloučku dětí se odpojil asi desetiletý klučina a rozběhl se k Martinovi. Smál se od ucha k uchu. V napřažené ruce držel zářivě barevný předmět; Martin věděl, že je to obarvené vajíčko. Lidé několik týdnů před slavností opatrně vyfukovali vajíčka, a když vyschla, pomocí dvou drobných otvůrků je plnili konfetami.
Martin, kterému už se znatelně zlepšila nálada, věděl, k čemu se chlapec chystá, a tak opětoval úsměv a sehnul se. Chlapec mu rozkřápl vajíčko o čelo a Martinovi se do vlasů a na propocenou košili vyhrnuly konfety. Klučina se rozchechtal a jako šipka se rozběhl zpátky ke svým rozdováděným kamarádům. Martin si přál, aby se ještě někdy v životě dokázal takhle bezstarostně, neškodně radovat. Aby se zbavil všudypřítomného strachu.
"Martine, kamaráde!" zavolal kdosi.
Martin se ohlédl a spatřil u jednoho z venkovních stolků u kašny sedět Ronda. Ozdobná kovová židlička se pro něj zdála příliš malá.
"Pojďte si přisednout na skleničku," přemlouval ho Rondo. Osušil si čelo kapesníkem sežmoulaným do kuličky. "Dneska v noci je tak příšerné horko! A vlhko, že by se v něm skoro dalo plavat. Co si tentokrát dáte - pivo? Ta zdejší whisky se nedá pít!"
Martin ztěžka polkl. V krku měl jako na Sahaře. Rty se mu lepily k sobě a všechny tekutiny jako by mu z těla vyprchávaly v podobě potu.
Zahnul doprava, sklesl na židličku ke kulatému kovovému stolku naproti Rondovi a zadržoval dech, aby se ubránil zápachu potu a kolínské. Ne že by sám voněl o moc líp.
Rondo zachytil pohled číšníka, který obsluhoval venkovní stoly, ukázal mu láhev Corony a naznačil, aby přinesl ještě dvakrát totéž.
Když pivo dorazilo, Rondo za oba zaplatil zmačkanými propocenými pesovými bankovkami, nalil sobě i Martinovi do sklenice a přiťukl si s ním. "Na návrat lepších časů," připil. "Jako byly ty, které oslavuje tahle zapomenutá díra."
Oba muži zvedli sklenice a zhluboka se napili zteplalého piva.
"Podle mě oslavují, že jsou ještě naživu," poznamenal Martin.
Rondo se usmál. "Ano, i když si to možná sami neuvědomují." Na chvilku se zadíval přes náměstí, kde skupinka výrostků svlečených do půl těla s vervou bušila dlouhými klacky do piňaty. "Povídal jste mi o své práci," nadhodil.
"Vážně?" Martin stejně jako Rondo upíral pohled na divokou zábavu na kraji náměstí. Piňata náhle praskla a ven se vyhrnuly sladkosti a dárečky. Chlapci se na kořist vrhli.
"O své bývalé práci."
"Abyste měl další přírůstek do své sbírky historek?"
"Přesně tak."
Martinovi bylo jasné, že mu Rondo nedá pokoj. Z hromotluka čišela umíněnost, obestírala ho jako vůně kolínské. Prahl po ujištění, že v životě to chodí jako ve filmech, že všechno má logický začátek, průběh a konec No dobře, Rondo chce historku, tak ji má mít.
"Mojí prací bylo odklízet nepořádek," spustil Martin. "Pracoval jsem pro lidi, kteří si mohli dovolit dobře zaplatit. Odklízet lidský nepořádek, jestli chápete, jak to myslím."
Rondo se předklonil, očividně zaujat. "Chcete říct, že jste dělal nájemného zabijáka?" Ve tváři měl nejistý úsměv, jako by Martinovi nevěřil. Jako by nemohl uvěřit, že se mu poštěstilo sehnat do své sbírky poklad nevyčíslitelné hodnoty.
Martin pokrčil rameny. "Říkejte si tomu, jak chcete. Nebudu vám odporovat. Ale řekněme, že mluvím o někom jiném, aby to bylo snazší."
"Dobrá," souhlasil Rondo a udělal z tučných růžových prstů stříšku. "Pokračujte, prosím."
"Občas jsem pracoval..., ten chlap, o kterém mluvím v první osobě, občas pracoval s partnerem, kterému budeme říkat třeba Evan."
Rondo přikývl, prasečí očka zaujatě přivřená, jak se snažil vštípit si každé slovo do paměti.
"Dostali jsme s Evanem instrukce - nebudu říkat od koho -, že se máme postarat o jistou ženu, která nezaplatila za velkou dodávku kokainu, kterou jí obstarali..., řekněme moji zaměstnavatelé. Neexistoval způsob, jak z ní ty prachy nebo koks vyrazit, chápete, a tak se rozhodli, že ji aspoň použijí jako odstrašující příklad."
"Jako ve filmu," přitakal Rondo. "Gangsteři se řídí pevnými zásadami, nemluvě o přesně stanovených pravidlech obchodu." Zase vylovil mokrý kapesník a otřel si čelo "Kde se to stalo?"
"Dejme tomu, že v Los Angeles."
"Co dál?" zajímalo Ronda. Už se zase usmíval.
"Nebyla to žádná filmová hvězda, nic takového, prostě jenom hezká ženská, která se nechala vydržovat od bohatých chlapů výměnou... Však víte za co."
"Vím," přisvědčil Rondo až přespříliš dychtivě. "Takže bylo jasné, že do její smrti nebude nikdo zbytečně šťourat. Zvlášť když se zjistí, že to táhla s drogovými bossy. Znala se se spoustou nebezpečných chlapů, většinou tak zazobaných, že si mohli najmout někoho ještě nebezpečnějšího. A tak jsme s Evanem jako obvykle obdrželi obálku s informacemi o našem terči -bylo tam jméno, fotka, adresa. Ta ženská momentálně neměla nikoho, kdo by ji vydržoval, a tak už několik dní bydlela u kamaráda na adrese, kterou jsme dostali."
Rondo si znovu osušil čelo, pak si otřel masité tváře zarostlé strništěm. "Jak ji chtěli..., chci říct, jak jste tu práci měli provést?" "Nechali to na nás. Jelikož se to mělo stát v poklidné čtvrti, kde by výstřel vzbudil pozornost, rozhodli jsme se pro nože. Když s nimi člověk umí zacházet, jsou rychlé a účinné. A pokud se trochu vyznáte v anatomii, dá se to

udělat tak hezky, že vás ani ne-postříká krev."
"Hezky asi ne - chtěl jste říct šikovně, viďte." "Cože? Jo, tak jsem to myslel."
"Na to musí být člověk skutečný profík," pronesl Rondo zamyšleně. "Aby ho nepostříkala ta krev."
"My s Evanem jsme profíci byli, na to můžete vzít jed. V podstatě nám ta zakázka připadala jako běžná, rutinní záležitost. Ta ženská se vracívala domů pozdě v noci a nedávala si pozor, přestože dlužila prachy nebezpečným lidem. Milovala večírky, předváděla svůj exteriér, jak se dalo, a chtěla si mermomocí užívat života naplno."
"Znám tyhle typy," přikývl Rondo.
Martin o tom pochyboval. "A neměl být problém ji poznat. Byla to opálená kalifornská plážová kráska, fantastické nohy, dlouhé blond vlasy, prvotřídní prsa a tak."
"Až je škoda takové kočce ublížit," poznamenal Rondo. "Vážně si to myslíte?" zeptal se Martin.
Rondo se ušklíbl. "Ne, vlastně ne. Vyprávíte mi svůj příběh a přitom se dozvídáte spoustu věcí o mně."
Martin upil pivo a pokýval hlavou. "Tak to chodí, jak jistě víte. Zkrátka jsme s Evanem asi v devět večer na tu adresu zajeli, jenom abychom si to tam omrkli a rozhodli se co a jak. A v tu chvíli zasáhla ruka náhody."
Rondo povytáhl obočí. "Cože?"
"Ruka náhody. Osud. Říkejte si tomu, jak chcete."
"Osud," rozhodl Rondo.
"Fajn. Zkrátka a dobře, osud nám hned ten večer přihrál náš terč do cesty jako dáreček. Seděli jsme v autě z půjčovny a rozhodovali se, kudy se nejlíp dostaneme do budovy - byl to honosný činžák - a kudy odtamtud zmizíme, když vtom se ta ženská zničehonic objevila. Vyšla ze správného vchodu a i ve večerním šeru jsme viděli, že na ni popis dokonale sedí. Byla parádně ohák-nutá, měla na sobě koktejlky nebo jak se tomu nadává, jako by se chystala na rande. Ale nikde kolem na ni nikdo nečekal."
"V takových chvílích muži činu neváhají a jednají," poznamenal Rondo.
"A přesně to jsme byli, muži činu. Ani jsme si nepotřebovali nic říkat, jen jsme na sebe kývli. Vystoupili jsme z auta, přešli ulici, a když si nás ta ženská všimla, usmáli jsme se na ni, jako bychom šli na návštěvu k někomu v tom baráku - je to ale krásný večer, viďte? Nečekala žádný podraz, dokud ji Evan nepostrčil zpátky mezi keříky u chodníku, po kterém přišla. Leknutím se nezmohla na výkřik, ani nepípla. Evan si počínal rychle a šikovně. Oba jsme se ve své práci vyznali. Skočil za ni, popadl ji za vlasy a zaklonil jí hlavu. Já přikročil blíž a prořízl jsem jí hrdlo. Proběhlo to tak bleskově, že ani netrpěla."
"Bylo to milosrdné," pokýval hlavou Rondo.
Martin vířil pivem ve sklenici. "Dá se to tak říct." Ohnal se po moskytovi, který si ho zjevně oblíbil. Odmrštil ho snad tři metry a doufal, že netrefí zpátky. Mazej otravovat někoho jiného!
"Pak jste se odtamtud vypařili," nadhodil Rondo.
Martin zavrtěl hlavou. "Ne. Pak mě něco praštilo do ramene a zahlédl jsem, jak Evan letí na zem. Pustil se do nás nějaký chlap."
"Zase zásah osudu," podotkl Rondo.
"Jo, a že nám poslal do cesty rváče jaksepatří! Nakonec jsme ho vyřídili, ale dalo nám to fušku a nebyla to čistá práce. Zůstaly po nás otisky bot, upatlali jsme se od krve, někde poblíž se rozštěkali psi. Co nejrychleji jsme odtamtud vypadli. Evana ten chlap ošklivě zdrápal a pokousal. Já jsem si teprve v autě všiml, že jsem při té rvačce ztratil obě rukavice. Byly kožené a ten večer bylo horko a dusno, zrovna jako dneska."
"Takže byly propocené a klouzaly," přikývl Rondo. "Když je člověk propocený, může to mít nepředvídané následky. Ale venkoncem vám to vyšlo. Teda až na toho chudáka sira Galahada, který se přimotal, kam neměl, a moc si troufal."
"Ne tak docela," řekl Martin. "Osud s námi ještě neskončil. Hned ráno jsme si s Evanem koupili noviny a pustili si televizní zprávy. Vyšlo najevo, že ten sir Galahad měl na starosti parkovací službu v restauraci, kterou oběť ten večer navštívila. Zjistil, že jí přistavil nesprávné auto - byla to stejná značka a stejný model, dokonce mělo tutéž barvu jako to její. Jak byla v náladě, ničeho si nevšimla, prostě tím autem odjela a zaparkovala před domem. Zavolal jí z té restaurace, nebyla daleko, a nabídl, že jí přiveze správné auto, zaparkuje ho vzadu, staví se u ní pro klíčky od toho nesprávného a odveze ho zpátky majiteli. Věděla, kdy dorazí, a šla mu naproti."
"Takže ten chlap nebyl nikdo důležitý. Žádná filmová hvězda, slavný režisér nebo tak něco. Nepřipletla se vám pod nohy žádná celebrita."
"No," pronesl Martin, "ještě jsem se nedostal k jádru věci. Ukázalo se, že jsme omylem sejmuli jinou ženskou. Bydlela ve stejném baráku a byla té naší hrozně podobná, přinejmenším v tom šeru."
"Takže ona si spletla auto a vy jste si spletli ji. Zásahům osudu se nedá upřít zvrácený smysl pro humor a symetrii. Věřte mi, Martine, v životě neexistují náhody. Odvíjí se jako scénář k filmu. A tenhle příběh mi začíná připadat znepokojivě povědomý."
"Hm. To ještě není všechno - hrdinovy trampoty zdaleka neskončily. Ta ženská, co jsme ji zabili, byla exmanželkou jistého známého člověka. Bývalého slavného baseballisty."
Rondo polkl a předklonil se nad stůl. Krůpěj potu, která mu visela ze špičky nosu, se utrhla a skápla mu do piva.
"Panebože! Nechcete snad říct..."
Martin zachmuřeně přikývl. "Mountain Davis. Nejlepší hráč na třetí metě, jaký se kdy objevil v národní lize. Pálkař s ručička-ma ze zlata a párou jak lokomotiva. Sice seknul s hraním už před deseti lety, ale v televizi ho bylo dál plno, dokonce se o něm točily filmy. Prostě sportovní hvězda."
"A vy s tím Evanem jste nedopatřením zabili jeho exmanželku a poskoka z hospody."
"Už je to tak," přitakal Martin. "Cynthii Davisovou a Brada Leonarda."
Rondo se zase opřel. Ztěžka oddychoval. "Nevěřím vlastním uším, pane Martine. Berete mi dech!"

"Martin je moje křestní jméno."
"Aha..." Rondo vypadal otřeseně. Hodil do sebe zbytek piva a mávl na číšníka.
Oba mlčeli, dokud číšník nepřinesl další pití a zase neodešel.
"Proces se táhl skoro rok," prohodil pak Rondo. "Žila tím celá země, celý svět. Co byste dělali, kdyby Davise uznali vinným?"
Martin mlčel.
Rondo po chvíli pokýval hlavou, přičemž mu z tváří stékal pot na špinavý bílý límeček. "Chápu. Vám na verdiktu nezáleželo."
"Ale záleželo," řekl Martin. "Hrozně moc nám na něm záleželo. Protože svým způsobem se rozhodovalo i o nás s Evanem."
"Tomu nerozumím."
"Kdyby Davise shledali vinným z vraždy, případ by se tím uzavřel. Kdežto takhle zůstává nevyřešený. Skoro všichni jsou přesvědčeni, že to Davis spáchal, to je fakt, jenže případy vražd zůstávají otevřené napořád. Policie může kdykoli obnovit vyšetřování. Kvůli tomu, že Davise zprostili viny, jsem se stal nepohodlným pro ty, kdo mě najali. Rozumíte? Už chápete, proč se schovávám v tomhle zapadákově na konci světa?"
Rondo si poposedl Martin ho pozoroval a měl dojem, že v těch bledých prasečích očkách probleskl strach. Možná si vyslechl působivější příběh, než mu bylo milé.
"Je mi fuk, jestli mi věříte," ujistil ho Martin. "Stejně odtud brzo odjedu."
Rondo zaklonil hlavu a přihnul si piva, ale nepřestával Martina po očku pozorovat. "Jenže jestli vám uvěřím tu historku, mám pak věřit tomu vašemu odjezdu? To je otázka."
"A věříte?"
"Budu si to muset nechat projít hlavou."
"Jo," řekl Martin a vstal. "Dík za to pití." Vzal si poloprázdnou láhev s sebou a vmísil se mezi lidi. Zamířil přes náměstí ke katedrále a cestou se vyhýbal tanečníkům.
Posadí se na kamenné schody katedrály, bude poslouchat muziku, dívat se na tanečníky a popíjet zbytek piva.
Martin se probudil hluboko po půlnoci. Byl celý rozlámaný a levou ruku vůbec necítil. Chvilku mu trvalo, než pochopil, že na schodech katedrály usnul.
V ústech měl odporně kyselou pachuť a na zubech nechutný povlak. Se zaúpěním se vztyčil do sedu. Ruplo mu přitom v páteři, takže ho záda rozbolela ještě víc. Ale zmrtvělá paže se začínala probouzet k životu. To bylo dobré znamení.
Mnul si ji druhou rukou, aby v ní rozproudil krev. Kůže mu přišla na omak studená navzdory horku, které nepolevilo ani takhle pozdě v noci.
Hudba už umlkla, světla zhasla. Stolky kolem kašny zely prázdnotou. Na opačné straně ztemnělého náměstí posetého odpadky vrávorala skupinka flamendrů, strkali do sebe, z legrace se pošťuchovali a chechtali se na celé kolo. Zdálo se, že jsou namol, ale copak je zrovna Martin mohl kritizovat?
Zašátral v kapse kalhot po hodinkách a zamžoural na ciferník. Sklíčko bylo zamžené vlhkem, ale přesto rozeznal ručičky. Skoro půl druhé. Snad bude v El Palaciu ještě otevřeno. Určitě tam zapadla spousta oslavujících, kterým se ještě nechtělo domů.
Martin se nemýlil. Když se k El Palaciu přiblížil, uviděl, že v hospodě je narváno. Pár lidí dokonce popíjelo venku, buď vesto-je, nebo na židlích, které si tam vytáhli v naději, že venku bude aspoň o trochu chladněji než uvnitř. Ale když došel ještě o něco blíž, zaskočilo ho, že ti muži jsou nezvykle zamlklí; bavili se tlumeně nebo jen mlčky civěli do země. Zvědavost ho přiměla zrychlit krok. Když si ho všimli, všichni zmlkli a zůstali na něj zírat.
"Někdo tam vevnitř s tebou chce mluvit," řekl mu Ignacio, který se živil vyráběním věciček z kůže. Nikdy předtím s ním neprohodil ani slovo.
Když Martin prošel odřenými lítačkami, veškerý hovor ustal, jako když ve starém westernu vkráčí do saloonu pistolník. Barman Enrico na něj zakýval ukazováčkem. "Martine, pojď sem!"
Všichni ho sledovali, jak jde k baru. Enrico mávl rukou. V podpaží měl tmavý půlměsíc potu. Hovor se pomalu vracel k normálu.
"Někdo si s tebou chce popovídat, Martine."
"Nejdřív se napiju," prohlásil Martin. "Dej mi skotskou. Potře-buju spláchnout pachuť v puse."
"Až potom, Martine. Sedí tamhle vzadu u stolu a čeká na tebe. Policejní náčelník Rodriguez."
."Že na mě čeká? Jak mohl vědět, že až se probudím, přijdu zrovna sem?"
Enrico zakroutil hlavou. "Martine, Martine..."
"Jsem vyhlášený ožrala," posteskl si Martin.
"To je spousta mých kunčaftů. Pijou, aby zapomněli - anebo naopak proto, že nemají na co zapomínat."
Martin se rozhodl, že o tom bude přemýšlet až později. Proklestil si cestu ke stolu poblíž zadního vchodu; byl odstrčený stranou, takže se u něj dalo hovořit v soukromí. Seděl tam zachmuřený robustní policejní náčelník Hector Rodriguez, muž, který Martina dosud nechával na pokoji, ale přesto mu naháněl strach. Hnědou policejní čepici si odložil na stůl vedle láhve piva. U stolu stály tři židle - na jedné seděl Rodriguez, druhá byla prázdná a třetí měla přes opěradlo přehozený zamazaný cár bílé látky.
Rodriguez, vážný a podmračený, s nakrátko ostříhanými vlasy s ofinou, takže vypadal jako Caesar v tmavším vydání, Martinovi pokynul k prázdné židli.
"Něco se stalo," prohlásil, když si Martin sedl.
"Popíjel jsem na náměstí s jedním kamarádem," řekl Martin. "Pak jsem si sednul před katedrálu a usnul jsem. Až doteď jsem spal." Ať se semlelo cokoli, neuškodí pořídit si alibi. Skutečnost, že je pravdivé, se dala považovat za bonus.

"Ano, viděla vás spousta lidí," přisvědčil Rodriguez. "Máte štěstí, že jste si radši zdřími u kostela, než abyste doprovázel svého přítele pana Ronda."
Martin si olízl rty a otřel si ústa předloktím. Civěl na Rodri-guezovo pivo. "Rondovi se něco stalo?"
"Znal jste ho dobře?"
Teď pozor! "Ne. Neznal jsem ho skoro vůbec. Potkali jsme se dneska večer tady v El Palaciu."
"Co vám o sobě řekl?"
"Nic!"
"Bavili jste se spolu tady a pak ještě na náměstí a on vám o sobě za celou tu dobu nic neprozradil? Jak se jmenuje křestním jménem?"
"Rondo. Aspoň jsem si myslel, že je to křestní jméno. Příjmení nevím."
"Tak co víte? O čem jste si povídali?"
"Tvrdil, že sbírá příběhy."
"A vy jste mu pověděl nějaký o sobě?"
V Martinovi zatrnulo. "Chtěl po mně historku, tak ji měl mít. Zajímal se o baseball, a tak jsem mu vyprávěl, že jsem hrával dorosteneckou ligu za Detroit Tigers. Tvrdil jsem, že by ze mě byl špičkový nadhazovač, kdybych si nezlámal ruku."
Rodriguez se na něj díval s probuzeným zájmem. Martin byl z nehybného pohledu jeho tmavých očí celý nesvůj. "Je to pravda?"
"To se ví, že ne."
"Mně pravdu říct můžete, Martine. Nepodezíráme vás ze zločinu a zaujímáme tady v Port Lios ke ztroskotancům, jako jste vy, velmi vstřícný postoj. Utrácíte u nás peníze, které jste zřejmě nakradli jinde. Obstaráváte nám tu jediný turistický ruch."
"To je smutné," řekl Martin.
"Odbíháte od tématu."
"Nikdy jsem nehrál baseball, namouduši! S míčkem mi to nešlo ani předtím, než jsem začal pít."
"Nezajímáte mě ani tak vy a vaše nadhazovačské dovednosti jako pan Rondo."
"Zmínil jste se, že se něco stalo."
"Nejste tak mimo, jak předstíráte." Rodriguez ukázal na potrhaný a ušpiněný bílý hadr přehozený přes židli vedle sebe. "Tohle je všechno, co zbylo z Rondova saka. Ty fleky, co vidíte, jsou od krve. Zůstaly nám tu dvě kapsy. V jedné je špinavý bílý kapesník, druhá je prázdná."
"V jednom kuse si kapesníkem utíral čelo."
"Není pochyb, že to sako patří jemu, Martine. Pan Rondo byl široko daleko jediný, kdo nosil v tomhle vedru bílý oblek, možná dokonce jediný, kdo bílý oblek vlastnil. Lidé vracející se z oslav ho našli na stezce na kraji džungle."
"Povstalci," řekl Martin. "Asi ho přepadli a odtáhli jeho tělo do džungle. Poslední dobou se to stává čím dál častěji."
"Nejspíš máte pravdu, Martine. Potíž je v tom, že nemáme tušení, co byl zač a komu máme dát vědět o jeho smrti. Byl Američan?"
"Tvrdil, že ano, ale jistě to nevím. Tvářil se tajemně."
Rodriguez pokrčil rameny. "No, stejně jako někteří jiní, co tu zemřeli, pro nás zůstane záhadou i po smrti. Díky, že jste si se mnou promluvil, Martine. Kdybyste si ještě na něco vzpomněl..."
"Jistě, jistě. Okamžitě vám dám vědět." Martin se zvedl.
"Smím vám koupit něco k pití?"
"Díky, ale nemám chuť." Martin zamířil ke dveřím.
"Dávejte si pozor na povstalce," upozornil ho Rodriguez. "Je jich spousta už i tady dole v podhůří. Mějte na paměti, co se stalo panu Rondovi. Vybírejte si cestu opatrně."
Martin se navzdory varování vydal po stezce vedoucí po okraji džungle, ale šel po ní jen kousíček; měl namířeno k boudě, kde žil jeho kamarád z mokré čtvrti Graham Firling. Graham bude spát, možná dokonce tvrdě, ale Martin ho probudí. Tohle ho určitě bude zajímat.
Nezaklepal, protože místo dveří byl přes vchod přitlučen jen kus opršelé plachtoviny. Kolem prosvítalo světlo. Vypadalo to, že Graham přece jen nespí anebo před usnutím zapomněl sfouknout stařičkou petrolejku, kterou si ve zchátralé boudě svítil. Střecha z vlnitého plechu chránila vnitřek před deštěm a prkenné stěny aspoň zčásti blokovaly vítr. Za takovýchhle horkých, dusných nocí Graham obvykle sroloval plachtovinu vzhůru a otevřel okno, aby uvnitř udělal průvan. Dnes ale ne, což mělo Martina zarazit.
První a jediné, co Martin spatřil, když odhrnul plachtovinu a vstoupil do zapařené chatrče, byl Graham; seděl na posteli a opíral se o polštář, jako by si četl. Horní polovinu těla měl tmavou -ne, vlastně rudou. Hlavu měl nepřirozeně vykroucenou ke straně a hrdlo mu protínala rána, která vypadala jako od sekery. Martin ztěžka polkl. Mědnatý pach čerstvé krve, který ztěžka visel ve vzduchu, se mu měnil v ústech v odpornou pachuť.
"Grahame...," vypravil ze sebe zděšeně. Znělo to spíš jako neartikulované zachrčení.
Osudovou ránu Grahamovi neuštědřila sekera, nýbrž mačeta. V pravici ji svíral hromotluk s tmavým knírem, který měl na hlavě naražený venkovský slamák se širokým roztřepeným okrajem. Na sobě měl pytlovitou modrou košili a kalhoty stažené v pase kusem provazu, jak je nosili místní farmáři.
"Když zůstaneš stát dost daleko," pronesl Rondovým tichým vemlouvavým hlasem, "ani tě nepocáká krev. Říkal jsem si, že by ti na tom mohlo záležet, Martine."
Martin se nezmohl na sebemenší pohyb. Pokusil se o to, ale marně. "Jsi přece mrtvý," vyhrkl. "Zabili tě povstalci."
"Právě kvůli tomu jsem se takhle vystrojil - aby si to všichni mysleli. Je to součást plánu. Vždyť jsem ti říkal, že náhody

neexistují. Vystopoval jsem tě až sem do Port Liosu, protože jsem měl podezření, že bys mohl být ten, koho se moji zaměstnavatelé chtějí zbavit." Venkovan - tedy Rondo - se pod knírem široce usmál; v jeho ústech nebylo vidět žádné zuby. "Dříve zaměstnávali tebe."
Martin byl v šoku. "Ty si myslíš, že jsem zabil... Tys mi tu historku vážně zbaštil?"
"To se ví. A beru jako prémii, že s Evanem cestujete spolu, nebo jste si tady aspoň dali sraz."
"Ale to není Evan! To je - tedy byl - Graham Firling! Jsi úplně vedle!"
Rondo neústupně zavrtěl hlavou. "Přesně totéž by tvrdili vrazi."
"A co by podle tebe tvrdili nevinní?"
"Na tom nesejde, Martine. Jistě chápeš, že si nemůžu dovolit riskovat. Ostatně věřil jsem ti každé slovo. A žes mi ten příběh vyprávěl, dokazuje, že moji zaměstnavatelé se nepletou - dokud jsi naživu, nebudou v bezpečí. Hnisavý vřed se musí vyříznout. Jako kolega z branže to určitě chápeš. Naše práce s tím stojí a padá. Povstalci dneska v noci zabijou už třetího člověka - a mě rozhodně nebude nikdo podezírat, jelikož patřím k obětem."
Martinovi bylo jasné, že nestihne vyběhnout ze dveří. A tak popošel k Rondovi o krok blíž, aby jeho prosby zněly co nejpřesvědčivěji. "Poslouchej mě! Prosím! Aspoň mě vyslechni!"
Mačeta se ve žluté záři petrolejky matně zableskla.
Než Rondo opustil chatrč, otřel zbraň, aby na ní nezůstaly otisky prstů, a odhodil ji na udusanou podlahu. Mačeta na cukrovou třtinu byla oblíbenou zbraní povstalců, kteří nejspíš byli od Port Liosu na hony daleko, zalezlí ve vysokých kopcích.
Vyšel ven do parné noci a pustil se po stezce vinoucí se po pobřeží k místu, kde si ukryl člun.
Za rozsudkem, který byl před lety vynesen v soudní síni a na milionech televizních obrazovek po celém světě, konečně následoval trest, ačkoli takový, jaký by si posluchači a diváci jen stěží uměli představit.
Rondo byl jeho vykonavatelem.
Spokojeně se usmíval a dlouhými rázným kroky kráčel po pěšině. Splnil své poslání a cítil se báječně. Měl zatraceně dobrý důvod, aby se snažil uspět - věděl, co by ho čekalo, kdyby se mu nepodařilo zlikvidovat vrahy Cynthie Davisové a Brada Leonar-da dřív, než je dostihne zákon. Naplňoval ho zvráceně blažený pocit - sice právě popravil dva lidi, ale sám jejich osudu unikl.
Jestli byl Martin jen obyčejný ožralý chvastoun, co si vymýšlí dobrodružné historky, pak patřil k nejlepším, na jaké kdy Rondo narazil. I jeho kumpán Evan si vedl přesvědčivě, když žebronil a zapíral až do konce. Jenže Martinův příběh zněl věrohodněji než Evanovy úpěnlivé prosby. Každopádně oba žvanili víc než zdrávo. A ta užvaněnost je připravila o krk
Film skončil, a to uspokojivě.
Ale přece jen by se měl mrknout ještě na něco. Ten Američan v San Marianu, co prý trousí po barech podezřelé řeči...
Rondo zpomalil chůzi. Spokojený úsměv se mu z tváře vytrácel.
Usoudil, že si to pro jistotu přece jen proklepne.
* * *
Blesk z čistého nebe
Gary Brandner
Gary Brandner se narodil na Středozápadě, ale v mládí hodně cestoval. Napsal přibližně třicet románů, přes stovku povídek a několik scénářů Po studiích na Washingtonské univerzitě se živil nejrůznějšími způsoby -jako barman, zeměměřič, vyšetřovatel pojišťovny, reklamní textař, autor technických příruček, dokonce i jako lovec odměn Posléze se dal na psaní beletrie. Prosadil se románem The Howling a od té doby žije poklidným životem spisovatele se svou manželkou a kočkami v kalifornském San Fernando Valley.

Vytáhl jsem z bedničky s ledem poslední osiřelou láhev piva Blatz a přejel si s ní přes čelo. Moc to nepomohlo. A nevyzna-menával se ani větrák, který jsem si v červenci koupil za tři dolary ve výprodeji. Vrtule se snažily, seč mohly, ale zapařený, těžký vzduch se ani nehnul. Seděl jsem u kuchyňského stolu jen v trenýrkách a tílku, potil se a nadával na život. Slunce už zapadlo, ale přesto se nezvedl vítr, na zatažené obloze se neobjevil měsíc ani hvězdy. Prostě parný večer typický pro sklonek srpna v Allfordu v Indiáne.
Otevřel jsem pivo a jedním rázem ho do sebe čtvrtinu hodil. Odříhl jsem si. Bylo to takové to burácivé, spokojené říhnutí chlapa, co žije sám. Okno mojí domácí, obrácené do dvorku, bylo otevřené, ale obývák za ním zel prázdnotou. Paní Kinsellové horko nevadilo; s hektolitrem limonády u ruky se blaženě pohupovala v houpacím křesle na zápraží. Okno si nechala dokořán, aby zevnitř mohla poslouchat rádio. Zato mouchy to vedro dočista odrovnalo, takže dokonce ani neotravovaly. Říkal jsem si, jestli jsem neměl radši zůstat v centru ve své kanceláři, kde na dveřích stojí "Matthew Drumm - soukromý vyšetřovatel". Tam stropní větrák aspoň trochu čeří vzduch. Jenže správce budovy Norm je rád, když může v šest všechno pozamykat. Štve ho, když se někdo zdrží přesčas, a já neměl přijatelnou záminku.
Po nose mi stekla kapka potu a rozplácla se na titulní straně místního plátku Allford Courier. Udělala tmavý flek přímo uprostřed čela prezidenta Franklina Delano Roosevelta. Pod obrázkem se psalo, že Roosevelt požaduje od Hitlera a Mussoliniho ujištění, že na nikoho nezaútočí. Zlaté oči!
Nalistoval jsem sportovní zpravodajství. Joe Louis si to rozdá se Rváčem měsíce, Bobem Pastorem. Cubs si horko těžko drželi čtvrté místo; vypadalo to, že letos v baseballové lize rupnou s těmi zatracenými Yankees. Když jsem bydlel v Chicagu, chodíval jsem na stadion Wrigley Field dvacetkrát do roka, kdežto teď jsem se tam dostal maximálně jednou za měsíc. Doufal jsem, že se Cubs ještě trochu proberou k životu. Ne že bychom tu neměli místní tým - béčkové Allford Aces. To, co hrají, se sice vzdáleně podobá baseballu, ale když člověk viděl v akci Jimmyho Dykese, Gabby-ho Hartnetta a Lona Warnekeho, těžko ho dostane do varu Ed Petrowski, největší hvězda Aces, která přes zimu vypomáhá

v Ha-versackově železářství.
Obrátil jsem do sebe zbytek blatzu, popadl z bedničky kousek ledu, strčil si ho do pusy a začal ho cucat. Listoval jsem novinami, až jsem narazil na stránku věnovanou filmu. Byl tu pravidelný sloupek Louelly Parsonsové a program tří allfordských biografů. V Liberty běžel Poutník, film s Bette Davisovou, na který byste mě nedostali ani párem volů. Grand promítal Anděly se špinavými tvářemi, které jsem viděl minulý týden. V Capitolu dávali Dostavník. Hrál v něm John Wayne, což samo o sobě mluvilo pro to, abych na něj šel. A co bylo ještě lepší, spolu s ním byl na programu Charlie Chán na Ostrově pokladů. Asijské krimifilmy miluju. Ale nejvíc ze všeho mě zlákala řada rampouchů nad oznámením a slib "U nás je chladno!".
Osprchoval jsem se, převlékl se do čistého prádla, bavlněných šortek a sportovní polokošile. Automaticky jsem zamířil k zásuvce, kde mám uloženou svou osmatřicítku Smith & Wesson Ter-rier. Pak jsem se zarazil - proč bych si proboha bral bouchačku do kina? Nechal jsem revolver v šuplíku a vyšel do dusné noci.
Nízko na nebi visela těžká duchna mračen. V dálce zaburácel hrom a za horizontem se zablýsklo. Třeba konečně sprchne. Ale spíš jsou to jen blesky z horka. U chodníku parkoval můj uhoněný Plymouth kupé ročník 37, který jako sůl potřeboval umýt. Nasedl jsem do něj a zamířil do centra. Doufal jsem, že za tu cestu úplně nepropotím sedadlo.
O centru Allfordu se nedalo říct, že by zrovna kypělo životem. Bylo tu několik obchodů, hrstka nóbl restaurací, pár putyk a hotel James Whitcomb Riley. Nejvyšší budovou ve městě byla Brick-man Building, kde jsem měl kancelář. Čněla do závratné výše celých šesti pater. Allford se ani za mák nepodobal sebevědomému Chicagu, kde jsem sedm let dělal policajta, než jsem jednoho krásného dne klepl přes prsty synáčka jistého radního za to, že zmlátil prostitutku, načež jsem inkasoval výpověď.
Zaparkoval jsem na Main Street, půl bloku od kina Capitol. Uvažovalo se o tom, že se za parkování ve městě začnou vybírat peníze. Brzo už nebude zadarmo vůbec nic.
Než jsem došel ke kinu, měl jsem košili skrznaskrz a spodní prádlo už mi vůbec nepřipadalo čisté. Pod markýzou visel modrý poutač pomalovaný bílými rampouchy jako u té reklamy v novinách. Položil jsem na pultík kasy dolar a baculatá dívka za sklem mi podala lístek, vrátila drobné a věnovala mi nacvičený úsměv. Přečkat vedro jí pomáhal maličký větrák s gumovými vrtulemi.
"Je vám to k něčemu?" kývl jsem k němu hlavou.
"Je to lepší než pár facek, ale mnohem radši bych seděla vevnitř."
"Ani se nedivím."
Odlepil jsem si propocenou košili ze zad a podal lístek pihovatému mladíkovi u vchodu. Fred Bland byl sympaťák, který studoval v korespondenčních kurzech a přitom si vydělával jako vedoucí kina, aby se s ovdovělou matkou jakžtakž protloukli. Měl na sobě jako obvykle bílou košili s červeným motýlkem a černé kalhoty. Nikdy předtím jsem ho neviděl dělat uvaděče.
"Co ty tady, Frede? Uvnitř je na tebe moc velká zima?"
"Uvaděč si musel odskočit, není mu dobře - nejspíš je po flámu. Dneska nevím, kam dřív skočit." Popotáhl; oči měl zarudlé.
"Copak - letní chřipka?" zeptal jsem se. "Cože? Ne ne, spíš senná rýma."
Nezdálo se mi, že by touhle roční dobou řádily alergie, ale co já vím.
Fred přetrhl lístek a půlku mi vrátil. Vešel jsem do mrňavého předsálí; reklama nelhala, byl tu příjemný chládek. Z pánské toalety se vynořil uvaděč a Fred okamžitě odspěchal ke stánku s občerstvením . "Dáte si popcorn, pane Drumme? Kolu? Nebo mléčný koktejl?"
S díky jsem odmítl a vyšel po schodech pokrytých nachovým kobercem na balkon. Usuzoval jsem, že si tam klimatizaci vychutnám nejlíp. Nebyl jsem sám, koho to napadlo, protože většina sedadel byla obsazená, a to nejen obvyklými párky teenagerů. Našel jsem prázdné místo u uličky a posadil se. Na plátně si můj oblíbený čínský detektiv vyměňoval bonmoty s Césarem Rome-rem, kterého jsem si okamžitě otipoval na hlavního padoucha. Drummův detektivní čich radí: Vyber si z obsazení nejznámějšího herce, který nehraje detektiva ani detektivova pomocníka, a máš vraha.
Pohodlně jsem se rozvalil a lebedil si v chladivém vzduchu, který mi profukoval košilí. Skoro jsem usnul, než Charlie Chán padoucha odhalil - byl jím César Romero, kdo jiný.
Následovala kratičká groteska o ňoumovi, kterému se v jednom kuse lepí smůla na paty. Pak běžely zprávy - Světová výstava v New Yorku, pokusy vylovit ponorku, která se potopila u pobřeží Nové Anglie, Franco oslavující své vítězství ve španělských volbách. Vzápětí k oživení publika pustili Mickey Mouse a potom upoutávku na film Gunga Din; vypadala slibně. V Carym Grantoví jsem viděl svůj vzor, i když podle lidí připomínám spíš Victora McLaglena.
Konečně začal Dostavník, druhý film na programu večera. Skoro nikdo se nezvedl a neodešel. Proč se taky vracet domů do zapařeného baráku, když můžete ještě pár hodin posedět v příjemném chládku v kině?
Do města přikodrcal dostavník, který řídil Andy Devine, a já se nechal vtáhnout do děje. Jednoho po druhém nám představili pasažéry - dáma z lepší společnosti, opilý doktor, protřelý hazardní hráč, cesták s alkoholem, zlodějský bankéř a Claire Trevorová, lehká holka se srdcem ze zlata. Příběh nabral obrátky, když se ke skupince připojil potulný pistolník John Wayne. Dostavník kodrcal dál a mezi pasažéry to jiskřilo a propukaly konflikty.
Asi za hodinu, poté, co přišlo na svět dítě, se přes kopec přiřítili Apači. Třesk výstřelů, křik, dunění kopyt. Cestující byli pozoruhodně schopní střelci; indiáni se káceli k zemi jako figurky na pouťové střelnici. A uprostřed všeho toho humbuku náhle třeskla osamělá rána, která byla úplně špatně. Nehodila se ke zvukovému doprovodu a přišla odkudsi zezadu. Ohlédl jsem se. Ostatní v publiku hltali dění na plátně. Buď ten nepatřičný zvuk nezaregistrovali, anebo prostě neměli uši tak vytrénované na skutečné výstřely jako já.
Vtom kdosi vykřikl. Vzadu uprostřed balkonu propuklo pozdvižení. Zatímco na plátně dál padali pod výstřely indiáni, kinem se šířil zmatek. Vyskočil jsem ze sedadla a rozběhl se do epicentra dění.

Diváky v posledních třech řadách už vůbec nezajímal film; vstávali a couvali pryč. Nad jejich hlavami prorážel tmou paprsek promítačky. John Wayne skolil dalšího rudocha. Náhle se v kině rozsvítila světla. Plátno zbělelo, jak někdo vypnul promítačku, hluk utichl. Konečně jsem spatřil, co se stalo. V jednom ze sedadel byla zhroucená mladá žena. Hlava jí spočívala na opěradle řady před ní a na temeni se jí po vlasech odbarvených na blond rozlézala šarlatová skvrna.
Kolem blondýnky se tvořil hlouček lidí, jiní naopak utíkali ke schodům. Řešil jsem dilema. Bývalý policajt Drumm ve mně říkal: Zůstaň tady, třeba můžeš být nápomocný. Dnešní Drumm-rea-lista mi radil: Neváhej a zmiz. Není to tvůj problém a poručík Driscoll od allfordské policie tě už takhle má v zubech. Rozhodnuto. Zamířil jsem k východu.
"Matte!" Ten melodický ženský hlas mi byl vzdáleně povědomý. Teď se z něj ozývala panika.
Ohlédl jsem se a uviděl, jak se z poslední řady prodírá k uličce hnědovláska mezi třiceti čtyřiceti. Měla na sobě květované letní šaty, které neskrývaly nic z její pěkné postavy. V jedné ruce držela kornout pražené kukuřice, ve druhé revolver.
"Matte, pomoz mi, prosím tě!"
"To jsi ty, Amy?" Přikývla.
Pohodil jsem hlavou ke zbrani - byla to osmatřicítka z mod-ročerné oceli. "Co to má sakra znamenat?"
Amy Reardonová pohlédla naznačeným směrem a zbledla. Upustila revolver i popcorn, jako by to byli jedovatí hadi.
"Já to neudělala, Matte! Nezastřelila jsem ji! Ten revolver mi spadl do popcornu."
"Ty tu holku znáš?"
"Jo, je to Coralee Beaudinová. Bydlíme spolu. A pracujeme spolu."
"V taneční škole," doplnil jsem. Nazývala se Mariannino taneční studio, ale šuškalo se, že se tam odehrává ledacos víc, než že se jen vyučují taneční kroky a figury. "Jak to víš?"
"Prostě se mi to doneslo."
"Matte, musím odtud zmizet. Pomoz mi, prosím tě!" "Co takhle počkat na policajty? Vysvětli jim to." "Zatknou mě. A jakmile mi vezmou otisky, budu až po uši v maléru." "Proč?"
"Vážně to musíme probírat teď?" "Jestli chceš, abych ti pomohl, tak jo."
"V Kalifornii je na mě zatykač. Nejde o nic vážného, ale je to trapas. Nechci skončit v base, Matte."
"To nechce nikdo. Vidělas, kdo tu tvoji kamarádku zastřelil?" "Ne, ale mám podezření. Dostaň mě odtud a pomůžu ti ho najít."
"Proč bych ho měl hledat já?"
"Protože jsi detektiv, Matte. A kdysi jsme jeden pro druhého hodně znamenali, copak jsi zapomněl?" "Nezapomněl."
"To, že jsem opustila Allford a tebe, byla největší chyba, jakou jsem kdy udělala."
"Amy, to bylo na střední škole. Před dvaceti lety. Jestli po mně chceš, abych riskoval krk kvůli starým dobrým časům, tak na to rovnou zapomeň."
"Vynahradím ti to."
"Na to už je kapánek pozdě, Amy."
"Chtěla jsem tím říct, že ti zaplatím. Nevím, kolik si účtuješ, ale zaplatím to."
"Co po mně vlastně chceš?"
"Abys chytil toho vraha. Jsi přece detektiv."
"Amy, já sleduju lidi, nakukuju jim do oken, fotím je, když dělají nějakou lumpárnu. Nejsem Dick Tracy."
Z dálky se přibližoval jekot policejní sirény.
"Matte, prosím tě, pomoz mi! Nikoho jiného nemám."
Ale co, řekl jsem si, vždyť v tomhle hicu se stejně nedá spát. "Udělám, co se dá, ale jenom pro dnešek. Zítra jdeme na policii."
Amy se klepala jako osika. Popadl jsem ji za ruku a vlekl ke schodům. Jak jsme se po nich řítili dolů, prohnal se kolem nás Fred Bland, ten mladý vedoucí kina; ve tváři byl celý zelený.
Vyběhli jsme ven, kde nás dusný horký vzduch zavalil jako neprodyšná peřina. Košile, která mi mezitím skoro uschla, začala hned zase provlhat potem. V dálce zahřmělo. Do Main Street se vřítila dvě policejní auta; majáčky jim zběsile blikaly, sirény ječely. Postrčil jsem Amy do plymouthu a obešel vůz ke dvířkům řidiče. Nastartoval jsem a pomalu, ležérně vyrazil od chodníku, abych nevzbudil podezření. Nikdo z policistů vybíhajících z aut se nepodíval naším směrem.
"Kde bydlíš?" zeptal jsem se Amy.
"To ses neobtěžoval zjistit?"
Místo odpovědi jsem na ni výmluvně pohlédl. Udala mi adresu na druhém konci města, nedaleko střední školy, kde jsme si kdysi prožili vášnivý románek.
"Chtěla jsem ti zavolat, že jsem se vrátila," prohodila. "Ale měla jsem strach."
"Z čeho?"
"Že se se mnou nebudeš chtít bavit."
Nepopřel jsem to.
"Věděl jsi, že jsem zpátky. Mohl jsi za mnou přijít do tanečního studia."
"To jsem mohl."
"Pročs to neudělal?"
Pokrčil jsem rameny a soustředil se na temnou ulici před sebou.
"Kvůli tomu, co se mi stalo v Kalifornii?" "Myslíš ten zatykač? O tom jsem nevěděl." "Myslím to všechno. Patnáct podělaných let. Copak jsi nebyl ani trochu zvědavý?"

"Slyšel jsem, že ses vdala."
"Dokonce dvakrát. Další dvě chyby. Co jsem opustila Allford, dělám jednu za druhou." "To mě mrzí."
"Neprosím se tě o soucit, Matte. I když možná jo. Je to taková otřepaná historka... Holka z maloměsta vyhraje soutěž krásy, odjede do Hollywoodu, narazí tam na podvodníky, co se motají kolem filmu a mají plnou pusu krásných řečí, zaplete se s nimi a nadobro si podělá život. Chybělo už jen, abych se sprovodila ze světa nějakou spektakulární smrtí. Třeba jsem mohla skočit z nápisu Hollywood. Podepsalo se to na mně, viď, Matte? Všechny ty roky."
Prohlédl jsem si ji ve světle pouličních lamp. Podepsalo se to na ní, to je fakt, ale ne zas tak hrozně. Uchovala si svěží pleť a pevné rysy; postavu sice měla trochu plnější než dřív, ale na můj vkus bývala dřív moc vychrtlá. Nejvíc byla změna patrná v očích. Byly unavené, zmoudřelé a nešťastné. "Vypadáš dobře," ujistil jsem ji. "Díky." Zapnula rádio a autem se rozlehl hlas Binga Crosby-ho vyzpěvující What's New?
Sáhl jsem po knoflíku a zase rádio vypnul. "Vážně vyučuju tanec," řekla. "No jasně."
"Jenom to a nic jiného."
"Hmm. Cos mi to chtěla povědět o té své spolubydlící?" Amy si dala s odpovědí načas. "Jak už jsem ti říkala, pracovaly jsme spolu. Byla mladší než já. Snažila jsem se jí dělat něco jako starší sestru. Jenže Coralee měla velké plány Provozovala... i jiné věci."
"Tím myslíš co?" "Ždímala z chlapů prachy." "No potěš!"
"Vůbec se mi to nelíbilo, Matte, to mi věř. Varovala jsem ji, že si koleduje o malér. Ale nedala si říct, tvrdila, že je to zlatý důl a že ho vytěží do dna. Povedlo se jí zaháčkovat jednoho potentá-ta a doufala, že jí zajistí život jako v bavlnce."
"Koho?"
"Slíbila jsem, že to nikomu neřeknu."
"Sliby mrtvým se nepočítají."
Amy se předklonila a ukázala na bílý přízemní domek se zelenými okenicemi. Krátkou cestičku ke vstupním dveřím lemovaly květiny. "Tamhle bydlíme." Mezi zataženými závěsy prosvítalo světlo.
"Pěkné hnízdečko."
Amy neunikla ironie v mém hlase. "Coralee nikdy neprovozovala ty svoje kšefty tady. To bych nestrpěla. Ti chlapi ji tu jenom vyzvedávali, anebo si s nimi rovnou domlouvala schůzky někde jinde."
"Jako třeba v kině Capitol? To mi připadá na nějaké techtle mechtle trochu moc na očích."
"Dneska šlo o něco jiného. Chtěla ho pumpnout o ty prachy."
"Toho potentáta?"
"Jo. On..."
Musel jsem dupnout na brzdu, protože od chodníku nečekaně vyrazil sedan packard a hnal se směrem, odkud jsme přijeli. Šťavnatě jsem řidiče proklínal a přitom jsem div nenaboural do buicku zaparkovaného před domem.
"Máte tu pěkně rušno," poznamenal jsem.
Amy zírala na dům. "Nenechala jsem rozsvíceno."
"Zamkla jsi?"
"Ne. Proč?"
Zastavil jsem před buickem a vystoupil. Za oranžovým závěsem se mihl stín.
"Ty zůstaň tady," poručil jsem Amy. Opatrně jsem došel ke vstupním dveřím. Stín od okna mezitím zmizel. Přitiskl jsem ucho ke dveřím a uslyšel zevnitř šramot a bouchání. Vzal jsem za kliku a rozrazil dveře.
Obývák toho o obyvatelkách domu moc nevypovídal. Pohovka z katalogu Sears Roebuck, pár křesel s květovaným potahem.
Na zdech laciné reprodukce. Karetní stolek s rozloženým solitérem. Gramorádio Zenith. Vešel jsem dovnitř. Otevřenými dveřmi bylo vidět do ztemnělé kuchyně. Další dvoje dveře zřejmě vedly do ložnic. V jedněch se zničehonic objevil vysoký, prošedivělý muž v pomačkaném obleku. V ruce třímal německého lugera a mířil mi na hruď. Teď jsem trpce litoval, že jsem nechal bouchačku doma. Dal jsem ruce vzhůru, aby viděl, že mu ode mě nic nehrozí. "Nestřílejte."
Ruka s lugerem se mu chvěla. Očividně neměl v zacházení se střelnými zbraněmi praxi. Ne že by se mi tím zjištěním ulevilo; spoustu lidí odprásknou amatéři. "Ty hajzle," ucedil.
"Asi si mě s někým pletete. Já jsem Matthew Drumm. Doklady mám v kapse."
"Takže nejste ten bídák, co se s ním zapletla moje dcera?" "Já vaši dceru vůbec neznám."
Konečně zbraň spustil. Nakrabatil obličej. Vypadalo to, že se rozbrečí.
Do domu vešla Amy, která ignorovala můj příkaz, že má zůstat v autě, a postavila se mi po bok.
"Kdo je to?" zeptal se prošedivělý chlap. "Já tu bydlím," opáčila Amy. "Kdo jste vy?" Celý schlípl. "Frazier Beaudine. Coraleein otec." "Co kdybyste schoval tu zbraň?" nadhodil jsem. Sklopil pohled, překvapeně se na lugera podíval, jako by úplně zapomněl, že ho drží, a zastrčil si ho do kapsy saka. "Promiňte," omluvil se. "Myslel jsem si, že jste ten... Dneska jsem dostal dopis, co Coralee tropí. Neměl jsem o tom tušení. Když jsme s ní naposledy mluvili, byla zasnoubená s takovým milým hochem. A teď se dozvím, že je vlastně... vlastně..." Nedokázal to slovo vyslovit. "Chci ji odvézt domů."
Prošel jsem kolem Fraziera Beaudina a nakoukl do ložnice. Polštáře se spoustou volánků, plyšová panda, na toaletce hromada dívčích serepetiček. Na nočním stolku fotografie Coralee s nějakým ragbistou, s chlapcem v obleku s motýlkem, s hráčem na ukulele a s otcem, všechny pořízené ve veselejších časech. Na posteli ležel otevřený, zpola plný kufr.
"Radši nechte její věci tady," poznamenal jsem. "A prozatím neodjíždějte z města."
"Proč? Co se děje? Coralee má problémy?"
"Spíš někdo jiný. Coralee je mrtvá "

Beaudine zavrávoral a sklesl do jednoho z květovaných křesel. "Panebože! Moje holčička!" Svěsil hlavu do dlaní a tentokrát se doopravdy rozplakal.
Postrčil jsem Amy ke dveřím. Beaudin se utápěl v žalu a nevnímal svět. Když jsme byli venku, otočil jsem Amy k sobě.
"Se kterým potentátem to ta tvoje spolubydlící táhla?"
"Jmenuje se Howell. H. Gordon Howell."
"Ten soudce?" "Jo."
Dál jsem se vyptávat nemusel. Neuběhl týden, aby se fotka soudce H. Gordona Howella neobjevila v novinách - tu si na ní potřásal rukou s prezidentem nějaké důležité firmy, tu s vlivným politikem. Zasvěcenci prorokovali, že se stane příštím guvernérem.
"Jedeme za ním."
Nechal jsem při jízdě všechna okénka stažená až dolů, ale stejně mi připadalo, že jsem v sauně.
Soudce bydlel v nejvýstavnějším domě v celém Allfordu; byla to taková ta chlouba města, kterou děláte dojem na venkovské příbuzenstvo. Dvoupatrová cihlová budova obrostlá břečťanem, okna ze skel v olověných rámečcích, spousta komínů, zahrada zvící parku. Do garáže se pohodlně vešly tři vozy, po jedné straně domu prosklená veranda, vzadu vchod pro služebnictvo.
"Ještě jsi mi neřekla, cos v tom kině dělala ty," prohodil jsem cestou k Amy.
"Coralee mě poprosila, abych šla s ní. Chtěla, abych si sedla někam, odkud na ni uvidím. Byla z Howella trochu nervózní."
"Proč si s ním teda zahrávala?"
"Tak nervózní, aby toho nechala, zas nebyla. Chtěla, aby se o ni postaral. Aby jí zajistil budoucnost. Dneska večer s tím na něj hodlala vyrukovat."
"A ty myslíš, že místo toho vyrukoval on na ni."
"Možná."
"Vidělas, co se tam seběhlo?"
"Ne tak docela."
"Tak cos vlastně viděla?"
"Přišla jsem chvilku po Coralee, zrovna běžely zprávy, a sedla jsem si dvě řady za ni, až úplně dozadu ke zdi. Howell přišel chviličku potom, co začal ten druhý film, a přisedl si ke Coralee. Viděla jsem, jak si spolu šeptají, ale neslyšela jsem o čem. Měli hlavy těsně u sebe, Coralee mu položila ruku do klína, chápeš, jak to myslím. Připadalo mi, že je všechno v nejlepším pořádku. Potom..., no prostě ten film začal být napínavý a já se do něj zakoukala. Pak vím až to, že Coralee zachroptěla, zhroutila se a všude byla spousta krve. A v popcornu mi přistál revolver. Rozběhla jsem se k uličce a vtom jsem si všimla tebe."
"Kams měla namířeno?"
"Sama nevím. Prostě jsem odtamtud chtěla vypadnout."
"To od tebe nebylo dvakrát chytré."
"Já vím."
"Co soudce?"
"Mám dojem, že jsem ho zahlédla, jak míří k uličce na opačné straně."
Snažil jsem se v duchu si tu scénu promítnout, ale zely v ní obrovské díry jako v nedodělané skládačce.
Vjel jsem do čtvrti, kde bydlel soudce Howell. Ulice tu byly široké a lemovaly je jilmy. Domy trůnily vpovzdáli za rozlehlými zelenými trávníky. Bylo tu stejně dusno jako kdekoli jinde, ale vzduch voněl jinak. Po penězích. Projel jsem mezi dvěma úpravnými cedry na dlouhou klikatou příjezdovku k soudcovu domu. Dům přímo zářil; byl zevnitř i zvenčí osvětlen elektrickými lucernami. Parkovaly před ním dva vozy - černý lasalle a tmavomodrý packard.
"Mám jít s tebou?" zeptala se Amy.
"Zná tě soudce od vidění?"
"Asi jo. Jednou jsem byla u toho, když přijel pro Coralee."
"Tak pojď. Když tě pozná, aspoň mi to ušetří vysvětlování."
Cestou po dlážděné uličce k domu jsem sáhl na kapoty packardu a lasallu. Obě byly teplé.
Budova měla honosný zastřešený vstup s bělostnými sloupy. Když jsme došli k vyřezávaným dveřím z dubového dřeva, zaslechl jsem zevnitř rozhněvané hlasy. Slova jsem nepochytil, ale tón mluvil sám za sebe; v domě zuřila hádka.
Stiskl jsem perleťový zvonek a ten melodicky zacinkal. Hlasy zmlkly. Nikdo ale nepřišel otevřít, a tak jsem zazvonil znovu. A pak do třetice.
Dveře se konečně pootevřely. Zevnitř vykoukla kostnatá žena s ostrými rysy a dlouhým špičatým nosem. Postřehl jsem v pokoji za ní pohyb. Netvářila se ani trochu přívětivě.
"Co si přejete?"
"Rád bych mluvil se soudcem Howellem." "Není doma."
Opřel jsem se o dveře dlaní, aby mi nemohla zabouchnout před nosem. "Já myslím, že je."
Ženě ztvrdly oči jako úlomky křemene. "Kdo jste?"
"Jmenuji se Drumm. Jsem soukromý vyšetřovatel."
"A mohu se vás zeptat, co vyšetřujete?"
"Dnes večer zemřela jistá mladá žena."
"Zemřela?"
Udělal jsem krok stranou, aby viděla na Amy. "Někdo ji zabil. Tohle je Amy Reardonová. Její spolubydlící."
"A co s tím má společného můj manžel?"

"Mohu si s ním promluvit?"
Ženě se napjaly rysy. "Říkala jsem vám, že tu není."
Vtom se za ní soudce vynořil; byl to velký mužský s kšticí bílých vlasů a zčervenalým nosem pijana. "Pusť je dál, Leono. Vždyť už na tom nesejde."
Paní Howellová spustila ruku v rukavičce ze dveří a šlehla po manželovi zlostným pohledem. "Máš ponětí, o čem to mluví?"
Vešli jsme s Amy do obývacího pokoje dvakrát většího než celý můj byt. Masivní, tmavý, leštěný nábytek. Kamenný krb, do kterého by se vešel člověk vestoje. Na zdech originály olejomaleb. Byl tu chládek; měli v domě klimatizaci. Boháči jsou opravdu odlišní.
Paní Howellová znovu zpražila manžela pohledem. "S tvojí kariérou je amen, to je ti doufám jasné. Budeš rád, jestli tě vůbec
nechají soudcovat. A na Indianapolis můžeš rovnou zapomenout."
"Nikoho jsem nezabil, Leono."
"A taky nejsi cizoložník, viď?"
Soudce Howell se obrátil ke mně. Skoro jsem čekal, že to bude dneska už druhý dospělý chlap, kterého uvidím brečet.
"Co po \ mně chcete?"
"Chtěl jsem si něco ověřit a to se mi povedlo. Hádám, že s vámi bude chtít mluvit i policie."
Zamířili jsme s Amy zpátky ke dveřím. "Mimochodem," obrátil jsem se k paní Howellové, "kde jste dneska večer byla?"
"Proč si myslíte, že jsem někde byla?"
"Obě auta mají zahřátý motor. A ještě jste si nesundala rukavičky."
Napřímila se. "Jela jsem za tou ženskou, abych si to s ní vyří-kala. Někdo mi poslal anonymní dopis, co se děje."
"Nestavila jste se cestou v kině Capitol?"
"Ne. Proč bych to dělala?"
"Už jsi mu toho řekla až moc, Leono," ozval se soudce.
Nechal jsem je být a vyšel s Amy ven. Z napjaté atmosféry, která v domě panovala, jsem usuzoval, že soudce Howell by radši čelil šiku policistů než své rozlícené ženě.
Venku na nás zase dolehlo dusivé vedro. Nastartoval jsem ply-mouth a rozjeli jsme se zpátky do centra.
"Myslíš, že v tom má prsty?" zeptala se Amy.
"Těžko říct."
"A co ta jeho manželka?"
"Stejná odpověď."
"Jsi přece detektiv."
"Měla sis najmout Charlieho Chána."
"Kam vůbec jedeme?"
"Zpátky na místo činu."
"Proč?"
Zamnul jsem si nos gestem vševědoucího detektiva. "Moře je plné ryb stejně jako psí kožich blech, ale chytit je, to je umění." Sám jsem netušil, co to plácám, ale znělo to dobře a Amy to na zbytek cesty ke kinu umlčelo.
U vchodu do kina postávali dva uniformovaní policisté, zapisovali si jména návštěvníků a posílali je domů. Lidé to pochopitelně ignorovali, postávali v hloučcích kolem a vzrušeně debatovali. Člověku se nepřihodí často, aby se nachomýtl u vraždy.
Pozdravil jsem se s jedním z policistů.
"Poručík Driscoll je uvnitř," oznámil mi s úšklebkem. "Určitě vás rád uvidí."
Prošli jsme s Amy předsálím a vystoupali po schodech na balkon. Teď, když naplno zářila světla, bylo vidět všechny drobné vady na krásе - sešlapaný koberec, potrhané polstrování sedadel, oprýskaný štuk na zdech. Klimatizace dovnitř naštěstí pořád pumpovala chladný vzduch.
Mrtvolu Coralee Beaudinové zakrývalo plátno. V místě hlavy se na něm rozpíjela velká rudá skvrna. V uličce stál spolu s několika uniformovanými policisty poručík Clarence Driscoll - mohutný chlap se zarudlým obličejem a šedivým kloboukem posunutým do týla. Před ním se krčil hlouček lidí a on je přibíjel do sedadel svým obvyklým zavilým výrazem. Navzdory venkovnímu horku měl na sobě dvouřadový oblek a dokonale uvázanou kravatu. Zrovna si bral na paškál vysokého blonďáka usazeného na krajním sedadle, který vypadal na studenta. Jeden z policistů do něj dloubl a poručík si mě všiml.
"Vida, vida, kdopak to sem zavítal - úhlavní allfordský čmuchal! A pokud se nepletu, vede nám očitou svědkyni. To je od vás opravdu milé, že jste se uráčili vrátit."
"Vrátit?"
Fred Bland sedící vedle studentíka si odkašlal a zatvářil se omluvně. "To ví ode mě, pane Drumme. Ptal se, kdo všechno tu byl."
"To nic, Frede."
Driscoll obrátil pozornost k Amy. "Vy jste ta holčina s revolverem, že je to tak?" Jeden z policistů mu revolver podal; držel ho na tužce provlečené pod spouští. "Poznáváte ho?" "Není můj. Spadl mi do popcornu." "Spadl z nebe?" "Spíš od stropu," řekla Amy.
Všichni jsme automaticky zvedli oči k vysokému stropu kina, kde vybledlí andělíčci, které rozhodně nemaloval Michelangelo, skotačili mezi špinavě bílými mraky.
Driscoll se vrátil pohledem ke mně. "Odvedl jste odtud korunní svědkyni."

"Ale zase jsem ji přivedl zpátky."
"Proč do toho vůbec strkáte nos, Drumme?"
"Mám to v popisu práce."
"Zůstaňte tady, chci si s vámi oběma promluvit."
Vrátil revolver uniformovanému policistovi. Rozhlédl jsem se po kině. V zadní stěně, pár stop nad našimi hlavami, byla dvě čtvercová okénka promítací kabiny.
"Driscolle, všiml jste si..."
"To se ví, šerloku. Ten revolver nespadl z nebe ani ze stropu. Spíš ho někdo vyhodil jedním z těch otvorů."
"Na vás si člověk nepřijde."
Procedil vzduch mezi zaťatými zuby a obrátil pozornost zpátky ke studentovi. Pak, jako by se zčistajasna rozpomněl na dobré vychování, dodal: "Tohle je Wesley Kopay, Drumme. Dělá tu promítače. Znáte pana Drumma, naše věhlasné soukromé očko?"
Blonďák se zatvářil zmateně.
"Těší mě," utrousil jsem. "Klidně pokračujte, jako bych tu nebyl, poručíku."
Driscoll vykouzlil na podmračeném obličeji cosi, co vzdáleně připomínalo úsměv. "Smím vám říkat Wesi?"
Chlapec pokrčil rameny. "Klidně."
"Jak dlouho tu pracujete, Wesi?"
"Jenom přes léto. Příští měsíc mi zase začíná vysoká."
"To je dobře. Není nad vzdělání. Povězte mi, Wesi, jak dlouho už se tu promítá ten film?"
"Dostavník. Dneska běžel posedmé a naposled. Od zítřka máme na programu Gunga Din."
"Předpokládám, že za tu dobu znáte Dostavník jako své boty."
"To jo."
"Přesně víte, kdy co přijde, a tak."
"To patří k mé práci."
Driscoll si zničehonic přestal hrát na pana slušňáka. "Tak mi vysvětlete, jak je možné, že jste nezaregistroval ten výstřel?"
"No, já..."
"Tu ránu neslyšel snad vůbec nikdo."
Ozval jsem se: "Stalo se to ve chvíli, kdy se střílelo v tom filmu. Na dostavník zaútočili indiáni."
"Přesně to jsem tušil. Ale, Wesi, z promítací kabiny byste měl být s to rozlišit opravdový výstřel od těch filmových."
"Asi ano, ale..."
Driscoll zničehonic změnil téma, jak to policisté s oblibou dělávají. "Znal jste se s tou mrtvou dobře?" . "Cože?"
"Jak dobře jste se znal s Coralee Beaudinovou? Nepokoušejte se mi lhát, doneslo se mi, že jste spolu udržovali... důvěrný vztah."
"No jo, znali jsme se. Ale ona se znala se spoustou kluků. Chci říct..., o mrtvých jen dobře, ale..."
Driscoll si všiml, že všichni špicují uši. "Radši si to dopovíme na stanici."
"Zadržte chvilku, Driscolle," zarazil jsem ho.
"Vy jste tu ještě?"
Obrátil jsem se k mladému Kopayovi: "Jak to, že jste ten výstřel neslyšel?"
"Pokoušel jsem se mu to vysvětlit..."
"Co jste se mi pokoušel vysvětlit?" vyštěkl Driscoll.
"Když se to seběhlo, nebyl jsem tu. Kouřil jsem na záchodě. V promítací kabině si zapálit nesmím. Je tam spousta filmového materiálu, mohlo by to bouchnout."
"Máte ve zvyku odcházet uprostřed filmu?" zeptal jsem se.\
"Ne. Obvykle si odskočím během zpráv nebo upoutávek. Kdyby se v tu chvíli přetrhla páska, nebyl by to takový průšvih."
"Ale dneska ne?"
"Dneska taky, to se ví. V kabině je příšerně horko a dusno k padnutí. Fred za mnou přišel, ať si před koncem ještě na chviličku pohovím. Slíbil, že promítačku ohlídá."
Driscoll vztekle vystrčil bradu. "Otázky tu kladu já, detektive."
"Dopřejte mi ještě chvilku, Driscolle."
Poručík zabručel jako sopka, která co nevidět vybuchne, ale nechal mě pokračovat.
"Kdy to bylo - v půlce filmu?"
"Spíš ke konci."
"Během toho indiánského útoku." Pohlédl jsem za něj, na Freda Blanda. "Takže v té době jsi byl v kabině ty, Frede."
Mladík mlčel.
"Ty ses s Coralee taky znal, nemám pravdu?"
Rozhlédl se po lidech kolem, jako by doufal, že to někdo popře.
"Viděl jsem u ní doma tvoji fotku, Frede. To ty jsi byl ten ‚milý hoch', se kterým byla zasnoubená, viď?"
Fred na chvilku sklopil zrak do klína a pak zvedl oči. Byly zalité slzami. "Věřil jsem, že se vezmeme, jenže pak..."
"Co se stalo pak?"
"Dostal jsem dopis, že Coralee má poměr se soudcem Howellem. Zeptal jsem se jí na to a ona se mi vysmála. Řekla mi, že má mnohem ambicióznější plány než vdát se za vedoucího maloměstského kina. Hrozně mě to sebralo."
"Viděl jsi ji, jak sem dneska večer přišla a soudce si k ní přisedl."

Přikývl. Vypadal jako hromádka neštěstí. "Povolily mi nervy. Došel jsem si pro zbraň, co ji máme uloženou v kanceláři. Věděl jsem, že se blíží scéna indiánského útoku. Řekl jsem Wesovi, ať si dá pauzu. Pozoroval jsem je z kabiny..., dotýkali se..."
"A tak jsi ji zastřelil."
"Vůbec jsem nevěděl, co dělám, dokud jsem neuviděl, jak vystříkla krev, přísahám. Pak jsem zpanikařil. Zahodil jsem tu pistoli..."
"To stačí," ozval se Driscoll. "Zbytek si poslechneme na stanici. Jdeme, chlapče."
Vůbec mi za odhalení vraha nepoděkoval, ale já to od něj ani nečekal.
Když jsem vezl Amy zpátky domů, celou cestu jsem mlčel. Nepřestávala po mně pokukovat. Já hleděl přímo před sebe.
Když jsme zahnuli do její ulice, řekla: "Díky, Matte."
"Není zač."
"Nevím, jak ti poděkovat. Vážně jsem ti chtěla zaplatit."
"Na to zapomeň."
"Nechceš ke mně zajít na pivo?"
"Ne."
"Co je, Matte?"
Zastavil jsem a zatáhl ruční brzdu, ale motor jsem nechal běžet.
"Ty dopisy, Amy."
"Jaké dopisy?"
"Ty udavačské anonymní dopisy, co dostali Coraleein otec, soudcova žena a Fred Bland. Nemohl je napsat nikdo jiný než ty."
"A kdybych je vážně napsala, tak co? To, co Coralee dělala, bylo hnusné. Ničila těm lidem život. Myslela jsem si, že by to měli vědět. Ty si to nemyslíš?"
Natáhl jsem se přes ni a otevřel dveře.
"Sbohem, Amy."
Předlouhých pět vteřin na mě zírala, než konečně vystoupila. Když jsem odjížděl, všiml jsem si ve zpětném zrcátku, že stojí na chodníku a dívá se za mnou.
Na skle se rozpleskla kapka vody. A další. Pak celá sprška vydatných dešťových kapek. Na okamžik ozářil domy blesk a mohutně zahřmělo. Vlna horka byla u konce.
Naklonil jsem hlavu k otevřenému okénku a celou cestu domů jsem jel krokem a opájel se chladným, svěžím vzduchem.
* * *
Příliš horko na smrt
Mat Coward
Mat Coward je britský autor detektivek, sci-fi, hororů, knížek pro děti a humoristických románů Jeho příběhy vysílá rádio BBC, vycházejí v nesčetných antologiích, časopisech a elektronických mediích nejen v Británii, ale i v ostatních evropských zemích, Spojených státech a Japonsku Za své povídky byl nominován na cenu Silver Dagger a Edgarovu cenu lan Rankin se nechal slyšet, že "povídky Mata Cowarda připomínají zhuštěné romány" Jeho první skutečný román, thriller Up and Down, vyšel ve Spojených státech v roce 2000 a sklidil okamžitý úspěch Cowardovy povídky jsou poslední dobou velmi často publikovány, vyšly například v Ellery Queen's Mystery Magazine, The World's Finest Crime and Mystery Stones, Felomous Felmes a Murder Through the Ages.

"Rád bych věděl, odkud se slovo hic vlastně vzalo," prohodil jsem, protože jsem ještě nikdy na vlastní oči neviděl člověka se zbraní a měl jsem pocit, že musím něco říct, aby řeč nestála.
Muž, který mi předvedl svou pistoli, odpověděl: "Stálo by to za nakouknutí do slovníku."
"Ano," řekl jsem, ale dál jsem to nerozváděl. Upřímně řečeno, slovo hic mi bylo úplně lhostejné. Bál jsem se, že když vstanu, zase mi ukáže tu pistoli. Byla malá a měl ji zastrčenou vzadu za páskem kalhot, schovanou pod lněným sakem
"Ale stačí mi, že vím, co to znamená. A máte pravdu, dneska v noci je pořádný hic."
"To jo," přisvědčil. "Tuhle noc je příliš horko na smrt."
Vůbec jsem netušil, co tím míní.
Uprostřed léta můžete v tomhle koutě světa klidně sedět v deset hodin večer venku a bez problémů přečtete i droboučká čísílka na stránkách s burzovním zpravodajstvím. Ne že bych vlastnil nějaké akcie, ale je fajn vědět, že kdybych je měl, nepotřeboval bych si svítit baterkou, abych zjistil, jak si stojí.
Dlouhé stmívání britského léta v mnoha směrech výrazně ovlivnilo náš život. Právě proto mnohá naše kriketová hřiště dosud nemají umělé osvětlení; právě proto rostou v jižní Anglii nejlepší jablka na světě. Horké dny, dlouhé večery a chladné noci. Tedy pokud si počasí zrovna nepostaví hlavu a i v noci není nesnesitelné vedro, nečekané, nepatřičné a pobuřující, jako když se vaše dospívající neteř poprvé objeví na veřejnosti namalovaná.
Před pár lety, ještě než jsem se přistěhoval do tohohle městečka, mě navštívil kamarád z Ameriky, a když jsem ho vzal na projížďku, pobavilo ho, že skoro každá venkovská hospoda na poutači inzeruje "venkovní pivní zahrádku". Bylo to časně zjara a jemu se nechtělo věřit, že existují šílenci, kteří dobrovolně vysedávají venku před hospodou v zemi, kde - jak si rýpl - dokonce i suché víno zvlhne.
"V létě bys to pochopil," ujistil jsem ho. "Přijeď sem v létě." Ale neudělal to.
Když se takovýhle parný den chýlí ke konci a člověk sedí v padajícím šeru ve venkovní zahrádce hospody, kde každého zná aspoň natolik, aby mu kývl na pozdrav, cítí, jak mu pot na kůži konečně osychá, vdechuje pach alkoholu a lidských těl a tabákový kouř, vychutnává si pivo, které mu svlažuje vyprahlé hrdlo..., v takovou chvíli se myšlenky

zpomalí, aby se přizpůsobily pomalému plynutí času, tlukot srdce se ustálí, ať už uplynulý den přinesl cokoli, a napětí ve svalech povolí. Prostě pohoda. Člověk to asi musí zažít na vlastní kůži, aby pochopil. Ale tak je to nejspíš se vším. I s tím, když poprvé potkáte někoho s pistolí.
Krom toho byl dnes v noci pařák. To pak o pohodě nemůže být řeč.
Neuvědomoval jsem si, že bych toho člověka s pistolí znal, ale nechtěl jsem na něj vyrukovat s otázkou "Známe se odněkud?",
aby si snad nemyslel, že se snažím zaškatulkovat si ho nebo si vštípit do paměti, jak vypadá, nebo...
"Vy mě neznáte, viďte?" Mluvil se severním přízvukem, snad manchesterským.
"Ehm..., ne. Myslím, že ne, promiňte... Měl bych?"
Přihnul si piva a rozhlédl se po zahrádce. Seděli jsme v rohu, poměrně daleko od hospody, ve stínu košatého kaštanu. Tedy já jsem tam seděl, když se zničehonic objevil, v ruce sklenici piva, ve tváři úsměv - za opaskem pistoli - a přisedl si ke mně. "Tohle místo se skoro vůbec nemění "
"Vy to tady znáte?"
Otřel si předloktím čelo. Moc si tím nepomohl; obojí měl zbro-cené potem úplně stejně. "Chodíte do téhle hospody dlouho?"
"Co tu bydlím - dva nebo tři roky. Dřív jsem žil na předměstí Londýna."
"Vybral jste si hezké místečko," řekl.
"Žije se tu příjemně," přisvědčil jsem. "Nebo jste snad myslel hospodu?"
I kdyby k nám někdo přišel - třeba číšník odnášející prázdné sklenice nebo nějaký známý, který si chce společně zavzdychat a podělit se o pár historek nad posledním večerním pivem - co by mi to bylo platné? Kdybych něco řekl nebo se pokusil zmizet, třeba by začal střílet. Pálit kolem sebe hlava nehlava jako nějaký pomatený fracek v americké střední škole.
"Takže už se považujete za místního?" zeptal se.
Byl o něco starší než já, tak kolem šedesátky, a zhruba stejné postavy - tedy ve všech směrech průměrné. Světlé řídnoucí vlasy, velký nos, brýle. Ruce jak lopaty, vkusné oblečení. Z náprsní kapsy mu čouhal doutník. A za opaskem měl zastrčenou pistoli. Rozhodně jsem se mu nehodlal svěřovat s tím, kde bydlím. "Jmenuju se Dave," představil jsem se Nevadilo mi prozradit své křestní jméno - i v tom nejmenším městě žije spousta Daveu a krom toho mě napadlo, že je možná těžší zastřelit člověka, když víte, jak se jmenuje.
"Dave," zopakoval po mně. Vytáhl z náprsní kapsy doutník, vybalil ho z celofánu a zapálil si sirkou. "Já jsem Ed. Jsem tu pracovně "
"Rád vás poznávám, Ede." Nepodal jsem mu ruku, protože v jedné držel doutník a ve druhé zápalky.
"Pracujete někde, Dave?"
Třeba mi tu pistoli ukázal omylem. Třeba mi náš hovor připadá tak podivný a neskutečný jen proto, že je úplně normální. "Momentálně moc ne. Poslední dobou ne."
Vytáhl veliký červený kapesník a otřel si oči pod brýlemi, pak zátylek a bradu. "Dneska v noci bych nechtěl být vosková figurína."
"Já taky ne." Když už byla řeč o horku, všiml jsem si, že mám prázdnou sklenici. Byla to taková ta noc, kdy ať člověk pije sebevíc, pořád ne a ne uhasit žízeň, ale přesto se odmítá vzdát bez boje. Ukázal jsem na Edovu sklenici, která už taky byla ze tří čtvrtin prázdná. "Můžu vám donést ještě jednu, Ede?"
S úsměvem na mě pohlédl. "Ne, neobtěžujte se, já pro to dojdu. Co si dáte vy?"
"Citronádu s oranžádou. Říkají tomu Saint Clement's."
"Takže sklenici Saint Clement's, dobře. Vy jste abstinent? To je zvláštní, neřekl bych to do vás."
"Dřív jsem pil." V takovouhle noc by bodl burčák. Košile se mi lepila z jedné strany k zádům a z druhé k židli a připadalo mi, že ke svléknutí kalhot by bylo zapotřebí chirurgického zákroku. Jenže mladé víno je zrádné pití - lahodné a svůdné, ale přitom nečekaně silné. Je skvělé, jen pokud s ním člověk umí zacházet s mírou. Ostatně jako většina životních radovánek.
Ed vstal a sebral sklenice. "Počkejte tady. Hned jsem zpátky."
Jak mohl vědět, že jakmile mi zmizí z dohledu, nevezmu do zaječích? Možná ho to vůbec nenapadlo, pomyslel jsem si, jestli mi tu pistoli ukázal jen čirou náhodou. Ať tak či onak, neodešel jsem. Stejně bych daleko neutekl. Nikdy jsem nebýval dobrý běžec, ani zamlada. A navíc mě zajímalo, kvůli komu tu pistoli má.
"Podívejte." Ed kývl velkým nosem k nebi fialovému jako lilek.
"Copak?" Nevydržel jsem se dívat nahoru dlouho; bolelo mě z toho za krkem.
"Netopýři."
"Aha." Když se o tom zmínil, opravdu jsem zaslechl šustění křídel. Nemohl bych odpřisáhnout, že jsem zahlédl netopýra jako takového - spíš jsem jen postřehl rychlé mihnutí.
"Jakmile zmizí rorýsi, objeví se netopýři," prohodil Ed. "Rád bych věděl, jestli čekají někde na kraji nebe, až na ně přijde řada." Já bych pro změnu rád věděl, co se stane po zavírací době. Odejde ten chlap s pistolí? A pokud ne, nechá mě aspoň na pokoji? Je jeho terč mezi návštěvníky hospody? Taky by mě zajímalo, jak to, že mu nedělá těžkou hlavu, že tu jen tak sedí a klábosí s možným svědkem.
Pořád jsem doufal, že mi tu zbraň ukázal nedopatřením. Ale v hloubi duše jsem tomu nevěřil. Klouby mě bolely ještě víc než obvykle. Nejspíš z toho vedra; během dne jsem vypotil z tkání všechnu sůl. Byl jsem dehydrovaný. Netěšil jsem se na cestu pěšky domů; možná si vezmu taxíka. Ale možná - podle toho, co má Ed v plánu - si s tím dneska večer vůbec nebudu muset lámat hlavu.
"Co se vám na životě tady nejvíc líbí?" zeptal se Ed. Až dosud jsem si myslel, že jen společensky konverzuje, že z

bůhvíjakého důvodu ubíjí čas; nejspíš z důvodu, který souvisí s vybouleninou u jeho pasu. Ale teď se na mě zadíval tak pronikavě, jako by ta otázka i moje odpověď byly kdovíjak důležité. Na chvilku jsem se zamyslel - jestli je to zkouška, chtěl jsem v ní uspět - a nakonec jsem odpověděl: "To, že se tu znám s lidmi." "Aha," přikývl Ed.
"Že znám sousedy. Ve velkém městě znáte lidi, se kterými pracujete, lidi, se kterými se stýkáte ve volném čase, staré kamarády, ale ti bývají roztroušeni po celé metropoli. Žijete každý jinde, když se chcete vidět, musíte za sebou cestovat metrem." "To je pravda," přisvědčil Ed. Tvářil se potěšeně. "V Londýně se potkáte se svými sousedy, jenom když praskne voda."
"Vím, jak to myslíte." Ed pokýval hlavou a napil se oroseného piva. "Na malém městě je to fajn, viďte? Víte, že se v krušných chvílích můžete na lidi kolem sebe spolehnout." "Jo, tak nějak." "Protože všichni občas prožíváme krušné chvíle, že ano?"
Podíval jsem se na něj a snažil se rozluštit jeho výraz, ale světla valem ubývalo a on se ode mě navíc odvrátil, asi vyhlížel netopýry. "Ano, to se ví."
"Já se narodil na venkově a v mládí jsem se přestěhoval do velkého města. Ale většinu z posledních třiceti let jsem strávil zase na maloměstě. Nic se mu nevyrovná. Je soběstačné, ale přitom se neizoluje od zbytku světa. Pořád do něj proudí nová krev, nehrozí mu, že by zkostnatělo. Vy tady taky máte všechno, co potřebujete, viďte? Obchody, továrny, kino, divadlo, sportoviště, zdravotnická zařízení. A hned za dveřmi krásnou přírodu. Prostě báječné místo. A zajímavá směsice nejrůznějších lidí. Lidí ze všech možných společenských vrstev, jestli mi prominete zastaralý výraz. Všechno to dokonale zapadá do sebe, jako skládačka."
"Neodpustím si otázku, která se nabízí: Když se vám tu tak líbí, proč tady nežijete?"
Odložil sklenici a povzdychl si. "Rozpadlo se mi manželství, však víte, jak to chodí. Manželka tu měla příbuzné, a tak jsem usoudil, že bude lepší, když tu zůstane a já se odstěhuju. Bylo to pro všechny nejschůdnější řešení."
"To je mi líto."
"Aspoň že spolu jakžtakž vycházíme. Neznáte náhodou chlapíka jménem Chris Eastman? Vysoký, vousatý, vede kriketový klub."
"Ano, vím, o kom mluvíte. Ten bývalý policajt z Bristolu. Prima člověk."
Ed se zatvářil nadšeně. "Takže ho znáte? Je to můj švagr. Tedy bývalý. Bezva chlap. Ten by se pro kamaráda nebo souseda přetrhl."
"A toho jste přijel..." Zakuckal jsem se a musel jsem se napít limonády. "Toho jste přijel navštívit?"
Rozesmál se. "Předpokládám, že se s ním uvidím, když už tu jsem. Aspoň doufám."
"Vlastně jsme se za posledních pár měsíců docela spřátelili. Jak říkáte, vždycky člověku podá pomocnou ruku. A je moc milý." Nevěděl jsem, kvůli komu to vlastně říkám - jestli kvůli tomu bývalému švagrovi, nebo kvůli sobě. Nebo jestli se tomu chlapovi s pistolí za opaskem snažím dokázat, že o maloměstském životě
jenom prázdně nežvaním, ale myslím to doopravdy. Že jím vážně žiju. "Umluvil mě, abych za ně letos hrál."
"Za kriketový tým? No to je fajn, kamaráde! Takže jste taky kriketový fanda?" "Ne, ani ne. Jenom.
"Jenom nechcete zůstat stranou. To je přesně to, o čem jsme se tu bavili, viďte? Člověk se angažuje, poznává lidi. Staví si kolem sebe zdi. Nemyslím zdi, aby se od ostatních izoloval. Mám na mysli..."
"Ochranné zdi." Ano, věděl jsem, jak to myslí. Opravdu to dělám? Stavím kolem sebe hradby? Pokud ano, nedělám to vědomě. Ale když jsem se nad tím teď zamyslel, uvědomil jsem si, že mi tohle dřív opravdu chybělo - lidská zeď, o kterou se dá opřít, když se svět kolem začne hroutit.
"Takže se s městečkem sžíváte? To je dobře." "Ano," řekl jsem a poklepal jsem si na nohu. "Aspoň jak se dá."
"Aha. Všiml jsem si, že máte něco s nohou. Měl jste nehodu?" "Ano."
"Když jste žil v Londýně?" "Ano."
Usmál se. "Není to zrovna vaše oblíbené téma, co?" "Nezlobte se, ale to víte..."
Předklonil se a popleskal mě po paži. "Ne, to nic. Všichni občas zažíváme krušné chvilky, jak už jsem říkal. Podstatné je, co člověk udělá potom, nemám pravdu?" "Asi ano."
"No ovšem. Co vás přivedlo zrovna do tohohle města? Máte tu známé?"
"Ne," odvětil jsem.
"Aha! Že by to tedy bylo právě naopak? Chápu. Občas nebývá od věci udělat za sebou tlustou čáru. Přestěhovat se na nějaké neznámé místo a začít nový život."
"Tak nějak." Povídáním mě na chvíli rozptýlil - možná úmyslně -, ale teď už jsem byl myšlenkami zpátky tam, kde se za daných okolností dalo čekat: u pistole, kterou měl ten přátelský chlapík zastrčenou za opaskem.
"Na maloměstech se mi líbí třeba jedno," pokračoval Ed. "Možná to není to nejdůležitější, ale je to ilustrativní. Instalatéři vás nemůžou tak snadno vzít na hul."
Dělával jsem instalatéra. "Jak to myslíte?"
"Nejen instalatéři, nic proti instalatérům nemám. Taky elektrikáři, pokrývači a tak vůbec. Ve velkém městě mají nekonečnou zásobu obětí. Stačí nechat se uvést ve Zlatých stránkách. Ale na maloměstě hraje hlavní roli šeptanda. Při tom, kolik tu žije lidí, by se člověk neuživil, kdyby neodváděl poctivou práci. Kromě toho řemeslník bydlí kousek od vás. Když vám začne téct potrubí den potom, co vám ho opravil, můžete mu jít zabouchat na dveře. Nemám pravdu?"
"Asi ano."
"Ne že bych měl něco konkrétně proti instalatérům. Byl to jenom příklad."
Dělával jsem instalatéra. Navzdory horku mi zledovatěla krev v žilách. Nedokázal jsem se na Eda podívat. Co když mezitím vytáhl pistoli? Co když ji drží v ruce? A usmívá se? Třeba mi ji přece jen ukázal úmyslně a teď mi úmyslně naznačil, že ví o mém dřívějším životě...
V hospodě zacinkal zvonek. "Poslední objednávky," poznamenal Ed. "Dáte si ještě něco?"

"Ne ne, díky. Už... už si nic nedám."
"V tom případě si tu chvilku jen tak mlčky posedíme," rozhodl Ed. "Budeme se dívat, jak vycházejí hvězdy. Co vy na to?"
Uběhlo dvacet minut, půl hodiny. Ed se pohodlně uvelebil na židli s rukama sepjatýma za hlavou a pozoroval hvězdy a netopýry. Já jsem jenom civěl do tmy. V zahrádce zhasla světla. Par-kovišťátko se postupně vyprázdnilo.
Vzadních dveřích hospody se objevil majitel a zavolal do zahrádky: "Je tam ještě někdo?" Nemohl nás vidět; byli jsme moc daleko a navíc zahaleni tmou pod mohutnou korunou kaštanu.
"Ne," odpověděl Ed. Řekl to tak tiše, že ho hospodský nemohl slyšet. Ale koneckonců nemluvil k němu.
Dívali jsme se, jak se v hostinci zhasíná, naslouchali jsme cinkotu lahví a rachocení klíčů v zámku. Když všechno ztichlo, Ed vstal, protáhl se a řekl: "Doprovodím vás domů."
Taky jsem se zvedl, ale neprotáhl jsem se. Když jsem se po dlouhém vysedávání napřímil, bůhvíproč mě znovu zaplavilo vedro; bylo mi horko a připadal jsem si celý ulepený. Dokud jsem seděl, nevnímal jsem to tak pronikavě. Po zádech, po krku a vzadu po nohou mi stékal ledový pot, jen aby vzápětí na místech, odkud vytryskl, vyrazil nový, horký. Nic není v takovémhle parnu mučivější než zůstat střízlivý.
"Nechci vás zdržovat," namítl jsem. "Ne, nezdrží mě to. Mám Dubb's Rise při cestě." Ukázal mi tu pistoli úmyslně. Nemělo smysl něco si nalhávat. "Tak dobře," řekl jsem, protože ze mě to parno vysálo energii odporovat. Všechno, co se mi v životě přihodilo, všechno, co jsem zapomněl nebo úmyslně vytěsnil z paměti, mi teď stékalo po zádech do louže u kotníků, prosakovalo mnou skrznaskrz a tížilo mě jako závaží. Rád bych věděl, jestli za mě najdou náhradu pro kriketový zápas, co se koná příští neděli. Určitě ano, tady je všude spousta dobrovolníků. Tohle město už je zkrátka takové.
"Tak dobře," zopakoval jsem a zamířil přes zahrádku k parkovišti a k silnici.
"Tudy přece nechodíte, ne?" podotkl Ed. "Berete to zkratkou." Samozřejmě měl pravdu. Od chvíle, kdy jsem se o té staré cestě lesem dozvěděl, jsem ji používal, protože mi o polovinu zkrátila cestu domů. Byla sice samý hrbol, takže se po ní ve tmě šlo nepohodlně, ale vždycky jsem z hospody chodil tudy. Připadal jsem si díky tomu jako starousedlík. Nikdo jiný než starousedlíci přece o té zkratce neví.
"Máte pravdu," přitakal jsem. Obrátil jsem se a kulhal zpátky k němu. Rád bych věděl, jestli mě hodlá zabít cestou, nebo až u mě doma.
V nejneschůdnějších úsecích cesty jsem se ho musel přidržovat. Bylo hrozné vedro a já byl hrozně utahaný; navíc v místech, kde normálně stojí voda, číhaly zrádné výmoly. I s Edovou pomocí se mi šlo obtížně.
"Nechcete si na chvilku odpočinout, Dave? Nevypadáte dobře. Jestli chcete, tak si dáme pauzu."
"O co vám jde?" neudržel jsem se, protože už jsem neměl sílu chovat se statečně. "Co jsem udělal?"
Ed vylovil z kapsy další doutník a zapálil si. "Takže jste si té pistole přece jen všiml? Nevěděl jsem to jistě."
"Všiml jsem si jí." Skoncoval jsem s kouřením už před lety. Teď jsem si zaboha nevzpomínal proč.
"Někdo z dřívějška, z Londýna, se na vás pořád zlobí," řekl. "Kvůli tomu, co se stalo. Hodně se zlobí - ale to se mu asi nedá zazlívat." - "Tolik, že mě chce zabít?"
Světélko doutníku ve tmě poskočilo nahoru dolu, jak Ed přikývl. "Ano."
Byl jsem blázen, když jsem si myslel, že minulosti uniknu. Člověk může nakrásně změnit svůj život, změnit svou budoucnost, ale minulost nezmění. Svezl jsem se na pařez. "Jak jste se vůbec dostal k téhle práci?"
"Ne ne, pletete se," ohradil se. "Jsem jako vy, poslední dobou toho moc nedělám. Občas si zahraju golf, což se v podstatě rovná nicnedělání. Je to hra pro živoucí mrtvoly."
Doutník lahodně voněl. Rád bych věděl, jestli s sebou má ještě další. "Takže je to od vás přátelská služba? Děláte to pro kamaráda?"
"Ano. Přesně tak." Zněl potěšeně, jako by byl rád, že jsem to pochopil.
"Směl bych znát jméno toho kamaráda?"
"Je jich víc. Celá skupina, jestli se to tak dá říct."
Naklonil jsem se z pařezu stranou a vyzvracel se do podrostu. Upřímně řečeno, nevěděl jsem jistě, kterým koncem to ze mě vyjde, a tak jsem byl rád, že nakonec zůstalo u zvracení. Člověk se nepřestane bát, že se ztrapní, ani když ví, že co nevidět zemře.
"Není vám dobře, Dave?" Ed odhodil doutník, zašlápl ho a sklonil se ke mně. "Je vám něco?"
Musel jsem se jeho starostlivosti zasmát. "To nic není. Už je mi líp, díky."
"Asi jste to přehnal s tou Saint Clement's. To bude tím."
"Nejspíš ano."
"Kapka brandy to spraví. Brandy je na žaludeční potíže nejlepší."
Vyškrábal jsem se na nohy. To, co jsem měl na jazyku, jsem chtěl pronést vestoje. "Už alkohol nepiju, Ede." I teď, za téhle situace, jsem chtěl, aby mezi námi bylo jasno. Nebylo toho moc, čím bych se mohl chlubit, ale tímhle ano.
"Cože, ani kapičku pro zdraví si nedáte?"
"Ne, ani kapičku."
"No dobře. To je vaše věc. Ale ten pomerančový džus je strašně kyselý, měl byste přejít na něco míň agresivního."
"Už ani kapičku," řekl jsem a teď už jsem se při chůzi obešel bez pomoci.
Když jsem odemykal dveře svého přízemního domku, Ed vytasil zbraň. Poznal jsem to po čichu.
Zmáhala mě dehydratace, vyčerpání a ještě ke všemu se mi točila hlava. Nemluvě o tom ostatním. "Mám postavit na čaj?" zeptal jsem se. "Dáte si?"
Ed otvíral dveře a nahlížel do všech místností; pistoli držel před sebou, skloněnou k zemi. "Neměl byste tu něco ostřejšího? Pro nečekané návštěvy?"

"Alkohol mi nesmí přes práh."
"No ovšem, promiňte. Nenamáhejte se kvůli mně s čajem. Ale sklenička vody by mi přišla vhod."
Byl to dobrý nápad, mně přišla vhod taky. Chutnala skvěle. Obrátil jsem ji do sebe celou naráz a vzápětí ještě jednu. Cítil jsem, jak mi voda vsakuje do každičké buňky. Ani jsem se nepamatoval, kdy mi naposled bylo tak blaze.
"Hmm, to bodlo," pochválil si Ed. "Nechal jste si namontovat takový ten filtr, co?"
"Ano."
"Kdo vám ho montoval?"
"Jeden známý tady z ulice. Udělal to pro mě levně. Když odjede s rodinou na dovolenou, starám se mu o dům."
"Myslíte Mala Huntera? Toho znám. Prima kluk." Opláchl sklenici a odložil ji na tác. "Tak, Dave, teď si běžte lehnout."
Měl jsem co dělat, abych se znovu nepozvracel. Chce to zaonačit tak, aby to vypadalo jako sebevražda nebo jako vloupání, pomyslel jsem si. Zaťal jsem zuby; přece nepřijdu o všechnu tu nádhernou vodu.
Došli jsme do ložnice. Ed si vzal z kuchyně židli a posadil se ke dveřím s pistolí na klíně.
"Mám se svléct?"
Rozesmál se. "Že se ptáte! Teda je to samozřejmě na vás, kamaráde, ale podle mě je na spaní v kalhotách setsakramentsky horko!"
Svlékl jsem se. Ed zhasl. Ležel jsem tam na zádech, nahý a upocený, naslouchal jsem a čekal. Neslyšel jsem jeho dech, ale věděl jsem, že tam je. Jestlipak ho uslyším, až vstane, až to se mnou půjde skoncovat?
Co nejtišeji jsem odhrnul deku a spustil nohy na zem.
"Není vám dobře, Dave?"
"Můžu otevřít okno? Když je horko, většinou přes noc větrám."
Tiše zaklel. Naštval jsem ho? Ale vzápětí pronesl normálním, přívětivým hlasem: "Je tu jak v peci, viďte? No jistě, otevřete ho, to je dobrý nápad."
Otevřel jsem okno, vyhlédl z něj a přemýšlel. Přemýšlel jsem, proč to muselo skončit takhle - vždyť jsem tomu určitě mohl zabránit. Chvíli jsem se díval ven, dokonce jsem zvedl nohu na parapet, ale nakonec jsem usoudil, že už mám toho věčného utíkání po krk. Anebo zkrátka bylo moc velké vedro.
Vrátil jsem se do postele. "Co mám dělat teď?"
"Co děláváte obvykle?"
"Sním o Kylie Minogue," zavtipkoval jsem, protože jsem se díky té vodě cítil o poznání líp.
Ed se zasmál. "No, na to budete mít dost času zítra. Na vašem místě bych se teď vyspal. Už je pozdě. Touhle dobou přece býváte dávno v posteli, ne?"
Nad představou, že bych měl usnout, bych se snad rozchechtal, kdybych neměl sevřené hrdlo.
Probral mě šramot, i když bych neřekl, že jsem doopravdy spal. Spíš jsem se potuloval kdesi v jiném světě. Nebylo tam dva-
krát příjemně, a tak jsem byl skoro rád, že jsem se vrátil zpátky do reality.
Šramot.
Ed se nade mnou skláněl a zíral na mě. Viděl jsem ho ve svitu měsíce a pomyslel jsem si: Tak a...
Vtom se rozsvítilo stropní světlo.
Nechápal jsem to. Vypínač je přece u dveří. Ohlédl jsem se -Ed tam pořád seděl na židli, ruku s pistolí napřaženou.
Znovu jsem se podíval na člověka vedle své postele - byl to kluk, teenager, vůbec jsem ho neznal. Držel nůž.
Edův komplic. Užuž jsem chtěl Edovi vyčíst, že to není fér, že po tom, jak jsme si spolu večer popovídali, to mělo zůstat jen mezi námi dvěma. Ale nevypravil jsem ze sebe ani hlásku a krom toho ten kluk už se na mě nedíval. Zíral na Eda.
"Prohlédni si tu pistoli, mladý muži," řekl Ed, "a dobře si to rozmysli."
"Co to má sakra...," vyhrkl kluk.
"Zahoď ten nůž. Uvažuj."
Mladík pohlédl na nůž ve své ruce a rozbrečel se. Mrštil nožem přes pokoj a ten se zabodl do skříně u okna. "Měl jsem to tušit," vypravil ze sebe. "Měl jsem to vědět, do prdele!"
"No, tak teď to víš," řekl Ed. "Tenhle muž má ochranku. Rozmysli si, co uděláš, synku. Dávám ti šanci otočit se, odkráčet a na všechno zapomenout. Žít svůj život."
Teenager si dlaněmi mnul obličej. "Copak to jde, po tom, co udělal? Víte vy vůbec, co udělal?"
"Vím. A prokazuju ti velkou laskavost, to mi věř -jestli se ještě někdy objevíš v tomhle městě, zastřelím tě. Myslím to vážně. Dávám ti tuhle jedinou šanci právě kvůli tomu, co ti provedl. Teď se koukej vrátit, odkud jsi přišel."
"Po tom, co udělal?"
Ed pozdvihl pistoli a namířil chlapci na hruď, ale ten se k němu otočil zády, podíval se na mě a zvedl ruku zaťatou v pěst, jako by v ní ještě pořád svíral nůž. Pak přelezl okenní římsu a jeho vzlyky se pomalu vzdalovaly, až umlkly docela.
"Nebojte se," řekl mi Ed, zatímco v kuchyni naléval do dvou hrníčků s čajem vroucí vodu. "Nevrátí se. Udělal, co musel, a s tím se spokojí. Pokusil se o to. Teď už se s životem nějak vypořádá."
Přitáhl jsem si župan těsněji k tělu, vděčný za teplo, vděčný za pot. "Neznám ho. Jakživ jsem ho neviděl. Proč mě chtěl zabít?"
"To je pochopitelné, že jste ho nepoznal. Když jste se s ním setkal naposled, byl mnohem mladší - bylo to u soudu, seděl na galerii pro veřejnost. Jeho otec zemřel, když se vám stalo tohle." Ukázal na moji nohu.
"Panebože..."
"Posledních pár týdnů se ten chudák potloukal po městě a slídil. Vyptával se, ukazoval vaši fotku z novin. Chris Eastman nezapře bývalého policajta, a tak si vás proklepl. Obtelefonoval pár lidí, zjistil, co vás sem přivedlo, jak jste si poranil nohu a proč by vás někdo mohl hledat."

"Tomu klukovi se to nedá vyčítat," poznamenal jsem a myslel jsem to vážně.
"Že to zkusil? Ne, to se mu opravdu vyčítat nedá. Dělal to hlavně kvůli své matce. Obrátili se na mě - Chris, Mal Hunter a pár dalších -, protože se jako jediný trochu vyznám ve střelných zbraních. Byli si skoro stoprocentně jisti, že ten kluk pistoli nemá, takže se k vám bude potřebovat dostat blízko. Až budete sám. Na pár dnů zmizel z obzoru a znovu se vynořil dneska ráno. Chris si všiml, že za horkých nocí spáváte při otevřeném okně - to víte, má vytrénovaný pozorovací talent -, a usoudil, že ten kluk to zaregistroval taky. Minulou sobotu taky bylo v noci příšerné vedro, pamatujete? Proto jsme usoudili, že to udělá právě dneska. Tedy pokud na to bude mít nervy."
"A měl."
Ed pokrčil rameny. "Možná ano, možná ne. Kdoví, jak by se věci nakonec vyvrbily."
Ještě jedno mi leželo v hlavě; bylo mi hloupé ptát se na to člověka, který mi zrovna zachránil život, ale prostě jsem musel. "Ede, nechápu, proč..."
"To je v pořádku, jen se klidně zeptejte. Ano, mohl jsem vám hned na začátku říct, jak se věci mají. Mohl jsem to udělat."
"Jestli jste mě chtěl ušetřit strachu, pak vám musím říct..."
"Zajímavý nápad, kamaráde." Chvíli si mnul špičku velikého nosu. "Ne, o to mi nešlo. Taky vás ve škole nutili, abyste krasopisně opisovali básničky? Po nás to chtěli. A člověk si díky tomu ty básničky zapamatoval na celý život. Klidně bych vám teď mohl nějakou spatra odrecitovat."
"Takže... takže jste mi chtěl uštědřit lekci?"
"Když se máte něco naučit, Dave, nesmí to jít snadno. Jakmile to jde lehko, nic vám v hlavě neutkví. Vím, že jste se nedotkl alkoholu a nesedl za volant už skoro tři roky. Dostal jste lekci a odnesl jste si z ní ponaučení. Byla obtížná, a tak vám utkvěla napořád. Je to tak?"
"Asi ano." Nebyl jsem si vědom toho, že bych se něco naučil. Pokud vím, jen jsem se pokoušel nacpat loď zpátky do rozbité láhve.
"A i kdyby ne, tak po dnešku vám utkví docela určitě, co?"
Vypili jsme spolu čaj. Na čele nám z toho vyrazil pot, ale byl jiný, osvěžující. "Kdybyste sem zavítal o něco dřív, našel byste u mě láhev skotské," poznamenal jsem. "Nikdy jsem se jí ani nedotkl, ale měl jsem ji po ruce pro případ... Však víte."
"Vím. Všichni občas prožíváme krušné chvíle."
"Nakonec jsem ji zlikvidoval." Roztřískal jsem ji ve vaně a spláchl tu vůni. Dohnala mě k tomu slepá panika, ne rozumové odhodlání. "Protože některé dny se vlečou víc než jiné."
"Jo," přitakal Ed. "I pro mě je čas někdy k nepřečkání."
Odešel po snídani, poté, co se u mě zastavil Chris Eastman, aby se poptal, jak to dopadlo. Doprovodil jsem Eda k autu zaparkovanému opodál v mojí ulici, před domem Mala Huntera. Potřásli jsme si rukou a on mi na útržek krabičky od sirek napsal svou adresu.
"Bydlím teď v západním Yorkshiru," řekl. "Kdybyste jel někdy kolem, určitě se stavte."
"Stavím. Díky."
"Bude se vám tam líbit," usmál se Ed. "Žije se tam příjemně."
* * *
Zelené horko
Angela Zeman
Angela je spisovatelkou na plný úvazek, má rozpracováno několik povídkových sérií a momentálně píše thriller. Její díla byla publikována mimo jiné v časopise Alfred Hitchcock's Mystery Magazine, jedna povídka se ocitla v antologii Mystery Writers of America sestavené Mary Higgins Clark, jež byla přeložena do nejrůznějších jazyků, další si vybrala Nancy Pickard do sbírky Mom, Apple Pie and Murder, kterou časopis Publishers Weekly označil za skvělou Kromě toho Angela spolu se svým manželem Barrym Zemanem, specialistou na historii detektivní tvorby a knižní sběratelství, píše odborné texty o napínavé literatuře Jedna z publikací, do nichž byly jako samostatné kapitoly zařazeny jejich články, získala Anthonyho cenu a byla nominována na Edgarovu cenu v kategorii kritika a životopisy.

Tyree García dorazil ke svému cíli pozdě odpoledne. Posledních dvacet mil nepotkal na státní číslo 6 žádné jiné auto, a tak když s nohou na brzdě sjížděl ve svém černém Jeepu Chero-kee z posledního kopce, nic mu nebránilo v klidu si obhlédnout Rushing River Hollow. Pak zahnul k čerpací stanici Mobil, která podle všeho tvořila oficiální západní hranici městečka, zastavil u stojanu a promnul si unavené oči. Podle potrhaných a vybledlých poutačů na oknech tu byly kromě benzínu k dostání pneumatiky, pivo, limonády, cigarety a žvýkací tabák a dalo se tu opravit auto. Tyree odhadoval, že ty cáry papíru slouží nejen jako reklama, ale zároveň chrání prosklený prostor před nemilosrdným sluncem.
Úzká klesající asfaltka se pozvolna narovnávala a přecházela v hlavní ulici městečka, která vypadala, jako by se úmyslně navlékla do tlustého kožichu prachu. Tyree si všiml, že těch pár chodců v dohledu se šourá prostředkem ulice a prach jim kolem nohou víří v šedohnědých obláčcích.
Zajímalo by ho, jestli ignorovat chodníky je místní zvyk. Krom jeho auta nebylo široko daleko žádné jiné. Na podzim a možná i v zimě vládl v Hollow čilý turistický ruch, ale neúprosné letní vedro turisty patrně vyhnalo - tedy pokud se tohle dá nazvat obvyklým létem. Je tenhle žár, ve kterém se člověku vaří krev v žilách, pro Hollow typický? A tohle sucho? Neměl ponětí. Venkov, tím spíš opravdový venkov jako Rushing River Hollow, ho mátl; neměl s ním zkušenosti. Z chodníků po obou stranách silnice stoupaly vlny horka. Možná je ten nános prachu k chodidlům přívětivější než rozžhavená dlažba. Bůhví.

Člověku, který se narodil v Chicagu, vyrůstal tam a byl zvyklý na všudypřítomné spousty lidí, připadala Západní Virginie jako cizokrajné království křišťálových potůčků, bystrých říček a oblých zelených kopců. Po svazích byla tu a tam roztroušena prostá dřevěná stavení. Hotový ráj - neporušený, idylický a půvabný -, čímž se vysvětlovalo, proč na druhém konci téhle zaprášené ulice vystavěli luxusní hotel, který se dokonce dostal i do autoatlasu. Když člověk zaplatil horentní sumu, hotel Pinebrook mu nabízel možnost zalovit si v horách, zastřílet si na skeet i trap, zahrát si golf nebo tenis, jízdu na raftu, procházky přírodou, a dokonce i lekce v sokolničení. Než sem Tyree vyrazil, opatřil si tištěného průvodce. Rád by věděl, jestli privilegovaný život hotelových hostů - lidí odjinud - vzbuzuje žárlivost místních obyvatel, kteří očividně mají hluboko do kapsy.
Konečně se odhodlal vystrčit z auta své dlouhé nohy, ztuhlé po únavné jízdě, a protáhl se. Byl vysoký, svalnatý a pohyboval se vláčně.
Když sahal po hadici, všiml si malého poutače opřeného o vedlejší čerpací stojan. (Byl to stojan na naftu, kdežto on čirou náhodou zaparkoval u toho na benzín, což si vyložil jako příznivé znamení; při své práci se po příznivých znameních poohlížel v jednom kuse.) Na poutači opršelém tak, že byl skoro nečitelný, stálo: Rushin River Hollow, počet obyvatel: 421 - přeškrtnuto, 323 -přeškrtnuto, 222 - taky přeškrtnuto a nakonec 427. Graf vypovídající o tom, jak se kdy městečku vedlo. Že by tu s příchodem milénia propukl baby boom?
Zničehonic k němu přispěchal nevelký obtloustlý muž s drsnou pletí tak zrudlou, že připomínal krocana. Vzal od něj hadici a sám zastrčil hubici do džípu. "Budete asi chtít plnou, viďte?" Pohyboval se rychle, ale mluvil pomalu.
Tyree přikývl. Muž zmáčkl přívod benzínu. Omluvil se, že byl vzadu - mírně se přitom zakoktal, což Tyreemu prozradilo, že "vzadu" znamená pánskou toaletu -, a pak se představil jako Emil Powers.
"Já jsem Tyree Garda," odvětil Tyree zdvořile a hlavou naznačil úklonu směrem k mužově temeni. Neviděl důvod, proč by měl ohledně svého jména lhát; v téhle díře, kde lišky dávají dobrou noc, o něm určitě nikdo jakživ neslyšel.
Aby řeč nestála, zeptal se, co se stalo s písmenem g ve slově Rushing na poutači. Očividně tam po něm zůstala mezera.
"Ale, to je dlouhý příběh," řekl Emil poněkud zdráhavě, "chcete si ho poslechnout?"
Tyree s povytaženým obočím přikývl.
"Víte, ve skutečnosti se to tu nejmenuje Rushing River Hollow, ale Russian River Hollow. Podle Rusů, co sem přišli z Moskvy. Ale protože se tu hodně jezdí na raftech - hlavně hosti z hotelu -, postupně se to zkomolilo v Rushing River. Asi to zavinili turisti." Pokrčil úzkými rameny, až hadice popovyjela. "My turisty potře-bujem. A tak nevíme - máme si ten název oficiálně změnit? A záleží na tom vůbec? Když se g z toho poutače slouplo, nechali jsme to tak. Mám vevnitř oficiální vládní mapy, a dokonce i na těch nám teď říkají Rushing River Hollow. Kde k tomu přišli, nemá nikdo páru a je nám to fuk. Teda až na ty Rusy, co město založili. Ty to štvalo. Ale...," pohrdavě mávl volnou rukou, "...už jsou z nich naživu jenom Joey a Eban a těm je přes devadesát. Než se něco rozhodne, budou stejně pod kytičkama. Takže si s tím ne-lámem hlavu. A co se týče toho poutače..."
K Tyreeho úžasu si zhluboka povzdechl. Pak s topornou důstojností, která zjevně měla zakrýt rozpaky, přiznal, že loni na jaře slíbil Obchodní komoře, že zhotoví nový, ale ještě se k tomu nedostal. Ale prý to udělá. Namouduši! Sliboval to Tyreemu tak horlivě, jako by stál před důležitým členem Obchodní komory, kterého si chce udobřit. Tyreeho to překvapilo; vzhledem k barvě své pleti čekal spíš odstup, či dokonce neochotu. Vždyť Západní Virginie není zrovna proslulá vzdělaností a s tím jdou obvykle ruku v ruce předsudky. Pak si ale připomněl to příšerné horko a opuštěnou silnici. V parném srpnu, kdy je nouze o turisty, má možná pro zdejší lidi zelenou barvu dolarů, které by jim z něj mohly kápnout.
Rozhostilo se mezi nimi družné ticho, zatímco do ohromné nádrže džípu pomalu proudil benzín. Když Tyree postřehl, že Emilovi zvědavost nedá a nenápadně nakukuje do vozu, stěží potlačil úsměv. Věděl, že okny z kouřového skla nic neuvidí. Před zvědavýma očima zůstala skryta brokovnice, devítimilimetrový poloautomat, Magnum ráže s rezervními zásobníky a laserovým zaměřovačem i Tyreeho oblíbené pouzdro, které umožňovalo rychle tasit zbraň. A laptop s přenosnou tiskárnou, bezdrátově propojený s mobilním telefonem, uložený v polstrované brašně chránící proti otřesům. Ve speciálně zhotovených brašnách si hověly i brýle na noční vidění, elektrický paralyzér, narkotizační puška na ochranu proti hlídacím psům, slzný plyn v balení různých velikostí a tvarů, špičkový digitální fotoaparát a detektor tělesného tepla. Tyreeho Jeep Cherokee byl zvlášť upravený. Mimo jiné tak, aby vybavení nebylo zvenčí vidět. A to bylo dobře. Není třeba vyvolávat mezi obyvateli paniku. Aspoň zatím.
Emil nenápadné okukování s povzdechem vzdal; nebyl tak nezdvořilý, aby se z Tyreeho pokoušel něco mermomocí vypáčit. Tyreemu se to zamlouvalo. Prozrazovalo to nekonfliktní povahu. Tyree měl rád lidi, co se drží zpátky. Mnohem lépe se s nimi spolupracovalo.
Ulici z obou stran lemovaly domy zčernalé od sazí, upomínající na hornickou minulost městečka. Oprýskaný Ednin obchod se suvenýry sousedil s Willemovou pizzerií, bytelně vystavěnou z dřeva a kamene. Červená cihlová budova poštovního úřadu, navzdory vysokým pilířům uzoučká jako kamrlík pro službu, se tiskla k furiantské, ze dřeva sbité Mickově Železničářské hospodě. I Butik horníkovy dcery na protější straně ulice býval takovou dřevěnou boudou, než ho někdo amatérsky nahodil nehezkým žlutým štukem, který už se odlupoval, takže fasáda byla samý flek. Tohle centrum zdejšího obchodního života, stejně jako nerovný popraskaný chodník, vypovídalo o tom, že si místní lidé prožili dobré i špatné časy.
"Odkud jste?" vyzvídal Emil.
"Z Chicaga," zamumlal Tyree bezmyšlenkovitě. Rozhlížel se kolem. "Žijete tu z turistického průmyslu?" zeptal se.
"Co došlo uhlí, z ničeho jiného se tu žít nedá." Emil máchl rukou směrem k hlavní třídě. "Snažej se aspoň vyparádit výlohy, jak se dá." Smutně potřásl hlavou. "Objednávají si serepetičky z katalogů nebo si je dovážejí z Richmondu a Charlestonu a pak tvrděj zákazníkům, že jsou to místní rukodělný výrobky. Ruční práce, to dneska frčí. Ne že bych chtěl někoho kritizovat."

Tyree přikývl. Verandy byly ozdobeny zábradlíčky a viktoriánským krajkovím dřevořezem, které od doby, kdy na přelomu století spatřilo světlo světa, nijak neztratilo na kráse. Kolem byly roztroušeny lavičky z rozpůlených klád a truhlíky z cedrového dřeva, o nichž Tyree soudil, že obvykle přetékají maceškami a muškáty, nebo co tu za normálního počasí roste. Nebyl zahradník. Květiny pro něj byly jen věcičky hrnoucí se v pestrobarevných kaskádách z květináčů zavěšených na pouličních lampách lemujících Lake Shore Drive nebo Miracle Mile. Teď zdejší truhlíky vypadaly neutěšeně, krčily se v nich jen jakési sluncem sežehlé chuchvalce. V bývalých stájích poblíž nepoužívaných kolejí sídlilo železářství, ale majitel kolem naaranžoval stará koryta a balíky sena, aby místu dodal patřičný kolorit.
Emil prohodil: "Mluví se o tom, že bysme na východním konci města kousek před hotelem vybudovali veřejný park. Všichni doufáme, že když teď paní Doree Zendallová ovdověla a nemá děti, věnuje nám děla a dělový koule z občanský války. Rodina jejího muže je vlastní už tři generace. K čemu by Doree byly? V parku by se parádně vyjímaly. Sice už jsou samá rez, ale pořád je to kus historie. Máme tu zajímavou historii. A ty kanóny jsou to pravé."
Tyree pokýval hlavou; tenhle nový známý už ho začínal unavovat. Podíval se na kmitající čísílka na stojanu a zhluboka nasál dech, aby překonal netrpělivost. Chystal se zeptat, jestli se může v městečku ubytovat ještě někde jinde než v hotelu, ale vtom se Emil zase ozval: "Ženská jedna paličatá! Městská rada se ji snažila podmáznout tím, že se v parku postaví altánek a na něj se dá mosazná cedulka s jejím jménem. Jedině Doreeiny kanóny a lampy na hlavní třídě jsou tu pravé. Všechno ostatní pochází z katalogu nebo odjinud. Jenže Doree si myslí, že by jí ty kanóny měly vynést víc než jen cedulku."
Tyree využil toho, že se Emil potřeboval nadechnout, a skočil mu do řeči: "Nevíte, kde bych se tu mohl ubytovat? Ten váš hotel není pro moji peněženku."
Emil pokrčil kostnatými rameny. "Máme tu pár penzionů -jestli vám nevadí dělit se o koupelnu."
Tyree se zamračil. Vadilo mu to. "Co se dá dělat." "Vlastně počkejte! Doree má barák jako hrom a jeden z pokojů, co pronajímá, má vlastní koupelnu. Určitě je momentálně prázdný. Celý tohle zatracený město je poslední dobou úplně prázdný. Akorát se budete muset smířit s tím, že Doree ani na chvíli nezavře klapačku. Povíte mi, proč jste sem přijel?"
Tyree mu ten dotaz nezazlíval. Zvědavost se těžko krotí. "Na dovolenou. Lovecká sezóna ještě nezačala, viďte?" "Ještě ne."
"To je dobře. Nemám střílení rád." To byla pravda. Vážně ho neměl rád. "Mohl byste mi vysvětlit cestu?"
Emil mu ji vysvětlil a Tyree nasedl zpátky do ďžípu. Všechno v něm volalo po měkké posteli. Jestli si Rushing River Hollow tak potrpí na historickou věrnost, třeba se dočká péřové matrace. I když tenkrát pochopitelně všichni černoši spávali někde v pří-stěncích. Doufal, že hamižnost mu v očích paní Doree Zendallové dodá zelenou barvu peněz, stejně jako tomu bylo u Emila.
Pomalu se rozjel ulicí a pořád se rozhlížel; všiml si několika postranních uliček nebo spíš nedlážděných cest, které od Emilovy benzínky vidět nebylo. Také zahlédl drobného dědu, který zametal chodník před jedním obchodem. Zničehonic se ten mužík podíval přímo na něj a vykřikl: "Hej! Co se děje?" Tyree na něj zůstal užasle civět. Stařík se o překot rozběhl k obchodu U Medvídka, až za ním koště po kamenných schodech poskakovalo. Vklouzl dovnitř a dveře za ním zapadly.
Tyree se rozhodl, že se o to bude zajímat později. Nejdřív musí někde najít střechu nad hlavou pro své obolavělé tělo. Paní Doree Zendallová si ho dlouho mlčky měřila drobnýma trnkovýma očkama. Prohlížela si jeho kvalitní černý oblek a ne-vtíravě drahé sportovní boty a odhadovala, jestli jí to za ty peníze stojí. Tyree si gratuloval, že nechal doma zlatý řetízek, náramek, náušnici a prsteny; nechtěl působit dojmem typického velkoměstského černocha - s tou charakteristikou chodívá ruku v ruce slovo gangster. Ne, neměl na sobě žádné zlato. I hodinky měl z oceli, i když by se v nich našlo pár věciček, pro které by paní Zendallová patrně neměla pochopení. Nakonec přece jen přikývla. Zastrčila si zbloudilý pramínek vlasů do šedivého drdolu na tučném zátylku a odvedla ho do pokoje, který se měl na příštích pár dnů stát jeho domovem. Už během namáhavého výstupu do schodů začala s nesouvislým monologem a Tyree se snažil dávat pozor; třeba se mu něco z toho bude hodit.
Byla malá a tlustá, zkrátka takový požární hydrant v ženské podobě. Funěla, jak se snažila zároveň mluvit a zdolávat schody. Emil měl pravdu, pomyslel si Tyree. Její dům byl obrovský a prázdný. Točité schodiště se zdálo nekonečné. Doreein obličej zrudl. Po baculatých tvářích se jí řinul pot a ve stružkách stékal na dmoucí se hruď. Když konečně došli nahoru na podestu, kde bylo bíle vymalováno a na podlaze vysoký kaštanově hnědý koberec, uťala proud řeči věcným: "Snídaně se platí zvlášť. Jak máte rád vajíčka?" Náhlá odmlka, která signalizovala, že čeká na odpověď, vytrhla Tyreeho z otupělosti, do níž ho uvrhl ten nekonečný vodopád slov. Málem cestou po schodech usnul. Zamžikal a uvědomil si, nač se ptala. "Dám si čtyři vajíčka naměkko. A celozrnný toastový chléb."
"Housky jsou tu lepší."
"Toastový chléb," řekl neoblomně. "Celozrnný. Bez másla. Máte čerstvý džus?"
"No to se rozumí," naježila se. "Připravím vám snídani přesně na sedmou."
Tyree přikývl a podal jí dohodnutou zálohu v hotovosti. Doree stačil letmý pohled do jeho otevřené peněženky a spokojeně se otočila na podpatku, odkráčela po schodech dolů a nechala ho stát ve dveřích pokoje, který by se hodil spíš pro nějakou slečinku než pro Tyreeho Garcíu. Stála tam dvojpostel s obrovským bílým krajkovým přehozem, který sahal až k lakované parketové podlaze a v rozích splývaljako sněhové závěje Na omak mu ale připadal škrábavý. Odhodil ho na čalouněný taburet a natáhl se na naškrobené lůžkoviny s nohama opatrně spuštěnýma stranou, protože byl tak unavený, že se mu nechtělo zouvat.
Obě rohová okna byla dokořán, ale průsvitnými bílými závěsy nehnul ani sebemenší vánek, který by ochladil stojatý vzduch.
Následující hodinu strávil Tyree v slastném omámení na pokraji spánku a blaženě si vychutnával, jak měkounká matrace konejší jeho unavené tělo. Když mu svědomí zavelelo zvednout se a pustit se do práce, bylo to čiré utrpení.

Jenže se sem přece ne-vláčel osmnáct hodin v kuse a nesledoval všechny novinové a televizní zprávy jen proto, aby tu teď celý den prolenošil.
Rozhodl se, že si vyrazí někam na brzkou večeři. A dá si oslazenou kávu, aby ho probrala, i když normálně kávu skoro nepije. A pak se do toho pustí.
S mírnými obtížemi našel jakýsi bufet - široko daleko jediné místo, kde se dalo najíst, takže se nemusel namáhat s výběrem. Vklouzl na červenou umělohmotnou lavici a jen tak tak se v poslední chvíli zarazil, aby si nepoložil lokty do loužičky sirupu, která tu zbyla po nějakém předešlém zákazníkovi. Otlučený okenní větrák statečně osvěžoval vzduch. Přes jeho kovový rachot sice nebylo slyšet vlastního slova, ale Tyree si toho chladu užíval.
Marně se pokusil nasoukat do sebe kus tučného masa plovoucího v oceánu kečupu, nakonec to vzdal a požádal o nejčerstvější koláč, jaký mají. Servírka, teenagerka s obličejem kulatým jako měsíček, na něj chvíli zírala, jako by spadl z višně, a pak mu do-nesla kus koláče s banánovým krémem. Byl čerstvý, voňavý a chutnal přímo božsky. Tyree požádal ještě o jeden a v duchu si umínil, že se jí musí zeptat na radu, co si má dát, kdyby se jeho práce protáhla a musel se tu znovu najíst. Hodil do sebe připálenou kávu a nechal servírce padesátiprocentní spropitné.
Když se vracel zpátky do centra, uvědomil si, že stejně jako místní usedlíci kráčí prostředkem zaprášené asfaltky. Musel se sám sobě zasmát. Pak se zaměřil na to, aby našel další povídánky, jako byl Emil a paní Zendallová. Před Edniným obchodem se suvenýry postával hlouček lidí, a tak k němu pomalým krokem zamířil.
Chtěl jim poskytnout čas, aby si ho pořádně prohlédli a vstřebali všechny detaily jako paní Zendallová. Doufal, že i pro ně bude mít zelenou barvu dolaru. Pomáhalo to až k nevíře.
Opět jedno dobré znamení - byl tu Emil a za napjaté pozornosti ostatních vyprávěl o Tyreeho příjezdu. Tyree vystoupil na chodník, vřele se na Emila usmál a kývl mu na pozdrav. Emil se nadmul pýchou, pozdravil se s Tyreem jako se starým známým a představil ho ostatním. Doplnil, že Tyree přijel z Chicaga a že se nezajímá o lov. Prostě se mu prý líbí, jaký tu vládne poklid. "Že je to tak?" ujišťoval se. Tyree přitakal.
Byl tu i ten potrhlý metař a poškubával hlavou. Zase buráci-vým hlasem pronesl: "Hej! Co se děje?" a pak plaše ucouvl. Přišlápl si přitom koště, div neupadl. Svěsil hlavu, jako by se za sebe styděl.
Emil řekl: "To je Frankie. Tohle říká pořád. Zametá nám tu chodníky, aby měl co dělat. Touhle roční dobou se příšerně práší, takže je to potřeba."
Tyree přikývl. Takhle zblízka viděl, že Frankie je mnohem mladší, než naznačuje jeho svraštělá tvář. Duševně postižený mladík, který vypadá na šedesát. "Dobrá práce, Frankie," pochválil ho a podal mu ruku. Frankie úplně znehybněl. Zvedl pohled zpod sklopeného obočí a na okamžik pohlédl Tyreemu do tváře. Pak ho chňapl za ruku, stiskl mu ji a zakřenil se: "Ahoj."
"Ahoj," odpověděl Tyree. Frankieho ruka byla kostnatá a křehká; kůži měl jako papír.
Pak Emil Tyreeho představil postarší ženě, skoro stejně tlusté jako paní Zendallová, ale o něco vyšší. "Tohle je paní Barstowová. Lisle. A její krásná dcera Wendy. Wendy se před časem vdala za Rudyho Sterna. Ten dneska maká až do večera," prozradil mu. "Dělá v hotelu recepčního. Udělá kariéru!"
Tyree s úsměvem přikývl. "Tak to vám gratuluju," řekl. Té dívce bylo stěží sedmnáct osmnáct a vypadala, že je ve vysokém stupni těhotenství, ale Tyree se o tom nechtěl zmiňovat, aby náhodou nešlápl vedle. Všechny ženy, s nimiž se zatím v tomhle městečku setkal, měly sklon k tloušťce a nerad by někoho urazil.
Obrátil se k dívčině matce a lichotivě pronesl: "Nechce se mi věřit, že jste matkou téhle mladé dámy!" Otřepaná fráze, ale vždycky přijde vhod. Ty ženy, povzdechl si v duchu. Ale paní Barstowová se k jeho překvapení neuculila a neohradila. Jen si ho podezíravě měřila.
"To auto jste si půjčil?" vyhrkla. "Nevypadá jako z půjčovny. V půjčovnách nemívají auta s tmavými skly. Ale má západovir-ginskou poznávací značku."
Tyree přikývl. "Ano, samotnému mi to připadalo zvláštní. Myslím ta kouřová skla. Ale mám rád terénní vozy. Je v nich hodně místa a já potřebuju prostor. Mám dlouhé nohy." Pokrčil rameny nad záhadami autopůjčoven a nasadil nevinný výraz. Paní Barstowové se přesto vkradl do očí chlad. A nedůvěra. Do prdele, pomyslel si Tyree. Měl ve zvyku měnit poznávací značku, kdykoli překročil státní hranici, aby byl co nejmíň nápadný, ale ve své otupělosti únavou prozradil místní drbně Emilovi, že je z Chicaga. To si to mohl rovnou napsat na čelo.
"Přijel jste z letiště?" vyzvídala paní Barstowová. Přisvědčil. "Ze kterého?"
"Sakra, Lisle, dej mu pokoj," zachránil Tyreeho Emil. Tyree mu v duchu poděkoval. "Vidíš přece, že přijel z hlavního města. Koukni, jak má ten auťák zaprášený."
"Taky mohl přijet z letiště v Greenwille," namítla. "Je to blíž. A kvůli hotelu tam lítá spousta přímých linek z velkých měst."
"Ale no tak, uvažuj, Lisle. To by přece přijel z druhý strany. A já ho viděl přijíždět tamhle odtud," vyjel Emil podrážděně a mávl směrem k benzínce Mobil. "Určitě přijel z Charlestonu!"
"To auto je tak špinavé, že vypadá, jako by v něm jel až z Chicaga!" trvala na svém. "A kde má nálepku autopůjčovny?" Tyree rychle přehodnotil svůj názor na bystrost obyvatel Rus-hing River Hollow. Neunikla jim ani sebemenší podrobnost. "Od toho střílení po turistech na Floridě už půjčovny auta neoznačují," prohlásil a nezbylo mu než doufat, že Západní Virginie na tu politiku také přistoupila. V duchu zasténal a přemítal, co všechno ještě zvoral. Nejlepší je přijet, rychle udělat, co je potřeba, a hned vypadnout. Takhle to dopadá, když se nechá rozhodit nedostatkem spánku.
"Už jsi spokojená, Lisle?" zeptal se Emil a nabíral dech k dalším výčitkám.
"Víte, proč mě napadlo zajet si zrovna sem?" prohodil Tyree, aby odvedl pozornost od svého vozu. "Míval jsem kamaráda. Asi před dvaceti lety se sem někam přestěhoval."
"Byl barevný jako vy?" zeptala se paní Barstowová zdánlivě bezelstně.

Ani za mák té její bezelstnosti nevěřil. "Ne, běloch jako vy," opáčil a snažil se potlačit hněv.
"Jak se jmenuje? Udržujete spolu kontakt? Víte, kde bydlí?"
"Přesně ne."
Naklonila hlavu ke straně a hleděla na něj šedomodrýma očima. Mají barvu jako hlaveň pušky, napadlo ho. Umíněně pokračovala: "Uběhne dvacet let a vás zčistajasna napadne, že tu ten váš dávný kamarád třeba pořád bydlí. Řeknete si, prostě ho najdu a podívám se, jak mu dupou králíci. Tak to myslíte? Jak se vůbec jmenuje? Ještě jste nám to neřekl."
"Prokristapána, Lisle, dej už si pohov!" ozval se Emil prosebně.
Jo, dej si pohov, Lisle, souhlasil s ním v duchu Tyree. Rozčilovala ho čím dál víc. "Nedávno tomu mému kamarádovi umřela matka a on - její jediné dítě - nepřišel na pohřeb. Přišlo mi to divné. Byla to skvělá žena, celé roky ke mně byla hrozně milá a krátce před smrtí se zmínila, že tu její syn ještě pořád žije. To mě sem přivedlo. Konečně se mi povedlo utrhnout se na pár dní z práce, a tak mě napadlo, že se zajedu mrknout, co s ním je, a zároveň si trochu odpočinu."
Nevysvětluj to tolik, napomenul se. Do příliš mnoha podrobností se člověk zamotá jako do pavučiny. Pokrčil rameny. "Jestli tu už nebydlí, nic se neděje." Rozhlédl se po zelených kopcích obklopujících prašné městečko a pochvalně prohlásil: "Je to tu nádhera." Zrovna zapadalo slunce a zalévalo řady malých obchůdků pásy nafialovělého a korálově červeného světla, a dokonce i tváře jeho nových známých zbarvilo do rudozlata. Takhle na sklonku léta se nejspíš setmí až v půl desáté, ne-li později. V duchu si povzdechl. Byl utahaný, ale tuhle noc se žádného odpočinku nedočká.
"Čím se živíte, pane Tyree?" optal se ho tiše další hlas. "Myslím v Chicagu."
Shlédl kamsi dolů ke svému pravému rameni. Stál tam skří-teček v pytlovitých džínách s laclem, žlutých pracovních botách a pružném bílém pánském tílku bez rukávů.
"Tyree, tohle je naše průvodkyně divočinou slečna Amy Bear-clawová." Z Emilova hlasu sálala pýcha.
Snědá dívka se usmála, ale zelenavé oči se jí stejně jako Lisle Barstowové kovově třpytily. Tyree díky bohatým pozorovatelským zkušenostem poznal, že pochází ze smíšeného manželství. Bearclawová? Znělo to indiánsky. Tmavé vlasy měla ostříhané na kluka a nebyla nalíčená, ale přesto ani v nejmenším nezapřela ženu.
"Průvodkyně divočinou?" zopakoval.
Přitakala. "Máme s tátou výhradní smlouvu s hotelem Pine-brook, protože jsme nejlepší. A hotel si na prvotřídní kvalitu potrpí."
Přehnanou skromností tedy netrpí, pomyslel si Tyree pobaveně. "Berete i zákazníky odjinud? Myslím nejenom z hotelu. Rád bych si vyrazil na jednu dvě túry. Možná i na projížďku po řece."
Zpod sklopených řas ho pozorovala přimhouřenýma očima. "Město z vás čiší na sto honů, ale asi jste dobrý rváč."
"Říká se to o mně," souhlasil a přemýšlel, jak to, že ta žába nepůsobí tak buransky jako ostatní. "Ve městě se občas nějaká ta rvačka strhne. Tady na venkově taky?"
Neodpověděla, ale výrazem dala najevo, že jeho otázku považuje za hloupou, což ostatně byla. Zeptala se ho, jestli už večeřel.
"Ano, v bufetu," odpověděla za něj paní Barstowová. Udiveně na ni pohlédl. "Viděla jsem vás oknem," pokrčila rameny.
"Ten koláč byl výtečný," dodal.
"Myslíte ten s banánovým krémem, viďte," konstatoval Emil beze stínu pochybnosti.
Tyree přikývl. Začínal si připadat jako pod dozorem.
Amy řekla: "Pekla ho moje máma. Peče i pro hotel. A pěstuje pro ně zeleninu, aby mohli nabízet biopotraviny. Nic jiného vám v bufetu chutnat nemohlo. Taková vazba jako vy se potřebuje najíst pořádně. Nechcete si zajít na večeři k nám?"
Překvapený Tyree hodil všechny plány za hlavu a pozvání přijal. Amy se otočila a vykročila prostředkem silnice. Pospíšil si za ní. Hodila by se za seržanta na execíráku, blesklo mu hlavou. Vtom se rozpomněl na dobré vychování, rychle se ohlédl a zamával na rozloučenou Emilovi a ostatním. Frankie zaburácel: "Hej, co se děje?", ale pak mu taky zamával. Paní Barstowová se beze slova obrátila a zamířila pryč. Dceru vlekla za ruku za sebou, jako by se bála, že jí uteče. Než se rozešli každý jiným směrem, vykračovali si to k Tyreeho pobavení všichni středem ulice, na níž nebylo ani vidu ani slechu po autech.
Večeře nabrala nečekaných rozměrů, ale touhle dobou už se poučil, že se tady nemá nechat ničím překvapit. Tohle místo se příliš vymykalo jeho zkušenostem.
Paní Bearclawová byla krásná žena, štíhlá, vysoká a půvabná, s hedvábnými světlými vlasy sčesanými dozadu do uzlu. A byla slepá - dohadoval se, že možná ne úplně, ale moc nechybělo. Nabídl jí pomoc, ale na Amyin příkaz se zase rychle posadil na malované štokrle a přihlížel, jak paní Bearclawová na moderním sporáku se třemi troubami, který zabíral půlku kuchyně, zvládá spoustu úkonů naráz. Lahodné vůně zahnaly všechny vzpomínky na nechutné maso v bufetu. Zanedlouho se objevil pan Bearclaw, jako by ho právě ty vůně přilákaly domů; nevysoký šlachovitý hubeňour, zjevně Amyin otec, který se přičinil o to, že Amy byla drobnou snědou napodobeninou matčiny krásy. Potřásl si s Ty-reem rukou a vyzval ho, ať mu říká Davide a Amyině matce Ly-die. Když se jídlo konečně ocitlo na stole, Amy Tyreemu pokynula, ať se do něj pustí.
Snažil se držet zpátky, protože věděl, že přecpaný žaludek mu v noci při práci bude na obtíž, jenže kuchařskému umění Lydie Bearclawové se nedalo odolat. Když s blaženým povzdechem konečně odsunul talíř, Lydia se k němu obrátila a s kultivovaným přízvukem prozrazujícím východní pobřeží se ho zeptala, koho hledá.
Tyree nevěřícně potřásl hlavou: "Copak tu o mně všichni vědí všechno?"
Amy se houpala na židli s palci zaháknutými za laclem džin. Ušklíbla se. "Máte nás za úplný balíky, co se jakživo nesetkali s lovcem odměn?"
"Nemluv nespisovně," pokárala ji matka.

Amy si jí nevšímala. "Jen se rozhlídněte. Připadá vám snad, že se to tu hemží zástupy policajtů, agentů z protidrogového a fe-derálů? Vždyť my tu dokonce nemáme ani šerifa. A přitom se sem stahuje kdekdo - kolumbijská narkomafie, pankáči z Atlanty, gangsteři z New Orleansu. Jsme stranou od světa, a tak si spousta pochybných existencí myslí, že se tu schová - teda než zjistí, co jsou místní zač. Krom toho je tu hezky. Lidem odjinud se tu líbí."
Tyree na ni zíral.
Amy trpělivě dokončila, jako by mluvila k slabomyslnému: "Jestli jste tankoval u Mobilu, viděl jste údaje o počtu obyvatel. Víte, jak si v tak malém hnízdě vidí lidé navzájem do talíře? Co jiného tu taky dělat." Rozhodila rukama, jako by chtěla říct: No není to jasné jako facka? "Tak koho teda hledáte?" zeptala se nakonec.
Tyree se zadíval na jejího otce - ten pokrčil rameny - a pak na její matku. Lydia mlčky usrkávala kávu.
Tyree se ošil. Jalo ho podezření, že právě toho chtěla Amy docílit. "Co má znamenat ta loňská populační exploze? Ze 112 na 427. Nebo jsem to špatně přečetl?"
David Bearclaw zavrtěl hlavou a zkřivil ústa, jako by potlačoval hněv. "Přečetl jste to správně. To ten hotel. Prodává nóbl domky namačkané na sebe jako sardinky v trojúhelníku mezi golfovými hřišti, co k hotelu patří. Šuška se, že stavějí další golfové hřiště jen pro rezidenty. A taky bazény a všechno to ostatní."
"Jsou to letní byty, nebo domky k trvalému bydlení?" zeptal se Tyree.
David po něm šlehl pohledem. "Jaký je v tom rozdíl?"
"Když se někde bydlí trvale, jsou tam školy," odvětil Tyree. "A pošty. Restaurace. Kanalizační systém. Střediska služeb. A nakonec i nějaký ten průmysl, aby bylo kde lidi zaměstnat. S usedlíky přichází spousta vymožeností. Přinášejí městu peníze." Tázavě povytáhl obočí.
David zavrtěl hlavou. "Nepotřebujeme to. O takovou prosperitu nestojíme."
Tyree se přimračil. "Vy tu vážně nemáte vůbec žádnou policii?"
Amy se zakřenila. "To jsem neřekla. Máme Kizzy."
David tiše řekl: "To je moje matka. Potomek Čerokézů, co přežili Stezku slzí. Její předkové se dobře ukryli, takže je vojáci při přepadu nenašli."
Tyree se zamyslel. "Někde jsem četl, že třetina indiánů na nuceném pochodu do rezervací cestou zemřela."
David pokýval hlavou a odvrátil zrak.
Amy si odfrkla. "Právě proto se tomu taky říká Stezka slzí."
Tyree si založil paže na hrudi a zeptal se Davida: "Takže vaše matka, Amyina babička, tady představuje zákon?"
Lydia se usmála.
Amy se uculila. "Je to vědma. Pozná všechno. Nikomu neprojde žádné svinstvo. Každému se dostane na kobylku. K čemu by nám byl nějaký zbrklý policajt, který umí jen ohánět se kolem sebe bouchačkou? Kizzy mě zaučuje, abych ji jednou nahradila. Nemůže umřít, dokud mi svoje schopnosti nepředá."
Tyree si nevěřícně prohlížel to vyžle, které se tak nezřízeně vytahuje. Snažil se zamaskovat údiv. Nakonec si povzdechl: "No dobře. Ptali jste se, po kom jdu; nevím, jak si říká teď. Dřív se jmenoval Edgar Fallon."
Ticho.
"Co provedl?" zeptal se nakonec David Bearclaw. "Stalo se to v Chicagu?"
"Ale, táti, to je přece jasné! Drogy a týrání žen."
Tyree rozhodil ruce. "Prokristapána! Neposlal vám náhodou kapitán Sabinski jeho spis?"
Lydia Bearclawová se usmála. "Je těžké zvyknout si na to, já vím. Jako kdyby si dávali kouřová znamení. Kizzy je... přírodní živel. Jako tornádo. A Amy taky. Jen není tak ukázněná a vytrénovaná. Prozatím."
"A odkud jste vy?" zeptal se Tyree. "Z Upper East Side na Manhattanu?"
"Přesně tak," přitakala s úsměvem.
Na chvilku se zamyslel. "Takže jste sem také před něčím utekla. Před čím?" Prohlížel si ji s přemýšlivě nakrabaceným čelem. "Byla jste slepá už předtím? Od narození? Anebo..."
"To od vás není pěkné, pane Tyree," přerušila ho Lydia Bearclawová. "Nezapomínejte na dobré vychování. Vím, že ho máte. A taky vím, že se jím obvykle řídíte, protože od příjezdu do Rushing River Hollow vykazujete pozoruhodné sebeovládání."
Tyree přisvědčil. "Prokoukla jste mě. Promiňte, madam - i vy, pane," obrátil se k Lydiinu manželovi, který se pousmál a pokrčil rameny. Moc toho nenamluví, pomyslel si Tyree.
"A co dál?" prohodil spíš sám k sobě než ke svým hostitelům.
"Povězte nám všechno," vybídla ho Amy. "Nevím přesně, co se před těmi dvaceti lety stalo."
Tyree na ni posmutněle pohlédl. "Před třiadvaceti, když už máme být přesní. Ten kluk zalhal ohledně svého věku - bylo mu tehdy sedmnáct -, aby se mohl v Chicagu oženit s jedenadva-cetiletou Polkou. Zbouch... přivedl ji do jiného stavu. Byla úplné neviňátko, navíc bez příbuzných. Hezoučká naivní blondýnka. Dřela v místním bistru, zatímco on jí nalhával, že jezdí s taxíkem. Myslela si, že oba odkládají stranou každý cent, aby po narození dítěte netřeli bídu, jenže on všechno utrácel za fet. Ta chudinka mu ale důvěřovala. Jakmile porodila chlapečka, vrátila se do práce a on přešel na noční, aby se mohl přes den o dítě starat. Časem zjistila, že se jim z bytu ztrácejí věci. To víte, jeho závislost se zhoršila tak, že mu už ani příjem jich obou nestačil. Nahlásila krádeže na policii, byly to samé drobnosti. Co by se u nich taky dalo ukrást? Místnímu strážníkovi stačil jediný pohled na jejího manžela a dovtípil se, jak se věci mají. Snažil se jí to vysvětlit, ale nechtěla tomu věřit. Až pak jednoho dne milovaného manžílka načapala, jak jí krade z kabelky šek. Příšerná hádka, jekot a pak ticho. Po několika hodinách začalo to ticho dělat starosti jednomu sousedovi, kterému na té chudince opravdu záleželo, a tak ji zašel zkontrolovat. Otevřel dveře a našel ji v kuchyni na podlaze, zkrvavenou a nehybnou, vedle dítěte. Dítě mělo roztříštěnou hlavičku. Žena nebyla zraněná - aspoň ne fyzicky. Všechna ta krev patřila dítěti."
"Ježišikriste," zamumlal David Bearclaw.

"Policie si přišla pro manžela do práce, ale zjistila, že už několik týdnů předtím dostal vyhazov. Jeho bývalý dispečer vypověděl, že Eddie lítá až po uši v drogách a není schopen udržet si místo. Musel zoufale shánět peníze. Dealeři neprodávají na dluh." Tyree zahořkle zkřivil rty. "Policisté došli k závěru, že měl absťák, nervy nadranc, a když ho v tu chvíli žena přistihla při krádeži -žena křičela, dítě křičelo -, prostě mu přeskočilo. Buďto dítě praštil, aby ho umlčel, takže to bylo neúmyslné zabití, nebo ho prostě zavraždil. Manželku taky uhodil do hlavy, to ji naštěstí omráčilo, jinak by podle policie taky nejspíš byla po smrti. Eddie práskl do bot. Jeho žena se probrala, ale vzápětí upadla do katatonického stavu."
Paní Bearclawová se tiše ozvala: "To se tedy stalo před třiadvaceti lety. Proč jste ale přijel sem? A proč teď?"
"Protože po třiadvaceti letech ústavní péče, terapie, nebo co s takovými nebožáky dělají, aby jim pomohli, se ta holčička - tedy teď už žena - vzpamatovala a vrátila se jí paměť. Ještě pořád na tom není dvakrát dobře, ale zotavila se z nejhoršího a podle doktorů ví, co mluví. Vypověděla, co se tehdy stalo. V podstatě to odpovídá policejním dohadům."
"Ale vy nejste policajt," podotkla Amy. "A nezdá se mi, že by na toho chlapa byla vypsána odměna. Tak co tu děláte?"
Tyree si povzdechl. "Ke své smůle jsem chodil na základní a pak i na střední školu s Leem Sabinskim, dobrým kamarádem, ze kterého je dnes kapitán chicagského oddělení vražd. Celá ta léta si vede evidenci, co jsme jeden pro druhého udělali. Momentálně jsem jeho velkým dlužníkem. A lovci odměn se obejdou bez soudních příkazů k prohlídce, povolení k vydání stíhaného a podobných nesmyslů." Podíval se Amy zpříma do očí. Tvář se mu roztáhla v úšklebku. "Navíc jsem ve své práci dobrý. Policie se tehdy nikam nedobrala a Sabinského lidé teď nepochodili o nic líp. Ani nevědí, jestli Eddie opustil Illinois. Ale já spolupracuji s počítačovým odborníkem - je to svým způsobem génius. Možná by se měl seznámit s tou tvojí babičkou Kizzy... Rozhodl se, že začne s Eddieho autem. Usoudili jsme, že když tehdy nahonem utíkal z domu, odjel vlastním vozem, i když pak se ho asi co nejrychleji zbavil. Takže ten můj známý ho trpělivě stopoval od jednoho auta k druhému; skoro všechna až na pár výjimek byla kradená, to se rozumí, ale sledoval ho přes ta ostatní, která kradená nebyla. Při každé transakci si Eddie trochu pozměnil jméno. Máme dvě vodítka: zdá se, že neodjel dál než do Západní Virginie a že by se teď měl jmenovat nějak jako Roy Barso."
Amy se přestala houpat na židli a upřeně se zadívala na otce. Ten potřásl hlavou a vstal, aby ze stolu posbíral špinavé nádobí a odnesl ho do dřezu.
Tyree vyskočil na nohy a popadl svůj talíř. Lydia mávla rukou. "S tím se neobtěžujte. Amy, vyprovoď pana Tyreeho k autu." "Jestli tam vůbec ještě je," poznamenala Amy. David pokýval hlavou a nastříkal do ohromného plechového dřezu prostředek na nádobí. "Snad abyste opravdu radši šel," řekl, když si bral od Tyreeho talíř.
"Cože?" Tyree se zatvářil nechápavě.
"Pojďte," vybídla ho Amy. "Máte před sebou práci a já vám s ní pomůžu. Tak se na to do zítřka pořádně vyspěte."
"Ne, do zítřka to nepočká. Dám se do toho už dnes večer. Oba se Sabinskim víme, že po tom případu jdou noviny. Musíme Ed-dieho dostat, než chytne vítr. Jinak by mohl utéct a počínat si chytřeji než dosud."
Lydia zády k němu pokrčila rameny. Tyree dlouze vydechl. Začínal se v něm hromadit zmatek a zlost. Amy ho zatahala za ruku. "Pojďte, i tak už je možná pozdě." Tyree se podvolil.
Když došli k autu zaparkovanému v hlubokém stínu rozložitého stromu, Amy ho pokárala: "Vy jste zaparkoval pod dešťovým stromem? Teď máte celé auto pokapané tím sajrajtem. Je to horší než sednout si pod klec s tchořem."
Měla pravdu. Černý vůz pokrývaly žlutozelené cákance. "Vsadím se, že tvojí mámě by se slovo sajrajt nelíbilo." "Já vím. Snažím se před ní chovat co nejlíp." Tyreemu se dralo na jazyk mnohem horší slovo než sajrajt, když se marně pokoušel tu lepkavou nažloutlou tekutinu otřít. Docílil jen toho, že ji po zaprášeném autě rozpatlal.
"Koukejte," ukázala Amy na zadní okénko. Nebo spíš na zející černou díru, kde by okénko mělo být. Tyree sprostě zanadával, ale jen v duchu, aby ještě víc nekazil svou společnici, prostrčil hlavu dovnitř a rozhlédl se. Nikde nic. Dopáleně se obrátil k Amy. "Tys to věděla!" obvinil ji.
Amy pokrčila rameny; vůbec ji to nevyvedlo z míry. "Tušila jsem to. Běžte domů a pořádně se vyspěte."
Rozezleně si děvče měřil zúženýma očima. Pak si povzdechl: "Dobrá rada. Uvidíme se ráno." Otočil se a vykročil po širokém bílém schodišti k zadním dveřím paní Zendallové. Nebylo zamčeno, a tak vešel dovnitř. V pokoji si rozsvítil, chvíli přecházel sem a tam a pak - s vědomím, že Amy ještě pořád vyčkává dole a pozoruje ho - zhasl. Neklidně se převaloval na posteli, na chvilku upadl do dřímoty osvěžující jako teplá koupel, ale nedovolil si podlehnout jí. Skulil se z postele, přikradl se k oknu a podíval se ven. Po Amy nikde ani stopy. Byla taková tma, že nedohlédl ani ke svému autu. Noc vhodná k lovu. Zpoza mraků se vynořil tenký srpek měsíce, jako by mu chtěl ten dojem potvrdit.
Sedl si na podlahu pod okno a zamyslel se. S čím má na ten lov vyrazit? Podíval se na své ruce. Dobře vytrénované, účinné zbraně. Beztak jim dával přednost před střílením. O všechno tedy přece jen nepřišel.
Opřel se o zeď. Na hodinku si zdřímne, ale jen takhle vsedě. Mnohem radši by zalezl do měkké postele, ale natolik si nedůvěřoval. Jen na hodinku. Potom půjde na věc.
Když hodina uběhla, vyskočil na nohy, párkrát se protáhl, aby se rozhýbal, a pak se jako černá kočka proplížil ze schodů a vyklouzl zadními dveřmi. Ani teď nebyly zamčené, což ho udivilo, ale pak si vzpomněl, že na městečko prý dohlížejí Kizzy a Amy.
Vydal se postranními uličkami; usuzoval, že když většina ze čtyř set obyvatel bydlí příhodně stranou za hotelem, měla by čtyřicetiletému chlapovi noc stačit k tomu, aby obhlédl zbylé domy jeden po druhém. Znal určité podrobnosti, které před Amy zamlčel. Hledaný muž má na hřbetu levé ruky vytetovaný nůž. Je to tetování z věznice, takže je modré a neumělé a po tolika letech nejspíš sotva patrné. Hrot nože míří k mužovu prostředníku; připomíná rvačku, do které se před lety pustil v pasťáku, protože se mu nechtělo přistoupit na tamější sexuální zvyklosti. Pro pankáčské-ho výrostka bylo věcí cti zabít protivníka tak, aby mu to prošlo. Přestože nikdo nebyl na pochybách, proti Edgaru Fallonovi se tenkrát nenašel žádný důkaz vyjma toho, že nepotřeboval ošetřit potrhaný konečník a že se mu pak na ruce objevilo to

tetování. Krom toho Tyree věděl, že Edgar je levák.
Tyree se kradmo plížil městečkem Rushing River Hollow a krutě postrádal svoje zařízení na noční vidění a detektor tepla. Během pouti od domku k domku ke své nelibosti zjistil, že obyvatelé Hollow si potrpí na psy. Po jednom dvorku se ještě k tomu volně potulovala prasata. Někde se dočetl, že prasata jsou chytřejší a mnohem zákeřnější než psi, a tak se tomu místu radši vyhnul. Nakonec se začalo rozednívat a jemu nezbylo než to vzdát. Nepodařilo se mu přiblížit ani k jednomu domku, nahlédnout ani do jedné ložnice, nespatřil ani jediného muže přiměřeného věku. "Do hajzlu!" ulevil si a vydal se nazpátek k penzionu. Vykročil přímo prostředkem ulice, jako by tu žil odjakživa.
V penzionu se znechuceně natáhl na měkkou postel a upadl do hlubokého spánku beze snů. Když slunce vystoupalo po obloze tak vysoko, že mu zasvítilo oknem dovnitř, procitl a vzpomněl si na snídani, ale vzápětí zase usnul.
Znova se probral až k večeru. Ložní prádlo bylo šmouhaté od potu smíšeného s prachem a Tyreemu bylo jasné, že puntičkář-skou paní Doree Zendallovou to nepotěší. Vyhrabal se z vyhřáté postele a došel do koupelny. Vlezl si do vany na nožičkách se sprchou ve tvaru slunečnice a pustil na sebe proud horké vody. Igelitový sprchový závěs se sedmikráskami se mu lepil ke stehnům. Smývám ze sebe své hříchy, pomyslel si sarkasticky. Byla pitomost myslet si, že lidé jsou všude stejní a že všude uspěje se stejnými metodami. Měl si na tenhle úkol najmout nějakého místního kolegu, který zná venkov.
Oblékl se do čistého a sešel dolu. Paní Zendallová ho s kamenným výrazem v hněvivě zrudlé tváři pozorovala. Připadalo mu, že kráčí vstříc osudu, a ne paní domácí. Rád by věděl, jestli jí pot na čele vyrazil z horka, nebo z rozhořčení, že zmeškal snídani.
"Zaplatím za...," spustil, ale uťala ho rázným gestem.
"Chce s vámi mluvit paní Bearclawová. A taky Amy." Obrátila se na podpatku a odkráčela, protože splnila svůj úkol.
Tyree povytáhl obočí, pustil svůj noční nezdar z hlavy a namířil si to - opět prostředkem silnice - k domu Bearclawových.
Usadili ho zase v kuchyni. Amy si ho pobaveně změřila a optala se: "Tak jak jste v noci pochodil?"
"Vždyť to sama dobře víš."
Poklepávala nohou o linoleum. "Takže teď už půjdeme za Kizzy?"
"Proč jsi mi to nenabídla hned včera večer?"
"Protože jste nebyl ochotný poslouchat. Vzal jste si do hlavy, co uděláte, a nepřipouštěl jste námitky. Tak co - jdem?"
Povzdechl si. "Tak jo."
Za pár minut už se šplhal na kopec po pěšině, kterou by bez Amy stěží našel. Nahoře stála malá čtvercová chatka vmáčknutá mezi stromy do svahu. Amy bez zaklepání odhrnula dveřní závěs a pokynula mu, ať jde dál. Přední vchod byl přímo proti zadnímu, takže chatkou profukoval mírný vánek a příjemně chladil na rozpálené kůži. Amy Tyreeho nasměrovala k pohovce s pestrobarevným indiánským přehozem a Tyree se posadil. Přehoz sladce voněl heřmánkem.
Amy přivedla stařenu neurčitého věku opírající se hůl a pomohla jí usednout do houpacího křesla, které bylo tak mohutně polstrované, že připomínalo baseballovou chytačskou rukavici. Ve slunci pronikajícím zadním vchodem se rýsovala sta-řenina olysalá lebka s pár zbylými vlasy připomínajícími klubko drátů. Tyree užuž vstával, ale ona ho pohybem ruky zarazila.
"Já jsem Kizzy. Amy mi o tobě vyprávěla a tobě o mně taky, takže se nemusíme zdržovat představováním."
Tyree zamžikal. "Ano, madam."
"Amy ti včera večer říkala, ať se prospíš. Měl jsi dát na její radu. Ale neudělals to."
"Ehm..., ne, madam."
"Přidělal sis zbytečnou námahu, synku."
Tyree se s povzdechem zabořil do pohovky.
"Chápu tě," pokývala hlavou Kizzy. "Teď mi pověz o tom člověku, co ho hledáš."
Tyree jí řekl všechno, co věděl. Tentokrát se zmínil i o tetování a levorukosti.
Amy se zamračila. "To jste mi včera zatajil."
Tyree pokrčil rameny. "Promiň."
Kizzy dvakrát ťukla holí o podlahu a obrátila se k Amy. "Dojdi pro něj, děvenko. Pospěš si, než vezme do zaječích."
"Hlídala jsem Elroye celou noc," řekla Amy. "Ještě je tady, ale moc dlouho nebude."
Kizzy pokývala hlavou a mávla na ni, ať jde. "Tak sebou hoď."
Amy vyletěla ze dveří jako šipka a vzápětí zmizela z dohledu.
"Chcete říct, že zatímco tu budu vysedávat, ta holka mi přivede mého pachatele?"
"Chtěl by ses radši nechat pokousat od prasete?"
Tyree sklapl pusu a ošil se.
Kizzy se usmála.
Amy pospíchala tak, že chatrné dveře Barstowova obchodu s látkami div nevyrazila z pantů. Vehnala se dovnitř jako tajfun, ale vzápětí nasadila úsměv a přátelský tón. "Jak se máte, paní Barstowová?"
Paní Barstowová nervózně žmoulala květovanou bavlnu, která zbyla na pultu po nějakém dřívějším zákazníkovi.
"Dobře, Amy, a co ty?"
"Taky fajn." Amy se opřela o pult, aby dala najevo bezstarost-nost.
Paní Barstowová jí vytáhla látku zpod předloktí. "Jsi uprášená, holčičko," omlouvala se.
"Váš manžel je jako obvykle vzadu?" zeptala se Amy.
Paní Barstowová nespouštěla oči z látky, kterou navinovala zpátky na roli. "Asi ano. Pořád se šťourá v účetnictví. Nechápu, proč mu to zabírá tolik času. Proč se ptáš?"
"Na něco se ho potřebuju zeptat. Nevadí vám to?"

Paní Barstowová se na Amy dlouze zadívala. Pak znovu sklopila oči k roli látky a zhluboka se nadechla. Zavrtěla hlavou a otočila se k Amy zády.
Amy váhavě ucouvla od pultu. "Zvládnete to?" zeptala se.
Paní Barstowová se přes rameno ohlédla. Oči se jí leskly. "Dřív jsem to taky zvládala. Teď mám Wendy. A brzy se mi narodí vnouče. Zvládnu to." Amy jí krátce stiskla boubelatou paži a pak se rozeběhla do zadní místnosti. Pan Barstow tam nebyl, ale dveře zely dokořán, a tak jimi vyběhla ven. Pan Barstow seděl ve svém starém hnědém buicku a zuřivě kroutil volantem, jak se snažil vycouvat s tím velikým vozem na ulici.
Amy k němu prostě jen došla a zastavila se u předního nárazníku. Barstow se otočil dopředu a chystal se přeřadit ze zpátečky na jedničku, když vtom ji spatřil. Dupl na brzdu. Chvíli se jeden na druhého dívali. Amy si všimla jeho levé ruky, kterou měl položenou na volantu a okénkem mu na ni svítilo slunce. Měl na ní velkou jizvu. Končila u prostředníku. Amy o té jizvě věděla celé roky, ale nikdy o ní nepřemýšlela. Nejrůznější jizvy má spousta lidí.
Amy mu ukazováčkem naznačila směr. Pan Barstow beze slova zajel autem zpátky na dvorek. Na zadním sedadle se vršily krabice a oblečení sbalené do ranců. Pakování mu moc nejde, pomyslela si Amy. Zpod košil vykukovala černá obdélníková brašna. Zřejmě se chystal dát Tyreeho věci do bazaru, aby měl aspoň něco do nového začátku.
Otevřel dvířka buicku. Opotřebované panty zanesené prachem zaskřípěly. Pomalu se vysoukal zpoza volantu. Amy ho vzala za ruku. "Půjdeme za Kizzy."
Přikývl.
* * *
Nic než pravda
Robert Lee Hall
Robert Lee Hall je rodák ze San Franciska. Vyučuje výtvarné umění a angličtinu, vystavuje své malby v galeriích a vydal několik detektivek odehrávajících se v minulosti, v nichž se vyskytují tak různorodí detektivové jako třeba doktor Watson a tiskový magnát Hearst V současné době pracuje na detektivní sérii s Benjaminem Franklinem a píše do sanfranciských novin kritiky divadelních a tanečních představení.

Ruth Stárková nesnášela lži, ale nebyla to lež, z čeho se jí s nadcházející šestou hodinou čím dál víc klepala kolena. Byla to pravda.
Zaťala ruce v pěst. Jen ať pravda jednou provždy udělá všemu přítrž!
Pravda a taky slepá, iracionální zuřivost.
Ze všeho nejdřív se musí ujistit, že je zbraň na místě.
Došla do předsíně, k nízké skříňce z teakového dřeva. Tam byla pistole uložená; Charlie ji dával do pravého horního šuplíku. Ruth byla drobná žena s laskavýma hnědýma očima a vlasy nakrátko. Kdysi bývala energická, milující a vstřícná, ale osm let manželství v ní ty vlastnosti ubilo, donutilo je stáhnout se do nejskrytějších koutků duše. Tolik se jí příčilo potlačovat kvůli Charliemu vlastní osobnost! Jenže její manžel vždycky překroutil pravdu v cosi hanebného a ohavného.
Přerývaně se nadechla. Dneska mu pravdu poví naplno, a tím to všechno skončí.
Poslouchala, kdy se rozeřve sekačka. Už je to tady, přesně načas. Fajn. Když odpoledne rozčísla známé vrčení, představila si předměstské domky, z nichž se skládá Valley View - fádní skořápky, jednu jako druhou. Město bude v šoku, až se o vraždě dozví. Ale - zaťala nehty do dlaní - úplně beznadějné to nebude. Za závěsy některých těch přičaplých domků v rančerském stylu se budou ženy chápavě usmívat.
V duchu se jí vynořil jeden konkrétní dům, číslo dvacet tři hned přes ulici, kde právě sekačka kosila trávu - béžová omítka, břidlicová střecha, tmavozelené okenní rámy a v ložnici velikánská postel, ve které blaženě vykřikovala: "Lásko moje!"
Po dnešku budu v té posteli trávit času, kolik se mi zachce, pomyslela si.
Trhnutím otevřela nejhořejší šuplík, až příbory zachrastily. Odstrčila látkové ubrousky a spatřila pistoli přesně tam, kam ji manžel vždycky ukládal. Vydávala slabý a studený kovový pach. Měli v domě ještě dvě další zbraně - čtyřiačtyřicítku Smith & Wesson v Charlieho nočním stolku a starý, ale funkční browning v kuchyni za krabicemi ovesných vloček. Tohle byl Charlieho walther, osmatřicítka. Ty zbraně měli kvůli zlodějům. "Jen ať se mi nějaký šmejd zkusí vloupat do domu!" chvástal se s oblibou Charlie. Každou sobotu trénoval na střelnici v Green Hill, a když se vrátil domů, mával Ruth před obličejem proděravělými papírovými terči. "Jen mít důvod někoho zastřelit! Jen mít důvod!"
Ruth semkla rty. Však já ti ten důvod poskytnu, milý Charlie.
Vzala pistoli do ruky. Nedělala to ráda, ale potřebovala se ujistit, že je nabitá jako obvykle. Zkontrolovala zásobník. Byl plný. Fajn. Zase zásobník zastrčila na místo, vrátila zbraň do šuplíku, ale nezavřela ho.
Dveře do předsíně taky nechala otevřené, aby skříňka s pistolí byla na očích, a pak sešla po třech schůdcích do garáže. Byla to garáž pro dvě auta, s betonovou podlahou. Roletové dveře byly vysunuté vzhůru, takže dovnitř proudilo ze široké ulice letní slunce. Sekačka se rozeřvala hlasitěji a Ruth spatřila Bena Stillmana, jak ji před domem naproti tlačí sem a tam po upraveném zeleném trávníku. Byl tak předvídatelný..., ale právě na předvídatelnost teď spoléhala. Vedle u Silbertů vesele pokřikovaly hrající si děti, po ulici se šinula dodávka volvo, ve které se vezly tři holčičky ve vínových fotbalových dresech. Za volantem seděla Alice McKeanová. Ruth bodlo u srdce. Ta se ale má! Ruth odjakživa toužila po dětech, ale Charlie si postavil hlavu. Jenže kdyby měla dítě, dokázala by plánovat vraždu? Dorážely na ni vlny dusivého srpnového horka a musela se opřít o mrazicí box, aby se udržela na nohou. Je mi dvaatřicet, ještě jsem mladá. Potřebuju lásku... Vždyť lásku přece má; jde jen o to, uchovat si ji. Pouhá vzpomínka na něžné objetí paží a zrychlený dech ji vzrušovala. Dělám tu pro tebe, lásko moje, i pro sebe! Ale dokážu opravdu zabít člověka?
Vzchopila se. Nebudu to přece muset udělat já, pravda to udělá za mě.

Sekačka dál řvala. Ruth mrkla na hodinky. Skoro šest. V náhlém návalu paniky otevřela mrazák a začala přerovnávat mražené potraviny. Charlie byl taky předvídatelný a Ruth tam nechtěla jen tak nečinně postávat, až přijde.
A najednou tu byl. Ruth zaslechla na příjezdové cestě vrčet protáhlý bílý pick-up; v duchu viděla, jak za jejími zády vklouzl do garáže jako nějaké nebezpečné zvíře. Nervózně rovnala mražený hrášek kolem jehněčí kýty. Motor zhasl a vrzla dvířka u řidiče. Pak se ozvalo zaskřípění bot. Ruth měla pocit, jako by jí za víčky vybuchovala jasná světla. Přiměla se otočit. "Dneska je ale vedro, co?" vymáčkla ze sebe.
Charlie Stark stál u dodávky. Ušklíbl se. "Tos vymyslela vlastní hlavou?" Sebral ze zadního sedadla kožený pás s nářadím, hodil ho na lavici, až to zařinčelo, a přirazil dvířka. Ruth sebou při té ráně trhla, ale neuhnula očima. Pokusila se o úsměv. Charlie byl nevysoký a podsaditý, metr pětašedesát, s hranatou hlavou a vlasy ostříhanými na ježka. Po tvářích mu stékal pot. Tvářil se naštvaně. Proč musím mít tak posranej život? křičelo mu ze zamračeného pohledu. Takový je tvůj Charlie. Kdysi Ruth naivně věřila, že ho zušlechtí, že spolu budou šťastní - to bylo v dobách, kdy se jí dvořil, kdy ji její samaritánské srdce přimělo kývnout na jeho nabídku k sňatku. Jenže všechny ty půlnoční telefonáty před svatbou neznamenaly, že ji miluje; znamenaly, že jí nevěří. Je pravým opakem Bena Stillmana, pomyslela si Ruth.
Ben si kvůli své ženě hlavu neláme. Proč by taky měl? Copak by nějaká zahýbala Benu Stillma-novi? Benova sekačka dál vrčela, zatímco si Charlie svlékal kombinézu. Pověsil ji na věšák. Nápis na boku dodávky hlásal Jednička ve stavebnictví; Ruth to připadalo k smíchu. Ta reklama působila jako špatný vtip. Charliemu by se v podnikání mělo dařit, doba byla příznivá, ale nikdy to nikam nedotáhl, a tak rok za rokem dál vlastnoručně zatloukal hřebíky, natahoval elektrické dráty a opravoval záchody. "Do prdele, záchody jsou pod moji úroveň!" rozhořčoval se každou chvíli.
Teď do Ruth zabodl zlostný pohled. Vždycky na ni svaloval vinu za své neúspěchy. Opřel se o lavici a založil si mohutné paže na hrudi. "Tak cos dneska prováděla?" vyrukoval na ni.
, Tenhle výslech u nich byl na denním pořádku a Ruth ho z duše nenáviděla. Vždycky si v těchhle chvílích vzpomněla, jak Charlie šroubovákem otevírá plechovky s barvou, pomalu uvolňuje okraje víčka, dokud s lupnutím neodskočí - přesně jako ta plechovka si totiž připadala. Na okamžik se jí zazdálo, že zaslechla ječet sirénu, ale policie přece ještě nemohla dorazit. Přimáčkla se k mrazáku, protože se jí podlamovala kolena. "No, mluvila jsem s tím pojišťovákem...," začala.
"S Billem Sikorskim?" Charlie zúžil oči. "On za tebou přišel?" "Ne."
"Jak to myslíš?"
"Mluvila jsem s ním po telefonu, Charlie," hlesla Ruth. Charlieho oči říkaly: Ne, nevěřím ti. Říkaly, že Bili Sikorski podle něj přišel sem a ona mu dovolila, aby ji přefiknul. Dělala jsi to s ním? ptal se jí. Klidně si to mohl ověřit. Mohl se poptat sousedů, co viděli - jenže kdyby to udělal, zjistil by, že mu žena řekla pravdu. Vždycky mu říkala pravdu.
Co uděláš, až se dozvíš celou pravdu? přemítala Ruth. Dožene tě to k vraždě?
Olízla si vyprahlé rty. "Taky jsem byla nakoupit." "Kde?"
"V Market Fare." "Bylas u někoho na návštěvě?"
"U Chloe." Chloe byla žena Bena Stillmana. "Zašla jsem k ní na kafe."
Charlie se zamračil. "K tý krávě? Vždyť je to úplná nula! A ten její je pěknej sráč."
Ruth zaťala zuby. Protože je žid? Charlie na židy v jednom kuse nadával, ale Ruth věděla, že ve skutečnosti Bena Stillmana nesnáší z jiného důvodu - protože Ben je hezký a úspěšný. A proč by neměl být úspěšný? Je okouzlující, člověk by mu uvěřil cokoli, dokonce i to, že je věrný.
Taky mu to pálilo. Nejednou Charlieho před očima sousedů zesměšnil, když na něj Charlie vyrukoval se svými paranoidními výlevy.
Ruth se zadívala za svého manžela ven, do letního odpoledne. Přála si, aby se v kuchyňském okně objevila Chloe Stillmanová a ona jí mohla zamávat, ale hlavně potřebovala zkontrolovat Bena. Tady ho máme, seká trávník jako každý čtvrtek, do půl těla vysvlečený, v těsně padnoucích šortkách. Sledovala, jak se ta štíhlá opálená postava pohybuje pod platany; byl svým divošským způsobem krásný, s těmi hustými černými vlasy a líným očima, které vykřikovaly do světa, že dokáže vyhovět každé ženě. I při prachobyčejném sekání trávníku vypadal sexy, měl v sobě dravčí půvab.
Ruth stiskla rty do úzké linky.
Kolik žen asi vlákal do té obrovské postele, zatímco se Chloe mořila v realitní kanceláři?
Ruth si pamatovala, jak se s těmi dvěma setkala poprvé. Stalo se to před rokem na plaveckém večírku u Conantových, krátce poté, co se sem Stillmanovi přistěhovali. Snášel se soumrak, kolem kvákaly žáby a ona postávala ve stínu vedle Benovy ženy, v ruce gin s tonikem. Společně s Chloe pozorovaly Bena u osvětleného bazénu. Měl na sobě miniaturní černé plavky a ostatní ženy ho také hltaly pohledem. Odrazil se, skočil šipku a mohutnými tempy rozrážel vodu. "Je hezký," zamumlala Ruth, jak tam tak stála vedle Chloe, těsně u ní.
Chloe jí stiskla paži. "To ano," povzdechla si. "Ale má i své horší stránky. Mnohem horší."
Mizera, pomyslela si teď Ruth v návalu hněvu. To bude nádhera konečně říct pravdu!
Probrala se ze zamyšlení. Charlie už se neopíral o lavici. Všiml si, že pozoruje Bena, ale právě o to jí šlo, a tak byla ráda, když v jeho tváři spatřila výraz, který jasně říkal: Jsi coura.
Dal si ruce v bok. "Slintáš nad Benem Stillmanem, co?" osopil se na ni.
Zasloužíš si, co tě čeká! pomyslela si Ruth a napřímila se. Teď nadešla pravá chvíle. "Povím ti pravdu," opáčila.
Charlie na ni zůstal zírat. "Co-cože?" Zjevně ho to zaskočilo. Že by mu to dokonce nahnalo strach? Nejspíš přemítá, kam se poděla ta ženská, která vždycky všecko do krve zapírá. Jestlipak tuší, že se mu chystám uštědřit pořádnou ránu? napadlo Ruth, ale zatvrdila se vůči němu. Jak jí v jednom kuse nadával do děvek, už jí pro něj nezbývala ani kapka soucitu.
"Někoho mám," vmetla mu do tváře.
Charlie vytřeštil oči. Pokusil se ušklíbnout, ale rty ho neposlechly. Ohlédl se k domu přes ulici, pak se zase otočil

zpátky. Oči mu div nevypadly z důlků. "S... S...?" Ani nebyl schopen to jméno vyslovit. Ruth přikývla. Charlie se po ní vrhl.
Uskočila stranou a prosmýkla se dveřmi do předsíně. Zastavila se u skříňky - u zásuvky se zbraní - a celá roztřesená tam zůstala stát. Teď nastal kritický okamžik, kdy by se to mohlo zvrtnout, kdy by mohl zastřelit ji. Charlie se vyřítil za ní a zarazil se tak blízko, že cítila jeho pach - pach potu a mučivé úzkosti. Nečekala, že to bude tak strašné. Z hrdla se mu dralo přidušené úpění, jeho ruce spuštěné podél boků sebou zběsile cukaly. Potřeboval těma rukama něco udělat - ale ne zbít ji, takový Charlie nebyl. Jakživ Ruth neudeřil. Spoléhala na to.
Charlie nebyl jako Ben Stillman, který s oblibou mlátí bezmocné ženy.
Zničehonic držel v ruce walthera. Neudivilo ho, že je šuplík dokořán, prostě po pistoli hmátl. "Jak... jak jsi mi to mohla udělat?" vyhrkl.
Ruth zvedla hlavu. "Chtěla jsem pořádné milování! Potřebovala jsem lásku!"
Pravda byla konečně venku.
Charliemu se zablýsklo v očích a semkl rty. Cloumal jím vztek. Za dveřmi garáže se v pozdním odpoledním slunci leskla zpocená záda Bena Stillmana. Ještě pořád nebylo jisté, že se Charlie zachová podle očekávání, a tak Ruth upřela oči na ta svalnatá záda,
na toho krásného muže. Podívej se, Charlie, jen se podívej! hypnotizovala ho veškerou svou vůlí.
Udělal to. Podíval se po směru jejího pohledu. "Já toho hajzla zabiju!" Prudce se otočil a vyletěl z domu. Když přebíhal ulici, málem ho srazil červený Ford Taurus.
Ruth zavřela oči. Slyšela, jak se sekačka zastavila, slyšela, jak Charlie na Bena řve. Zaslechla ještě, jak Ben Stillman vykřikl: "Ty ses snad zbláznil!", a pak stáhla roletu garáže a sklesla vedle ní do sedu. Udělala všechno, co mohla, teď už to není na ní. Teď je to na Charliem. No tak, kdy už vystřelí? Napínala sluch, ale pořád nic. Ne abys mě zklamal, Charlie! Zastřel toho sviňáka!
Vtom se ozvalo naléhavé bušení. Otevřela oči a spatřila, že za prosklenými vstupními dveřmi do kuchyně někdo stojí. Bůhvíjak k nim dovrávorala.
Byla to Chloe Stillmanová v zelených kartounových šatech.
Ruth otevřela a Chloe vklouzla dovnitř, bledá a vyděšená. "Utekla jsem odtamtud, když to začalo. Co se děje, Ruth? Charlie vyřvává naprosté šílenosti."
Ruth se uklidnila. Je tu Chloe. "Pověděla jsem Charliemu pravdu," řekla.
V Chloeiných očích probleskl strach. "Pravdu?"
Ruth přikývla. "Že někoho mám."
"Že... že někoho máš?"
"Už jsem nevydržela mlčet." Otevřenými dveřmi uslyšela Be-nův urážlivě blahosklonný smích a pak - konečně! - pronikavý výstřel Charlieho pistole.
Ti chlapi jsou ale pitomci!
Charlie byl dobrý střelec; určitě se trefil.
Chloe sevřela Ruth paži. "Ale proč... proč?"
Protože jedna z nás už tomu musela učinit přítrž, pomyslela si Ruth. Něžně pohladila Chloe po tváři. Modřina od toho, jak ji Ben minulý týden praštil, už bledla a láskyplné dotyky brzy vyléčí i Chloeiny méně nápadné, ale o to hlubší rány.
"Teď mě poslouchej," řekla, když uslyšela jekot sirén. Někdo ze sousedů asi zavolal na policii, jakmile vypukl ten povyk. "Až Charlieho zatknou za vraždu..." Ale uťalo ji kvílení pneumatik. Z tlampače se ozvalo: "Odhoďte zbraň!"
Vzápětí vyštěkly další výstřely, celá ohlušující salva.
Charlie...
Ruth si povzdechla. Takže se rozhodl policii vzdorovat. Vlastně je to tak lepší, aspoň si zkrátil utrpení. Ačkoli to neměla v plánu, musela uznat, že Charlieho smrt všechno usnadní; ušetří ji tryznivých hodin u soudu.
Objala Chloe a pohladila ji po vlasech. "Teď už to není na nás." Vášnivě svou milenku políbila na rty. "Už jsem nemohla snést, jak nás tyranizují. Tebe i mě. Teď jsme obě volné. Nelhala jsem mu. Taková nejsem. Prostě jsem mu konečně řekla pravdu. Pověděla jsem Charliemu, že mám s někým poměr." Přivinula Chloe k sobě. "Jenom jsem mu neřekla s kým."
* * *
Zloděj v domácnosti
Tim Myers
Tim Myers je autor detektivní série, jejímž hlavním hrdinou je Alex Winston, majitel svérázného hostince nacházejícího se v napodobenině majáku z mysu Hatteras, která stojí v podhůří Blue Ridge Mountains. Kromě toho je vysoce oceňovaným autorem více než sedmdesáti povídek V příběhu, kterým přispěl do tohoto výboru, vychází ze svých osobních zkušeností - čímž ovšem myslí zkušenosti otce v domácnosti, nikoli lupiče Kdo se chce o Timu Myersovi a jeho díle dozvědět víc, ať si otevře internetovou stránku www timmvers net.

Miluju alarmy; čím rafinovanější, tím lepší. Vlastně je to trošku jinak. Miluju dostávat se přes ně. Právě to je jeden z důvodů, proč mě tolik baví krást - dělá mi hrozně dobře, když převezu firmy vyrábějící alarmy s tím jejich srandovním ujišťováním, že každého dokonale ochrání před lidmi, jako jsem já.
Zápolil jsem s Watchdogem 2010 a po nose mi stékala kapička potu. Bylo už sice pozdě, ale lepkavé letní parno moc nepolevilo. Zítra musím vzít Annu na koupaliště. Bylo mi jasné, že když jí to navrhnu, bude s sebou chtít vzít nějakou kamarádku. Dělala to čím dál častěji a já čím dál hůř krotil žárlivost.
Na kontrolním panelu přede mnou se rozblikalo světýlko, které mělo zůstat zhasnuté, a mrkalo na mě přímo zběsile.

Klídek, Chucku, hlavně nepropadat panice a soustředit se! Co se asi tak mohlo stát? V hlavě jsem si bleskově promítal schémata, která jsem si stáhl z internetu, a snažil se vykoumat, co jsem zvoral. Skoro jsem cítil, jak se mi v hlavě točí ozubená kolečka.
Odhrnul jsem stranou pár drátků v barevných bužírkách a zjistil, kde nastal problém. Když jsem si klestil přístupovou cestu k mechanismu, omylem jsem jeden z drátků přestřihl. Vypadalo to, že mi nezbývá moc času, abych průšvih napravil - a když to nestihnu, rozsvítí se světla a rozječí se siréna, což nebyla ani trochu lákavá vyhlídka. Opatrně jsem přitiskl konce drátku k sobě a omotal je kouskem izolační pásky. Světýlko zhaslo. Uf, to bylo o prsa!
Zakázal jsem si myslet na Annu a soustředil jsem se na rozdělanou práci.
Na dceru budu mít dost času zítra.
Než jsem odešel z domu, uložil jsem Annu do postele jako každý večer za posledních sedm let. Bylo to jen na mně. Jenny umřela při porodu a měla pohřeb v den, kdy jsem si přinesl Annu z porodnice. Neumím nic než krást, to je to jediné, na co mám talent, ale zatím jsme se s Annou vždycky nějak protloukli.
"Fakt musíš jít dneska večer pryč, táti?"
Odhrnul jsem jí dlouhé blonďaté vlásky z obličeje. "Neboj, pusinko, vedle v pokoji je Cindy. A než se probudíš, budu zpátky."
"Tak mi aspoň ještě něco zazpívej," škemrala
Naklonil jsem se k ní a šeptem zanotoval: "Už musím jít, už musím jít, dobrou noc, Aničko, dobrou noc, zlatíčko."
"Ale no tak, táti, já chci opravdovou písničku."
Rozesmál jsem se a zastrkal jí deku pod bradu. "Budeš si muset počkat do zítřka. Teď koukej spát."
Usnula, ještě než jsem odešel z jejího pokojíčku. Cindy seděla u stolu v jídelně s nosem zabořeným do učebnic.
"Chucku, do půlnoci potřebuju být doma. Zítra mám strašně důležitou zkoušku."
"To už budu dávno zpátky," ujistil jsem ji a zamířil ke dveřím.
"Jestli zase budu muset přespat tady na gauči, naúčtuju ti dvojnásobek," upozornila mě zvesela.
"Víš, že jsi vydřiduch?" oplatil jsem jí úsměv.
"Studium na vysoký stojí balík," prohlásila. "Blíží se konec semestru, takže se mi sešla spousta účtů."
Jakmile jsem nasedl do auta, zmocnila se mě lovecká horečka. Krást pro mě není jenom zdroj obživy, ale i koníček. Jakmile jsem sevřel volant, zpotily se mi dlaně, ale nemělo to vůbec nic společného s vedrem. Takhle se cítím pokaždé, když mám jít na věc, ať už je léto, nebo mrzne, až praští.
Když jsem si alarm konečně ochočil, zhluboka jsem se nadechl a vykročil k sejfu. Při loupežích mi vzduch vždycky voní; připadá mi, že všude kolem cítím nádhernou vůni ozonu. Jinak se to popsat nedá.
Majitel domu neměl vyhazovat tolik peněz za alarm, ale radši investovat do lepšího sejfu. Měl Claxton 150, jeden z nejjednodušších sejfů, na kterých jsem se kdysi učil řemeslu. Řekl bych, že dostat se dovnitř mi netrvalo o moc déle než jemu, a už jsem tahal ven peníze a šperky a strkal si je do ledvinky u pasu. Miluju tyhle brašničky na zip; bezvadně se hodí na to, co kradu, a jsou praktické pro případ, že je potřeba rychle zmizet.
Bylo načase vypadnout, jenže já mám jistou slabůstku, kterou si nedokážu odepřít. Připlížil jsem se ke knihovně, přejížděl očima hřbety knih a hledal nějakou malou, která by se mi vešla do ledvinky. Z každého domu, který navštívím, si odnesu suvenýr do své vlastní knihovny.
V rychlosti jsem si prohlížel tituly a najednou mě něco praštilo do očí. Sjel jsem baterkou o kus zpátky, a namouduši, bylo to ono. První vydání Poea! Co tady dělá, zastrčené mezi brakem? Vytáhl jsem knihu z police a zálibně vdechl vůni kožené vazby. Tenhle "ukradený dopis" poputuje domů se mnou.
Když jsem zatahoval zip na ledvince, zahlédl jsem plyšovou hračku; byl to medvídek Pú, stejný jako na ilustracích, o jejichž autorství se strhla taková bitva. Napadlo mě, že by se mohl líbit Anně, a tak jsem ho sebral taky. V ledvince už jsem neměl místo, tak jsem si ho zastrčil do podpaží.
A vtom se rozsvítilo světlo.
Se Cindy máme hezký pracovní vztah a Anna fantazíruje o tom, že bychom se mohli dát dohromady. Jak jí mám vysvětlit, že i když jí Cindy připadá dospělá, pro mě je jenom děcko? Ne že bych se vyhýbal ženám, ale s málokterou jsem to dotáhl tak daleko, že bych ji představil Anně. Pro Annu bylo příliš bolestné, když se pak musela loučit. V hloubi duše chápu, že moje holčička potřebuje mámu, jenže nedovedu navázat vážnou známost. Pro mě existovala jenom Jenny a pomalu se začínám smiřovat se skutečností, že patřím k oněm podivínským tvorům, jako jsou labutě, které mají po celý život jediného partnera - a já toho partnera ztratil.
Jenže copak můžu Anně tohle vysvětlit, aniž bych vypadal jako úplný trouba?
Ten chlap mi mířil revolverem přímo na komoru. Proč si tyhle typy zásadně pořizují střelné zbraně? Že by to mělo co dělat s komplexem méněcennosti?
"Co po mně chcete?" vyhrkl. Ruka se mu klepala víc, než se mi zamlouvalo.
"Hele, jen klid. Nikomu se nic nestane." Sebevědomá slova, jen co je pravda; nebyl jsem si ani za mák jistý, že spoušť nezmáčkne. Nikdy jsem se nevydával na lup ozbrojen. Nemám zbraně ani trochu rád. Tak už to bývá, když člověka párkrát postřelí. Jasně, patří to k riziku povolání, jenže i škrábnutí bolí jako čert. A krom toho ozbrojená loupež je zločin úplně jiného kalibru.
Ten chlap se roztřeseným hlasem zeptal: "Kdo vás poslal? Vyřiďte Brunovi, že svůj podíl dostane."
Že by jel v drogách? Očividně byl vyděšený - ale proč? Neměl jsem co ztratit, a tak jsem přistoupil na hru. "No, Bruno si tím není tak jistý. Chce záruku "
"Další?" Ten chlap skoro brečel. "Vždyť už má mýho psa, hajzl jeden. Co ještě chce?"
Takže Bruno unáší pejsky! Radši nevědět, co spolu ti dva mají. Zakryl jsem rukou medvídka Pú, protože jsem nechtěl, aby si ten chlápek všiml, že jsem ho ukradl. Upřímně řečeno, docela jsem se za to styděl.

Pak jsem si vzpomněl na knížku. Začal jsem rozepínat ledvinku, ale uviděl jsem, že mu prst na spoušti zbělel.
"Nestřílejte!" vykřikl jsem. "Zajímalo vás, pro co jsem si přišel, tak vám to chci předvést."
Pomalu jsem vytáhl Poea a ukázal mu ho. Očividně se mu ulevilo. "Nevypadáte nijak zvlášť dožraně," podotkl jsem.
"Je pojištěná," řekl a uvolnil křečovitý tlak na spoušti. "Kašlu na ni. Co v té ledvince ještě máte?"
Když se ptal, úplně sundal prst ze spoušti a odklonil revolver stranou. Dělali jsme pokroky. Vtom jsem si něčeho všiml - vždyť on tu pistoli vůbec neodjistil! Věřte mi, stačí párkrát schytat kulku a člověk pozná, kdy čekat další ránu.
Šoupl jsem knížku zpátky do ledvinky a vykročil ke dveřím.
Nedělám chybu? trnul jsem. Není ta zbraň přece jen odjištěná? Zrychlil jsem krok a očekával výstřel, ale žádný nepřišel.
"Brunovi se to nebude zamlouvat," utrousil jsem, ještě než jsem vyšel do noci.
Už jsem byl skoro u auta, když se rozječel alarm. Aspoň mi nechal čas, abych vzal roha. Panečku, ti se budou s Brunem vztekat, až zjistí, jak jsem je tahal za nos! Ne že by mi na tom záleželo. Já jim navždy zmizím ze života.
Když jsem dorazil domů, Cindy spala na gauči. Přemýšlel jsem, jestli ji mám probudit, ale vzhledem k tomu, kolik jsem právě ukradl, mi bylo fuk, že jí budu muset zaplatit dvojnásobek obvyklé taxy. Byla vážně hezká, ve spánku zvlášť, ale pořád pro mě byla děcko, vždyť jí bylo skoro o deset let míň než mně. Přehodil jsem přes ni deku, zkontroloval Annu a zastrčil vedle ní medvídka Pú. Pak jsem šoupl kořist do mnohem lepšího sejfu, než z jakého jsem ji ukradl, a šel jsem spát.
"No tak, táti, vzbuď se." Rozespale jsem zamžoural a spatřil v nohou postele stát Annu. Držela medvídka Pú.
Protíral jsem si ospalé oči "Dobrýtro, sluníčko. Jak se ti líbí dárek?"
Hodila plyšáka na postel. "Táti, z medvídka Pú jsem vyrostla už před sto lety. Jestli chceš, tak si s ním spi ty."
"Teď jsi nás oba urazila," ohradil jsem se. Přehodil jsem si přes sebe župan.
Do dveří nakoukla Cindy. "Máš něco na sobě?" zeptala se.
"Pojď dál," vybídl jsem ji.
"Zase je to za dvojnásobnou taxu, Chucku," řekla s úsměvem. Pak uviděla Púa. "Jé, ten je krásnej!" rozněžnila se. To mi samo o sobě stačilo jako potvrzení, že je pro mě moc mladá.
"Milostslečna Anna nad ním ohrnuje nos. Nechceš ho jako prémii?"
"Bezva!" zajásala. Vytáhl jsem peněženku a zaplatil jí. S medvídkem v náručí se zeptala: "Chceš, abych Annu hodila do školy? Mám to po cestě."
"Ne, díky. A hodně štěstí při zkoušce."
."Usmála se od ucha k uchu. "Zmáknu to levou zadní. Vždyť mám méďu pro štěstí."
Když Cindy odešla, Anna se mě zeptala: "Líbil se ti můj vzkaz?"
"Jaký vzkaz?" nechápal jsem.
"Ten, co jsem ti večer propašovala do kapsy. Že jsem to udělala chytře?"
Chňapl jsem po kalhotách, ale v těch žádný vzkaz nebyl. "Do jaké kapsy jsi mi ho dala, pusinko?"
"Přece do kapsy u košile. Copaks ho nenašel?"
"Ne, oblafla jsi mě." S úlevou jsem hmátl po košili, ale vzápětí se moje úleva rozplynula jako pára nad hrncem. Po vzkazu nikde ani památky.
Přepadlo mě zlé tušení, že vím až příliš přesně, kde jsem ho vytrousil.
"Já ho ztratil, zlatíčko. Mohla bys mi povědět, cos tam napsala? Slovo od slova?"
Snažil jsem se ze všech sil, aby se mi do hlasu nevloudil strach. Nedotkl jsem se toho papíru, takže na něm nejsou otisky, tedy aspoň ne takové, které by policie mohla identifikovat. Takže zbýval obsah vzkazu.
Anna se na chvilku zamyslela. "Napsala jsem tam: ‚Mám tě ráda, táti. Dej mi pusu na dobrou noc' Žes na to zapomněl?"
"To víš, že nezapomněl. Takovou věc mi nemusíš připomínat." A teď jsem jí dal ještě jednu. Podle takového vzkazu mě nevypátrá ani sebelepší čmuchal.
Mrkl jsem na budík. "Rychle se koukej vypravit do školy."
"Táti, nech mě projednou ulejt. Vždyť už je skoro konec roku!"
"Dneska píšete test, mladá dámo. Tak mazej. Za minutku jsem hotový a odvezu tě."
V cukuletu jsem do sebe hodil kafe a dopravil jsem Annu do školy dvě minuty před zvoněním.
Cestou zpátky domů mě zase ovládlo vzrušení. Vlastní loupež sice byla ze všeho nejlepší, ale prohlížet si druhý den ráno kořist taky mělo hodně do sebe.
Otevřel jsem dveře a vešel do domu. V předsíni stál chlap. Očividně neměl v úmyslu brát do zaječích.
Takže Bruno mě přece jen našel.
Dal jsem ruce vzhůru. "Co si přejete?" zeptal jsem se co nejklidnějším tónem. "Nemám toho moc, ale o to málo se s vámi mi-lerád podělím."
"Fakt dobrej vtip," ušklíbl se. "Koukej to navalit, pane Chytrej."
"Předpokládám, že jste Bruno."
"Na tom, kdo jsem nebo nejsem, houby záleží. Naval, cos ukrad Jenkinsovi, a nechám tě na pokoji."
"Když budu dělat pitomce, tak mi to nezbaštíte, co?"
Ukázal mi kus papíru a poznamenal: "Bylo od tebe fakt hezký, žes nám tam nechal vizitku."
Div mě netrefil šlak. Anna mi ten vzkaz napsala na můj dopisní papír. Jedné ženské, se kterou jsem chodil přes Vánoce, připadalo jako skvělý nápad věnovat mi pod stromeček dopisní soupravu. Problém byl v tom, že papíry měly v záhlaví moje jméno a adresu. Dal jsem je Anně, ať si na ně kreslí.
"Tak jo, vzdávám se. Je to vedle v pokoji."
Došli jsme k sejfu v podlaze a já začal zadávat správnou kombinaci. Bruno se ke mně naklonil: "Ne tak zhurta. Jestli tam máš bouchačku, stejně ji nestihneš vytáhnout."

Povedlo se mi otevřít můj vlastní sejf až napodruhé, ale na svou obhajobu musím říct, že mi Bruno celou dobu zarýval pistoli do krku. Stejně jsem se styděl; vzhledem k mé profesi to byl pěkný trapas.
Opatrně jsem podal Brunovi lup, kvůli kterému jsem se tolik nadřel. Knížce vůbec nevěnoval pozornost, odhodil ji na postel. Když vedle ní přistály i bankovky a zacinkaly šperky, obořil se na mě: "Nedělej si ze mě srandu. Kams to dal?"
Byl jsem z toho jelen. "Vždyť je to tady. Všecko, co jsem v noci sebral."
Pistole se mi zaryla hlouběji do kůže. "Nekecej. Jenkins mi tvrdil, žes to ukrad."
"Nemám ve zvyku kecat chlapům, co na mě míří pistolí. Jenkins se vás pokouší podfouknout."
"Tak hele, Charlesi, už toho mám dost. Naval toho medvěda." .,"Vy chcete Púa?" nevěřil jsem vlastním uším.
"Jo, v tom jsou přece ty diamanty," řekl Bruno. "Už jsem prohledal pokoj tý tvý žáby, ale tam není. To za ní budem muset do školy, abys kápnul božskou?"
Moje dcera nikdy neměla s tím, co dělám, nic společného. Věděla jenom, že její táta čas od času v noci někam chodí. A teď za ní tenhle parchant chce jít do školy!
"Ona ho nemá," řekl jsem podle pravdy.
"Charlesi, právě jsi vypustil z huby svoji poslední lež."
Tak to ani náhodou. "Neukradl jsem Púa pro ni. Dal jsem ho svojí holce."
"Ty máš teda napilno, Charlesi."
"Jsem Chuck," naježil jsem se, protože mě štvalo, že mě oslovuje mým pravým jménem.
"A kde ta tvoje holka je?"
"Bydlí na koleji, je vysokoškolačka. Dovedu vás k ní."
"Takže ty si potrpíš na zajíčky? Hni sebou, jdem."
Sáhl jsem po telefonu. "Radši jí předem zavolám."
Bruno mi vyrazil sluchátko z ruky. "Tak to teda ne. Uděláme jí překvápko."
Modlil jsem se, aby Cindy i její spolubydlící už byly pryč. Čím dřív budu mít Bruna z krku, tím větší mám šanci vyváznout.
K mojí smůle byla Cindy ještě doma.
"Co se děje, Chucku?" Nedůvěřivě si prohlížela Bruna stojícího za mnou.
"Anna si to rozmyslela. Přece jen Púa chce."
"Co takhle pozvat nás dál?" dožadoval se Bruno.
Cindy nejspíš nepostřehla výhružný podtón v jeho hlase, jinak by ho tak razantně neodpálkovala. "Ani náhodou. Taffy ještě není oblečená. Počkejte chviličku, já pro něj dojdu."
Zatímco jsme čekali na chodbě, Bruno prohodil: "Nelíbí se mi to, Charlesi."
"Jsem Chuck," opravil jsem ho automaticky.
"Jestli mi toho medvěda nepřinese, nebudeš ani jedno, ani druhý - budeš mrtvola."
Za minutku se ve dveřích objevila Cindy s Púem v ruce. "Promiňte, někdo mi volal. Tady toho méďu máte."
Chtěl jsem si ho od ní vzít, ale Bruno po něm chňapl dřív.
"Dík," řekl.
"Děje se něco, Chucku?" zeptala se Cindy.
"Ne, to je dobrý. Promiň, že jsme tě otravovali."
"To nic."
Jakmile se za ní zabouchly dveře, Bruno urval Púovi hlavu. "Ty diamanty jsou fuč," zavrčel.
"V tom případě vás podrazil Jenkins a chce to hodit na mě. Ukrad jsem toho medvídka pro svoji dceru. Jenže ta ho nechtěla, tak jsem ho dal Cindy."
Bruno se chvíli kabonil a pak prohlásil: "Od začátku mi bylo jasný, že na mě s tím medvědem šije boudu. Já toho hajzla za-biju!"
"Nemám vám to ani trochu za zlé," řekl jsem. "Na vašem místě bych mu šel po krku taky."
"Tak moment. Přece nemůžu..."
"Co mám podle vás dělat, zavolat policajty? To on vás převezl."
Bruno pokýval hlavou. "Jo, máš pravdu." Zašklebil se. "Víš co? Nech si všecky ty ostatní sračky, cos mu šlohnul Ten sviňák si to zaslouží."
"Díky, Bruno," poděkoval jsem mu co nejsrdečněji. Vykročil ze schodů, v jedné ruce Púovo tělíčko, ve druhé hlavu.
Jakmile zmizel, Cindy otevřela dveře a vtáhla mě dovnitř.
"To bylo o fous," řekla. "Už jsem se bála, že si to odskáčeš." "Tys slyšela, co se stalo?" To je v pytli! Jestli Cindy zjistila, že
jsem zloděj, stoprocentně mi s hlídáním sekne. A Anna mě zabije. "Chucku, tady jsou zdi jak papír, člověk slyší pomalu i vlastní
myšlenky."
"Hele, mrzí mě to." Chtěl jsem jí všechno vysvětlit, ale položila mi prst na rty.
"Nemusíš se omlouvat. Mám jenom jednu otázku: Kam je ule-jeme?"
Ukázala mi hrst třpytivých kamínků. "Proto mi to tak dlouho trvalo. Bylo mi jasný jak facka, že se něco děje, a hned jsem ty diamanty našla. Zato mi zabralo sakra dlouho, než jsem našla jehlu a nit a zase Púovi přišila hlavu."
"Tobě nevadí, čím se živím?" zeptal jsem se a nevěřícně přitom zíral na diamanty.
"Prý jestli mi to nevadí! Už rok se rozhoupávám poprosit tě, ať mě vezmeš do party. Co ty na to?"
"Beru."
Vrhla se mi kolem krku a mně to připadalo jako nejpřirozenější věc pod sluncem. "A o tomhle jsem si s tebou taky chtěla

promluvit."
Než jsme se od sebe po tom polibku odtrhli, skoro jsem zapomněl na diamanty, které ještě pořád svírala v ruce.
Ale jenom skoro.
* * *
Válečné zločiny
G. Miki Hayden
G. Miki Hayden je členkou Mystery Writers of America a zasedá ve správní radě této organizace Je úspěšnou autorkou povídek i delších próz Její román Pacific Empire vychválily New York Times a kladně jej přijali i čtenáři, stejně jako psychothriller By feason of Insanity. Krom toho napsala příručku o psaní detektivek a donedávna byla prezidentkou společnosti Short Mystery Fiction Society, která každoročně uděluje cenu Golden Derringer. Ve svém bydlišti na Manhattanu poskytuje lekce v tvůrčím psaní a konzultace.

"Na který ze svých případů nejčastěji vzpomínáte, Vaše Ctihodnosti?" zeptal se mladík nesměle.
Po čtyřiceti letech soudcování jsem právě odcházel do penze a ten chlapec se mnou dělal rozhovor pro nedělní vydání Heraldu. Fotograf už odešel, ale káva a koláčky, které nám připravila moje žena Madelyn, si pořád hověly na skleněné desce servírovacího stolku v mé pracovně. Tázavým pokývnutím směrem k nablýskané stříbrné konvici jsem se reportéra zeptal, jestli nechce dolít.
"Ne, pane, děkuju," odmítl zdvořile a přiklopil dlaní zlacený okraj porcelánového šálku.
Oplatil jsem mu úsměv. Ten chlapec - pro mě to byl chlapec -mi připadal hrozně naivní. Pětadvacet let u trestního soudu, byť v tomhle zapadlém koutě Indiany, mě postavilo před bezpočet případů, kdy jeden člověk zabil jiného, bezpočet chladnokrevných a brutálních vražd, případů sexuálního násilí, zvrhlé egoistické lhostejnosti vůči okolí - byla to přehlídka bytostného zla a zvrhlosti. Na většinu z těch případů jsem nedokázal zapomenout. Vryly se mi do paměti navždy.
Ale svěřil jsem se novináři místo toho s příběhem, který jsem při společenských příležitostech občas vyprávěl, když někdo vyzvídal, jaké to je, být soudcem - s docela hezkým příběhem, který jsem si za ta léta jen nepatrně přikrášlil.
Předhodil jsem mu historku o klukovi, kterého chytili, když ukradl auto, aby se v něm projel. Vylíčil jsem mu, jak mírně jsem se k dotyčnému zachoval -odsoudil jsem ho jen ke sto hodinám veřejně prospěšných prací a úhradě vzniklé škody.
"Vyplatilo se to? Nelitoval jste později toho rozhodnutí, pane soudce?" Poté, co mě takto vybídl, abych dokončil své vyprávění závěrečnou pointou, si konečně dolil ještě trochu kávy a usrkával ji, zatímco se v diktafonu vytrvale točila páska a pracovala za něj. Ti mladí toho dnes tak málo vědí a jsou tak pohodlní!
Asi už jsem starý mrzout. V jeho věku jsem určitě býval ještě lehkomyslnější než ta dnešní mládež.
"Ano, vyplatilo," odpověděl jsem. "Tím zlodějem byl Frank Johnson. I on sám ten příběh dodnes vypráví, aby ostatní věděli, z jak špatné cesty včas uhnul."
"Ten prodejce aut - majitel firmy Johnson Chevrolet?" podivil se novinář. Nepochybně byl rád, že má svůj zdvořilostní článek čím opepřit.
Přitakal jsem. Tenhle příběh se mi vyprávěl snadno. Nezůstala po něm téměř žádná bolest. Všichni zúčastnění se z toho incidentu otřepali skoro stejně rychle, jako k němu došlo; všechno dobře dopadlo. Je sice pravda, že před dvěma lety bylo proti Frankovi vzneseno obvinění z podvodu kvůli tomu, že ojetá auta vydával za nová, ale ve vší tichosti se to vyřešilo mimosoudní dohodou mezi jeho advokátem, žalobcem a ostatními účastníky sporu.
Do pokoje vstoupila Madelyn, aby si odnesla svůj krásný servis a naznačila chlapci, že je čas odejít, že soudcův čas je vzácný.
A taky že je. Jakmile mladík odešel, nasedl jsem do auta a odjel na golfové hřiště za Slocumovou farmou, abych se tam hodinku dvě připravoval na život v penzi.
Je zvláštní, jak se člověku občas líp myslí, když je v pohybu. Zatímco jsem se svou novou nerezovou holí trefoval do míčku, vzpomínal jsem na nejpamětihodnější případ, jaký jsem kdy zažil.
Přihodilo se to dávno předtím, než jsem se dal na právnickou dráhu, stal se žalobcem a poté byl zvolen členem soudu, před nímž končil neutuchající proud trápení lidí z Baxter County. K oněm událostem, které mě poznamenaly na celý život, došlo za války, když mě spolu s dalšími zbídačelými, vyhladovělými, chorobami sužovanými vojáky, na něž jejich země zapomněla, věznili Japonci v nepředstavitelných podmínkách v zajateckém táboře na filipínském ostrově Panay.
Jeden z nás si tehdy vedl kalendář. Za živého Boha si nedovedu vzpomenout, jak se jmenoval, ale jeho tvář se mi vybavuje bez potíží. Byla to mladá tvář, nemytá, upocená a strašlivě vyhublá, v níž chybělo několik dolních zubů - vypadaly v důsledku pod-výživy, nebo je možná vyrazila pažba pušky. Nepamatuji se, jestli ten voják, ať už se jmenoval jakkoli, válku přežil. Mnoha lidem se to nepoštěstilo. Pětadvacet procent válečných zajatců držených v Pacifiku zemřelo, než se pro nás MacArthur s ostatními vrátil. A podobně i pět procent vězňů v nacistických táborech v Evropě. Ale to jsme se pochopitelně dozvěděli až mnohem později.
Byl jsem tenkrát v dobré tělesné kondici, takže mě dokonce ani mimořádné strádání během prvního půlroku v táboře Mabuči nezlomilo. Do války jsem odcházel jako idealista a i v době, kdy mě zajali, jsem ještě pořád byl poctivý křesťanský kluk ze Středozápadu s hlavou plnou ctností, které do mě vpravila matka a jež jsem navzdory své umíněnosti respektoval.
Nějak se přihodilo, že jsem se v těch dobách, kdy jsem stále ještě věřil v božskou spravedlnost, spřátelil s Busterem, kterého Japonci do tábora přivlekli z jeskyní v kopcích. Vlastně nebylo divu - Buster byl ideální objekt pro každého, kdo překypoval potřebou dělat dobro.
Toho chlapce oslepil šrapnel z hozeného granátu; zalezl do jeskyně a umřel by tam, nebýt jakéhosi Filipínce, který ho

našel, donesl mu jídlo, vodu a obvazy. Jenže kdyby ho přistihli, že se stará o amerického vojáka, zastřelili by ho - nebo by ho spíš napřed mučili a teprve pak zastřelili. A tak Bustera nakonec ponechal jeho osudu. Tím osudem se stal zajatecký tábor.
Jakmile jsem Bustera poprvé spatřil, okamžitě jsem se ho ze soucitu ujal. A když jsem uslyšel jeho arkansaský přízvuk, byl jsem dvojnásob rád, že jsem si ke konání dobra vybral právě jeho. Byl to mladík mého věku - oběma nám tehdy bylo osmnáct - a já mu dělal (doslova i přeneseně) průvodce a rádce. Byl ještě větší zelenáč než já, ještě víc mu čouhala sláma z bot, a tak jsem hrál roli staršího. Vodil jsem ho, kam potřeboval, chránil jsem ho před šikanou těch, kdo se neštítili okrást o jídlo slepého, a občas, když na mě tolik nedoléhal hlad, jsem se s ním dělil o vlastní ovesnou kaši.
V táboře Mabuči se sešla pestrá směs zajatců z různých složek armády i různých zemí. V naší chatrči - původně se s ní počítalo pro třináct lidí, ale tísnilo se nás tam třiadvacet - tvořili většinu Američané. Bylo mezi námi jen pár Britů, kteří sloužili u amerického oddílu a spolu s ním padli do zajetí.
Přestože jsem planul vlasteneckým cítěním, upnul jsem ze všech svých druhů nejvíc k britskému poručíkovi; připadalo mi, že vnáší do našeho plebejského společenstva sestávajícího z obyčejných řadových vojáků a jediného poddůstojníka, desátníka Webba, jakousi kultivovanost a vyšší úroveň. Mluvil s úsečným přízvukem, z něhož na venkovského kluka dýchala vznešenost a starobylý původ, a co víc, poručík Hightower byl právník. Ačkoli jsem se před válkou chtěl stát doktorem jako můj otec, pobyt v High-towerově blízkosti mě přiměl začít uvažovat o právnické dráze.
Ráno co ráno jsme navlečeni v cárech pochodovali stavět Japoncům letiště a Hightower přitom vykládal o Blackstoneovi a základech, na nichž spočívá britské, a tudíž i americké právo. Úplně jsem v těch chvílích zapomínal na hlad, který mi bez ustání svíral útroby, až se mi zdávalo, že mám místo žaludku balvan. Obdivoval jsem ho. Připadalo mi, že díky němu v naší chatrči vládnou jakžtakž slušné mravy, že jestli nás někdo dokáže povzbuzovat, probouzet v nás vůli k přežití, pak je to právě on. Snažil jsem se mu vyrovnat a řídit se jeho příkladem co do čistotnos-ti a zdvořilosti. Byl jsem prostě kluk, který hledá vzor, jemuž by se snažil přiblížit, nevyzrálá osobnost. Situace, jíž jsem byl vystaven, zmařila přirozený vývoj, kterým bych za normálních okolností procházel.
Každý, kdo se někdy ocitl v tom malém kousku světa, na těch pár čtverečních kilometrech země kdesi mezi Filipínami a Suluským mořem, pochopí, že i kdyby s námi Japonci zacházeli lidštěji, stejně by měl náš život daleko k podmínkám přijatelným pro člověka ze Západu. Přes den úporně pálilo slunce, kousaly blechy, noci byly parné a v táboře řádila malárie. Mnozí zajatci při práci zkolabovali a umírali. Chatrčemi neprovíval ani sebemenší náznak vánku a ti, kdo posedávali venku na dusném, ale přece jen ne úplně nehybném vzduchu, riskovali, že je kolemjdoucí stráž jen tak pro zábavu zmlátí.
Přesto pobyt venku za to riziko stál. Bylo odtamtud blíž k latríně - příkopu vykopanému opodál za chatrčemi, nezbytnému zařízení zejména pro ty, kdo trpěli žaludečními křečemi a průjmem. Krom toho se člověk venku doslechl klepy z jiných chatrčí.
Navíc se odtamtud dalo občas připlížit k plotu z ostnatého drátu, propašovat ven poklady, které člověku Japonci nezabavili - prsten, hodinky, náhradní košili -, a vyměnit je s některým kurážným Filipíncem za převzácný kousek jídla, třeba kuře, vajíčko nebo trochu zeleniny. Ti lidé museli mít ohromnou odvahu, protože kdyby je přistihli, okamžitě by je popravili. Mnozí riskovali čistě jen ze soucitu s vězni; přicházeli se svými dárky i dlouho poté, co už jsme neměli vůbec nic na výměnu. Dodnes mě vzpomínka na jejich dobrosrdečnost dojímá až k slzám a v jejím světle bledne i roztrpčení ze zrádného ústupu MacArthura a armádní generality. I nenávist k těm tupým surovcům, kteří nás zajali.
Toho večera jsem uložil Bustera ke spánku na udusané podlaze a starostlivě se na něj zahleděl. Měl už zase hroznou horečku, jenže kdybych ho nechal dopravit na ošetřovnu, aby příští den nemusel pracovat, nejspíš by ho tam čekala předčasná a bolestivá smrt. Šuškalo se, že injekce, co nemocným dávají, obsahují látky, které do lidského krevního oběhu docela určitě nepatří.
Ne že by všichni Japonci byli vyloženě zlí lidé. Jak to jen vysvětlit? Chovali se sice nepředstavitelně krutě, ale mnohé k tomu dohnal jen strach z nadřízených. Nebo jejich vlastní omezenost. Ti vojáci byli primitivové s nepatrným duševním obzorem, proti nimž jsme i my dva s Busterem mohli být pokládáni za vzdělance. Prostředí, v němž žili, z nich nadělalo brutální surovce. Přinejmenším u některých se však čas od času projevila slušnost. Zejména u jednoho, kterému jsem říkal Herman, protože jeho jméno začínalo na "h", ale já ho nedokázal vyslovit. Bůhvíproč si mě oblíbil. Předvedl mi fotografii svých rodičů, páru starých vesničanů v nedělních šatech, a já mu na oplátku ukázal snímek svého otce v trojdílném obleku s kapesními hodinkami, své krásné matky s náhrdelníkem z pravých perel a svého čiperného desetiletého bratra Johna. Od té doby mi Herman tu a tam podstrkoval hrst rýžových zrnek zmáčknutých do kuličky, aby žádné neupadlo. Byl jsem mu vděčný tím spíš, že jsem věděl, že ani strážci nemají jídla nazbyt, protože zásobování japonských oddílů vázne.
Popřál jsem Busterovi dobrou noc, ale pak jsem zaváhal. Vypadalo to, že se můj přítel nedožije rána, ale kdyby náhodou ano, třeba by se přece jen uzdravil. Zase jsem se sklonil a vytáhl z kapsy poslední dva kousky rýžové kuličky.
"Posadím tě, aby ses mohl najíst," řekl jsem mu. V duchu jsem poměřoval jeho šance na přežití se svými, ale nakonec jsem se s ním o jídlo, které jsem tak zoufale potřeboval sám, stejně podělil.
Buster zavrtěl hlavou. Byl příliš zesláblý na to, aby se zvedl, a nejspíš i na to, aby polykal. Položil jsem zbylou rýži na fotografii své rodiny a navedl k ní jeho prsty. "Pokus se to sníst," naléhal jsem na něj. Při pohledu na tu nepatrnou porci špinavé rýže se mi sbíhaly sliny. "Za chviličku se vrátím."
Opustil jsem páchnoucí chatrč a přisedl si k poručíkovi a ostatním mužům venku. Počkali jsme, až se přes pruh měsíčního světla přesune stín hlídky, a pak jsme se začali šeptem bavit. Tedy já spíš jen naslouchal. Vyprávěly se historky z Anglie, země, která pro mě byla stejně exotická jako Filipíny, ale i mně se najednou zastesklo po cornwallském venkově a uličkách Yorkshiru, po jakémkoli místě, kde se člověk může osprchovat, oholit a převléct do

čisté košile.
Možná právě tu noc vyšla řada na mě, abych riskoval krk a šel se podívat k plotu z ostnatého drátu, jestli k nám neproklouzl některý z našich filipínských dobrodinců, ani se nepamatuji. V takových chvílích jsem lehával půl hodiny nebo ještě déle naznak na zemi u plotu, každých pár minut jsem se posadil, tiše zahvízdal jako pták a čekal na odpověď, která většinou nepřicházela. Míval jsem někdy dojem, že je celý svět mrtvý, domorodé vesnice srovnané se zemí palbou ze samopalů. V duchu jsem viděl hořící
Tokio. I moji rodnou Indianu pokrytou koberci japonských bomb, My tady na ostrově jsme byli jedinými přeživšími z našeho živočišného druhu a i z nás pomalu vyprchávala životní síla.
Vrátil jsem se do chatrče a zkontroloval Bustera. Rýže zmizela. Potěšeně jsem si zastrčil fotografii zpátky do kapsy. Moje oběť nebyla zbytečná! Najedl se. Lidstvo možná vymřelo, ale Bůh nás neopustil.
Můj přítel se napůl probral a jeho prsty se zatřepotaly, jako by hmatal po jídle, které už tam nebylo. Usmál jsem se. "Už jsi to snědl, Bustere, už jsi tu rýži snědl," zašeptal jsem chlácholivě.
Probral se k plnému vědomí a malátně zavrtěl hlavou. "Ne," namítl. "Nesnědl."
Říct, že mě to prohlášení vyvedlo z míry, by bylo slabé slovo. Kdybych se dneska dozvěděl, že můj právník zpronevěřil všechny mé úspory, že náš rodinný dům prodali na úhradu dlužných daní a letní byt u jezera nám zabavili exekutoři, nerozzuřilo by mě to víc než tehdy těch pár slov, z nichž jsem pochopil, že to, čeho jsem se kvůli druhému vzdal, někdo ukradl. Rozhořel se ve mně příšerný vztek. Byl jsem mladý chlapec, kterého válka změnila ve starce. Až do téhle chvíle jsem si neuvědomoval, jak se zalykám hněvem. Přímo jsem žhnul, z čela mi prýštily potoky potu vyvolané vší tou mizérií: že mě tu drží v zajateckém táboře, že se musím tísnit s ostatními v téhle chatrči, že mnou zmítají nezvladatelné emoce. Hladil jsem Bustera po čele, dokud zase neupadl do neklidného spánku. Pak jsem běžel za Hightowerem a svěřil mu, co se stalo.
Nemohl jsem spát, ale možná to bylo dobře. Buster v noci potřeboval můj útěšný šepot až do chvíle, kdy mi s překvapivou jasností pohlédl do očí, jako by místo mě viděl něco nebo někoho jiného, a vydechl naposledy. Pak jsem držel u jeho těla mlčenlivou hlídku, rozpolcen mezi modlitby a odpor k Bohu, který mrtvému vedle mě tak krutě odepřel v jeho poslední noci na tomto světě pár soust.
Příštího dne jsme na letišti jako obvykle sbírali kamení, nakládali je do košů z palmových listů a odnášeli pryč a přitom jsme s Hightowerem a několika dalšími přemýšleli o tom, co se stalo. Byl jsem příliš vyčerpán, než abych tesknil nad Busterovou smrtí, ale ne zase tolik, abych nezbystřil, když padlo jméno Torna Kinga.
Když se MacArthur stahoval z Filipín, nechal tu šestapadesát tisíc mužů, kteří spadali pod jeho velení, ale vzal s sebou (až na generála Wainwrighta) všechny vyšší důstojníky. Zbytek americké armády zůstal v podstatě bez velení. Muži jako King, které předtím hrozba postihu ze strany nadřízených nutila dodržovat disciplínu, se v zajateckých táborech utrhli ze řetězu. Vyskytovali se mezi nimi lidé dvojího typu. Někteří se bratříčkovali s našimi věznitelí, japonskou císařskou armádou; jiní se snažili urvat, co se dá, na úkor svých spoluvězňů, ostatních Američanů. Pokud King nepatřil k těm prvním, k těm druhým patřil rozhodně.
Instinkty mi napovídaly, že King je mezi námi jediný, kdo by neměl zábrany ukrást jídlo umírajícímu. "Zabiju ho," zamumlal jsem a myslel jsem to vážně; opravdu jsem to chtěl udělat.
Když vojáci hladovějí a mozek jim nefunguje, jak by měl, při sebemenším popudu se strhne rvačka. Dostal jsem se do stavu, kdy se rozbouřené emoce pojí s nedostatkem soudnosti, a byl jsem schopen udělat cokoli, co se mi ve ztýraném, vyhladovělém mozku vy líhne.
Hightower mě uklidnil a přemluvil mě, ať pokračuji v práci. Svezl jsem se na kolena do prachu a sbíral kamení. Hruď vyhublá na kost se mi otřásala hlasitými vzlyky a muži poblíž začali zpívat Bílé útesy doverské, aby můj pláč přehlušili. Za chvíli mě zmohlo vyčerpání, a tak jsem ztichl a dál mlčky pracoval, jako by se nic nestalo. Nepřestával jsem ale myslet na to, že Kinga zabiju -jakýmkoli způsobem a za jakoukoli cenu. Stůj co stůj.
Když se začal snášet soumrak a my pochodovali zpátky do tábora, propátrával jsem očima řady mužů a hledal Kinga. Čekal jsem, že se bude tvářit spokojeně a břicho se mu bude nadýmat ukradeným jídlem - tou hrudkou rýže, pár zrnky zšedlými od toho, jak prošla několikerýma špinavýma rukama, jídlem, které mělo Busterovi zachránit život visící na vlásku. Zanedlouho jsem Kinga zahlédl, ale vypadal zmoženě, jak se dá čekat u člověka, který strávil celý den prací na slunečním úpalu; hlavu měl sklopenou stejně jako my všichni ostatní, jimž se podařilo přežít další úmorný den.
Seděl jsem v chatrči nad ovesnou kaší a vřel ve mně vztek. Když jsem ze své skromné porce snědl tři čtvrtiny, automaticky jsem se zarazil, abych posledních pár soust schoval Busterovi. Jenže Buster už tu nebyl, a tak jsem do sebe hodil i zbytek a připadal jsem si přitom nenažraně, jako bych Bustera o jeho poslední jídlo připravil sám.
Později jsme si jako obvykle sedli před chatrč a probírali novinky. Jeden Filipínec přinesl zprávy o bojích u Quadalcanalu; na ilegální rozhlasové stanici prý říkali, že bitva dopadla nerozhodně. Neměli jsme mapu, a tak nám nezbylo než spekulovat, kde se Quadalcanal nachází; optimisté ho umisťovali hned vedle Filipín, pesimisté tvrdili, že je to jeden z ostrovů u Havaje. Ani nejvzdělanější z nás se v zeměpise Pacifiku moc nevyznali a mapy nám Japonci zabavili jako nebezpečné nástroje možné vzpoury.
Nakonec se pár z nás vrátilo k záhadné krádeži rýže a Bus-terově smrti. Zazněly nejrůznější úvahy, počínaje tím, zda jedno s druhým souvisí, a konče spekulacemi, kdo mohl takové svinstvo provést. Opět několikrát padlo Kingovo jméno. Většina zajatců ho nesnášela, protože je už někdy ošidil při výměnném obchodu nebo ho podezírali z krádeží.
Desátník Webb, velitel amerického kontingentu na tomhle konci tábora, uvážlivý a rezervovaný třicátník (i když po osmi měsících v Mabuči vypadal spíš na šedesát), se jako jediný proti obecnému obviňování Kinga stavěl. Zdálo se, že ho zneklidňuje, jak jsou všichni rozohnění, a utrousil, že je stejně dobře možné, že tu rýži sežrala krysa. To vyvolalo tak rozhořčenou hádku, že jsme se několikrát museli navzájem umlčet, protože naším směrem začaly pokukovat stráže.
Nakonec jsem se zvedl a vrátil se do chatrče. Tam mi došlo, že vlastně nemám co dělat. Dřív jsem vodil Bustera na

latrínu a snažil se mu pohodlně ustlat na podlaze na svinutých kalhotách, které nám nahrazovaly polštář, ale dnes jsem se jen užíral vzteky a naslouchal tlumenému hovoru kolem. Muži v táboře mluvili mnohem častěji o jídle než o ženách. Jídlo se totiž zdálo dostupnější - ačkoli nebylo.
O něco později vešel dovnitř Hightower. I když už byla tma, poznal jsem jeho siluetu rýsující se ve dveřích proti světlu měsíce.
Věděl, kde mě najde; přišel a posadil se vedle mě. Matně jsem rozeznával jeho rysy, bělmo v očích.
"Co se stalo?" zeptal jsem se. Přímo z něj čišelo napětí; poznal jsem, že mi chce něco říct, něco důležitého.
Potřásl hlavou a mlčel, dokud jsem otázku nezopakoval.
"Nerad ti to říkám, brachu, ale stejně by ses to dřív nebo později dozvěděl." Znovu potřásl hlavou a já čekal, že mi poví něco hrozného, opravdu zdrcujícího, třeba že se právě dozvěděl, že nás u Quadalcanalu porazili.
Šeptal tak tiše, že jsem musel napínat uši, abych mu vůbec rozuměl, ačkoli obvykle neměl ve zvyku uhýbat před nepříjemnostmi. "Použili jeho tělo ke cvičení s bajonety. Svině!"
Snažil jsem se vstřebat, co mi to říká, pochopit smysl těch slov. Nejdřív mi došlo, že ta novinka nemá nic společného s boji na Ša-lomounových ostrovech. Pak jsem pochopil, že tělo, o kterém mluví, patří mému mrtvému příteli Busterovi.
Popadl jsem Hightowera za paži. To bylo vše; jen jsem mu ji tiskl a nepouštěl a do toho stisku jsem vložil všechny city, které ve mně zůstaly. Nikdy by mě nenapadlo, že noční můra, v níž jsme se ocitli, může nabrat tak zrůdných rozměrů.
Pohřbívat mrtvé obvykle bylo na těch, kdo byli natolik nemocní nebo hloupí, že zůstali přes den v táboře. Ani v nejhorším snu by mě nenapadlo, že Japonci Busterovo mrtvého tělo tak drasticky zneuctí.
"Jen klid, kamaráde," chlácholil mě Hightower. Položil mi dlaň na prsty, které jsem zatínal do jeho vychrtlé paže. Povolil jsem stisk a vyčerpaně se natáhl na hromádku svého jediného oblečení. Vzpomínám si, že Hightower ke mně ještě chvíli mluvil, ale do rána jsem nevstal.
Když jsme se příštího dne seřadili k pochodu na letiště, svěřil jsem se Hightowerovi se svým úmyslem zabít Kinga. Byl jsem pevně odhodlán, neochvějně rozhodnut; nehodlal jsem ustoupit ani o píď. Celé dopoledne, zatímco jsme namáhavě tahali kamení z bláta, v něž půdu proměnil noční liják, po mně vrhal ustarané pohledy.
Dodnes se mi o té jednotvárné krajině zdává - na obzoru palmy s listy potrhanými minometnou palbou, bezživotná půda posetá kamením a pozůstatky bývalého dna oceánu. V mých vzpomínkách je všechno hnědé, čichám slaný vzduch, do něhož tu a tam zavane pach mrtvých. Připadá mi, že to tam znám odjakživa, že jsem tam byl dávno předtím, než jsem se tam ocitl doopravdy, a už nikdy jsem to místo neopustil.
Odpoledne přišel Hightower s novým nápadem. King by prý měl být postaven za krádež a vraždu Bustera před soud. Já mám dělat žalobce, desátník Webb ho bude hájit a Hightower bude soudcem. Postará se, aby byl přísně dodržen soudní protokol. Zaujetí tím nápadem z něj přímo čišelo a ostatní začali probírat, jak pro náš plán získat celý tábor.
Hightower si vzal za úkol požádat velícího důstojníka, amerického poručíka jménem Logan, o svolení. Já jsem zpočátku mlčel. Přemýšlel jsem o tom a nakonec jsem na tu myšlenku přistoupil.
Dospěl jsem k názoru, že Hightower má jako obvykle pravdu. Je zásadový a dopřát Kingovi spravedlivý proces je namístě. I když jsem stále ještě chtěl být Kingovým katem - prahl jsem po tom čím dál víc -, podařilo se mi nepříčetný hněv ovládnout. Těch pár dní, než bude nad Kingem vynesen ortel, vydržím. Vědomí, že jednám čestně, mi dodávalo sílu.
Šli jsme s Hightowerem za Loganem, jenže ten naši žádost odmítl. Prohlásil, že prý nemá právo dát průchod takové parodii na řádný soud. Řekl nám, že každý, kdo poruší vojenský řád a pravidla běžné morálky, bude na konci války postaven před polní soud, a že to platí i pro kohokoli, kdo by nelegálně soudil příslušníky armády.
Musím přiznat, že mě jeho reakce zaskočila. Hightowerovy argumenty pro uspořádání procesu na mě zapůsobily tak přesvědčivě, že jsem nepochyboval, že nám Logan dá zelenou. V mých očích se krádež rýže rovnala vraždě a byl jsem si naprosto jist, že zlodějem je King.
Přitom jsem pro své skálopevné přesvědčení neměl jediný důkaz. Ne že by mi úplně přeskočilo, ale stres a útrapy, jimž jsme byli vystaveni, měly neblahý vliv na naše myšlení. To neříkám, abych se hájil. V soudní síni jsem podobné argumenty nikdy neuznával a ani sebe nechci zprostit plné odpovědnosti za to, co se tenkrát stalo. Nejspíš se o tom zmiňuji jen kvůli svému egu - aby snad někoho nenapadlo, že jsem bohapustý idiot - a poznamenávám to jen tak na okraj. Pokud to tedy vůbec někoho zajímá.
Dnes bych si položil prostou otázku, která mi tehdy vůbec nepřišla na mysl: Jak by se King býval dozvěděl, že jsem toho večera nechal Busterovi u ruky položenou rýži? Vždyť ani nebydlel v naší chatrči. Jeví se to jako nelogičnost obřích rozměrů, ale tehdy to nikoho z nás nenapadlo. Všichni jsme se upjali k myšlence, že King je vinen. Ten proces měl být spravedlivý a jako takový měl dokázat jeho vinu.
Teď vidím, že to s rýží bylo nejspíš tak, jak nadhodil desátník Webb: patrně ji odnesla krysa. Anebo, jak občas dokážu sám sebe přesvědčit, ji přece jen snědl Buster, dostal do sebe tu trošku potravy a v deliriu na to pak zapomněl. Když ale do sebe těch pár zrníček jídla soukal, procitla v něm naděje. Rád si představuji, jak ho ovládl optimismus a před očima se mu objevil obraz domova. Určitě věřil, že přežije a znovu spatří Arkansas.
Tou dobou jsem nechápal, že si především kompenzuji svůj pocit viny za to, že jsem nechal Bustera zemřít. Přejal jsem za něj zodpovědnost, a on zemřel. A co bylo ještě horší, já přežil, a navíc v celkem přijatelném zdravotním stavu, nepočítaje pár vyvikla-ných zubů, zatuhlé klouby a to, že se mi čas od času vracejí infekce způsobené parazity.
Zatímco jsem plánoval Kingovu vraždu a schovával si během práce na letišti pod košili ostré kameny, rozkřiklo se po táboře, že několik z nás si chce s Kingem vyrovnat účty. Vzhledem ke Kin-gově neoblíbenosti si náš zmařený nápad se soudem získal všeobecnou podporu.
Osnoval jsem nejrůznější plány, jak Kinga zabiju - občas jsem si dokonce představoval, že mi to projde. Kdykoli jsem toho člověka potkal, můj úmysl mi koukal z očí. Přestože měl King na táborové poměry pověst bezstarostného

pohodáře, nemohl zůstat vůči té šeptandě a mým upřeným, nepřátelským, ledovým pohledům lhostejný. Byl jsem tak umanutý, že jsem se ze všeobecně oblíbeného spořádaného Středozápaďana proměnil v člověka, kterého by nepoznala ani vlastní matka. Utkvělá myšlenka, že King musí zemřít, mi poprvé v životě odhalila, čeho všeho bych byl schopen. (Později jsem zjistil, že se opravdu musím krotit.)
Poznal jsem, že King ví, co zamýšlím. Choval se v mé přítomnosti čím dál nervózněji, navzdory tomu, že já byl hubený jako lunt, zatímco on měl svaly člověka, který denně dostává potřebný přísun kalorií. Snažil se dál tvářit sebevědomě, ale oči ho prozrazovaly. Objevil se mu v nich ostražitý výraz a ta ostražitost se zanedlouho změnila ve strach.
Hightower se ke mně postupem doby začal chovat odtažitěji a zároveň se snažil vemluvit mi do té mé zabedněné palice aspoň špetku rozumu. Doneslo se nám, že Američané dobyli Quadal-canal a začali pro Filipínce vysílat v jejich mateřštině, aby upevnili jejich důvěru v MacArthurův úspěšný návrat. Ten slib byl pochopitelně poněkud předčasný, ale Hightower mě ujišťoval, že už nezůstaneme v táboře dlouho, a jakmile nás propustí, King se dočká spravedlivého trestu. Prosil mě, abych zbytečně neohrožoval svůj život.
Člověk by čekal, že jsem při svém bojovném odhodlání udělal během těch dlouhých týdnů aspoň něco konkrétního. Ale nebylo tomu tak. Jen jsem hloubal, jak svého cíle dosáhnout. Kameny jsem zavrhl a zahrabal je pod chatrč. Žádnou jinou zbraň jsem neměl - ani jed, ani nic jiného - a i po fyzické stránce jsem byl v nevýhodě. Kdybych Kinga napadl, nejenže by se bez námahy ubránil, ale ostatní by zasáhli, přestože ho neměli nijak v lásce. Rozruch by navíc přitáhl pozornost japonských stráží, a to pro vězně nikdy nevěstilo nic dobrého.
Zažíval jsem zklamání, ale nevzdával jsem se. V době jídla jsem se vkrádal do Kingovy chatrče a nechával mu tam výhružné vzkazy. Když jsem ho zahlédl, jak jde na latrínu, nebo když jsme se ráno stavěli do řad, přitočil jsem se k němu a zašeptal: "Zabiju tě!" Anebo: "Vzpomeň si na Bustera." Dělal jsem všechno pro to, abych si dokonale osvojil umění psychického teroru. Snil jsem o tom, že do své soukromé války zatáhnu i ostatní, i když tou dobou už jsem neměl žádné skutečné spojence. Možná jsem si toho ani nevšiml.
Byl jsem dočista zaslepený. Představoval jsem si, jak to půjde dál. King bude hubnout stejně jako my všichni, jenže úzkostí. Stejně jako my ostatní zeslábne, nakonec se rozstoná a zemře. Se stejnou umíněností, s níž jsem věřil v Kingovu vinu, jsem si ty scény v duchu přehrával, jako by se skutečně staly, a vůbec jsem si nepřipouštěl, že by to mohlo dopadnout jinak.
Stavěli jsme letiště, ale i klukovi jako já, který se ve stavařině vůbec nevyznal, bylo jasné, že na takový úkol pár set holých rukou nestačí. V rámci daných možností jsme si vedli skvěle, zbavili jsme zemi všech překážek a dokonale ji zplanýrovali. Půda však byla příliš nepevná a vydaná napospas jak monzunům, tak obdobím sucha, během nichž pod žhavým tropickým sluncem vysychala na troud. Bylo jen otázkou času, kdy ji spláchne déšť nebo rozfouká vítr a zase tu nezbude nic než písek. Možná by pomohlo upěchovat ji parním válcem, ale nejlepší by bylo pokrýt ji štěrkem a vyasfaltovat.
Jenže tak se to dělá v Americe. My doma nemáme nouzi o materiál, kdežto Japonci i před válkou čelili blokádám dovozu surovin; válka zvýšila jejich spotřebu, ale nikoli dostupné prostředky. A tak jsme na tom ostrůvku vybudovali letiště až na to, že se v tomhle stavu nedalo použít. Panay neměl ve stavebních pracích prioritu. Přednost měl Luzon, ostrov, na němž se nacházelo hlavní město Manila. Dřeli jsme se nadarmo.
Svým způsobem nás těšilo, že Japonci nebudou mít z naší otročiny prospěch. Jenže zároveň nás nesmyslnost naší práce ubíjela a reptali jsme nad takovým mrháním silami.
Jakkoli byli Japonci krutí, důmysl se jim upřít nedal. Jednoho dne odvedli pracovní skupiny ke kopcům na kraj jehličnatého lesa a tam nám předvedli, jak čerpat ze stromů pryskyřici. Pochopitelně jsme ji potají zkoušeli ochutnat, ale jíst se nedala. Jeden z vojáků ze Severní Karolíny nám vysvětlil, že z ní asi budeme vyrábět dehet - jeho rodný stát jím byl vyhlášený, tamním obyvatelům se přezdívalo dehťáci.
Tak či onak, nedlouho poté začal velitel tábora kapitán Ičioka s kácením ve velkém. Jakmile byla letištní plocha zbavena všech větších kamenů, dostali jsme za úkol pokácet na ostrově veškerou vegetaci vyjma jehličnanů. Přeháním, ale ne zas tolik. Nejdřív jsme pokáceli palmy, pak jsme se propracovali do větší nadmořské výšky a neobratně káceli všechno, co nám přišlo pod ruku. Při podtínání těch nebohých stromů jsme vydávali spoustu kalorií, což nám dělalo těžkou hlavu, a devastovali císařské bajonety, což nás netrápilo ani v nejmenším.
Jakkoli nám ta práce připadala neproduktivní, během týdne či dvou naše skupina čítající zhruba dvěstěpadesát mužů stahala na kraj vyklizené a srovnané přistávací dráhy pro bombardéry a žera obrovskou hromadu dříví. Šeptandou se nám doneslo, že z něj budeme vyrábět dřevěné tíhli, zahušťovadlo a stabilizátor do vroucí živičné pryskyřice.
Ani v tom období usilovného ničení jsem nezapomínal na svou osobní válku. Na potkání jsem každému vykládal, že se chystám Kinga zabít, že proces ještě neskončil, že King bude usvědčen a bez milosti popraven. Dál jsem toho člověka deptal a i ostatní ho začali otravovat nebo se ho stranili. Dělalo mi to dobře. Za okolností, kdy je člověk naprosto bezmocný, působí opojně, když si najde aspoň něco, v čem se může realizovat. Vůbec jsem si neuvědomil, že prahnu po iluzi moci a že by to, co dělám, mohlo být morálně pochybené. King zabil Bustera a byl můj nepřítel.
Jednoho suchého a nesnesitelně žhavého rána jsme pod bedlivým dozorem stráží rozdělali oheň, ten se brzy zuřivě rozhořel a divoce stravoval naši práci tolika hodin, tolika dní. Stahali jsme horu nejrůznějšího dřeva a kouř, který se z ní zvedal, byl hustý a dusivý. Proč jsme zůstali stát tak blízko hranice, dodnes nechápu. Z očí se nám všem, strážcům i zajatcům, fintily slzy, kašlali jsme a couvali od toho monstra, které jsme přivedli k životu. V očích mě tak štípal kouř, že jsem tu událost - vlastně vyvrcholení své křížové výpravy - ani pořádně neviděl.
King, kterého moje útoky patrně dohnaly na pokraj zoufalství, spatřil v té kouřové cloně šanci na útěk. Kam chtěl utíkat (že by nahoru do lesa?) a jak si chtěl získat pomoc Filipínců, to netuším. Byla to od něj hloupost. Možná by se byl o útěk pokusil tak jako tak, i kdyby nebylo mé každodenní šikany, ale pochybuji o tom. Jsem si víceméně jist, že to udělal právě proto... a že právě proto ho můj japonský přítel Herman, dbalý svých povinností, střelil do zad.

Když zahřměl výstřel z pistole, rozlétly se mi oči a spatřil jsem, že King leží na zemi mrtvý, nebo skoro mrtvý. Všichni jsme ucou-vli. Z těla mu prýštila krev a zakrýval ho černavý kouř. King byl po smrti a já zničehonic pocítil ještě větší prázdnotu, než když zemřel Buster. King je mrtev, ať žije... kdo vlastně? Bez Kinga, vtělení mé nenávisti, mi nezbylo nic.
Od ostatních veteránů, válečných zajatců i účastníků bojů, jsem slýchal o momentech, které pro ně rozhodujícím způsobem poznamenaly jak čas strávený ve válce, tak celý jejich další život. Pro mě byl takovým momentem právě tenhle okamžik. Ale nedošlo mi to hned. Trvalo mnoho let, než jsem si tu nezvratnou pravdu plně uvědomil. A možná se s ní stále ještě pokouším smířit. Nemohu říci, že bych si byl jist smyslem toho všeho. Vím jen, že cosi z incidentu, který se odehrál, když mi bylo osmnáct a byl jsem vězněn Japonci na Panay, mě provází po celý život.
Stál jsem s napřaženou holí nad golfovým míčkem a přemítal.
Byli jsme pravděpodobně jedním z posledních filipínských ostrovů, které navrátivší se MacArthur osvobodil. Ale už poté, co Američané pronikli hlouběji do Pacifiku, s námi Japonci začali zacházet o něco lépe. Sice jsme ještě pořád nedostávali dost jídla, ale už nás nebili tak často a s takovým elánem. Když dorazily americké jednotky, strážci utekli do kopců, odkud pak bylo několik dní slyšet minometnou palbu. Zachránili nás vojáci z naší vlasti - silní muži, pro nás neznámý živočišný druh, přestože jsme kdysi bývali taky takoví.
Z očí nám tekly slzy, ale nejásali jsme. Byli jsme vyhladovělí. Otupělí. A chyběl nám velitel. Poručík Logan zemřel na úplavici a Hightowera muži neuznávali, protože byl Brit.
Odvezli mě lodí domů do Indiány a cestou mě vykrmovali, takže jsem se aspoň trochu spravil. Ale když jsem dorazil ke dveřím rodičů a váhal, jestli mám zaklepat, nebo ne, matka, která mi otevřela, ještě než jsem se stačil rozmyslet, se nad mou vychrt-lostí přesto zděsila.
Další dva roky jsem strávil doma v posteli; v noci jsem si chodil pro nejrůznější potraviny a schovával si je u sebe v pokoji, ale jinak jsem neprojevoval obzvláštní vůli k životu. Nakonec jsem se přihlásil na Indianskou státní univerzitu, odpromoval a pokračoval studiem práv. Byl jsem demobilizován, znovu jsem zaujal své místo ve společnosti, všechnoseobrátilo k dobrému.
O Kingovi jsem se zmínil jenom jednou - své ženě Madelyn, protože jsem se jí chtěl svěřit se svým pocitem viny a s tím, jak mě ta událost poznamenala.
Madelyn je inteligentní, citlivá a praktická. "To bylo za války," prohlásila, "už je to pryč."
"Ale on zemřel. Je mrtvý. A je to moje vina." Čekal jsem se zatajeným dechem, jestli pochopí ten děs.
"Ano, je mrtvý," přitakala. "Už je to tak. S tím nic nenaděláš. To ta válka."
Dává to vůbec někomu smysl? Pořád Japoncům a Němcům vyčítáme válku, a přitom většina z těch, které za ty činy zatracujeme, u toho tenkrát vůbec nebyla. Němci po desetiletí platí reparace a Japonci se nedávno začali omlouvat těm, kterým ublížili. Ti, kdo platí a omlouvají se, nevědí o válce skoro nic. Zato já tam byl, když King přišel o život. Byl jsem za to přímo odpovědný. A nikdo mi nic nevyčítá.
Když do mé soudní síně vejde obžalovaný, udělím mu trest. A mně samotnému můj zločin prošel...
Prožil jsem čtyři roky v hotovém pekle na zemi, říkám si, abych se utěšil. Ale valnou útěchu mi to neposkytuje.
Po válce jsem vystopoval Kingovy rodiče a napsal jim milý dopis, jaký to byl skvělý člověk a jak jsem hrdý, že jsem s ním mohl sloužit. Popsal jsem jim jeho hrdinskou smrt. Předpokládám, že jestli otec svého syna znal, neuvěřil tomu. Ale matka určitě ano. Ten dopis jsem psal pro ni, pro jeho matku. Matky vždycky chtějí uvěřit v to nejlepší.
Také jsem zůstal v kontaktu s Hightowerem. Dal jsem mu vědět, že jdu na univerzitu, pak na práva, že jsem se stal soudcem. Před tou událostí s Kingem jsme bývali dobří přátelé a i potom, po Kingově smrti, se mě pokoušel rozveselovat. Byl to skvělý člověk. Zemřel asi před patnácti lety na rakovinu prostaty a zanechal po sobě dva syny.
Cestou domů z golfového hřiště (jeden ze spoluvězňů v Mabuči mě kdysi učil odpalovat bambusovou tyčí) jsem zastavil před firmou Johnson Chevrolet a zadíval se na ni. Frank Johnson mi od první chvíle připomínal Kinga. Nikdy pro mě nebylo snadné poslat někoho za mříže, protože jsem vězně sám zažil, ale Johnsona bych tam neposlal ani za nic. Nesnesl bych pomyšlení, jaké by to pro něj mohlo mít následky. Pro mě byl Johnson Kingem.
Lidská psychika je zvláštní, svéhlavá a rozmarná. Člověk nikdy neví, co se v ní vylíhne. Od války se pokouším nepodléhat emocím a držet se racionálních zásad - právě z toho důvodu, ještě spíš než pod vlivem Hightowera, jsem si zvolil práva. Připadalo mi, že právo skýtá jistotu.
A přesto, když se na mě Johnson před dvěma lety obrátil a prosil mě, abych mu pomohl vyhnout se obvinění z podvodu, požádal jsem okresního státního zástupce o laskavost. Jako by Johnson byl můj vlastní syn a já ho musel chránit. Skoro jako by byl Buster. Naše myšlenkové a citové pochody jsou naprosto nevyzpytatelné.
Dělám, co mohu, abych Franka Johnsona udržel na správné cestě, a doufám, že reportér otiskne příběh, který jsem mu odvy-právěl, a Frank 'si ho vyloží jako upomenutí. Je ovšem možné, že Herold nebude chtít riskovat žalobu pro urážku na cti.
Smířil jsem se s válkou, se svými zločiny a se zločiny, které spáchali ostatní? Pochybuji o tom. Ale žiji svůj život, jako by to všechno bylo definitivně za mnou. Když se v televizi mluví o válečných zajatcích ve Vietnamu nebo v Iráku, nemohu se na to dívat. Když na Blízkém východě zajmou rukojmí a ukazují je ve zprávách, odcházím z pokoje. Každý člověk má právo počínat si občas podivně, pokud tím nikomu neubližuje. Já dělám tohle.
Poznámka autorky Na Panay nebyl žádný zajatecký tábor Mabuči K tomu jménu mě inspiroval člověk jménem Masaki Mabuči, který byl u soudního tribunálu v Tokiu obžalován z válečných zločinů a v září 1946 popraven Všechna popisovaná zvěrstva jsou zdokumentována Povídka není namířena proti Japoncům, ale jen usiluje o historickou věrnost, v jiných příbězích píši z perspektivy japonských protagonistů.
* * *
U ledu
Jeremiah Healy

Jeremiah Healy býval profesorem na novoamerické právnické škole Už vydání jeho prvního románu o soukromém očku Johnu Francisovi Cuddym Blunt Darts zvěstovalo, že na nebi detektivního žánru vychází nová hvězda Od té doby napsal o svém melancholickém detektivovi přes tucet dalších knih Svými romány a povídkami si získal pověst schopného a originálního spisovatele, který dokáže tradičnímu žánru krimipovídek se soukromými detektivy dodat nový rozměr V roce 1986 získal Shamusovu cenu za knihu The Staked Goat K jeho posledním dílům patří The Stalking of Sheilah Oumn a nejnovější příběh detektiva Cuddyho Spiral.

V březnu nemá být takový pařák. Ani na jižní Floridě, natožpak v lauderdaleském tenisovém klubu. I ve čtyři odpoledne člověku stačilo, že musí občas mrknout, aby z toho byl propocený jako myš.
Hověl jsem si naznak v bazénu s barem a nechával se nadnášet polystyrénovými deskami, které tam nechaly nějaké děti z Wis-consinu. Pobývaly tu minulý týden na rekreaci, ale po pár dnech jejich rodiče usoudili, že ta zima se sněhem u nich doma přece jen není tak hrozná.
Pomalu jsem s nimi začínal souhlasit.
Objevil jsem tohle místo, když jsem ještě jako profesionál objížděl tenisové turnaje. Klubový areál se rozlézá na ploše přes deset akrů, ale k moři je to odsud čtyři míle, a tak tu nechtějí nijak zvlášť horentní nájem. Když jsem si pohmoždil levé koleno, vrátil jsem se sem a pronajal si bydlení, že se tu dám do pucu. Jenže chrupavka se ne a ne zahojit, takže mi nakonec nezbylo než oprášit detektivní licenci, kterou jsem si kdysi pořídil, když jsem chtěl pracovat u jedné zavedené bezpečnostní firmy ve městě. Jenže pracujte, když je o březnových idách vedro jak v srpnu!
Jeden kus polystyrenu jsem si zastrčil pod záda a přehodil přes něj ruce, druhým jsem si podložil kolena. Seshora jsem nejspíš vypadal jako ukřižovaný. Jenže v téhle prapodivné poloze jsem měl hlavu napůl ponořenou pod hladinou a to mi pomáhalo líp snášet nehorázné vedro. Nevnímal jsem pod vodou nic než rytmické vibrace basů z reproduktorů u baru.
Dokud mě někdo nezatahal za nohu.
S obrovským přemáháním jsem zvedl hlavu a vynořil uši z vody. Ten mizera, který mě vytrhl ze slastného nicnedělání, nebyl nikdo jiný než Reg Devonshire, torontský policista v důchodu. Dokonce i v bazénu měl na hlavě naraženou bílou baseballovou čepici s křiklavě červeným javorovým listem.
"Potřebuju s tebou mluvit, Rory," oznámil mi.
Asi bych měl svoje jméno objasnit. Máma se na začátku šedesátých let natolik zblbla do herce Roryho Calhouna, že se vdala za chlapa jménem Calhoun, jen aby její syn mohl nést hercovo jméno, když už ne jeho geny. Člověk asi může dopadnout i hůř, ale představte si, jaké to bývalo utrpení ve škole začátkem každého školního roku, když si ze mě všichni spolužáci dělali psinu a...
"Rory, člověče, máš sice oči dokořán, ale víš jistě, že už ses probral?"
"Promiň, Regu." Spustil jsem nohy ze spodní desky. "Co je?"
Devonshire se rozhlédl kolem bazénu. Já taky, ale všude bylo pusto prázdno - dokonce ani rekreanti nebyli takoví cvoci, aby se v tomhle počasí slunili.
"Co kdybychom se posadili na tom mělkém konci?" navrhl.
"Tak jo."
Pustil jsem se i druhé polystyrénové desky a plaval za ním. Jakmile jsme dorazili do míst, kde už jsme stačili, Devonshire přestal plavat a brodil se dál vodou po svých. Měřil zhruba stejně jako já, necelých sto devadesát čísel, ale byl hubený jako lunt a měl takové trochu odměřené manýry, kvůli kterým by ho člověk pasoval na bývalého profesora. Přestože mu už táhlo na sedm-desátku, jeho šlachovité paže a pronikavé oči pořád hlásaly "se mnou si nezahrávejte", což mu určitě nejednou dobře posloužilo, když ještě dělával policajta.
Usadili jsme se na mělčině naproti sobě, Devonshire se znovu rozhlédl a pak mi sdělil: "Jde o moji neteř Marion."
Jednou jsem se s tou fešnou dvacítkou letmo setkal na vánočním večírku klubu. "Myslíš tu, co žije na severu?"
"Jo. Lítá sem z Toronta o každých prázdninách. Varoval jsem ji, že je tu teď jako v peci, ale nedala si říct. Tak jsem jí řekl, ať přiletí."
Když se Devonshire neměl k pokračování, pobídl jsem ho: "No a?"
Obvykle naprosto nevzrušené oči se na okamžik přivřely. "Zmizela."
"Předtím, než dorazila na Floridu, nebo až potom?"
"Někdy mezi tím."
"Cože, v letadle?"
"Já ti to vysvětlím." Devonshire si poposedl, jako by ho tlačil nějaký neviditelný kamínek. "Marion je dcera mojí sestry. Švagr Tom je na tom poslední dobou špatně se zdravím a Marion se o něj stará. Chtěla sem přijet, aby si od toho aspoň na chvíli odpočinula." Odvrátil zrak. "Kanada má skvělou bezplatnou lékařskou péči, ale občas se musí na některé úkony hrozně dlouho čekat. Déle, než si Tom myslel. A tak je napadlo, že by mohl jít na operaci tady ve Státech."
"Ale tady by si za ni musel zaplatit."
Usmál se jako důstojník, kterého potěšilo, že rekrut zareagoval na ještě nevyřčenou otázku. "To ano." Úsměv se mu z tváře vytratil. "Nejsou zrovna bohatí, ale podařilo se jim setřepat ty peníze dohromady a Tom na tu operaci šel. Moc mu pomohla, takže tím spíš si měla Marion tenhle výlet užít."
"Proto ji teda neodradilo to vedro."
"To jsem si taky říkal. Jenže v Torontu sice nasedla do letadla, ale sem nedorazila."
Mezinárodní letiště Fort Lauderdale-Hollywood leží jenom pět mil od tenisového klubu a místní tam svoje známé obvykle vozí nebo jim jezdí naproti. "Jel jsi pro ni na letiště, Regu?"
"Ne. Vozíme ji tam, když odtud odlétá. Chudák holka, je jí po příletu domu do Toronta vždycky špatně od žaludku,

možná z toho, jaká ji tam čeká zima. Ale když přiletí sem do Lauderdale, pokaždé si bere taxík."
To ji přijde na pětadvacet amerických dolarů nebo skoro čtyřicet kanadských. "Proč?"
"Prý nechce, abych na ni musel čekat, kdyby se let opozdil. Stává se to každou chvíli, takže na tom něco je. Zatím to fungovalo."
"Zatím."
"Jo. Mám kamaráda u aerolinek v Torontu a ten mi potvrdil, že Marion do letadla nastoupila." Devonshire mi odrecitoval název letecké společnosti, číslo letu a čas příletu. "Jenže včera večer se tu neukázala."
"Co ještě jsi zjistil?"
"Obvolal jsem taxikářské firmy, které obsluhují letiště. Nikdo si z toho terminálu neobjednal odvoz do klubu."
Přemýšlel jsem. "Tou dobou bývá na letišti rušno, Regu. Nechce se mi věřit, že by ji odtamtud někdo odvlekl násilím."
"A Marion by si to navíc nenechala líbit. Kdyby to někdo zkusil, ztropila by povyk."
"Volals na policii?"
"Jo. Jak na městskou policii ve Fort Lauderdale, tak okresnímu šerifovi. Nic nevědí."
Připadalo mi, že Devonshire udělal všechno, co se dalo, ale přesto jsem neochotně prohodil: "Chceš, abych se na to mrknul?"
"Přesně tak. Sestra v Torontu šílí strachy a Tom horuje proti Quebečanům."
"Myslíš Frankokanaďany?"
"Jo. Tom se odjakživa staví hrozně konzervativně ke všem ožehavým záležitostem, ať je to zločinnost, sexuální orientace nebo cokoli jiného. Takže je zásadně proti separaci. Je přesvědčený, že Quebec Libre má neblahý vliv na celou zemi."
Spousta lidí z Montrealu a vůbec z celé té provincie jezdí na dovolenou do Hollywoodu, města jižně od Fort Lauderdale, se kterým máme společné letiště. "Má důvod myslet si, že v tom má prsty někdo z Quebeku?"
"Ne, Rory," zavrtěl Devonshire hlavou a pak dodal: "Napadá mě jeden člověk, který by o Marion mohl vědět něco víc. Ale je to mladá holka, u které určitě pochodíš líp než já."
"Kdo je to?"
Šibalsky se usmál a pověděl mi to.
"Jo," řekla Deirdre, "s Marion se znám."
Sotva jsem ji přes hučení rozvrzaného okenního větráku slyšel. Všechny byty v lauderdaleském tenisovém klubu mají centrální klimatizaci, ale někteří vlastníci dvoupokojových apartmá se dvěma koupelnami je předělují a jeden pokoj přes sezónu pronajímají za přemrštěnou sumu, která se nejspíš vyrovná celoročním nákladům za celý byt. Jenže centrální systém pak nezvládne ochlazovat obě poloviny, natožpak v takovém vedru, jaké nás mučilo v poslední době.
Deirdre, pěkná rusovláska z Dublinu, s očima barevně ladícíma se zelenou kartou, zaměstnaná v jedné z mnoha lauderda-leských irských hospod, si takový mrňavý byteček pronajímala. A tak jsme se tísnili v jediné místnůstce na jediném větším kusu nábytku, který sloužil zároveň jako postel i jako gauč.
V tuhle chvíli výlučně jako gauč.
"Viděly jste se spolu v poslední době?" zeptal jsem se.
"Ne, od Vánoc ne." Deirdre sáhla za sebe na poličku a ukázala mi fotku, na které pózovaly fotografovi v santaclausovských čepicích. Pak se jí krásné oči zachmuřily. "Snad se nedostala do trablů?"
Neřekl jsem jí, že Marion je nezvěstná. "Proč tě to napadlo?"
Odmlčela se, jako by váhala, jestli mi má něco svěřit. "Rory, jestli se jí něco stalo, tak mi to pověz, buď tak hodný."
"Reg Devonshire mě poslal, abych se po ní poptal. Měla k němu přiletět na návštěvu, nasedla v Torontu do letadla, ale do tenisového klubu nedorazila."
Deirdre se očividně ulevilo. "A to je všechno?"
"Ty o ní víš?"
Úleva se rázem přetavila v podezíravost. Z toho citového kolotoče mi začínala jít hlava kolem.
"Deirdre?"
"Přísahala jsem Marion, že to nikomu neřeknu. Určitě by se jí nelíbilo, kdyby ses o tom dozvěděl, Rory. Anebo její strejda." Teď se chovala pro změnu upejpavě.
"Hele, máme o ni strach, takže jestli něco víš..."
"Já se o ni přece nebojím, nebo snad jo?"
"Deirdre, co když se jí vážně něco stalo? Může jít o čas, tak přestaň kličkovat."
Najednou se Deirdre zatvářila, jako by se o ni strachovala ze všech nejvíc. "Vážně si to myslíš?"
Už mi začínala docházet trpělivost. "Hele, co kdybysme se dohodli? Povíš mi, kde podle tebe Marion je, a já ti slibuju, že to nevyžvaním jejímu strejdovi."
Chvíli si okusovala spodní ret, což by za jiných okolností... Ale nic.
"Slib, že to neřekneš ani jejímu tátovi."
Co mi zbývalo. "Neřeknu to ani jejímu tátovi."
Pořád se kousala do rtu. "Vypadáš, že se ti dá věřit, Rory. A navíc se mi hrozně líbí tvoje křestní jméno."
Poprvé, kam až moje paměť sahá, mi bylo k něčemu dobré. "Tak co?"
Pokývala hlavou. "Marion se tu s někým scházela."
"Tady v klubu?"
"Ne, dole v Hollywoodu."
Začínalo mi docházet, kam míří. "S někým... z Quebeku?"
Věnovala mi úsměv, který by moje matka označila za laškovný. "Teda, Rory, ty mi snad čteš myšlenky."

Konečně jsme se někam dobírali. "Takže ten kluk je Franko-kanaďan?"
Zatvářila se zklamaně, jako bych tentokrát v jejím testu čtení myšlenek selhal. "Ne."
"Aha. Takže je sice z Quebeku, ale není. ."
"Úplně špatně. Je z francouzské Kanady, jenže to není kluk, ale holka. Marion má přítelkyni."
Na okamžik jsem zavřel oči. Reg se zmiňoval, že jeho švagr zastává konzervativní názory nejen ohledně osamostatnění Quebeku, ale i v otázkách sexuální orientace. "Jak se ta holka jmenuje, Deirdre?"
"Znám jenom křestní jméno."
"Které zní?"
"Yvonne."
"Viděla ses s ní někdy?"
"Ne. Když mi Marion loni řekla, že v jednom baru potkala ‚božské stvoření jménem Yvonne', nestačila jsem valit oči. Myslela jsem, že jsi normální,' řekla jsem jí. A ona se rozchechtala a opáčila: ‚Deirdre, růže je růže.'"
To nedávalo valný smysl. "Že by se tak ta ženská jmenovala druhým křestním jménem?"
"Cože? Myslíš jako Růžena?"
"Třeba."
"Co já vím. Po tom, co mi Marion pověděla, že ji Yvonne oslovuje ‚ty můj králíčku', už jsem o jejich vztahu radši nechtěla nic víc slyšet."
Ne že bych to měl Deirdre za zlé. Vzpomněl jsem si ještě na něco, o čem se Reg zmiňoval. "Jezdila ta Yvonne pro Marion na letiště?"
Zase ten laškovný úsměv. "Rory, že bys dokázal číst myšlenky jenom ob jednu?"
"Mám si to vyložit jako že jo?"
Zase nasadila zklamaný výraz, i když tentokrát se asi nevztahoval k mým telepatickým schopnostem. "Jo."
Nechal jsem si projít hlavou všechno, co jsem se dozvěděl, a pak jsem se zeptal: "Ve kterém baru se seznámily, Deirdre?"
Řekla mi to, dokonce mi dovolila vzít si tu vánoční fotku. Poděkoval jsem jí a zvedl se k odchodu.
"Rory...," ozvala se Deirdre, která zůstala sedět na gauči, opírala se o loket a druhou rukou si kroutila pramínek vlasů. "Dokážeš mi číst myšlenky i teď?"
"Jestli se o Marion něco dozvím, chceš, abych ti to přišel říct." "Osobně, prosím," zamrkala na mě těma smaragdovýma očima.
Teď úspěšně přečetla myšlenky ona mně, a tak jsem radši rychle vykročil ke dveřím, aby mě nerozptýlila od práce.
Cestou do Hollywoodu jsem si nechal u svého kabrioletu Chrysler Sebring sklopenou střechu a naplno puštěné větráky. Ale stejně mi za tu půlhodinu ani neuschla propocená košile. Zaparkoval jsem u chodníku před barem, a když jsem otevřel dvířka, zavalila mě duchna vlhkého vedra.
Ačkoli se podnik nacházel přímo na hlavní ulici, nebylo v něm plno; nejspíš bylo ještě brzo. Uvnitř vládlo šero. Vlastní bar měl tvar oválu. Pod stropem se líně otáčely stařičké větráky a aspoň trochu vířily hutný, zakouřený vzduch, ale stejně tu bylo stěží o pár stupínků chladněji než venku.
Usadil jsem se u baru. Kousek ode mě popíjeli červené víno dva muži ve středním věku. Přistoupil ke mně barman; utěrku neměl přehozenou přes rameno, ale kolem krku. Dokonce i v tom vedru mu z koutku úst visela zapálená cigareta.
"Co si dáte?"
Mluvil s francouzským přízvukem, což mě povzbudilo.
"Pivo."
"Jaké?"
"Nejstudenější, co máte."
Jeden z těch chlapů opodál prohodil: "V takovém pařáku byste neměl pít pivo, ale červený. Je samo o sobě vlažný, takže se s jazykem přímo pomiluje."
Jeho kamarád se rozchechtal a francouzsky se podělili ještě o několik vtípků, ale pusa jim jela tak, že jsem nic nepochytil -já sotva zvládnu přelouskat francouzský jídelní lístek. Barman mi donesl láhev budweiseru a já do sebe naráz půlku obrátil.
Můjnový známý poznamenal:"Jestli jste tak uspěchanej v posteli, tak z vás asi ženský nejsou dvakrát nadšený."
Další výbuch smíchu. Zajímalo by mě, jak Marion tenhle pajzl vůbec objevila. Kašlal jsem na urážku, kterou jsem právě inkasoval, několika hlty jsem dorazil pivo a objednal si další.
Když mi ho barman přinesl, usoudil jsem, že už jsem tu natolik zdomácněl, že mohu vyrukovat s fotkou Marion a Deirdre. Barman si ji prohlížel přimhouřenýma očima, zatímco já se ji snažil co nejlíp natočit ke světlu.
"Hledám tu, co stojí vlevo."
Přehodil si cigaretu v ústech a já se zaradoval, že Marion poznal. "Hezká holka." "Znáte ji?"
Barman se na mě nevzrušeně díval. "Sezóna je v plným proudu. Víte vy, kolik sem chodí lidí?" "Je z Toronta."
"Že by tu hledala něco, co doma nemá?" houkl chlap opodál a zase se oba i se svým kamarádem zbourali smíchy.
"Nevšímejte si jich," řekl mi barman. Čímž pochopitelně docílil pravého opaku. "Co to pijou?" "Víno." "Ale jaký?"
"Červený."
Než abych mu udělal tu radost a dál to z něj páčil, zavolal jsem na ně: "Co pijete, chlapi?"
Odpovědí mi bylo "chateau" následované jakýmsi francouzským jménem.
Zvedl jsem se a s druhou lahví piva i vánoční fotografií jsem k nim zamířil. "Ještě jednu láhev pro moje kamarády, prosím."
Barman mlčel, zřejmě zvažoval, jestli mu zisk stojí za to, aby zachoval zdání slušnosti. Ještě než jsem k těm dvěma došel,

mlaskla korková zátka.
"To je od tebe hezký, kamaráde," řekl ten, co mě v jednom kuse popichoval. "Až moc velkorysý - dyť si z tebe děláme prču."
"Jo," poprvé za celou dobu promluvil anglicky jeho kamarád. Navzájem jsme se představili křestními jmény. Barman přinesl novou láhev. "Dej si taky," vybídl mě Charles, ten hovornější. "Dej si s náma víno, ať poznáš, že jsme ti předtím nekecali."
Barman neochotně došel pro třetí skleničku, nalil mi do ní víno a já ho okusil. Po pivu mi chutnalo jako motorový olej, ale s úsměvem jsem je Charlesovi a jeho kamarádovi, Jeanu-Louisovi Mlčenlivému, pochválil.
"No, co jsme ti povídali?" ušklíbl se Charles, zatímco Jean--Louis jen pokýval hlavou a dal si loka.
Přistrčil jsem jim fotku. "Neznáte náhodou tu holku nalevo?"
Charles snaživě přimhouřil oči, kdežto Jean-Louis se na fotku sotva podíval. Houkl na barmana cosi, co se mi jevilo jako jediné francouzské slovo, barman mu odpověděl stejně stručně, sklidil za to salvu slov a nakonec kapituloval a zdráhavě vylovil zpod pultu baterku.
Charles ji rozsvítil. Pronikavé světlo se nepříjemně odráželo od lesklého povrchu fotografie. "Jo jo. Má tu sice trochu delší vlasy, ale je to ona."
Jean-Louis zase jenom přikývl.
"Je to kdo?" zeptal jsem se.
Charles pokrčil rameny. "Jednou tu byla. A s ní Yvonne z přístavu."
Jean-Louis do třetice pokýval hlavou. Konečně jsem měl první pořádné vodítko.
"Můžete mi ji popsat?" požádal jsem.
Charles se zamračil a dokonce i Jean-Louis po mně vrhl udivený pohled.
"Proč, Rory?" zeptal se Charles. "Vždyť ji máš na té fotce."
"Ne, já myslel tu druhou holku, Yvonne."
Charles vyvalil oči a Jean-Louis si odfrkl. Teprve když se Charles na celé kolo rozchechtal, až se poprskal vínem, došlo mi, že to nebylo žádné odfrknutí, ale že se taky řehtá.
Počkal jsem, až se oba uklidní, a pak jsem přiznal: "Nechápu, co je tu k smíchu."
"Ty," zašklebil se Jean-Louis.
"Že byste mi to laskavě vysvětlili?"
Charles si otřel uslzené oči pocákaným ubrouskem, který vytáhl zpod sklenice. "Rory, ten člověk z přístavu není ženská."
Byl jsem z toho jelen. "Cože?"
"Ve francouzštině se to jméno vyslovuje stejně, ale píše se jinak. Y-V-O-N. Jako Yvon Kórnajé."
"Kdože?"
"C-O-U-R-N-E-Y-E-R."
"To byl hokejista," vysvětlil mi Jean-Louis. "Ne jako ty padavky, co Montreal posílá na led dneska."
Měl jsem dojem, že jsem si právě vyslechl nejdelší Jean-Loui-sovu promluvu v tomhle miléniu. "Takže ta holka z fotky tu byla s chlapem jménem Yvon?"
"Jo. Někdy loni."
"Jak se ten Yvon jmenuje příjmením?"
Oba omluvně pokrčili rameny.
"A nemáte tušení, kde bych ho našel?" nevzdával jsem to.
Charles zase pokrčil rameny. "Už jsem ho tu dlouho neviděl, ale mohl bys to zkusit v přístavu v Danii."
"Ve kterém?"
Chvíli se francouzsky dohadovali, než se konečně shodli.
Charles pak dodal: "Yvon tam čas od času pracuje pro bratry Devereauxovy. Na jejich nájemní lodi."
Letiště jsem měl blíž než přístav a v osm večer tam bylo živěji. Navíc jsem si říkal, že než budu riskovat zuby mezi tvrdou partou v docích, radši se napřed poptám na Manonin let. Občas se i na veřejnosti přihodí ledacos, o čem se policie nedoví.
Jestliže mě Deirdre považovala za telepata, tak po následujících událostech bych málem uvěřil, že jsem jasnovidec.
Zaparkoval jsem chryslera v hodinové garáži a obešel nosiče zavazadel a úředníky u příletu. Nikdo z těch, co měli službu předešlý večer, když přistálo Marionino letadlo, si na dívku z fotografie nevzpomínal, ani když jsem je upozornil, že teď možná nosí trochu jiný účes. Nepochodil jsem ani u údržbářů, uklízeček a pronájmu aut, a tak jsem došel k názoru, že jsem měl přece jen radši zajet do přístavu.
Už jsem byl na odchodu, když jsem si všiml mrňavého ob-tloustlého nosiče, u kterého jsem ještě nezkusil štěstí. Přistoupil jsem k němu a on se usmál. V ústech se mu zablýskl zlatý zub, ostře kontrastující s upocenou černou pletí.
"Čím můžu posloužit, pane?"
Mluvil se zpěvavým karibským přízvukem.
"Ta žena vlevo sem včera večer přiletěla. Neviděl jste ji náhodou?"
Zatímco si prohlížel fotku, dumal jsem, jak někdo dokáže přežít osm hodin denně v tom zapařeném vzduchu prosyceném výfukovými plyny, pod lávkou pro pěší propojující terminál s garážemi.
"Ty vlasy měla ostříhaný jinak."
"Takže vy jste ji viděl?" vyhrkl jsem překvapeně.
"Jo. Vyšla od výdeje zavazadel a rozhlížela se. Zeptal jsem se jí, jestli pro ni můžu něco udělat, zrovna jako vás. ‚Ne, děkuju,' opáčila a pak několikrát zatroubilo auto. Nelíbilo se mi to."

"Proč?"
"Nebylo to takový to ‚Tú tú, tady čekáme'. Spíš to znělo jako ‚Hej, pohni kostrou, ať už jseš tady'. Chápete, jak to myslím?"
"Dovedl byste to auto popsat?"
"Mělo čtverý dveře, ne jenom dvoje. Moc se v americkejch autech vyrobenejch dřív, než jsem do Států přijel, nevyznám, ale..." Zase blýskl zlatým zubem. "Víte, jak vypadaj auťáky lidí z Keys?"
Spousta lidí, co se narodili na Florida Keys, řetězu ostrůvků kolem pobřeží, jezdí v rozhrkaných vracích s otlučenými blatníky natřenými jen základovkou, s přidrátovaným víkem od kufru a prorezivělým výfukem, dokud se jim úplně nerozpadnou. "Jo, vím."
"Tak takovej auťák to byl, což se mi k tý mladý dámě moc nehodilo. Pak na ni někdo zavolal a já si všimnul, že vevnitř jsou tři chlapi."
"Zavolal na ni jménem?"
"Jo. Mary Anne nebo tak něco, nejsem si jistej, protože měl francouzskej přízvuk."
Zato já si byl čím dál jistější. "A co ta holka udělala?"
"Koukla se na to auto tady vocuď, co stojíme. Pak na ni jeden z těch chlapů zase něco křikl a ona se usmála a zamířila k nim, ale pořád tak nějak... nejistě."
"Co na ni křikl?"
"Myslíte jako podruhý?"
Jo."
"Nerozuměl bych tomu, nebejt toho, že můj táta je z Haiti. Volal: ‚Pojď, nasedni si k nám, ty můj petit lapin.'"
Na tohle jsem stačil i se svojí mizernou tenisovou francouzštinou. Petit lapin znamená "králíček".
Zaparkoval jsem kabriolet kus od přístavu a vykročil přes parkoviště. Takhle pozdě večer tady parkovaly jen čtyři vozy. Dvě
dodávky i elegantní terénní pathfinder lesknoucí se novotou podle mého odhadu patřily kapitánům, co tu na svých lodích bydlí. Vedle toho prvotřídního terénního vozu se krčil starý přičaplý buick; byl čtyřdvéřový a vypadal jako vozítka z ostrovů. Sáhl jsem na kapotu. Byla ohřátá od sluníčka, ale nezdálo se, že by autem někdo zrovna přijel.
Sešel jsem k dokům prosáklým kyselým pachem rybiny. Drátěná vrata na široké molo byla zajištěna řetězem. Zastavil jsem se ve stínu u hromady námořnického harampádí; pot se ze mě lil na zubaté kusy laminátu, vyházené trubky a lana.
Rozhlédl jsem se a uviděl, že všechny lodě v dohledu mají rozsvícená jen bezpečnostní světla.
Všechny až na jednu.
Asi ob sedm lodí vysedávali na zádi dvanáctimetrového motorového trauleru tři chlapi a přihýbali si přímo z láhve. Jejich hlasy se nesly až ke mně, částečně díky bezvětří, ale hlavně proto, že hulákali. Moc jsem toho nepochytil, jelikož se bavili francouzsky. Jeden - ten největší a nejhlučnější - máchl rukou ke dvířkám do podpalubí a zakončil krátkou promluvu sarkasticky proneseným "petit lapin".
Jelikož byli v přesile - a pokud měli jakoukoli zbraň, tak i líp vyzbrojeni -, rozhodl jsem se, že hodím zpátečku a zajedu na policejní stanici.
Jenže zrovna v tu chvíli se ten největší zvedl a obrátil láhev dnem vzhůru. Neviděl jsem, že by z ní něco teklo, ale pak mi došlo, co tím naznačuje. Srazil nejmenšího z nich ze židle a mávl flaškou směrem k parkovišti. Když se mrňous vyškrábal na nohy, přiložil si ten velký prázdnou láhev dnem k rozkroku, udělal pár výpadů pánví a krk láhve přitom výmluvně zvedal vzhůru. Potom znovu ukázal ke vstupu do podpalubí, rozchechtal se a prostřední chlápek s ním. Mrňous přelezl okraj lodi a vrávoravě vykročil po molu mým směrem. Prostřední z těch tří podal dlou-hánovi jinou flašku, která očividně prázdná nebyla, ten si přihnul a zase si sedl.
Nepotřeboval jsem být přeborník na jazyky, abych pochopil, že než dojedu na policii, bude už možná pro Devonshireovu neteř pozdě.
Sebral jsem z hromady harampádí půlmetrovou trubku a pár kusů nylonového provazu, jeden skoro dvakrát delší než já sám. Pak jsem se potichu vrátil na parkoviště. Přikrčil jsem se za te-réňákem a brzy jsem zaslechl nepravidelné kroky a mrmlání ve francouzštině, které se vytrvale přibližovalo.
Počkal jsem, až uslyším zvuk otvíraných dvířek. Pak jsem se vrhl k buicku - právě ve chvíli, kdy se mrňous soukal za volant, aby dojel pro další pití. Rozmáchl jsem se trubkou jako tenisovou raketou při bekhendu a uštědřil mu takovou slupku za levé ucho, až mě z toho zabrnělo v ruce.
, Přes vytrvalý bzukot moskytů jsem zaslechl zdola z příkrého kluzkého břehu plavebního kanálu nezřetelné opilecké zamumlání ve francouzštině.
"Jestli nezačneš mluvit anglicky, tak si tu chvíli pobudeš," zavolal jsem.
Muž pode mnou potřásl hlavou a zaškubal za nejdelší provaz. Dvěma kratšími kusy jsem mu spoutal nohy a přivázal lokty k tělu. Nejdelší kus vedl od jeho lopatek nahoru ke mně. Že má svázané nohy, nejspíš neviděl, protože byl po pás v kalné vodě.
"Co... co se děje?"
Jako zahájení konverzace by to ušlo. "Jak se jmenuješ?"
"Proč to chcete..."
O kus jsem provaz popustil.
"Hej, co to děláte?"
Další kus - a provaz, kterým měl spoutané ruce - se ocitl pod hladinou.
"Ne, ne! Jmenuju se Pierre. Pierre Devereaux."
"Fajn, Pierre. Teď mě dobře poslouchej. Budu ti dávat otázky a ty na ně budeš odpovídat. Pokud ne, tak..." Zase jsem

provaz o kousíček povolil.
"Ne! Oni, rozumím."
"To je dobře. Proč držíte v podpalubí té lodi Marion?"
Odmlčel se, ale protože nemluvil svou mateřštinou, dopřál jsem mu chvilku času.
Konečně se ozval: "Kvůli tomu hajzlovi Yvonovi."
"Tomu jejímu klukovi?"
"Yvon tu torontskou holku sbalil v jednom baru v Hollywoodu. Ona tam... Nevím, jak to nazvat, když někdo obchází místa, co jsou pod jeho úroveň." "Vymetala pajzly?"
"Oui, to je ono. Yvon se s tou Marion vyspal a napadlo ho využít ji jako trojského koně."
No to je nádhera. "Myslíš při pašování drog?" "Oui. Vozíme s bráchama drogy od dodavatele na Bahamách, kdykoli tam máme cestu, a pak je posíláme do Kanady. Yvon nám je nějakou dobu pašoval letadlem do Montrealu. Potom přišel s tím, že využijem tu holku a budem je po ní posílat do Toronta."
"A Marion souhlasila?"
"Byla do toho celá žhavá! Její táta byl nějakej nemocnej, chtěla mu vydělat na operaci ve Státech."
No ovšem, Devonshire říkal, že za tu operaci musela rodina zaplatit. "Takže Marion převážela ty drogy, když se vracela zpátky domů."
Zachechtal se úplně stejně jako Jean-Louis Mlčenlivý v tom hollywoodském baru. "Oui, jenže ne v taškách. V žaludku."
Mělo mi to dojít. Drogy se nacpou do kondomů a ty člověk spolyká, čímž se vysvětlovalo, proč bylo Marion po příletu do Toronta vždycky špatně. "Co se semlelo potom?"
"Její fotr potřeboval tu operaci, jak už jsem vám říkal. A tak předala drogy našemu dealerovi, ale prachy si nechala pro doktory."
"Proč jste si na ni nedošlápli v Torontu?" "Máme tam dealera, ale ten svý drogy dostal, tak proč by si s tím měl dělat hlavu? To akorát my nemáme ani drogy, ani prachy. A tak..."
Pierrovi asi došlo, že už mi toho vyžvanil trochu moc. "Co?" pobídl jsem ho.
Když se neměl k odpovědi, spustil jsem ho tak hluboko, že z něj nad hladinu vykukoval jen vršek kštice. Zuřivě se zmítal. Zase jsem ho vytáhl; při tom, jak jsem měl zpocené ruce, to byla mnohem větší fuška než spouštět ho dolů.
Pierre prskal vodu a lapal po dechu.
"Když se tam budeš v tomhle horku takhle mrskat, mohlo by to přilákat aligátory," poznamenal jsem.
Pierre se zběsile rozhlížel, jestli se odněkud neblíží plovoucí klády s očima.
"Tak co?" zeptal jsem se. "Budeš spolupracovat, nebo ne?"
"Om. Bu-budu." Ještě chvíli pokašlával a pak ze sebe vysoukal: "Bráchové si došli pro Yvona... Vypáčili jsme z něj všechno o... o týhle Marion, o tom jeho ‚petit lapin. Pak jsme ho přinutili, aby jí zavolal..., aby jí zatelefonoval do Toronta a řek jí, ať kouká navalit ty prachy... Že když to neudělá, tak se postaráme, aby skončil u ledu." >"U ledu?"
"Oui. Říká se to tak přece, když někoho odvezou do márnice, nebo ne?"
V tom horku krásná představa. "Zabils ho, Pierre?"
"Ne," ohradil se. "Já ne. Ale bráchové to udělali, jakmile jsme Marion vyzvedli na letišti. Uškrtili jí Yvona před očima, aby viděla, že to myslíme vážně, a pak jí poručili: ‚Doklekni na svýho fotra, ať nám ty prachy pošle.' Ona na to, že už je všechny utratili, a tak se můj nejstarší brácha rozhod..." Zasmál se takovým tím smíchem ‚mezi náma chlapama'.
"Rozhod se, že ji přimějem spolknout i jiný věci než jenom drogy."
Znovu jsem Pierra potopil a tentokrát jsem ho nechal podusit a zazmítat o chvilku déle.
Nakonec jsem ho vytáhl.
"Hej..." Prskal a kašlal ještě hůř než předtím. "Tvrdil jste mi, že... že když... když budu odpovídat..."
"Řeč se mluví, pivo pije, Pierre. Kolik těch bráchu na lodi máš?"
"Kolik? No..., no přece jenom ty dva, co mám... Jsme jenom tři."
Protože jsem netušil, kdy těm dvěma přijde divné, že se Pierre s pitím nějak dlouho nevrací, vylovil jsem ho na břeh a znovu jsem ho přetáhl trubkou.
"Na takovou starou rachotinu to jezdí docela dobře," prohodil jsem, když jsem se v rozhrkaném buicku vracel od kanálu zpátky k přístavu.
Malý bratříček natažený na zadním sedadle se neuráčil zareagovat. Anebo se možná ještě neprobral. Navíc odporně páchl bahnem a nepomohlo ani to, že jsem si nechal otevřená všechna okna. Upřímně řečeno, venkovní vzduch působil zapařeně i při rychlosti šedesát kilometrů za hodinu.
Jak jsem se blížil k parkovišti, snažil jsem se promyslet si strategii, jako to člověk dělá před tenisovým utkáním. Když má soupeř ve zvyku servírovat těsně za síť, kam si mám stoupnout na základní čáře? Když při returnu řeže míčky, mám ho prohazovat podél čáry, nebo křížem?
Jenže popravdě řečeno, hra už byla v plném proudu, a tak jsem se rozhodl dát na instinkt a udělat prostě to, co se mi v danou chvíli bude zdát nejlepší.
Dopadlo to tak, že jsem se vřítil na parkoviště, v plné rychlosti prorazil drátěná vrata a vjel na molo. Kola buicku bubnovala po prknech zběsilé staccato.
Prostřední brácha, zřejmě pohotovější z těch dvou zbývajících, se přehoupl přes okraj lodi a zamával rukama, jako by chtěl Pierra varovat, že má zastavit.
Asi se mu to v danou chvíli taky zdálo nejlepší.
Když jsem nečekaně strhl volant k lodi, pokusil se uskočit, jenže aby to stihl, musel by v sobě mít přinejmenším o půl flašky míň. Kdysi jsem na venkovské silnici srazil srnu a bylo to skoro stejné, jako když jsem teď sejmul prostředního

Devereauxe. Náraz ho vymrštil do vzduchu, Devereaux se zkroutil do klubíčka a plácl sebou do vody na druhé straně mola.
Buick prorazil čumákem zábradlí lodi a vjel předními koly na palubu. Když jsem se vyřítil ven s trubkou v ruce, velký brácha Devereaux už byl na nohou a něco francouzsky řval.
Shýbl se a popadl harpunu na dlouhé násadě. Ostří měla sotva patnáct čísel, ale na zabití by bohatě stačila.
Devereaux musel být namol, ale navzdory tomu po mně vyrážel tupým koncem tak hbitě, že mě div nepřišpendlil ke kapotě buicku. Odrážel jsem jeho výpady trubkou, jenže stejně dobře bych mohl bojovat kyjem proti oštěpu, a aby toho nebylo dost, z čela mi do očí hrčel pot, takže jsem skoro nic neviděl.
Nakonec mi uštědřil ránu na solar a já se svezl na kolena a začal jsem dávit. Velký bratr si obratně přehodil násadu v ruce a já jen tak tak uhnul před ostřím, kterým se mi ohnal po krku. Všechno se se mnou točilo, ještě jsem nestačil pořádně popadnout dech po tom, co mě praštil, a bál jsem se, že omdlím. Ale chňapl jsem po harpuně, popadl ji za násadu a vší silou jsem jí smýkl směrem k jeho tváři v naději, že ho zasáhnu do oka.
Devereaux se v nesprávnou chvíli otočil na nesprávnou stranu a ostrý hrot mu projel levou stranou krku a vyrval z něj kus masa.
A podle toho, jak z rány vystříkla krev, mu přeťal tepnu.
Velký bratr pustil násadu, přitiskl si k ráně napřed jednu ruku, pak i druhou, ale nebylo mu to nic platné. Mezi prsty mu tryskala krev jako voda z požární stříkačky. Množství vypitého alkoholu mu asi taky moc nepomáhalo.
Zavrávoral, odtáhl jednu ruku, aby mohl na ránu ukázat, a zasípal: "Prosím... doktora... Prosím, zavolejte doktora..."
Když se to poslední slovo rozplynulo v parné noci a já konečně popadl dech, všiml jsem si, že prostřední brácha ve vodě řve bolestí. Taky potřeboval doktora, to mi bylo jasné. Stejně jako mi bylo jasné, že tomu krvácejícímu muži přede mnou už žádný doktor nepomůže.
Sesul se do židle. Nebyla upevněná k palubě, takže se při dopadu jeho těla překotila dozadu a on se skulil ke schůdkům do podpalubí. Prkenná paluba už byla samá krev a klouzala, a tak jsem na ni našlapoval opatrně; krůček po krůčku jsem mířil ke schůdkům, které mě, jak doufám, dovedou k Marion.
Když jsem se u nich otočil, aby se mi dolů lezlo pohodlněji, napadlo mě, že jsem nejstaršímu Devereauxovi zařídil, aby se ochladil.
* * *
Horké dny, mrazivé noci
Alan Cook
Alan Cook strávil polovinu života v počítačovém průmyslu a poté se rozhodl, že v té druhé bude spisovatelem Je autorem dvou detektivek s Lillian Morganovou, profesorkou matematiky v důchodu, která se dala na detektivní dráhu. První z nich, Thirteen Diamonds, se odehrává v Severní Karolíně a začíná nečekaným úmrtím Lillianma známého při partu bridže Námětem druhé, nazvané Catch a Falling Knife, je sexuální harašení na univerzitě a vystupuje v ní studentka, která si přivydělává jako striptérka Alan je mimoto autorem románu Walking to Denver, který vypráví o lidech, jež se kvůli propagaci bot vydají pěšky z Los Angeles do Denveru - a doufají, že přitom cestou vyřeší své osobní problémy Alan je k zastižení na adrese alcook@spinntmail com, má interne-tovou stránku www alancook 50meqs com.

Na obloze dosud visel srpek měsíce a slunce ještě nevykouklo zpoza obzoru, když Connie O'Connorová vyběhla po příjezdové cestě na chodník. Klusala po něm uvolněným tempem pravidelného běžce. Už takhle poránu bylo horko jak v peci, a tak si nevzala tričko, které jindy nosila přes tílko. Za chvíli se udělá nesnesitelný pařák. Ohon se jí při běhu pohupoval ze strany na stranu a šimral ji na zádech.
Když zahnula na Main Street, zahlédla v dálce před sebou osamělé auto; byl to křiklavě červený terénní vůz. Padl jí do oka kvůli té nápadné barvě a taky proto, že se plouzil krokem. Nakonec úplně zastavil. Z okénka u spolujezdce vylétly dva předměty a vůz prudce vyrazil pryč.
"Čuňata!" rozhořčila se Connie. Doklusala k místu činu a uviděla dva bílé odpadkové pytle, které přistály v plevelu na opuštěné parcele.
Jindy by je sebrala, ale odpadky měli odvážet až zítra, a tak na ulici nebyly žádné popelnice, kam by je mohla odhodit. Vrátím se pro ně později, pomyslela si a běžela dál.
Dneska si oběhla obzvlášť dlouhé kolečko. Potřebovala vyhnat z hlavy chmurné myšlenky, které měly co do činění s jejím klukem - spakoval se a "odjel se hledat" a jí nechal na krku pronajatý barák, ve kterém spolu bydleli, a užužlaných pár babek. A tak si dala do těla víc než obvykle a asi za dvě hodiny přiběhla po Main Street zpátky z opačného směru. Z rozpařeného těla jí hrče-ly potoky potu, ale když zabočila do své ulice, zamrazilo ji. Opodál parkovala sanitka a několik dalších aut. . Coby zdravotní sestra vídala Connie sanitky v jednom kuse, ale vidět ji v sousedství bylo něco docela jiného. Vozy stály před domem starého pana Wilsona, ob jeden dům od jejího. Pan Wilson nedávno prodělal mrtvici.
"Co se stalo?" zeptala se zdravotního zřízence, který se zrovna vracel k autu.
"Vy jste sousedka?"
Connie přisvědčila.
"Umřel ve vaně, chudák."
Na nic nečekala, rozběhla se po příjezdové cestě k otevřeným vstupním dveřím a vletěla do domu. Vyznala se tam, a tak bez váhání zamířila ke koupelně. Ve dveřích stál rozložitý muž v bílé košili s povolenou kravatou. Na horním rtu se mu perlil pot. Mluvil do mobilního telefonu.
Connie se kolem něj pokusila prosmýknout, ale pohotově jí zastoupil cestu. "Ještě se ozvu," řekl do telefonu a pak se

na Connii osopil. "Tak moment, kam se hrnete?"
Nezamlouvalo se jí, jak se k ní chová ani jak jí civí na prsa zakrytá jen propoceným tílkem. "Přátelili jsme se," pronesla a z jejích slov dýchl arktický mráz.
"Milá dámo, tohle není nic pro vás. Je nahý a promodralý, jako by ho zavřeli do mrazáku."
To je divné. Vždyť teplota v noci neklesla pod dvacet stupňů...
"Milý pane, pracuju jako zdravotní sestra na pohotovosti, takže mě nějaká ta mrtvola nerozhází." Tentokrát se jí podařilo proklestit si kolem něj cestu dovnitř a vzápětí zalapala po dechu. Ještě nikdy neviděla, že by někdo tak zmodral. "Zaskočilo vás to, co?" rýpl si muž.
Connie to nehodlala přiznat. Zhluboka se nadechla a otočila se k němu. "Jak zemřel?"
Muž pokrčil rameny a otřel si čelo obrovským bílým kapesníkem. "Byl už starý. Přirozenou smrtí." "Vy jste od policie?" zeptala se Connie.
Muž přitakal. "Detektiv Fixx." Strčil jí pod nos oficiálně vyhlížející odznak.
Zběžně ten plíšek přelétla očima a dala si záležet, aby se vyhnula pohledu na pana Wilsona. "Jestli umřel přirozenou smrtí, tak co tu děláte?"
"Otázky kladu já. Tvrdíte, že jste zdravotní sestra a že jste ho znala. Povězte mi, jak na tom byl se zdravím."
Opravdu mluvil jako detektiv. "Asi před dvěma měsíci prodělal mrtvici. Od té doby byl odkázaný na chodítko. Levou polovinu těla měl skoro ochrnutou. A mohl mluvit jen šeptem."
Detektiv Fixx nahlédl do kroužkového bloku. "Hospodyně vypověděla zhruba totéž."
Tak proč se ptá mě? "Není to žádná hospodyně. Stará se o něj, ne o dům."
"Tak ošetřovatelka, jak je libo. Viděla jste se s ním v poslední době?"
"No..." Connie nechtěla tomu protivovi nic prozrazovat, aby se do ničeho nezapletla. Jenže Shirley mu to stejně vyslepičí - kdo ví, jestli už to neudělala. "Starám..., vlastně starala jsem se o něj, když tu Shirley nebyla." Obětovala to málo svého volného času, aby si přivydělala. Aby měla na školné.
Něco si poznamenal do bloku. Když na ni zase pohlédl, všimla si, že má zelené oči. Ještě nikdy nepotkala chlapa se zelenýma očima.
"Byla jste tu včera nebo v noci na dnešek?" Connie zaváhala. Neměla by radši držet jazyk za zuby? Neměla by trvat na tom, že se chce poradit s právníkem nebo tak něco? Ale vždyť je to směšné! Pan Wilson určitě zemřel přirozenou smrtí. Ať se jí detektiv Fixx zamlouvá nebo ne, tenhle výslech je jen běžná rutina. "Shirley si včera vzala volno, tak jsem tu byla."
Detektiv Fixx povytáhl obočí. "Ale vždyť Shirley tu minulou noc spala."
"Spává tu pravidelně."
"Dokonce i když má volno?"
Volno si taky bere pravidelně, pomyslela si Connie, ale nahlas to nevyslovila. Místo toho jen přikývla.
"Kdy jste odtud včera odešla?"
"Jakmile se vrátila Shirley. Asi v šest."
Zatímco si detektiv Fixx dělal poznámky, na Connii náhle dolehla přítomnost mrtvého těla, přestože se na něj nedívala. Nebylo to jen tak nějaké mrtvé tělo; byl to mrtvý přítel. V mrňavé kou-pelničce, kde stála ona, detektiv Fixx a nádavkem ještě chodítko, bylo těsno. A příšerné horko. Kromě toho si potřebovala sednout nebo se hýbat, protože se jí po dlouhém běhu třásly nohy. Musí z té koupelny vypadnout. Jenže detektiv Fixx už zase blokoval dveře, stejně jako předtím z opačné strany.
"Nemohli bychom jít do předsíně?" zeptala se co nejlhostej-něji.
Detektiv Fixx se pousmál - že by povýšeně? - a pustil ji ven. Vyšla do předsíně a napila se vody z láhve, kterou s sebou nosila. Hned se jí udělalo o něco líp.
Detektiv Fixx šel za ní. "Mám ještě jednu otázku."
Co zase?
"Jak se jmenujete?"
Vychutnala si pocit triumfu, že své jméno nemusela prozradit až doteď, a odpověděla: "Connie O'Connorová."
"No, slečno O'Connorová, řekl bych, že to je prozatím všechno. Štěstí, že jste se tu zastavila."
A že jste mě mohl -podrobit křížovému výslechu. Řekla si, že teď je řada na ní. "Jak se pan Wilson ocitl v té vaně?" zeptala se. "Obyčejně nevstává před osmou. A ve vaně se nekoupe. Sprchuje se. Má stoličku, na které ve sprše seďí, aby neupadl." Sprcha byla ve druhé koupelně.
Detektiv Fixx si zase něco zapisoval a nevěnoval jí pozornost. Connie chtěla uraženě odkráčet. Jenže jakmile se k němu otočila
zády a udělala první krok, ozval se: "Shirley se nám to pokoušela vysvětlit. Že asi v noci vstal, protože si potřeboval odskočit. Prý spává nahý. To musí být pro vás ošetřovatelky vzrušo, starat se o stařešinu, co se promenuje, jak ho pánbůh stvořil. Chodítko jsme našli vedle záchodu. Když se chtěl otočit, nejspíš upadl do vany a nemohl se vydrápat ven. Křičet o pomoc po té mrtvici taky nemohl a na knoflík, kterým přivolává pomoc, nedosáhl - ten je na chodítku. Shirley tvrdí, že spí jako dřevo, takže nic neslyšela. Našla ho až ráno. Pravděpodobně už byl po smrti několik hodin. Prožil trauma a to ho při jeho podlomeném zdraví zabilo." "Uhodil se při pádu do hlavy?" zeptala se Connie. "Žádné zranění jsme nenašli." "Dáte provést pitvu?"
Detektiv Fixx jí visel očima na hrudi. "Odpovídají ty dohady tomu, co jste o něm věděla?"
"Ano, asi ano." Nehodlala Shirley nařknout ze lži, pokud mu šlo o tohle.
"Koroner sem někoho poslal. Měl by každou chvíli dorazit." Podal Connii svoji vizitku. "Pokud se vám v té vaší pěkné zrzavé hlavince ještě něco důležitého vybaví, zavolejte mi."

Odkroutila si službu v nemocnici a vracela se rozpáleným večerem zpátky domů. Nezapnula si v autě klimatizaci, protože jí celý den bylo zima - nejspíš ze vzpomínek na promodralou mrtvolu pana Wilsona. Nedokázala ten výjev vypudit z mysli. Když se po Main Street blížila ke svému domu, vzpomněla si na auto, ze kterého ráno někdo vyhodil pytle odpadků.
Zastavila naproti nezastavěné parcele a přešla přes ulici. Aspoň udělá dobrý skutek. Zprvu si myslela, že vyhozené pytle zmizely, že odpadky projednou někdo uklidil. Ale kdepak, válely se tu dál, jenže splasklé a prázdné. Proč by si někdo bral obsah, ale pytle tu nechal? Jeden zvedla; pořád ještě byl nahoře pevně zavázaný, ale na dně měl malou dírku. Vyteklo z ní pár kapek čiré tekutiny. Přičichla k ní - nebyla nijak cítit. Nabrala kapku prstem a lízla si. Žádná chuť, takže je to voda.
Connie pytle sebrala; nešlo jí do hlavy, proč by někdo vyhazoval pytle s vodou. Svět je plný podivínů. Když míjela dům pana Wilsona, všimla si, že vstupní dveře jsou zapečetěné žlutou policejní páskou. Detektiv Fixx bere smrt pana Wilsona vážně. Shir-ley už se asi odstěhovala. Nejspíš k sestře.
Po večerech se Connii stýskalo po jejím klukovi nejvíc. Dobře se jí s ním povídalo, vedli spolu dlouhé inspirativní debaty o všem možném. Přicházel s tak různorodými tématy, že ho považovala za člověka s mimořádným rozhledem. Ale to byla vedle.
Najedla se, opláchla po sobě těch pár kousků špinavého nádobí a přemýšlela, co dál. Byla roztěkaná - z osamělosti, z horka, kvůli panu Wilsonovi. Nevydržela sedět doma.
Vyšla ven. Slunce už se sklánělo k západu a vrhalo dlouhatánské stíny. V noci se moc neochladí. Po těle ji šimral pot, přestože na sobě měla jen tenoučké tričko bez rukávů a kraťasy. Její pohled přitáhla policejní páska na domu pana Wilsona, a tak vykročila tím směrem.
Když k domu došla, na něco si vzpomněla. Jak to, že jí to nedošlo dřív? Musí se dostat dovnitř. Hned teď. Rozhlédla se. Nikde nikdo. Sousedi byli ubednění doma s klimatizací puštěnou naplno. Schovávali se před vedrem. Oběhla dům pana Wilsona dozadu. Zadní dveře nebyly zapečetěné policejní páskou. A klíč, který dostala od pana Wilsona, naštěstí pasoval i k nim. Vklouzla dovnitř.
V domě bylo dusno a strašidelná tma. Stromy za okny nepustily dovnitř ani skromné zbytky denního světla. Connie si ale radši nerozsvítila. Orientovala se v přízemním domku po paměti. Nejdřív zašla do koupelny. Tělo pana Wilsona už bylo pochopitelně pryč a ve vaně nebylo ani stopy po tom, že v ní kdy leželo. Dokonce i chodítko zmizelo.
Nepřekvapilo ji to; jen se o tom potřebovala ujistit. Ve vzduchu se vznášel slabý pach, ale Connie si ho nedovedla k ničemu přiřadit. Civěla na vanu. Vždyť se v ní svého času sama koupala. Možná právě proto pro ni byl takový šok spatřit v ní mrtvolu pana Wilsona.
Vešla do místnosti, která panu Wilsonovi sloužila jako pracovna. Jedné zdi vévodila starobylá dřevěná skříň. Měla dvoje dveře, které se odemykaly týmž klíčem. Pan Wilson ho nosil na řetízku kolem krku. Connie se snažila rozpomenout, jestli ho měl u sebe, když ležel v té vaně. Měla dojem, že ne. Detektiv Fixx mu ho nejspíš sundal.
Klekla si a s rozbušeným srdcem zašátrala pod skříní po náhradním klíči. Pan Wilson ho schovával za jednou nohou. Ještě nikdy nepocítila takovou úlevu jako teď, když nahmatala drobný kovový předmět. Vstala a odemkla levé dveře skříně. Spatřila na policích obrysy krabic, ale ta, kterou hledala, mezi nimi nebyla. Někdo ji odnesl. Přesto pro jistotu vytahovala krabice jednu po druhé a nahlížela do nich. Všude samé papíry - nějaké dokumenty.
Connie dveře zase zamkla a opřela se o ně. Propadala beznaději. Co teď? Může zkusit druhé dveře, ale věděla, co za nimi najde. Přesto je odemkla. Očekávaná skříňka stála na svém místě, a když ji Connie otevřela, ke svému úžasu v ní spatřila nedotčené, úhledně srovnané štůsky dvacetidolarovek. Jak to, že si je nezvaný návštěvník neodnesl? Něco tu nehraje. Rychle vrátila skříňku na místo, zavřela dveře a zamkla je. Radši odtud zmizí. "Hledáte tohle?"
Connie leknutím div nevyletěla z kůže. Pak ten hlas poznala. Otočila se jako na obrtlíku. Dveře šatny byly dokořán a rýsovala se v nich silueta detektiva Fixxe.
"Baví vás lekat lidi?" obořila se na něj Connie. Snažila se, aby to znělo jaksepatří povýšeně, ale roztřesený hlas ji zradil. Klepala se jako sulc.
"Promiňte," omluvil se detektiv Fixx, ale moc upřímně to nepůsobilo. Nahmatal vypínač a rozsvítil.
Vypadal, jako by zrovna vyšel ze sauny. Košili měl skrznaskrz propocenou; kravata byla tatam. Z čela se mu řinul pot, a dokonce se mu leskl i na krátce ostříhaných vlasech. V rukou držel to, o čem mluvil - Conminu vytouženou krabici. Chtěla mu ji vyškubnout, ale jakmile se po ní vrhla, ucukl stranou a zlomyslně se ušklíbl.
"No, slečno O'Connorová - běžkyně a sestřičko -, teď odhalíme tajemství vašeho druhého života." Odklopil víko a vytáhl z krabice fotografii. "Tady máme Connii ve spodním prádle." Vylovil další. "Tady bez spodního prádla." A ještě další. "A tady si Connie hoví ve vaně, ve stejném rouše jako Wilson. Ale jedno musím uznat - ve srovnání s ním jste daleko víc sexy!"
Connie byla bez sebe vzteky. Jak se opovažuje takhle si ji dobírat! Nejradši by po něm skočila, vyrvala mu fotky a vyškrábala oči. Odvrátilo ji od toho jen pomyšlení, že právě k tomu ji možná chce vyprovokovat. Napadení policisty. To tak, ještě aby kvůli němu skončila za mřížemi.
Posbírala veškerou důstojnost, na kterou se zmohla, a požádala: "Mohl byste mi to prosím vrátit?"
Detektiv Fixx, který si stále ještě prohlížel snímky, povytáhl obočí a dotčeně se ohradil: "To je důkaz, moje milá. A důkazy nesmím dát z ruky." S poťouchlým úšklebkem dodal: "Předpokládám, že vás fotil Wilson. Jaké to je, poskytovat uspokojení dědečkům?"
"V kolika letech přestává být chlap obyčejný sprosťák jako vy a stává se z něj chlívácký dědek?"
"Au!" Vytáhl si z hrudi pomyslný nůž. "Tahle dáma umí člověka ranit." Pak nasadil tón seriózního policejního vyšetřovatele: "Platil vám?"
"Ano. A velmi dobře." Díky tomu jsem mohla platit školné.

"Vám nevadilo brát si od něj peníze?"
Hlavně klid. "S tím nápadem přišel on. A rozhodně netrpěl nouzí - ale to už určitě víte."
"Vás jen tak něco nerozhází, viďte?" Konečně vrátil fotky zpátky do krabice a zaklapl víko. Ale neochotně.
Connie se na něj obořila: "Jestli si myslíte, že ty fotky nějak souvisejí s Wilsonovou smrtí, tak jste vedle. Jak jste z té své skrýše určitě viděl, vím o náhradním klíči ke skříni. Pan Wilson mi řekl, ať si ty fotky odnesu, kdyby se mu něco stalo. Odhodlávala jsem se k tomu od chvíle, co ho sklátila mrtvice, protože ho očividně přestaly zajímat."
Detektiv Fixx téměř omluvně pronesl: "Potřeboval jsem mít jistotu. Ostatně ty peníze jste neukradla."
"Jak jste věděl, že sem přijdu?"
"Intuice. Ale bylo mi jasné, že kdybyste o mně věděla, ani sem nepáchnete, a tak jsem zaparkoval v garáži. Beztak jsem si to tu potřeboval omrknout v klidu, až se tu nebude tnotat fůra lidí.
Když jsem vás slyšel odemykat zadní dveře, jen tak tak jsem stačil zavřít skříň a schovat se do šatníku." "Abyste mě mohl vyděsit k smrti."
"Tak hele, kvůli vám jsem si nezapnul klimatizaci. Měl bych po vás chtít, abyste mi teď vyžehlila kalhoty."
Sežehlené puky byly opravdu tytam. Connii se znovu připomnělo to, co jí vrtalo hlavou od samého počátku. "Vy to vyšetřujete jako vraždu, viďte?"
Detektiv ji chvíli probodával zelenýma očima a teprve pak od-pověděl: "Nemám důvod, proč bych to před vámi tajil. Vzpomínáte, jak jsem ráno říkal, že Wilsonovo tělo bylo studené? Vyšlo najevo, že mělo dokonce nižší teplotu než okolní vzduch. Nepřipadá vám to jako zdravotní sestře podivné?" "Chcete říct, že zemřel na hypotermii?" "Ano. To je uprostřed parného léta zvláštní, nezdá se vám?" "Jak se to mohlo stát?" "Tomu se právě snažím přijít na kloub."
"Podezříváte Shirley?"
"No, pokud jste to neudělala vy anebo v tom nemáte prsty obě, pak mi vychází jako nejpravděpodobnější podezřelá."
"Ale proč by to dělala? Ty peníze přece nevzala. Upřímně řečeno, myslím, že o nich ani nevěděla. A určitě neměla potuchy o náhradním klíči. I když si tu skříň pochopitelně mohla odemknout tím, co pan Wilson nosil na krku."
Detektiv Fixx se usmál. "Teď uvažujete jako detektiv. Trochu jsem si ji proklepl a zjistil jsem si, o které lidi se starala před Wilsonem. Několik posledních nečekaně zemřelo." "To se u starých lidí stává."
"Tohle si řekne každý. Právě proto nejspíš neproběhlo žádné vyšetřování. Ale jeden z nich zemřel ve vaně zrovna jako Wilson. Co když si ta ženská o sobě myslí, že je něco..., já nevím, něco jako anděl smrti?"
"Myslíte anděl milosrdné smrti?" "Tak. Nebyla by první. Krom toho mi lhala." "Fakt?" Connie Shirley skoro vůbec neznala. Shirley toho moc nenamluvila. Když se náhodou potkaly, jako třeba včera večer, jen se letmo pozdravily a předaly si informace o zdravotním stavu pana Wilsona. Ale včera byla Shirley ještě zamlklejší než obvykle - jako by se toulala myšlenkami bůhvíkde.
"Tvrdila mi, že od rána nevyšla z domu ani na krok. V rámci vyšetřování jsem zašel do garáže, kde měla zaparkované svoje auto - tedy vlastně sestřino. To její je zrovna v opravně. Kapota byla teplá. Někdo tím vozem krátce předtím jel."
"Co je to za auto?" Shirley měla starý otlučený nissan.
"Parádní červený teréňák. Range Rover."
"Křiklavě červený?"
Obočí detektiva Fixxe vyletělo vzhůru. "Ano. Taková ta barva, co se nedá přehlédnout."
Connie se v duchu přenesla zpátky k ránu, kdy sledovala křiklavě červený terénní vůz, jak se krokem šine ulicí. A okénkem vylétly odpadkové pytle. "Asi vím, jak pan Wilson zemřel."
"Sem s tím!"
Connii těšilo, že má náhle navrch. "Shirley ho zmrazila ledem. V lednici je zařízení na výrobu ledových kostek, asi ho použila. Pojďte se kouknout." Zavedla detektiva do kuchyně, rozsvítila, došla k ledničce a otevřela mrazák. Zevnitř se vyhrnula hromada ledových kostek. "Ještě pořád to běží. Shirley to asi zapomněla vypnout."
"Zajímavý nápad," poznamenal detektiv Fixx. "Ale jak ho dokázat?"
"Když jsem se ráno byla proběhnout, po Main Street jel červený teréňák a někdo z něj vyhodil na opuštěnou parcelu kousek odtud dva bílé igelitové pytle. Přesně takovéhle." Connie vytáhla z kuchyňské linky krabici a vylovila z ní bílý pytel na odpadky. "Protože si potrpím na čistotu, večer jsem se pro ně cestou z práce zastavila a sebrala je. Ale to už byly prázdné - až na pár kapek.
"Vody." Detektiv Fixx najednou pohlížel na Connii s respektem. "Asi toho ledu bylo tolik, že se ho potřebovala zbavit, než zavolá záchranku. Pokud měla ta povídačka, že pan Wilson spadl do vany, působit věrohodně, muselo být ve vaně sucho."
"Stačilo by vysypat ten led do umyvadla a pustit na něj horkou vodu."
"Ne každý vrah uvažuje logicky. Sedadlo spolujezdce v tom Range Roveru bylo ráno mokré. Vypadalo navlhle a okýnko bylo stažené, tak jsem si sáhl dovnitř."
Otevřel krabici a začal se zase prohrabávat Conniinými fotografiemi. Connie nevěděla, jak dlouho se vydrží ovládat, aby po něm neskočila a nevyrvala mu je. Nakonec vytáhl obrázek, na kterém si hověla ve vaně, a zastrčil si ho do notesu. Zase krabici zavřel a postavil ji na kuchyňský pult. "Co jste udělala s těmi pytli?" zeptal se.
"Mám je doma, ob jeden dům odtud."
"Pošlu je do laboratoře, aby se na ně mrkli a ověřili tu vaši teorii. Víte co? Vezmu si z garáže auto a za tři minutky jsem u vás."
Zamířil do garáže. Jakmile zmizel z dohledu, Connie popadla z pultíku krabici s fotografiemi, vyklouzla zadem, zavřela, zamkla za sebou a vyběhla na ulici. Slunce už zapadlo a venku bylo o něco chladněji než uvnitř, ale pořád bylo parno. Connie měla chuť na vychlazené pivo a věděla, že v lednici pár lahví má. Detektivu Fixxovi třeba přijde k chuti taky. Zajímalo by ji, jestli smí ve službě pít. Ale co, nechá to na něm - ať si klidně dá limonádu. Ona sama zůstane u piva.

* * *
První taneční
David Bart
David Bart je spisovatel a konzultant žijící v Novém Mexiku Jeho díla se mnohokrát objevila v časopise Alfred Hitchcock's Mystery Magazine a jedna povídka byla otištěna ve francouzské antologii Histoires dhomicides a domicile vydané v Paříži David říká "Rád píšu ze ženské perspektivy, protože ženy jsou vnímavější a citlivější než muži a dají se i navzdory svým běžným nedostatkům věrohodně vykreslit jako inteligentní a vynalézavé bytosti K napsání Prvních tanečních mě inspirovaly rozhovory, které jsem náhodně vyslechl, i moje osobní debaty se ženami, jimž se povedlo úspěšně vyrovnat s mimořádně obtížnou životní situací."

Kylie se zamračila na svůj rozmazaný odraz v zapoceném zrcadle a hlavou jí táhlo: To je ale pech. Klimatizace nefunguje, v televizi melou o tom, že padl teplotní rekord za posledních deset let... Člověk je celý rozpařený a zpocený.. , fakt parádní večer na rande. Namouduši pech.
Otřela zamžené zrcadlo ručníkem, obrysy zjasněly a ji při tom pohledu napadlo, že vypadá jako žába, která se parádí do prvních tanečních. Mládě s rozzářenýma očima, kterému vrtá hlavou, jestli ten vzkaz, co jí Sally nebo Pam poslala o hodině - ten o tom, že jí Bobby dal svůj třídní prstýnek -, je pravdivý a jestli si pomůže k tátovu autu, aby do tanečních dorazili s plnou parádou. Jestlipak to na ni Bobby zkusí? Má mu to dovolit?
Co kdybys zavřela klapačku?
Žena, která se na Kylii dívala ze zrcadla, už měla školní léta dávno za sebou. Z koutků zelených očí se jí rozbíhaly vějířky vrásek, další se jí rýsovaly v koutcích úst - místopis jejího života, v němž se odrazily všechny zraněné city, zrady, zklamání, porušené sliby, ztroskotané sny a ústrky, které si za svých osmatřicet let vytrpěla. Upřímně řečeno, pamatovala si, že právě po prvních tanečních to všechno začalo; sliby na zadním sedadle auta, které vedly k tomu, že se stala nezletilou matkou... Ale teď je její holčička na univerzitě - patří tam k nejlepším, pošilhává po červeném diplomu. Snad se bude držet dál od zadních sedadel. Kylie zírala na svůj odraz a stěží zadržovala slzy. Všechno ochablo; výbojná prsa už jsou jen matnou vzpomínkou, i když ještě pořád přitahují pozornost mužů v kanceláři víc, než je jí milé, zadek má tak široký, že by každá půlka potřebovala vlastní směrovací číslo... Kylie věděla, že ve skutečnosti to není tak zlé, jak se jí zdá, bylo jí jasné, že stejně jako spousta jiných žen šmahem podceňuje své přednosti a na všem, co není vyloženě výjimečné, hledá nedostatky. Nezvonil náhodou zvonek?
Kylie Baumerová se odvrátila od výrazu naděje, který se jí vloudil do tváře, bosá a skoro nahá vyrazila z koupelny a zakrývajíc si prsa běžela přes předsíň do ztemnělého obývacího pokoje, až k zataženému okénku u vstupních dveří. Škvírou mezi závěsy vykoukla ven. Nikdo tam nebyl, ve žlutém kuželu světla z lampy na zápraží se honilo jen pár můr. Zvonek nezvonil, to si s ní jen nervozita zahrála škodolibou hru. Ostatně co je rande jiného než hra?
Panebože, to je ale hic! Proč vůbec my ženské tohle všechno podstupujeme, přemítala cestou zpátky do koupelny. V tom vedru hřály dokonce i dlaždičky na podlaze, které jindy tak příjemně chladily do bosých nohou.
Přesto se třásla jako osika. Říkala si, že je to nejspíš úzkostí středního věku, dotírajícími obavami ze stáří. Za všechno může Tracy. Ráno jí u kopírky řekla: "Je to pro tebe ten pravej, holka; čas letí a mladší už nebudem. Hele, kdyby za mnou přišel před měsícem, nechala bych si ho pro sebe, ale momentálně s Alecem vycházíme, takže ti ho věnuju."
"Ani nápad," ohradila se Kylie a vystřídala kudrnatou kamarádku u kopírky. Potřebovala namnožit a setřídit zprávu, kterou po ní Protiva chtěl do tří hodin. Její šéf se jmenoval Craig Nugent; Protiva mu přezdívala. Nugent nešel s dobou, která si potrpí na sexuální harašení; dělal svým podřízeným ze života peklo starým osvědčeným způsobem. Rval, hysterčil, vyhrožoval vyhazovem, střídal nálady čas-těji než ponožky.
"Ale jo," nedala se odbýt Tracy. "Vím, že jdeš po intelektuálech, a tomuhle chlapovi to fakt pálí." Podívala se na další dvě mladé ženy, které čekaly na kopírku, a v očích jí blýsklo.
Kylie věděla, že si z ní Tracy utahuje; v kanceláři si o ní mysleli, že je trochu přihlouplá, ale bylo to jen tím, že se až příliš bála reakce okolí, a tak se chovala zakřiknutě. Táta jí dnes a denně omílal, že je hloupá. "Kdyby rozum rozdávali zadarmo, tebe by ani nenapadlo dojít si pro něj," říkával. Trvalo jí celou střední školu a dva roky na vyšší odborné, než jí došlo, že to její otec moc inteligence nepobral a že ona sama je daleko bystřejší. Ale přesto ji jeho výsměšné poznámky pronásledovaly dodnes a nahlodá-valy jí sebevědomí.
Pustila kohoutek. Odraz v zrcadle ji přísně napomenul: Prostě se dobře bav, Baumerová, nenech se znervóznit, představuj si, že to bude pan Pravý, rytíř na bílém koni nebo tak. A kdyby ne, tak se přece nic neděje; všude už jsem byla, všechno zažila, monokly mi budiž důkazem - a taky rozvodové papíry, modřiny na žebrech, zlomené srdce. Mám pokračovat? Odraz zavrtěl hlavou.
Kylie se sklonila k umyvadlu a smyla si make-up z rukou. Všimla si, že se jí na levém palci odloupl kousek laku; to má z toho, že je tak nervózní. Ale každá drobná chybička se přičte k ostatním, blesklo jí hlavou a chystala se sáhnout do koupelnové skříňky pro lak.
Že by zase zvonek?
Ne, telefon. Zvedla mobil. Nic, to zvonil přístroj v kuchyni. "Haló?"
"Tak co, je fešák?" zeptal se ženský hlas. Její dcera Sára, určitě volá z koleje.
Kylie si představila svou rusovlasou dceru, jak si pohrává se stříbrným starožitným křížkem, který jí věnovala k maturitě; při telefonování to dělala vždycky. "Ještě nedorazil. A co ty?" vyzvídala. Sluchátko si přidržovala mezi ramenem a bradou.
Povzdech. "Však znáš kluky."
"Co se stalo, Sáro?"
"Myslíš, jak to dopadlo? Neukázal se. Proč? Co já vím! Možná si všimnul, že nemám dost přes prsa, nebo došel k

názoru, že nemá rád chytrý holky, zrzky nebo lidi, co jedí příborem. Ani se neobtěžoval zavolat a vymyslet si nějakou výmluvu."
"Mělas ho ráda?" zeptala se Kylie.
"Sotva jsme se znali. Ale teď toho parchanta rozhodně v lásce nemám."
Hořkost v dceřině hlase ji znepokojovala. Měla bych jí nabídnout trochu útěchy, pomyslela si, třeba se tím aspoň zbavím té protivné nervozity. "Co kdybys přijela sem? Tu schůzku odvolám," navrhla jí.
"Nepřipadá v úvahu. Potřebuješ se pobavit. Krom toho nemám náladu na nic než na knížku od Austenové a pořádně obloženou pizzu, která co nevidět dorazí."
Kylie se jakživa žádným románem Jane Austenové nepro-kousala. Měla radši detektivky. "Vážně to zvládneš?"
Dcera si odfrkla. "Mami, kdybych se měla hroutit pokaždé, když mi dá někdo kvinde, necpala bych se pizzou a pivem, ale prozakem. Jsem v pohodě, jen mě zajímalo, jak ten tvůj přítel vypadá. Když tak mi brnkni ráno, ale až po desáté, protože hodlám zbaštit celou pizzu sama a všechna ta mozzarella naložená v pivu mě nejspíš uzemní až do devíti, jestli ne dýl."
"Mám dojem, že někdo zvoní, zlato. Zavolám ti ráno. Zatím ahoj."
"Ahoj. Užij si to, ale nepouštěj si ho moc k tělu. Někdy se dáš od chlapů opít rohlíkem."
Kylie se smíchem zavěsila. Zaposlouchala se. Nic. Zase se jí to jen zdálo. Otřela si zpocené dlaně do ručníku a pomyslela si: Sakra, holka! Žádný zvonek, to ti jen straší na věži. Kylie Baumerová se nervuje, jako by se vypravovala poprvé do tanečních. Už je to tak.
Ale když věšela ručník zpátky na háček a zahlédla v zrcadle svůj odraz, který se podrážděně mračil, cosi uvnitř se ozvalo: No tak si chci ještě jednou užít jako v prvních tanečních, co je na tom?
Povzdechla si. Kéž by se aspoň projednou dokázala ubránit protichůdným pocitům! Vrátila se v myšlenkách zpátky k ránu, kdy jí Tracy řekla, že tenhle chlap je pro ni přesně ten pravý, a ještě ke všemu jí ho popsala. Tmavě blond vlasy a knír. Tmavomodré oči. "Vypadá trochu jako Robert Redford, když hrál Sundance," slibovala a pak dodala: "Zlehýnka se usmívá, takže tě nenechává na pochybách, že má zájem, ale přitom je trochu ztřeš..."
Tentokrát už je to ale určitě zvonek!
Přeběhla přes předsíň - pleskot bosých chodidel o vyhřáté dlaždičky z něj jako váhavý potlesk -, vběhla na měkký koberec v obýváku, sáhla po závěsu; odněkud z nepříjemných vzpomínek se vynořil matčin hlas, nabádal ji, ať se proboha žádnému muži takhle neukazuje, ať se za nic na světě netváří nedočkavě.
Vykoukla škvírkou mezi závěsy. "O, někdo tam je. Ve světle lampy se rýsoval vysoký štíhlý muž. Rozhlížel se, jako by zabloudil, a na čele se mu perlil pot.
Venku musí být fakt pařák. Prokristapána, vždyť se budu taky potit jako prase, povzdechla si v duchu.
Neber jméno Páně nadarmo, Kylie, pokáral ji matčin hlas. Kylie si dál škvírkou prohlížela svého hosta. Vlasy má hnědé, ne tmavě blond... Oči neviděla, mohly by být modré, ale klidně třeba taky dozelena. A oholil si knír; věděla jistě, že se Tracy zmiňovala o "vzrušujícím" kníru. A co to má proboha na sobě? Copak jde rovnou z práce? Už se zase rouháš, děvče!
Kylie matčino pokárání ignorovala a hlavou jí letělo: Copak už se dneska nikdo slušně neobléká? Prokristapána, vždyť budu v koktejl-kách vypadat vedle těch jeho džin jako blbec.
Zhluboka se nadechla a nahlas řekla: "Moment, hned jsem tam." Ten chlap sebou škubl, otočil hlavu ke dveřím a ze špičky nosu mu ukápla kapka potu. Zadíval se na kukátko.
Kylie se cestou zpátky do koupelny pokoušela vžít do nápadníkovy mysli: Sakra, ženská, tak sebou hoď. Je tu vedro, že by člověk chcípnul. Hrubost by ji nepřekvapila - to všechno už tu bylo...
Před zrcadlem si přejela rty rtěnkou, setřela přebytečnou vrstvu (přehnalas to, holka, budeš vypadat jako coura) a utíkala přes obývák do své ohromné ložnice; odjakživa toužila po obrovské ložnici, aby si vynahradila ten mrňavý, stísněný kamrlík, o který se jako dítě dělila se dvěma sestrami.
Na posteli ležely malé černé šaty, přiléhavé, s hlubokým výstřihem, sexy. V duchu se ušklíbla: Pár kilo navíc není úplně k zahození, aspoň ženskou vycpou tam, kde na tom záleží.
Ten chlap v džínách nejspíš bude na adresu jejího poprsí trousit oplzlé poznámky - ježíšikriste, tyhle schůzky naslepo! - a nejspíš i na adresu jejího oblečení; možná by si na sebe radši měla vzít pláťáky a vytahaný svetr a předstírat nadšení, až jí bude od-recitovávat baseballové statistiky. Príma kolínská, nevěděla jsem, že se v K-martu něco takového sežene, blablabla.
Ale síla zvyku a potřeba dodat si sebevědomí ji přiměly přetáhnout si rafinované černé šaty přes hlavu a upravit se.
Zalétla pohledem k malé televizi Sony na prádelníku. Zvuk byl vypnutý, ale obrazovka jasně zářila - pruhy zeleně na vyprahlé savaně, neskutečně modré africké nebe. Běžel program National Geogra-phic; lvice neslyšně vyskočila z vysoké trávy a ulovila malou gazelu. Chudák zvíře!
Koukej tu televizi před odchodem vypnout, krucinál, žere to peníze! Otcův fňukavý hlas. Zemřel už dávno.
"Ještě chvilku, promiňte!" křikla směrem ke dveřím, zatímco si obouvala boty na protivně vysokých podpatcích.
Nehulákej, zlato, to dámy nedělají! Zase máma.
Všechny ty hlasy se jí slévaly v mysli, dokonce se k nim přidal i Tracyin; Kylii se vybavilo, jak jí ráno povídala: "Máme na chlapy stejný vkus. Natuty se do něj zblázníš." A dodala: "Ber to jako předčasný dárek k narozeninám. Co dáš ty mně?" Byly věkem jen měsíc od sebe. Tracy měla narozeniny právě dnes, čtyřiadvacá-tého září.
Kylie popadla stříbrnou kabelku za tenké ucho, ale vyklouzlo jí z prstů a kabelka spadla na zem. V běhu ji sebrala, doutíkala ke vstupním dveřím a naklonila se ke kukátku. Tohle nedělej, Kylie, bude si o tobě myslet, že jsi nezdvořilá-. Neměj obavy; určitě je to milý hezký mládenec.
Kéž bys měla pravdu, mami, pomyslela si a snažila se představit si nadcházející večer. Rozhodla se, že jestli ten chlap

bude slušný, bude s ním zábava a bude se jevit aspoň trochu lidsky, tak... Krucinál, vždyť už je to tak dlouho!
Otevřela dveře dokořán a obdařila ho tisícivoltovým úsměvem, čistě jen pro případ, že by si ho náhodou zasloužil - vždycky přece může hodit zpátečku. Byla celá ulepená potem, z podpaží jí hrčely stružky.
Páni! Na první pohled by rozhodně ušel, i když vlasy měl matně hnědé, a ne tmavě blond se sluncem vyšisovanými pruhy a oči - že by oříškové? Přesto vypadal k světu - zaplaťpánbu! -a Kylie se potěšeně usmála. Neber jméno Boží nadarmo, Kylíe, prosím!
Důkladně si prohlížela jeho hezkou tvář, každičký detail, a její úsměv se ještě rozšířil. Pak mu řekla, že je Kylie, Tracyina kamarádka, a on je určitě Adam a připadá jí nějak povědomý...
No bezva, teď se ho ještě zeptej, v jakém znamení se narodil, ty páko! Celá popletená bezděky vyhrkla: "V jakém zna..."
Zarazila se a zrudla. Připadalo jí, že jí pocit trapnosti stoupá nosem jako bublinky šampaňského až do...
...do té tvojí pitomé palice. Co se to s tebou děje, Baumerová?
Její host se pohnul, jako by se chystal vstoupit - váhavě, ve tváři měl náznak úsměvu, ale doopravdy se neusmíval. Je prostě plachý, Kylie; chovej se ke klukům mile, nebo tě nebudou mít rádi. Zamračila se. Přála si, aby matka konečně zmlkla, a také ji překvapila jeho náhlá blízkost - tolik ji poplašila, že ustoupila stranou, zapotácela se na vysokých podpatcích, zakopla o stoličku, ztratila rovnováhu a překulila se přes otoman na zem; zalil ji horký stud galaktických rozměrů a nejradši by na místě umřela..., v mysli se jí vynořil obraz bývalého manžela, jak na ni ukazuje prstem a chechtá se.
Zamžikala, obličej jí hořel, jako by se dívala do otevřených kamen, snažila se zorientovat... Koutkem oka zaregistrovala malou televizi Sony v ložnici, uklidňující, důvěrně známý předmět, otočila se k tomu zářícímu obdélníku, k té staré dobré obrazovce, na kterou se miliónkrát dívala. National Geographic už skončil, teď běžely zprávy, nějaká mluvící hlava zasypávala diváky informacemi.
Sakra, zapomnělas ji vypnout. Jseš vážně tak blbá, jak vypadáš? Její otec si i ze záhrobí dělal starosti s účty za elektřinu. Kdyby tu teď byl, kdyby byl ještě pořád naživu, ani by si nevšiml, že jeho nejstarší dcera upadla a má z toho mírně pohmožděný kotník a středně pošramocené sebevědomí.
Vtom její pozornost zcela zaujala obrazovka - reportérův obličej zmizel a vystřídala ho tvář několikanásobného vraha, kterého policie marně hledá. Zavraždil během posledních dvou let v Saint Paul a Minneapolisu devět dívek. Ubodal je a zohavil. Říkají mu Řezník. Panebože, vypadá jako Bundy; hezký a upravený, přinejmenším na té policejní kresbě.
Kylie se ohlédla, protože za sebou zaslechla zvuk - její nápadník přibouchl dveře a zajistil je -, pak se podívala zpátky na televizi a zase na svého hezkého hosta. Prokristapána, že by si dala rande s tím chlapem z televize? Je to jen policejní skica, ne fotka, takže těžko říct. Ale právě proto se jí možná zdálo, že už ho někde viděla... A to si myslela, že jen hloupě žvaní, když jí ujela poznámka, že jí připadá povědomý.
Zničehonic do ní zaťala drápy úzkost a po páteři jí přejel mráz. Pustila jsem si do domu vraha! Zabije mě, tady, v mém vlastním...
Kylii se točila hlava, měla pocit závrati, jako by se řítila temným tunelem ohořelých vjemů, viděla sebe samu, jak se rozpadá na černé střípky jakési neurčitelné látky, jak vsakuje do země...
Jsou v kanceláři, Tracy, její šéf a ostatní kolegyně spolu tlumeně hovoří a ani si nevšimnou černé beztvaré hromádky, která bývávala jejich spolupracovnicí Kylií Baumerovou. "Pustila si do bytu úplně neznámého člověka," vykládá Tracy a vůbec se nezmíní, že Kylii tu schůzku naslepo sama domluvila, že tvrdila, že toho chlapa zná a že je fajn. Nugent arogantně pokyvuje hlavou a přizvukuje: "Byla to vyzývavá koketa, taková ženská si koleduje o malér."
Náhle jako by se kolem Kylie zmagnetizoval vzduch; ocitla se uprostřed stále divočejšího víru a ten ji z podlahy v kanceláři přenesl zpátky do přítomnosti, do jejího domu.
Uložil ji měkce jako chladnoucí popel na koberec v obýváku, jen kousíček od místa, kde stál vrah a shlížel na ni potemnělýma krutýma očima.
Zvenčí se ozvaly zvuky. Něčí kroky. Zvoní zvonek, díkybohu! Návštěvník se k ní bleskurychle sklonil a neurvale ji zvedl na nohy. Kylií projela kotníkem ostrá bolest, ten chlap vytáhl zpod saka cosi kovového (prý rytíř na bílém koni), nepostřehla, co to je, přitiskl jí k ústům neskutečně silnou ruku a výhružně jí zamával tím kovovým předmětem těsně u obličeje. Pevně zavřela oči. Panebože, je to nůž?
Něco jí zašeptal do ucha, ale stejně dobře by mohl mluvit cizím jazykem. Slyšela ho sice zřetelně, ale její mozek nebyl schopen ta slova zpracovat. Byl to pro ni jen proud hlásek utopený v syčivém dechu vonícím po mentolu; zachytila jen pár útržků: "...zabít... kamarádku Tracy."
Na předloktí ucítila stisk, otevřela oči a spatřila, že její "společník pro dnešní večer" si přiložil prst ke rtům; tvrdý, studený pohled v jeho očích jí prozrazoval, že promluvit by nebylo nejmoudřejší. Pak vykoukl škvírou mezi závěsy. Za okamžik jí zase pohlédl do očí, varovně zavrtěl hlavou a zašeptal: "Ani slovo, jasné?"
Znovu zařinčel zvonek.
Kylie zamžikala. Oči ji pálily a hlavou jí táhlo: Poslední rande... Poslední v životě.
Venku náhlý šramot, jako by někdo sbíhal po schodech - výkřiky, střelba. Další výstřely z různých směrů.
A pak ticho, tak náhlé, že málem řvalo.
Vstupní dveře se rozlétly, dovnitř kdosi vrazil, zastavil se, podíval se na ni a na muže, který jí tiskl ruku k ústům. Kylie vykoukla na setmělý dvorek; na cestě leželo ve žluté záři lampy mrtvé tělo. Zírala přímo do vyhaslých očí upřených kamsi do prázdnoty nočního nebe, v nichž se slabě odráželo oranžové světlo pouliční výbojky.
Vzápětí se seběhli policisté, takže se kolem mrtvého utvořil les modrých nohou a už mu do tváře neviděla.
Stačila si ale všimnout, že měl tmavě blond vlasy a knír jako Sundance. Přesně jako na té kresbě v televizi, která se shodovala také s tím, jak jí neznámého nápadníka ráno popsala Tracy.
V ruce muže v džínách se blýskal odznak. Jemně jí spustil dlaň z úst. "Omlouvám se, ale musel jsem vás umlčet.

Potřebovali jsme ho dostat." Představil se jako detektiv Dylan Keegan a pak pokračoval: "Policie sledovala vaši kamarádku Tracy a další vytipované ženy v Saint Paul a Minneapolisu od chvíle, kdy nám psycholog z Quantika udělal profil obětí. Všechny měly narozeniny čtyřiadvacátého v tom měsíci, kdy byly zavražděny, blond vlasy a bylo jim mezi třiceti a čtyřiceti."
Kylie ho sice slyšela, ale ta slova jí nedávala dvakrát smysl. Pokoušela se soustředit, zpomalit kolotoč v hlavě. Konečně se jí rozbřesklo a pochopila, o čem je řeč.
"Bylo to ohromné štěstí - náš člověk hlídal Tracy, ale ztratil ji, a tak jsme obcházeli všechny její přátele, abychom zjistili, kam má namířeno. Zahlédl jsem za rohem v dodávce chlapa, který odpovídal naší skice, přivolal jsem posily a čekal. Potřebovali jsme ho přistihnout při pokusu o vniknutí na soukromý pozemek. Test DNA ho určitě usvědčí, jenže při tom, jak to dneska chodí u soudu, není opatrnosti nikdy nazbyt."
Kylie na něj nevěřícně zírala. To je mi ale užvaněný společník! "Není vám nic, paní Baumerová?" zeptal se detektiv a starostlivě nachýlil hlavu ke straně, jako by o ni opravdu měl obavy nebo tak něco... A pak se sklonil, otřel jí levou rukou pot z brady a mile se na ni usmál. Žádný snubní prstýnek.
Povzdechla si, přešla přes obývák do ložnice a vypnula televizi. Hlavou jí táhly samé malichernosti, přemýšlela, jestli má zavolat Sáře hned, nebo počkat až do deseti do rána. Zavolá jí ještě dnes večer - dceři určitě udělá dobře, když se dozví, že dostat kopačky není to nejhorší, co může člověka potkat.
Kylii se pomalu zklidňoval dech. Snažila se vzpamatovat a poskládat si události posledních pár minut do čehosi uchopitelného, co se dá vysvětlit. Nakonec to vzdala. Podívala se na detektiva; pořád se mile usmíval. Znovu zajela pohledem k jeho prázdnému prsteníčku. Jenže na flirtování byla unavená. Příliš unavená.
Všimla si, že se chystá promluvit, ale umlčela ho slovy: "Že se mi ty první taneční ale vydařily!", a zamířila k šatníku. Koutkem oka zahlédla, že se detektiv mračí; nejspíš si o ní myslí, že je praštěná podivínka, která má ve zvyku chodit očumovat do tanečních. Ale co. Dneska je tak příšerné vedro! Sundá si šaty a vezme si na sebe něco příjemně lehkého. Třeba kraťasy a tričko bez ramínek. Jen ať se na ni klidně dívá, má to v popisu práce.
* * *
Noční růže
Ana Rainwater
Ana Rainwater žije se svým manželem v Texasu Má doktorát z literatury, vyučuje ji na univerzitě a vede kurzy tvůrčího psaní Publikovala mnoho esejů a odborných článků Noční růže je jejím prvním výletem do oblasti beletrie Ana si přála poznamenat na tomto místě, že její matka je ve skutečnosti velmi milá žena, i když jí v den, kdy Ana dostala řidičský průkaz, opravdu věnovala sochor a obrovskou plechovku od kávy.

Toho srpnového dne, kdy jsem oslavila šestnácté narozeniny a dostala řidičák, mi matka hned venku na parkovišti před dopravním inspektorátem dala prázdnou plechovku od kávy a sochor.
"Pokud ti někdy chcípne auto, zamkni se uvnitř a počkej, až tě najdu," pronesla průzračným kultivovaným hlasem jižanské aris-tokratky, na kterém si tak zakládala. "Za nic na světě nevystupuj. Když budeš potřebovat na záchod, použij plechovku."
Ani ve snu ji nenapadlo, že bych si kvůli tomu, co říká, mohla připadat trapně. Pokradmu jsem se rozhlédla. Až na starou paní, která se pokoušela pomocí chodítka zdolat obrubník, jsme naštěstí byly samy, jen se stožárem na vlajku, auty a výstražnými cedulemi, co všechno se na úředním pozemku nesmí.
Matka mi podávala plechovku. Tvářila se pánovitě jako vždycky.
"Dokonce má i víčko," ukázala mi.
"Ale, mami," protestovala jsem a znechuceně si plechovku měřila, ale ona mi ji přesto vrazila do rukou a uťala moje protesty rázným mávnutím. Díky elegantní hedvábné blůze, kterou měla na sobě, působilo to gesto nejen panovačně, ale přímo královsky.
"Nechci slyšet žádné námitky," prohlásila. "Vzpomeň si, co se stalo Sandy Bontkeové."
Sandy Bontkeová otěhotněla - podle toho, co se ve škole šeptalo, buď během školního výletu do Wichita Falls, anebo za tělocvičnou během posledního basketbalového turnaje školního roku. Moje matka však takové přízemní teorie neuznávala. Jako nejbližší sousedka Bontkeových si vyhrazovala právo na vlastní názor bez ohledu na to, že jakživo nepřekročila jejich práh.
"Stalo se jí to ten večer, kdy píchla gumu," trvala na svém. "Nějaký chlap zastavil, že jí chce pomoct, a pak ji ve tmě znásilnil."
Nikdo jiný, dokonce ani Sandyina vlastní matka, s podobnou teorií nevyrukoval, ale moje matka věděla svoje. "Určitě to bylo znásilnění za tmy," zopakovala nejmíň posté. "Který chlap by spal se Sandy, kdyby ji viděl?"
"To od tebe není hezké, mami," odvětila jsem a znovu jsem se stísněně rozhlédla po parkovišti - ne že by se mi ulevilo, když přešla od tělesných potřeb k sexu. Měla jsem Sandy potají docela ráda a bylo mi jí líto, i když podle matčiných měřítek měla své nedostatky. Ale copak je nemáme všichni?
Matka si založila ruku v bok - tu, ve které nedržela sochor -a zabodla do mě ledový modrý pohled.
"Hezké, nehezké, na tom nesejde," opáčila nevzrušeně a začala se svou typickou logikou rozvíjet další úvahy: "Sandy Bontkeová už by ve svém věku měla mít rozum. Když takhle stará holka chodí oblékaná jako hastroš, je to lesba nebo bůhvíco ještě horšího. Každý chlap, který se na ni koukne, to okamžitě pozná."
Přejela pohledem moji ne zrovna výstavní figuru a pokývala hlavou. "Ty ujdeš. Je poznat, že se z tebe jednoho dne vyklube ženská. Sandy Bontkeová vypadá jako mula. A jak jistě víš, muly jsou asexuální, nemůžou se rozmnožovat. Z biologického hlediska je pozoruhodné, že vůbec přišla do jiného stavu."
Lidské vlídnosti jsem si s matkou opravdu moc neužila. "Pusť Sandy Bontkeovou z hlavy," poručila mi netrpělivě, jako

by s tím tématem nevyrukovala sama. Zadívala se na policejní znak poskládaný z dlažebních kostek v chodníku vedle nás a pousmála se, jako by dostala dobrý nápad.
"Sandy Bontkeová v sobě nosí sémě zločince," prohlásila. "Měla by se modlit, aby potratila."
Zhrozeně jsem se na ni podívala. Zavrtěla štíhlými boky v módní tenoučké sukni a vesele zamávala policistovi, který se vynořil z budovy. Pak se zase obrátila ke mně.
"Možná jí donesu kytku," řekla zvesela. "A teď dávej pozor. Tohle je důležitý prvek sebeobrany na silnicích."
Střelhbitě máchla sochorem odzdola nahoru, přímo mezi moje nohy. Vykřikla jsem a jen tak tak jsem uskočila; skoro jsem cítila, jak mi sochor zavadil o šev vybledlých džin. Vzteky jsem se chvíli nezmohla na slovo.
"Ale, mami!" vyhrkla jsem nakonec. "Vždyť takhle můžeš někomu ublížit!"
Byla to ubohá reakce, jenže fyzický útok, to tu ještě nebylo. Znamená to, že jí můžu oplatit stejnou mincí? Ta šokující myšlenka mi prolétla hlavou, ale hned zase zmizela. Byla to koneckonců přece jen moje matka.
Naklonila hlavu ke straně a podívala se na mě, jako bych byla slabomyslná. "Přesně tak," odvětila s přehnanou trpělivostí. "O to přece jde. Kdybys byla kluk, tak bych tě dostala. Musíš začít dole a bleskurychle švihnout vzhůru. Hlavně ani na chvilku nezaváhej a taky nezvedej sochor nad hlavu a nesnaž se jím praštit směrem dolů. Takovou ránu by odrazil i kojenec. Zkus si to sama. Odraz ji."
S těmi slovy se rozmáchla a praštila mě sochorem do hlavy.
S nočními potulkami jsem začala pár dní nato. Sužovaly mě migrény, které vyústily v noční můry a ty zas vedly k nespavosti. Jedné noci jsem celé hodiny civěla na závěs pohupující se ve větru; bála jsem se rozsvítit nebo vstát, abych nevzbudila matku a nepřipravila ji o blahodárný spánek. Vítr přinášel otevřeným oknem vůni matčiných květin. Dolehla na mě klaustrofobie. Co nejtišeji jsem se oblékla, obula si tenisky a vylezla ze svého okna v prvním patře. Skutečnost, že jsme bydleli třicet mil za městem a benzín jsem si musela kupovat ze svého, poněkud zchladila mé počáteční nadšení, nemluvě o tom, že jsem netušila, jak nastartovat, abych nevzbudila bratry a ostražitou matku. Ale všudypřítomné ticho a poklid mě záhy přesvědčily, že noc má svůj vlastní půvab, bez ohledu na to, co člověk zrovna dělá. Přivykla jsem černobílému světu za svitu měsíce, světu očištěnému od křiklavých barev dne.
Stačilo strávit jednu noc o samotě uprostřed sametové tmy a propadla jsem tomu.
Brzy jsem si osvojila indiánskou chůzi; pokládala jsem nohy nehlučně jednu před druhou a plynule přenášela váhu z paty na špičku. Toulala jsem se po opuštěných pastvinách, aniž bych třeba jen vyplašila zajíce nebo umlčela cvrčky. Měli jsme všehovšudy hrstku sousedů a s výjimkou Bontkeových nikdo z nich neměl děti v mém věku. Sandy však otěhotněla a koncem léta už tu nebyla, takže domům jsem se vyhýbala. S pohybem měsíce po obloze se posouvaly stíny a já byla jen jedním z nich - tišším a méně nápadným než většina ostatních.
A pak jsem jedné noci přišla na to, jak využít plechovku od kávy.
Tou dobou už uplynuly víc než dva roky od chvíle, kdy mě matka praštila sochorem, a vlasy už mi zase dorostly po ramena a spolehlivě zakryly jizvy po dvanácti stezích na hlavě. V místě té pěticentimetrové rány mi vyrostly bíložluté a ostře kontrastovaly s přirozenou tmavohnědou barvou ostatních. Matka mě ujistila, že to vypadá šik.
Poslední dobou jsme se spolu moc nebavily. Bylo mi sedmnáct, ona byla v přechodu. Hormonální zóna, tak nazýval náš dům můj mladší bratr a mně připadalo, že je to na desetiletého kluka bystrý postřeh; byl vnímavý, zaregistroval nevyřčené napětí, které u nás panovalo v těch pár hodinách, než matka odešla do práce, a poté, co se z ní vrátila. Matka to měla rovnoměrně rozložené - ráno pranýřovala můj zevnějšek a po večerech se ho pokoušela napravit. Já se proti ní bouřila daleko skrytěji.
Občas třeba matka trvala na tom, že mi před spaním natočí mokré vlasy na růžové gumové natáčky; stála za mnou, zle si měřila můj mladistvý odraz v zrcadle a ohánělа se hřebenem a kartáčem jako zbraněmi. Já si pak v noci natáčky z vlasů vytahala, někdy všechny, jindy jen pár, a ráno jsem se bavila tím, jaká roz-ježená příšernost mi na hlavě vznikla.
"Vypadáš, jako bys měla na hlavě vrabčí hnízdo," rozčilovala se matka, zatímco jsem se v chvatu vypravovala do školy.
"Nějak se mi to v noci rozpletlo," zatvářila jsem se jako neviňátko.
Pak přišel červen, parné léto - léto před mým posledním rokem na střední škole. Musela jsem se přes prázdniny starat o mladšího bratra, a tak jsem si nemohla sehnat práci ve městě, kde se všichni moji kamarádi ze školy otáčeli za pultem, smažili hamburgery nebo sekali trávníky. Místo toho jsem zůstala doma a opečovávala ohromnou zahradu - plela jsem, hnojila, prostříhá-vala keříky, přivazovala rostlinky ke kolíkům, zalévala, sklízela úrodu, zavařovala ji a zmrazovala. Benjy mi občas pomáhal, ale vždycky ho to záhy omrzelo a já ho nechtěla okrádat o volno. Kromě toho jsem k té ubohé zelenině svým způsobem přilnula, oddaně jsem se o ni starala a navzdory kloboukům a opalovacím krémům jsem byla z pobytu pod žhavým texaským sluncem čím dál opálenější.
Jednoho dne se zvedl vítr, vedro však nepolevilo; dýchalo to jako z otevřené pece. Horký vítr foukal celý den, zatímco já se navzdory neklidu, který mnou zmítal, lopotila na zahradě. Náhle jsem se neudržela, rozmáchla jsem se motyčkou a jediným švihem usekla vršek matčina oblíbeného keříku s trpasličími rajčaty.
Zůstala jsem tam stát ve sluneční výhni a docházelo mi, že si to odskáču. A taky že ano - jakmile matka přišla z práce, svrchu se na mě podívala přes okraj značkových slunečních brýlí a povýšeně pronesla: "Staráš se mi o zahradu hůř než najatý nádeník, takže by mě nemělo překvapovat, že tak i vypadáš."
Když jsem se večer vrátila do domu, hvízdání větru mi znělo jako démonický smích a krev mi po celodenním pobytu na slunci málem klokotala v žilách. Ještě než matka a bratr odešli spát, rozhodla jsem se, že v noci půjdu ven. Věděla jsem, že nadešel můj čas.
O půlnoci jsem vyklouzla oknem, sešplhala z prvního patra po mřížce obrostlé popínavými růžemi a opatrně překročila matčin dokonale upravený záhonek denivek. Připadalo mi, že měsíc v úplňku pálí stejně jako slunce, a už teď jsem se pod bílým pánským tričkem začínala potit.

Na tuhle noc jsem čekala od chvíle, kdy jsem ochromena zlým tušením hloupě neuhnula před matčinou ránou.
"Copaks mě nepochopila?" bylo první, co mi řekla, když jsem se v sanitce probrala z bezvědomí. Obrátila se ke státnímu policistovi, který jel s námi, a zatřepotala na něj dlouhými řasami. "Říkala jsem jí, že i kojenec by se ubránil tomu, co se chystám udělat!"
Ale já ji pochopila až příliš dobře.
Rozhlédla jsem se po zahradě zahalené tmou, po květinových záhonech, které matka sama opečovávala svýma pěstěnýma rukama. Levandule, oměj, náprstníky, srdcovka, lupiny, stračky. Taková paleta druhů, tolik zvláštních květin patřících do mírnějšího podnebí, rozmazlovaných jako dětičky, hýčkaných, aby dobře rostly. Ale dnes v noci jsem o nich dlouho nepřemýšlela. Přišla jsem sem přece kvůli něčemu jinému.
Oslnivá bělost domu zalitého měsíčním světlem přímo bolela do očí a z omamné vůně růží se mi zvedal žaludek. Možná z nich tu vůni vytáhlo to příšerné vedro; možná ji potily jako krev. Znechuceně jsem se na ně dívala, jak se přítulně vinou k domu. Překrásné růžičky, kytky, které má každý rád. Nejoblíbenější kytky na světě, nebo to matka aspoň tvrdila.
Stála jsem u těch bezmocných růží a přebírala si v hlavě svůj plán. Kdybych se pro něco vrátila do domu, matka mě okamžitě uslyší a v mrňavé zahradní kůlničce nic použitelného nenajdu. Pak jsem si vzpomněla na předměty poslední záchrany, které mi matka dala do staříčkého plymouthu, a usmála jsem se.
Potichoučku jsem obešla dům a vzala si z auta plechovku od kávy. Vrátila jsem se k ozdobné mřížce s růžemi a opatrně z trnitých plazivých větviček otrhala všechny voňavé krvavě rudé květy, všechny do jednoho. Popínavé růže nemají silné kmínky, a tak jsem si snadno poradila i bez zahradnických nůžek, ale než jsem skončila, ruce mi krvácely z nesčetných drobných ranek.
Plechovka od kávy byla obrovská - matka buď značně přeceňovala obsah mého močového měchýře, anebo si hodlala dát načas, než se mě vypraví hledat -, ale přestože jsem do ní růže vší silou napěchovala, stejně jsem musela jít natřikrát, než ze zdi domu zůstaly trčet jen holé, oštípané větvičky.
Musela jsem podniknout tři půlkilometrové pochůzky po asfaltové silnici. Třikrát po ní jít tam a zpátky parnou, větrem zmítanou tmou, připravená seskočit do škarpy a podlézt plot z ostnatého drátu, kdybych snad zahlédla světla reflektorů. Třikrát se cestou rozhlížet po případném úkrytu na pastvině, po skupince kaktusů, košatém mesquitovém keři. Ani jednou se však nic nestalo, všude vládl poklid.
Dům Bontkeových byl tichý jako lůno zbavené života a nejspíš zrovna tak prázdný. Doslechla jsem se, že problémy pana Bont-keho s alkoholem se po tom maléru se Sandy ještě zhoršily, že jezdí do Impactu a až do rána tam vysedává před obchodem s lihovinami. Není to žádný med, být opilec, když v nejbližším městě není k sehnání ani kapka alkoholu.
O tom, jak tráví večery paní Bontkeová, se nemluvilo. Možná chodí za Sandy. Anebo možná má ve městě přítele, někoho, kdo jí za takovýchhle dlouhých, horkých nocí dělá společnost. Možná spolu hrávají karty, pomyslela jsem si, jak jsem tak kráčela po opuštěné silnici, anebo třeba kulečník. Možná na verandě popíjejí koktejly a tancují. Paní Bontkeová měla střapaté blond vlasy stejně jako Sandy a rezignované oči, smířené se životem. Působila dojmem, že by neměla námitky proti jakékoli společnosti, i kdyby nebyla bůhvíjak vybraná, klidně i společnosti někoho, kdo kouří nebo žvýká tabák a sprostě kleje, když se praští kladivem do prstu.
Ani v nejmenším se nepodobala mojí matce.
Otevřela jsem plechovku - i když to ode mě nebylo pěkné, byla jsem ráda, že psa Bontkeových minulou zimu srazila dodávka - a rozsypala růže kolem domu. Olemovala jsem Sandyin domov krvavě rudými květy.
Když jsem si to zopakovala třikrát, vrátila jsem se domů, vyšplhala po nádherně oholené mřížce a šla spát.
Matka si toho vandalismu všimla až příští den večer.
"To snad není pravda!" vtrhla do kuchyně, kde jsem vařila večeři. "Moje růže jsou všechny pryč!"
Se sklopenýma očima jsem u sporáku míchala omáčku. "To je škoda," prohodila jsem nenuceně. "Asi je zahubilo to vedro. Letos je fakt příšerně."
"Ne, ty to nechápeš," řekla matka netrpělivě. "Jsou pryč, úplně pryč! Prostě zmizely."
Právě v tu chvíli vešel do kuchyně můj mladší bratr, a když uslyšel matčinu poznámku, začal si broukat melodii ze seriálu Akta X.
"Mimozemšťani unášejí z Texasu růže," pronesl a snažil se, aby to znělo zlověstně. Chudák kluk, ten se na zlověstný hlas nezmůže ještě nejmíň tři roky a i pak si bude muset nejdřív odbýt mutování. Ani Benjy nebude proplouvat obdobím dospívání hladce. Já ale aspoň neměla úžasnou starší sestru, které bych se pokoušela vyrovnat, kdežto Benjy bude trvale ve stínu mého staršího bratra Marka - tedy přinejmenším pokud mu to matka nepřestane předhazovat.
"Zavři pusu, Benjamine," vyštěkla.
Bylo mi Benjyho líto, a tak jsem se na něj usmála a navázala na jeho hru: "Vědci včera s úžasem zaznamenali zmizení všech rudých popínavých růží v celém státě..." Zarazila jsem se. "Jakže se ta tvoje odrůda jmenuje? Záře?"
"Don Juan," odpověděla matka bezmyšlenkovitě. "Všichni to dobře víte. Přestaňte plácat nesmysly a pojďte se na to podívat." "To by sis musela stoupnout k té omáčce a míchat ji." Vzala si ode mě vařečku. "Běž," poručila mi a pustila plyn naplno. V omáčce se nadělají žmolky, ale usoudila jsem, že to je cena, kterou musím za svou noční zábavu zaplatit.
Vyšli jsme s Benjyni ven.
"Páni!" zaujatě zíral na mřížku. "Fakt jsou fuč! Co se s nima mohlo stát?"
"Nemám ponětí. Žerou králíci růže?"
"Vrtáku," ušklíbl se a kamarádsky do mě dloubl. "Králíci by po mřížce přece nevyšplhali. A ty růže jsou odrbané i nahoře." "Máš pravdu," přitakala jsem. "Tak čím to podle tebe je?" Pokrčil rameny, protože ho to už přestávalo zajímat.
"Mámě nejspíš přeskočilo a všechny je odpravila a už si to nepamatuje. Víš, jaká je, když jí rupne v bedně." Pak se mu rozsvítily oči. "Vlastně je popravila. Zaživa jim usekala hlavy." "Tak pojď už, ty kecko," vybídla jsem ho.

Pokračovala jsem v tom. celé léto. Kdykoli na některé růži vyrašilo poupě, hned jsem ho uštípla a odnesla k Bontkeovým. Matka byla přesvědčená, že za to může nějaký záhadný škůdce, kobylka nebo snad pták, a vůbec nepostřehla, že růže pokaždé zmizí přes noc. Jednou jsem nechala keříky pořádně rozkvést a máma byla blahem bez sebe. Pak jsem zase všechny květy oškubala, donesla je v plechovce k Bontkeovým a rozsypala po kapotě jejich vozu. Ty noční procházky mi vylepšily figuru a matka začala na mou adresu trousit lichotivé poznámky.
"Jestli nakonec začneš vypadat k světu, třeba Mark přivede nějaké kamarády z vysoké, aby se s tebou seznámili," prohodila jednou v sobotu večer, když se vrátila z práce v kosmetickém salonu.
"Pochybuju, že by se mi Markovi kamarádi zamlouvali," opáčila jsem, i když jsem proti svému staršímu bratrovi nic neměla, krom jeho vrozené neschopnosti postavit se matce. Benjyho před tím rozkladem osobnosti zachráním, zachráním ho před tou postupnou rezignací tváří v tvář matčině nezlomné vůli.
Matka si odfrkla. "To holky vždycky říkají, když si myslí, že by neměly šanci," prohlásila. "Tumáš. Přinesla jsem ti vajíčka. Ode dneška si každé ráno uděláš žloutkovou masku. Vyčistí ti to pleť. Žloutek v sobě má spoustu vitamínu A. Nech si to na obličeji deset minut, pak se opláchni vlažnou vodou. A nedři si kůži ručníkem, jenom ji jemně osuš a pak si na ni dej nějaký lehký hydratační krém. Ne abys použila obyčejný krém na ruce! Seženu ti na zaměstnaneckou slevu Oil of Olaz."
Byla na tu slevu pyšná, stejně jako na svou práci vůbec a na to, že ostatní "kosmetické poradkyně" jsou o dvacet let mladší. Ze mě si dělala pokusného králíka a doufala, že mě zkrášlí natolik, že si mě všimne nějaký úspěšný mladý muž, někdo jako můj starší bratr, kterého navzdory jeho protestům dokopala ke studiu na univerzitě. Nic jejímu synovi nezabrání v tom, aby získal vzdělání - nic a nikdo, ani Mark sám. Ona je matka a pouze ona ví, co je pro její děti nejlepší.
Tu noc jsem to vzala od podlahy. Olámala jsem i kopretiny a odnesla je k Sandyinu domu.
Léto bylo dlouhé a parné, a čím víc se mě matka snažila připravit na to, čemu zálibně říkala "život ženy", tím častěji jsem po nocích vyrážela z domu. Přes den jsem bývala tak unavená, že jsem se zmohla jen na manuální práci; kdybych si sedla, okamžitě bych usnula.
Chodila jsem jako mátoha, napůl v polospánku, ale netroufla jsem si na delší dobu zdřímnout, protože jsem se bála, aby Benjy neprohodil něco o mé ospalosti před matkou. Pracovala jsem otupěle, pot se ze mě lil a já přemýšlela o své matce perfekcionistce a o tom, jaký vliv měla a má na bratry, na otce, na mě, na nás všechny, kdo nejsme dokonalí a nemáme naději, že bychom někdy byli.
Konečně se přiblížil den mých narozenin a já s radostí plánovala, jaký si dám dárek, abych se konečně osvobodila z ponižujícího postavení. Konečně se uplatní sochor.
Jakmile se pátý srpen přehoupl v šestý a já završila osmnáct let, takže jsem podle zákona přestala být nezletilcem a stala se dospělou, vylezla jsem z postele a vyklouzla oknem. Zase byla parná noc, ale mě to těšilo, protože mi horko rozpalovalo krev v žilách. Potichu jsem došla do kůlny a sebrala z police silné zahradnické rukavice. Otevřela jsem dvířka auta, sehnula se a vylovila zpod sedadla řidiče sochor, který tam matka uložila před dvěma lety. Ještě nikdy jsem ho neměla v ruce.
Cesta k Bontkeovým byla vůbec nejradostnější za celé léto. Asfalt vydechoval horko, které se v něm za celý den nastřádalo, a na nebi vesele pomrkávaly hvězdy, zářivé oči, které vidí to, co za denního světla vidět není. Hvězdy věděly, co se chystá, věděl to měsíc, věděla jsem to já. Věděli jsme, kdo se vykrádá z matčina domu, jak dlouho, jak často a proč. Věděli jsme o všem.
Říká se, že horké léto zvyšuje zločinnost, ale mě se to netýkalo. Jen jsem si hodlala nadělit k narozeninám spravedlnost.
Dům Bontkeových byl jako obvykle temný a tichý. Dnes v noci byla pryč obě auta. Doufala jsem, že paní Bontkeová odjela na hřbitov za čerpací stanicí Quick-Stop navštívit svou jedinou dceru a zárodek jediného vnoučete. Bylo by příhodné, kdyby za Sandy šla zrovna dnes v noci.
Pro jistotu jsem zazvonila. Řinčení zvonku se dutě rozléhalo prázdným domem, ale radši jsem ještě zabušila na dveře. Když jsem se ujistila, že uvnitř nikdo není, vytáhla jsem z kapsy kou-pací čepici, nasadila si ji na hlavu a zastrkala pod ni všechny zbloudilé pramínky vlasů. Pak jsem došla k Sandyinu oknu, rozmáchla se sochorem a roztříštila sklo. Opatrně jsem sáhla rukou v rukavici dovnitř, odsunula zástrčku a vytáhla okno vzhůru.
Ještě opatrněji jsem vlezla dovnitř.
A pak jsem dům obrátila vzhůru nohama. Rozbíjela jsem zrcadla, převracela nábytek, vysypávala šuplíky. Po deseti minutách by člověk nabyl dojmu, že se domem prohnalo tornádo. Vrátila jsem se do Sandyina pokoje a úhledně položila sochor na postel spolu s rudou růží. Okvětní plátky se rozsypaly po pokrývce jako kapky krve. Sáhla jsem do kapsy, vyndala z ní vlasy, které jsem vytahala z matčina kartáče, a jeden, dva, tři jsem namátkou rozházela po podlaze.
Když jsem byla hotová, vylezla jsem oknem, pečlivě si oprášila oblečení a úmyslně jsem se prošla skleněnou tříští, aby se střípky zabodaly do podrážek matčiných tenisek.
Šerifovi to trvalo déle, než jsem čekala, ale po večeři v den mých osmnáctých narozenin se přece jen objevil. Matka si zrovna barvila vlasy - šťastná shoda okolností, kterou jsem si jaksepatří vychutnala. Šerif jí sejmul otisky prstů, pak, jako by ho to dodatečně napadlo, je vzal i mně a zeptal se, kde jsme v noci byly.
"Vaše sousedka tvrdí, že jí celé léto nezákonně vstupujete na pozemek," řekl matce, když chtěla vědět, co se děje.
Zjevně byl nesvůj; přehodil si kovbojský klobouk z jedné ruky do druhé a podíval se na mě zpod prošedivělého obočí. Už o nás dvou věděl svoje.
Matka na něj upřeně hleděla a čekala na vysvětlení. Šerif otevřel pusu, ale pak se zarazil a odkašlal si. Matka pořád vyčkávala a on před ní nakonec jako všichni muži kapituloval.
"Paní Bontkeová se domnívá, že jste nenáviděla její dceru," řekl, odložil si klobouk na stůl a zkřížil paže na hrudi. Bylo to sice defenzivní gesto, ale všimla jsem si, že se přitom na matku dívá jako jestřáb na svou kořist. Zdaleka to nebyl jen neškodný postarší venkovský džentlmen, za jakého se vydával.

"Tvrdí, že jste se během letošního léta na jejich rodinu chorobně upjala - mluví dokonce o obsesi. Krom toho tvrdí, že máte něco společného se Sandyinou smrtí, i když nechápu, co by to mělo být. Každému je jasné, že to byla sebevražda."
Matka si dotčeně odfrkla. "Jak se opovažuje stanovovat mi psychiatrickou diagnózu? Řekněte jí, že to měla radši udělat se svojí dcerou." Šlehla po mně zlověstným pohledem. "To ona sama mi připadá obsesivní."
"Stejně vám budeme muset položit pár otázek, madam," řekl šerif a zvedl se k odchodu. "Zvlášť jestli se ty otisky budou shodovat - a paní Bontkeová si je jistá, že budou. A měla byste se připravit na to, že váš dům oblehnou novináři."
Matka se ponuře usmála. "Jsem připravená na všechno. Vraťte se zítra ráno, šerife, a dostanete všechny odpovědi naservírované na stříbrném tácu. Nemíním žít s takovou poskvrnou na svém štítě."
Sama bych nedokázala naplánovat tak dokonalou promluvu. Šerif vrhl po matce rychlý pohled, narazil si klobouk a zamířil kolem mě ke dveřím. Cestou prodlel očima na světlém pruhu v mých vlasech a já postřehla, že zaváhal, a tak jsem se na něj zářivě usmála, abych ho ujistila, že se matky nebojím. Poprvé, kam až moje paměť sahá, tomu tak opravdu bylo.
Šerif mi kývl na rozloučenou, otevřel dveře a vykročil po štěrkové pěšince mezi matčinými záhony ke svému autu. Taktní člověk, tenhle šerif. Jenom letmým pohledem na moje vlasy prozradil, že nezapomněl na incident se sochorem, a když kráčel mezi květinami k vozu, nedal nijak najevo, že si pamatuje i jiné věci. Ale určitě si je pamatoval. A já taky. Nikdy nezapomenu na to, jak jsem pozorovala matku, jak jde po štěrkové cestičce mezi květinami a něžně se dotýká květů, jejichž krása, stejně jako všechna ostatní krása, v sobě tají smrt. Oknem ze svého pokoje jsem viděla, jak vlastnoručně trhá určité rostliny, a tak jsem potichu seběhla ze schodů a vykoukla zpoza kuchyňských závěsů. Připadala jsem si jako myška, která zpovzdálí sleduje kočku pronásledující jinou kořist. Plížila jsem se za ní, když kráčela po silnici k domu našich nejbližších sousedů, k domu, do kterého se nikdy předtím neuráčila vstoupit.
Sandy, ještě ani ne v polovině těhotenství, byla sama doma.
Krčila jsem se v úkrytu, bezmocná a vystrašená, s kratičkými vlasy, které sotva stačily zakrýt stále ještě pobolívající hlavu, a přihlížela jsem, jak matka předstírá přátelství. Stála na zápraží, zvesela udělovala Sandy rady do života a podávala jí svůj dárek.
"Vím, že teď prožíváš těžké chvíle, holčičko, a čekají tě ještě mnohem větší trable, to mi věř. Jako svobodná matka už si neužiješ žádných schůzek a tancovaček, přijdeš o veškerý volný čas, a to všechno kvůli děcku chlapa, který tebou opovrhuje, který ti chtěl jen ublížit, uprostřed noci tě přivedl do jiného stavu a pak zmizel bůhvíkam. Přesně to teď nosíš v lůně, moje milá - sémě temnoty a zla. A právě proto jsem ti přinesla tuhle kytici, Sandro, jen a jen tobě. Je krásná, že by ji člověk málem snědl, nezdá se ti? Ale ne abys to udělala! Zahradničíš? Ne? Určitě víš, že těhotné ženy občas mívají prapodivné chutě, třeba na kůru, na mýdlo a tak. Ale zapamatuj si, že tyhle kytky jíst nesmíš. Ublížily by tvému dítěti - moc by mu ublížily."
Významně na Sandy mrkla.
Schovávala jsem se blízko, tak blízko, že jsem viděla, jak Sandy vykulila oči a čelist jí poklesla, protože pochopila, co se jí matka pokouší naznačit.
"Matka příroda umí vyřešit všechny dívčí problémy," řekla ještě matka a obrátila se k odchodu. "Není důvod, aby ses tak brzo trápila ženskými starostmi."
Všechno jsem to slyšela a rozuměla tomu a měla jsem Sandy varovat. Ale hrozně jsem se matky bála, a tak jsem to neudělala. Byla jsem tam tehdy jen já a nikdo jiný, takže nikdo jiný nechápal, proč se Sandy večer zamkla v koupelně a otrávila se. Všichni věděli - anebo předstírali, že vědí -, že náprstník je smrtelně jedovatý. Sandy to musela vědět taky. Přinejmenším podle nich.
Chudák Sandy, zakoušela takové zoufalství, takové ponížení, že si vzala život. To víte, znásilnili ji.
Znásilnil ji stín, který se noc co noc přikrádal po silnici, znásilnil ji, aniž by přitom křičela, plakala a bránila se, znásilnil ji k oboustranné radosti a slasti, vlastně ji vůbec neznásilnil, zaséval sémě nového života s láskou, nadějí a rozkoší. Neznásilnil ji. Za celé to léto ji nikdo neznásilnil.
Jenže pak po silnici přišel jiný stín a úskočně ji přiměl sníst smrtelný jed.
K mému údivu matka po šerifově odchodu nepromluvila ani slovo. Mlčky se odebrala do postele a já jsem po krátkém přemýšlení udělala totéž. Tuhle noc jsem se nikde toulat nehodlala. Ráno jsme seděly naproti sobě u stolu v prosluněné kuchyni, snídaly toasty s džemem a popíjely čaj - já obyčejný, matka si ho jako obvykle vylepšila pořádnou porcí medu. Benjy, kterému se měla co nevidět otevřít cesta ke svobodě, ještě spal.
"Nechápu, jak dospěli k přesvědčení, že ten sochor byl náš," poznamenala matka tiše, opřela se a utáhla si pásek květovaného hedvábného županu. "Proč přišli sejmout otisky prstů zrovna mně?"
Pokrčila jsem rameny.
Ale věděla jsem to a zrovna tak to věděla paní Bontkeová, která kdysi matčiny květiny milovala. A matka, která teď vyhlížela z okna na záhonky, to věděla taky. Podívala se na mě, natáhla pěstěný prst a pohladila okvětní plátky čerstvě natrhaných květů na stole. Užuž chtěla něco říct, ale zarazil ji skřípot pneumatik na příjezdové cestě.
"Vida, šerif si pospíšil," poznamenala, odstrčila židli a vstala. "A já ještě nejsem oblečená. No nic, za chvíli si celé to nedorozumění vyjasníme."
Už skoro dosnídala. Zvedla šálek čaje, podívala se do něj a dopila posledních pár kapek.
"Nevím, cos čekala, slečinko, ale na mě sis troufat neměla," řekla. Náhle jí zalétla ruka k hrudi. Celá polekaná se pokusila postavit hrníček na kraj stolu, ale netrefila se, a šálek s třesknutím dopadl na zem.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Na okamžik jsem zavřela oči a připravovala se na to, jak sdělím šerifovi hroznou zprávu. Snad bude působit věrohodně díky tomu, jaká slova matka včera večer šťastnou náhodou zvolila. Nemělo by ho

překvapit, že se ta psychicky nevyrovnaná žena nedokázala smířit s tím, že by měla nést následky svých čím dál šílenějších činů.
Když jsem se zase podívala na matku, byla už smrtelně bledá, takže jí nalíčení křiklavě vystupovalo z tváře jako klaunovi. Pevně si tiskla jednu ruku k žaludku a druhou k hrudi. Zavrávorala, ale jen mírně. Pak zvedla hlavu a podívala se na mě lesknoucíma se očima. U kohokoli jiného by ten lesk vypovídal o slzách, ale mé matce se oči triumfálně třpytily. Bude mít poslední slovo a pronese ho tak líbezně, jako by to bylo požehnání, a ne kletba.
"Jsi silnější než tvoji bratři, moje milované dítě," řekla. "Sbohem, Rose."
* * *
Sousedská ostraha
Sinclair Browning
Sinclair Browning je autorkou detektivní série nominované na řadu oceněni Namátkou lze uvést například knihy The Last Song Dogs, The Sporting Club, Rode Hard, Put Away Dead a Crack Shot Její příběhy se odehrávají na současném americkém Jihozápadě a hlavní hrdinkou je Trade Ellisová, po předcích zčásti apačského původu, která se živí jako rančerka a soukromý detektiv. V roce 2000 byla Sinclair mezi pěti nominovanými na cenu Arizona Arts Vydala také dva historické romány: Enju, the Life and Times of an Aravaipa Apache Chief from the Little Running Water a příběh z druhé světové války Amenca's Best Redigovala knihu Feathers Brush My Heart a je spoluautorkou bestselleru o výcviku koní Lyons On Horses Žije v jižní Arizoně, kde osobně krotí koně, shání z pastvy dobytek a zápolí se svou internetovou stránkou www.sinclairbrownina com.

Byla jsem propocená skrznaskrz, ale to se v červenci člověku v Tucsonu stává. Tím spíš, když se k horku přidá nervozita.
Jmenuju se Trade Ellisová a rozhodně nemám ve zvyku odpovídat na seznamovací inzeráty v novinách. Jsem rančerka a soukromé očko. Krávy a pátrání, to je náplň mého života.
Ale na jeden zpropadený inzerát jsem odpověděla, a tak jsem tu teď dřepěla u baru v restauraci Stewarta Andersona a civěla na svou whisky se sodou, zatímco má zbrusu nová známost zjišťovala, jestli je volno v jídelně, abychom si tam mohli dát večeři. Dohodli jsme se, že si spolu pro začátek zajdeme na skleničku, a on už přešel k fázi "večeře". Naše schůzka se vyvíjela nadmíru slibně.
Prohlížela jsem si mokrá kolečka od sklenic na barpultu a přemýšlela, jak daleko mám tohle první rande nechat zajít. Sex nepřipadal v úvahu. Všechno má své meze, i pracovní povinnosti. Ale obietí, delší polibek, možná i letmý dotyk - to bych mu dovolit mohla, pokud se díky tomu propracujeme k další schůzce.
Protože ta se uskutečnit prostě musí.
Závisí na tom nejen můj honorář, ale možná i život mojí kamarádky. Marisa Valdezová je už od svatého Valentýna nezvěstná. Odpověděla tehdy na seznamovací inzerát a od té doby už se do domu svých rodičů v univerzitní čtvrti nevrátila. Její rodina celé měsíce procházela arizonské noviny v naději, že ten, s kým měla rande, si znovu podá stejný inzerát, jaký tenkrát vyšel v Tus-con Weekly. Nakonec se jistý inzerát skutečně objevil; nebyl sice stejný, ale vyskytla se v něm tatáž fráze jako v onom, který si Marisa zastrčila v ložnici za zrcadlo, a to stačilo, aby Valdezovi zbystřili a obrátili se na mě s prosbou, jestli bych to neproklepla.
Hledám lásku, která se se mnou bude smát u Disneyho filmů. Tahle formulace je zaujala, protože stála v inzerátu i tenkrát.
Autora toho prvního inzerátu se pokoušela vystopovat i tuc-sonská policie, ale bezúspěšně - zatím nenašli nic než nepoužívanou poštovní přihrádku bez udání adresy.
Valdezovi nahlásili policii i svůj nejnovější objev Neměla jsem potuchy, jestli policisté zadavatele nového inzerátu sledují, ale když se mi ozval, rozhodla jsem se jít do toho.
V inzerátu stála obvyklá zkratka SB - svobodný běloch. Připadalo mi zvláštní, že tam není R jako rozvedený. V pětačtyřiceti - takový věk dotyčný uvedl - už má většina mužů za sebou nějaké manželství. Ale možná chce počkat, až se lépe poznáme, a teprve pak se mi se svou manželskou historií svěří. I kdyby v inzerátu lhal o svém rodinném stavu, pořád ještě to neznamená, že je vrah.
Mansini rodiče propadali zoufalství. Tucsonská policie dělala, co bylo v jejích silách, ale nestačilo to. Nikdy to nestačí.
Situaci komplikovala skutečnost, že Marisa už dříve odpověděla na hezkou řádku seznamovacích inzerátů a rodina si ji kvůli tomu nelítostně dobírala Proto jim přestala svěřovat detaily ohledně svých schůzek naslepo. Podstatné detaily. Jako třeba jména a telefonní čísla.
"Jo, zajdeme si tam na večeři," vytrhl mě z přemítání hlas mého partnera.
"Bezva," usmála jsem se s předstíraným nadšením. Ve skutečnosti ve mně hlodaly výčitky svědomí. John Wistrich už mi stačil prozradit, že pracuje jako zedník, takže jsem usuzovala, že není zrovna zazobaný. A teď bude muset vyklopit fůru peněz za večeři, ze které se nakonec nic nevyvrbí. Ale co se dá dělat, slíbila jsem Valdezovým, že si na něj posvítím.
Že je zedník, se mi nelíbilo. Ne že bych nad zedníky ohrnovala nos, ale pod úspěšným podnikatelem, jak bylo uvedeno v inzerátu, si člověk představuje něco jiného. Na Mansině výstřižku zase stálo byznysmen. Že John nevlastní žádnou firmu, už mi bylo jasné. Ale spíš bych snědla vlastní boty, než bych uvěřila, že je prohnaný lhář.
Během večeře jsme se navzájem oťukávali. Byla to makačka, protože mezilidská komunikace mu zjevně dělala potíže. Nebyl ošklivý - prostě takový přerostlý Harry Potter. Dlou-hán se silnými brýlemi zmenšujícími docela hezké oči a s velkým ohryzkem, který mu poskočil pokaždé, když měl odpovědět na otázku. I ty nejnevinnější ho zřejmě znervózňovaly, protože vždycky celý zrudl.
Vytáhla jsem z něj, že nikdy nebyl ženatý a že miluje svého tibetského teriéra. Musela jsem se přiznat, že i když mám

zvířata hrozně ráda, o tibetském teriérovi jsem jakživo neslyšela.
"Je nádhernej," ujistil mě John. "Takovej chlupáček. Koukáme spolu na filmy."
Vida, vida... Mohl by Marisu odpravit člověk, který tak láskyplně mluví o svém psovi? To se ví. Úplně klidně.
Milovník psů naproti mně byl plachý a postrádal sebevědomí. Když si prohlížel jídelní lístek, všimla jsem si, že se mu třesou ruce, a při těch několika málo příležitostech, kdy jsem ho přistihla, jak se na mě dívá, překotně sklopil oči ke slánce a pepřence a po krku mu stoupl výmluvný ruměnec. Rozhodně nebyl můj typ a usuzovala jsem, že ani Marisin. Ale možná byl poslední, kdo mou kamarádku viděl. Její auto se našlo na parkovišti Tucsonského společenského centra. Nikdo ji tam nezahlédl a ve voze policisté nesejmuli žádné podezřelé otisky, ale můj známý v úřadu šerifa mi prozradil, že objevili několik zvláštních kobercových vláken a cizí vlasy. Bohužel je to nikam nedovedlo. Vsadím se, že kdyby Marisu našli mrtvou, hned by se o ni začali zajímat kapánek víc.
Jediné vodítko, které policisté měli, bylo Hlavní. Jenom Hlavní. Tohle slovo naškrábané Marisinou rukou se našlo na bločku u kuchyňského telefonu. Určitě si stejně jako já lámali hlavu, k čemu asi odkazuje. Hlavní třída, to každého napadne jako první. A v Tucsonu Hlavní třídu máme, a jaksepatří dlouhou. Prověřila jsem si i další Hlavní, mimo jiné Hlavní nádraží a Hlavní poštu, ale bezvýsledně.
Zápolila jsem s biftekem, zapíjela ho vydatnými doušky mer-lotu a přitom jsem se pokoušela představit si Wistriche s Marisou. Marisa patřila k nejkrásnějším ženám, jaké jsem kdy viděla. Měla obrovské hnědé oči s hustými černými řasami a rovné černé vlasy až do pasu. Byla drobná, necelý metr padesát, sotva větší než pytel s krmením pro koně. Navíc od střední školy trpěla anorexií. V poslední době se z toho pokoušela dostat, ale přesto by byla nejžhavější kandidátkou na titul Tyčka roku.
Ačkoli byla hubená jako lunt, vypadala senzačně. Nejsem jasnovidec, ale řekla bych, že jestli je John nervózní přede mnou, tak v její společnosti z něj musel být hotový uzlíček nervů.
"Děláte to často?" zeptala jsem se.
"Bifteky?" nechápal.
"Ne, jestli si často dáváte schůzky naslepo. Při tom, jaký skvělý inzerát jste si podal, vám musí poštovní schránka praskat ve švech."
"Ehm..., k něčemu se vám musím přiznat."
Byla jsem jedno velké ucho.
"Ten inzerát..."
Zaujatě jsem pokývala hlavou.
"Napsala ho moje máma."
Snažila jsem se dohlédnout za jeho silné čočky, abych poznala, jestli si ze mě utahuje, ale nespatřila jsem v jeho očích žádné pobavení, jen bezelstnost, s jakou jsem se u mužského nesetkala od čtvrté třídy obecné školy.
"Cože, vaše máma?"
Přikývl a uhnul pohledem. "Občas je posílá do novin a já na ně pak odpovídám. Někdy se tím dává trochu unést."
Nechtěla jsem ho ranit tím, že bych se zmínila o úspěšném podnikateli, a s byznysmenem jsem vyrukovat nesměla, abych se neprozradila, a tak jsem mlčela.
"Myslí si, že pomalu přicházím do let, a chce, abych se oženil." Přikývla jsem. "Dostáváte hodně odpovědí?" Odměnil mě nachovou vlnou tsunami, která se mu rozlila po krku a zaplavila tvář.
Rozhlédl se, jestli nás nikdo neslyší. "Posloucháte G. Gordona Liddyho?"
Nezbylo mi než přiznat, že ne.
"Ženy z celé země mu posílají svoje fotky v... ehm... spodním prádle."
"A vy je dostáváte taky?"
"Ne, jenom kapesníčky, pár obrázků Mickey Mouse a krabici čokoládových sušenek."
"To chce neztrácet naději," řekla jsem mu. Po večeři mě doprovodil na parkoviště u restaurace k mému nakladačku, kterému říkám Priscilla. Cestou jsem úmyslně zakopla a otřela se mu hrudí o paži. Přešel to mlčky, jen mě zachytil, abych neupadla.
U vozu jsme ještě chvilku klábosili, pochválili jsme, jak je noc klidná a hvězdnatá - i když to byla značná nadsázka vzhledem ke světelnému smogu a šňůrám aut - a jak je to krásné. Noc byla vážně krásná. A horká. Možná bylo o jeden dva stupínky chladněji než v pekle, ale o víc ne.
Snažila jsem se působit co nejvíc sexy, i když mi po zádech crčely potoky potu a tenké bavlněné šaty jsem měla úplně skrznaskrz.
Naklonila jsem se k Johnovi, protože jsem nabyla dojmu, že zavládla ta pravá nálada a že ho konečně vylákám z ulity. Jenže vtom nad námi jako na potvoru přeletěl policejní vrtulník a příhodná chvíle byla tatam.
Jestli měl John Wistrich v úmyslu vyjet po mně, se vzdalujícím se vrčením helikoptéry z něj veškeré odhodlání vyprchalo.
Nasedla jsem do vozu. Připadala jsem si jako pitomec. Jak mám probůh něco zjistit, jestli mě ten chlap nepozve na další rande?
Ještě se neměl k odchodu, a tak jsem stáhla okénko. Nejradši bych nastartovala a zapnula si klimatizaci, ale neudělala jsem to. Dieselový motor by přeřval všechny zamilované něžnůstky, které mi možná chce pošeptat do ouška.
Naklonil se k okénku. "Jíte ryby?"
"Všechny dary moře s výjimkou krabů," odvětila jsem.
"Umím připravit rybu na grilu."
Znělo to, jako když se malý kluk vytahuje, že umí jezdit na kole.
Vyčkávala jsem.

"Nechtěla byste... Nechtěla byste ke mně někdy zajít a ochutnat ji?"
"To by bylo bezva!" řekla jsem nadšeně. "Mám s sebou něco přinést?"
Tvářil se vyjukaně, jako by nevěřil vlastním uším, že jsem mu na pozvání kývla.
"Ehm..., n-n-ne. Připravím večeři sám."
"Kdy se vám to hodí?" tlačila jsem na něj.
Zamnul si upocené čelo, jako by si lámal hlavu s odpovědí. "Co třeba zítra? Zítra večer by to bylo fajn. Vyhovovalo by vám to v sedm?"
"Jasně, to bude super." Vylovila jsem z kabelky tužku a kus papíru. "Kde bydlíte?"
Tentokrát promluvil bez zaváhání. "Hlavní třída 1234."
Že by trefa do černého?
Příštího rána jsem od svítání vysedávala v hondě své ses-třenice Bey a usrkávala z kalíšku vlažné kafe od McDonalda. Zase byl pařák. Teplota se měla vyšplhat na devětatřicet stupňů, a i když se slunce teprve proklubávalo, už se o sto šest snažilo předpovědi dostát.
Parkovala jsem u chodníku, necelý blok od domu Johna Wis-triche, vyzbrojená malým dalekohledem a novinami. Zatím se mě navzdory cedulím upozorňujícím na sousedskou ostrahu nikdo nepřišel zeptat, co tu pohledávám. Beino vozítko asi nevypadalo na auto, které by použil lupič. Beu jsem měla v záloze už předešlý večer; pověděla jsem jí, kam mám namířeno, domluvila se s ní, že jí v určitou hodinu zatelefonuju, a poprosila ji, ať zavolá na policii, pokud bych se náhodou neozvala. Pochopitelně jsem se ozvala.
V 6.43 vyšel John Wistrich z domu a nasedl do své dodávky. Dívala jsem se, jak odjíždí; měl namířeno opačným směrem, takže jsem se ani nemusela schovávat za novinami.
Počkala jsem ještě půl hodiny, abych měla jistotu, že se nevrátí, pak jsem popadla vodítko a fotku své kníračky Štěkny a pustila se
do práce.
Nejdřív jsem zazvonila. Mačkala jsem zvonek znovu a znovu, ale nikdo neotvíral. Ani jsem to nečekala, vždyť jsem ho viděla odjíždět. Jenom jsem hrála divadlo. Okázale jsem nahlížela do oken. Nebylo nic vidět, protože měl spuštěné žaluzie. Zavolala jsem na něj jménem, i když jsem věděla, že mě neuslyší.
Nakonec jsem dům obešla dozadu. Zadní dvorek byl obehnaný sešlým dřevěným plotem. Nakoukla jsem dovnitř škvírou mezi prkny, jestli tam nehlídá pes. Zamňoukala jsem jako kočka, a když jsem se nedočkala odezvy, usoudila jsem, že vzduch je čistý. Natáhnout se přes branku a otevřít si bylo hračka. Dvorek byl uklizený, čistý a vydlážděný. Žádný div, když je John zedník. Nikde ani stopy po nedávno vykopaném hrobě. Podél plotu živořilo pár oleandrů, opodál stál zahradní gril. Právě tam si to nejspíš dneska večer odskáče ryba.
Došla jsem k zadním dveřím a vzala za kliku. Zamčeno. A ne jen tak ledajakým zámkem. Nejsem žádné lupičské eso, ale natolik se v otvírání zámků vyznám, abych věděla, že se schlagem si
neporadím.
Okénkem ve dveřích jsem nakoukla dovnitř. Byla tam kuchyně. Telefon na zdi, plynový sporák, na vesele žlutém pultíku rozložené ranní noviny. Úhledně prostřený stul s umakartovou deskou - nejspíš přichystaný k naší dnešní večeři. John si zjevně potrpěl na pořádek. Nikde jsem neviděla nic mimořádného.
V okně v patře byly zatažené závěsy.
Dolehlo na mě zklamání. Nevím, co jsem čekala, ale přesto mě rozčarovalo, že jsem neobjevila nic podezřelého. Pokud se nevloupám dovnitř, nepohnu se s pátráním z místa. No jasně, bydlí na Hlavní třídě a slovo Hlavní si Marisa poznamenala do bločku. Jenže na Hlavní třídě je spousta dalších domů. Pokud ta poznámka vůbec odkazovala k Hlavní třídě.
Krom toho dám na intuici a ta mi ohledně tohohle chlápka nevysílala žádné signály. Chová se sice jako podivín, ale to ještě neznamená, že je vrah nebo David Copperfield, co nechává mizet ženské. Navíc už jsem měla plné zuby toho příšerného vedra, a tak jsem se to rozhodla zabalit.
Když jsem za sebou zavírala branku, ozvalo se mi za zády: "Co jste zač? A co pohledáváte na Johnnyho dvorku?"
Div jsem leknutím nenadskočila. Otočila jsem se. Přede mnou stála drobná stará paní s obličejem jako svraštělé jablko. Měla na sobě zástěru zaprášenou od mouky a třímala váleček.
"Ehm, hledám svého psa." Vytáhla jsem z kapsy vodítko a za-houpala jím té ženské před nosem. Doufala jsem, že mi na to skočí.
"Ta branka byla zavřená. Paní Murphyová vás viděla, jak ji otvíráte," řekla podezíravě.
"Paní Murphyová?"
Ukázala na sebe.
"Slyšela jsem odtamtud šramot." Mávla jsem rukou k zadnímu dvorku. "Myslela jsem, že by tam mohla být moje Ginger." Znovu jsem hrábla do kapsy levisek a podala jí fotku Štěkny.
Přimhouřila oči, aby rozluštila, na co se to dívá.
"Hmm." Změřila si mě drobnýma šedivýma očkama od hlavy k patě. "Spíš bych řekla, že tu slídíte, slečno."
"Ne, vážně ne, jen se mi zaběhl pes." Bezradně jsem rozhodila ruce a snažila se tvářit co nejbezelstněji.
"Funguje tu sousedská ostraha a nemáme rádi, když se nám tu potloukají cizí lidé."
"Omlouvám se. Asi jsem se spletla."
"To tedy ano, slečno. John má svého vlastního psa. Běžte si po svém."
Schovala jsem fotku Štěkny a vypadla odtamtud. Z celého srdce jsem doufala, že se paní Murphyová nepožene Johnu Wistri-chovi vyslepičit, že někoho načapala, jak mu šmejdí po dvorku.
"Jak dlouho tu bydlíš?" zeptala jsem se, aby řeč nestála. Z Johna každé slovo lezlo jak z chlupaté deky. Jakkoli se to

zdálo k nevíře, byl na domácím hřišti ještě zamlklejší než v restauraci. Párkrát se mi sice povedlo rozproudit hovor, ale John nevydržel u jednoho tématu a pokaždé stočil řeč jinam.
"Dva roky." Namířil půlkou citronu na lososa, ale postříkal mě. Bůhví, jestli si toho vůbec všiml; nijak to nekomentoval. Otřela jsem si obličej ubrouskem.
Zvoněnka, jeho tibetská teriérka, si hověla pod stolem. I když v obýváku řvala na plné pecky televize, spala jako dřevo s hlavou položenou na mém nártu.
Už jsem Wistrichovi pochválila večeři - leží jako věž, ve skutečnosti to byl nejvysušenější losos, jakého jsem kdy jedla. Z obýváku k nám doléhal Lví král. Pustil ho hned, jak jsem přišla.
"Co z něj máš nejradši?" "Prosím?" Netušila jsem, o čem mluví. "No z toho filmu." Mávl vidličkou směrem k obýváku.
"Aha." Teď mi nastávaly krušné časy. Nestihla jsem nastudovat všechny Disneyho filmy, ačkoli jsem se v odpovědi na Wistri-chův inzerát pochopitelně vydávala za jejich náruživou milovnici. S odřenýma ušima jsem prošla kvizem, který pro mě uspořádala děcka Ginny Eskeové. Lvího krále jsem se ale naštěstí našprtala. "Nejradši mám tu scénu, kdy lví král Mustafa říká Simbovi, že bude vždycky stát při něm."
Rozsvítil se jako vánoční stromeček. "Já taky," zahuhlal s pusou plnou ryby.
Aby bylo jasno, Lví král se mi vážně líbí. Tématem viny a usmíření mi připomíná Hamleta. Ale měla jsem dojem, že s takovým postřehem bych vyrukovat neměla.
Začínala jsem věřit tomu, že tenhle pan Slušňák nemá s Ma-risiným zmizením nic společného.
Když jsem mu pomohla sklidit ze stolu, oznámil mi: "Mám pro tebe překvápko."
Ruka mi automaticky zajela za záda a nahmatala pažbu osma-třicítky, schované v pouzdře pod blůzou.
John se vrátil se dvěma nazdobenými bábovičkami polárkového dortu. Vypadaly báječně; byly polité čokoládou a posypané oříšky. Zákusek jako stvořený pro horkou noc.
"Tos připravil sám?" zeptala jsem se.
Zavrtěl hlavou. "Dělala je moje máma. Hrozně ráda vaří."
Nanukový dort se těžko dá považovat za vaření, ale o tom jsem pomlčela.
Když jsme dezert snědli, pomohla jsem Johnovi s nádobím. Šlo nám to skvěle od ruky; on myl a já utírala, což je práce, kterou ze zásady neflákám, protože utěrkou se dá napravit všechno, co se při umývání nezdařilo.
Konečně nadešel čas, abych ho trochu vyhecovala. Když se nedíval, upustila jsem utěrku na zem.
"Ale ne," povzdechla jsem si, abych přitáhla jeho pozornost.
Sehnula jsem se pro utěrku a blahořečila si, že jsem si oblékla volnou blůzu, pod kterou není vidět osmatřicítka. Při shýbání jsem si dala záležet, abych mu vystavila na odiv svůj zadek. Obvykle to funguje jako muška na pstruha. Z vlastní zkušenosti vím, že pro většinu chlapů představuje sehnutá žena sexuální výzvu. Když jsem nedejbože upustila utěrku před svým exmanželem, obvykle mě vzápětí přirazil ke kuchyňské lince.
Tak přímočarý John Wistrich nebyl. Počkal, až utěrku zvednu, a pak ke mně rychle přistoupil. Odvrátila jsem hlavu a ucítila, jak mi jeho vlhký jazyk přejel po tváři. Fuj!
Pokárala jsem se, že tu nejsem kvůli vlastnímu potěšení, ale pracovně, otočila jsem se zpátky k němu a dovolila mu, aby mě políbil. Bez váhání mě sevřel v medvědím objetí a přisál se ke mně ústy. S předehrou se nezdržoval; jeho pravička se mi kvapně sunula po boku vzhůru. Přimáčkla jsem paži pevně k tělu, abych její tažení zastavila.
Během pouhopouhých patnácti vteřin jsme zrychlili z nuly na stovku.
"Uff," vydechla jsem.
"Pojď si udělat pohodlí," zamumlal mi do vlasů.
Pokusila jsem se ho odstrčit, ale svíral mě pevně. Měl mnohem větší sílu, než jsem čekala. "Johne..."
Pořád mě objímal a šeptal mi do vlasů zamilované pitomosti. Snažila jsem se mu vy kroutit. Přestávalo se mi to líbit. Potřebovala jsem si uvolnit ruce pro případ, že bych musela sáhnout po pistoli.
Líbal mi krk, což mi za jiných okolností bývá nadmíru příjemné. Ale teď jsem nedokázala myslet na nic jiného než na zbraň. Tlačil mě přes kuchyň k předsíni.
Ani jsem nepotřebovala být detektiv, abych pochopila, kam má namířeno.
"Johne, ne, vážně ne," řekla jsem co nejrazantněji, paže pořád pevně přimknuté k bokům. Začínala jsem mít docela nahnáno. Jestlipak se tohle stalo i Marise? Vší silou jsem mu dupla na nohu. Okamžitě mě pustil.
Zhluboka jsem se nadechla a o krok ustoupila. "Ježíšmarjá." Vypadal zaskočeně, oči měl zastřené. "Promiň."
Nenápadně jsem sjela očima dolů. Kalhoty měl výmluvně vy-boulené a bylo mi jasné, že to není tím, že by měl v kapse okurku. Hrozilo mi znásilnění? Nevěděla jsem to jistě, protože jsem se přece jen ještě nebála tolik, abych mu začala doopravdy vzdorovat. Bylo to na hraně, to ano. Ale nepřehouplo se to přes ni. A já nechtěla situaci ještě víc vyhrocovat. "Radši už půjdu."
"Ne, zůstaň tady, prosím, prosím! Promiň, že jsem se nechal unést. Mohli bysme si třeba pustit Malou mořskou vílu. Mám verzi od Disneyho. Vidělas ji?"
"Snad stokrát," zalhala jsem. "Už je pozdě a já musím být brzo ráno v nemocnici." Namluvila jsem mu, že jsem zdravotní sestra. Další lež. Už jich byla pěkná kupa.
Otevřel mi dveře a rozsvítil na zápraží. Venku mě přivítal nápor horkého vzduchu. Setmělo se, takže jsem stěží dohlédla k ulici.
Podala jsem Johnovi ruku. "Dík za bezva večer." A dík tobě, Bože, že jsem ze sebe ta slova vůbec vysoukala.
"Nechtěla by sis se mnou někdy zajít do kina?"
Sklopila jsem oči a uviděla, že jeho přítelíček se už uklidnil.
"Jasně, moc ráda," řekla jsem, seběhla ze schodů a nechala ho stát osaměle na prahu.
Když už jsem byla skoro u Priscilly, světlo nad jeho dveřmi zhaslo. Šátrala jsem v kabelce po klíčích, zmožená vedrem i

celým tímhle večerem. Když jsem odemkla dvířka a uvnitř vozu se rozsvítilo světýlko, něco jsem zaslechla.
Ohlédla jsem se a nadskočila leknutím. Vedle mě stála paní Murphyová, ta všetečná sousedka.
Tentokrát nedržela váleček, ale střelnou zbraň. A nebylo to žádné plivátko. Dvouhlavňová brokovnice s upilovanou hlavní.
"Potichu ty dveře zase zavři, slečinko," poručila mi.
Její dům jako by z oka vypadl tomu o dvě čísla dál, který jsem právě opustila, až na to, že se v okně vyjímala cedule upozorňující na sousedskou ostrahu. Uvnitř bylo čisto a uklizeno stejně jako u Johna Wistriche a vonělo to tam čerstvě upečeným chlebem. Možná by to působilo příjemně, nebýt namířené brokovnice.
"Hni sebou. Nechci připálit chleba."
Došly jsme do kuchyně.
"Ještěže Johnnyho nenapadlo doprovodit tě k autu," poznamenala paní Murphyová a sklonila se ke kuchyňskému budíku. Slyšela jsem jeho vytrvalý tikot. "Ale tušila jsem, že to neudělá. Bojí se tmy."
Pomyslela jsem si, že to s tou sousedskou ostrahou kapku přehání.
"Měla jsi mě radši poslechnout a zmizet, slečinko."
"Heleďte, nejsem zlodějka ani šmírák. Měli jsme s Johnem schůzku. Pozval mě na večeři. Klidně mu zavolejte, dosvědčí vám to."
"Právě o tom jsem mluvila."
Cože? O čem že sakra mluvila?
"Dotěry nemá nikdo rád."
"Vysvětlím vám to..."
"Paní Murphyová vás viděla, jak se s ním líbáte."
Prokristapána, ta babizna nás špehovala!
"Abyste věděla, je zadaný."
"Omlouvám se, to jsem netušila." Kde přišla k ilegální brokovnici s upilovanou hlavní? Je celkem fuk, jestli s ní umí zacházet. Z téhle vzdálenosti nemůže minout.
Dobrou zprávou - pokud se v téhle chvíli vůbec dalo o nějaké mluvit - bylo, že jsem za páskem pořád měla zastrčenou svou os-matřicítku.
"Má překrásnou nevěstu. Kluk hloupá, nechápu, proč si zase podal ten inzerát. Akorát jsi kvůli tomu začala šmejdit kolem a svádět ho."
Dílky skládačky mi začaly zapadávat do sebe.
"Pojď se s ní seznámit."
Vyschlo mi v ústech a sevřel se mi žaludek.
Kývla hlavou k přístěnku přiléhajícímu ke kuchyni. Když jsem se neměla k pohybu, šťouchla mě brokovnicí do zad. V přístěnku zatáhla za řetěz od stropního světla. Bylo tam horko a dusno, protože na rozdíl od domu neměl klimatizaci.
Ve světle žárovky jsem uviděla dveře vedoucí ven. Byly zavřené na zástrčku. I kdybych se k nim bleskurychle vrhla, stihla by mě zastřelit.
Přístěnek měl okna vyhlížející na setmělý dvorek, ale přesto se mě v tom těsném prostoru, o který jsem se dělila s paní Mur-phyovou a mrazicím boxem, zmocňovala klaustrofobie.
"No tak, otevři to."
Navzdory vedru jsem tu bílou, studenou bednu nechtěla otevřít ani za nic.
Paní Murphyová mě dloubla hlavní brokovnice. "Dělej."
S očima upřenýma na ni jsem pomalu zvedala víko, až narazilo na stěnu.
A pak jsem se podívala dovnitř.
Na dně mrazáku ležela Marisa Valdezová zkroucená ve fetál-ní poloze, tváří vzhůru. Její nádherné ohromné hnědé oči se scvrkly, jak se z nich odpařila tekutina. Byly splasklé a matné; obočí nad nimi vypadala jako nějaké arktické housenky. Zdála se snědší, než jsem si ji pamatovala, pleť měla tu a tam prorostlou zelenkavou plísní. Drobné bílé zuby cenila v děsivé grimase, dlouhé černé vlasy byly ztuhlé a plné krystalků ledu.
Zvedl se mi žaludek a bála jsem se, že vyzvracím večeři.
Ruce měla Marisa zkroucené na hrudi. Krásné dlouhé nehty, na které bývala tak pyšná, byly polámané, konečky prstů rozdrásané do krve. I dlaně měla potřísněné zmrzlou krví.
Zvedla jsem oči k vnitřní straně víka. Zely v něm hluboké krvavé škrábance, jak se marně snažila uniknout z ledového hrobu.
"Kristepane!" vydechla jsem a do očí se mi draly slzy.
"Že je krásná?"
Na Marismých ohnutých kolenou stály figurky nevěsty a ženicha, jaké se dávají na svatební dort. Byly stařičké, vybledlé a popraskané.
Ukázala jsem na ně a zhluboka se nadechla. "Ty jsou z vaší svatby, viďte?"
"Ano," přitakala paní Murphyová.
Vedle Marisiny hlavy ležela poloprázdná krabice polárkového dortu. Žaludek se mi div neobrátil naruby.
"Až s ním bude jeho nevěsta, nebude se bát tmy."
"Co je tamhleto?" zeptala jsem se a ukázala nad Marisinu hlavu. Byla to lest. Chtěla jsem odvést její pozornost, skočit po hlavni brokovnice a strhnout ji stranou.
"Tohle na mě nezkoušej, slečinko." Ta mrňavá stará dáma nebyla žádný hlupák.
Vtom v kuchyni hlasitě zapípal budík.

Paní Murphyová na zlomek vteřiny odvrátila zrak.
Bleskově jsem zareagovala, protože mi bylo jasné, že lepší šance se mi už nenaskytne. Vrazila jsem do ní a zároveň strhla hlaveň brokovnice k podlaze.
Ozvala se ohlušující rána a broky roztříštily dřevěnou podlahu. Matně jsem si uvědomovala, jak se mi zem otřásla pod nohama, ale nepovolovala jsem sevření, protože jsem věděla, že mi jde o život. Neúprosně jsem vtlačila paní Murphyovou do kuchyně. Šťouchla jsem ji pažbou do břicha tak silně, až jsem jí vyrazila dech. Zavrávorala, narazila zády na kuchyňský pult, ale pořád zbraň pevně držela.
Praštila jsem ji loktem do žaludku a konečně začala klesat k zemi. Zatímco se marně pokoušela udržet rovnováhu, škubla jsem vší silou za hlaveň a konečně jsem jí brokovnici vyrvala.
Paní Murphyová se zaduněním dopadla na podlahu a já na ni namířila. Zmítala se na linoleu a držela se za bok.
"Můj kyčel!" úpěla "Můj kyčel! Určitě jsem si ho zlomila."
"Tak mě za to zažalujte," opáčila jsem. Ani trochu jsem ji nelitovala.
Sáhla jsem po telefonu a vytočila tísňovou linku.
Za pár minut se v dálce ozvala policejní siréna.
Vtom jsem zaslechla, jak se otvírají vstupní dveře.
"Haló?" Ten nejistý hlas mi byl povědomý. Obešla jsem paní Murphyovou, abych měla na mušce zároveň ji i vchod do kuchyně.
"Ahoj, Johnny." Paní Murphyová se jednou rukou držela za kyčel a druhou zamávala svému sousedovi.
John Wistrich na ni zděšeně zíral. "Ale ne, mami! Cos to zase provedla?"
* * *
Odštěpení
Marilyn Wallace
Marilyn Wallace, dcera bývalého newyorského policisty, je autorkou tří detektivek, v nichž vystupují detektivové Jay Goldstein a Carlos Cruz z oddělení vražd v kalifornském Oaklandu. Za A Case of Loyalties dostala cenu Macavity, Primary Target a A Single Stone, byly nominovány na Anthonyho cenu Kromě toho napsala také čtyři thrillery - Shall You Reap, The Seduction, Lost Angel a Current Danger Je zakládající členkou společnosti Sisters m Crime, pracuje pro Mystery Writers of America jako prezidentka severo-kalifornské sekce a členka ústřední správní rady V roce 1999 předsedala komisi, která udílí Edgarovu cenu Redigovala pětisvazko-vou antologii povídek Sisters m. Crime a společně s Robertem J Randisim je spolueditorkou knihy Deadly Allies Vede semináře a kurzy tvůrčího psaní.

Stejně jako pouhá chuť pečiva, která dokázala v Proustovi vyvolat zasuté vzpomínky, i letní horko má moc oživovat dávné zážitky se všemi podrobnostmi, které by si člověk jinak nevybavil. Ale to mi včas nedošlo. Minulý čtvrtek jsem se před zahájením pravidelné večerní skupinové terapie soustředila výlučně na svou práci. Jako terapeutka mám za úkol pomáhat svým svěřenkám s návratem do běžného života. Přicházejí za mnou, protože se chtějí aktivněji a pozitivněji začlenit do společnosti, a já se jim v tom snažím pomoci
Práce je to zajímavá, ale náročná. Všechny členky skupiny, kterou o čtvrtečních večerech vedu, v minulosti vykázaly známky asociálního chování. Dělají pokroky, ale ještě pořád nemáme vyhráno.
A tak i když ze mě vedro vysávalo veškerou energii, snažila jsem se maximálně soustředit, nevypadnout ani na okamžik ze střehu a co nejpozorněji naslouchat. Když člověk příliš hloubá o tom, v jakém bude skupina rozpoložení, s největší pravděpodobností mu uniknou skutečné signály, které účastníci vysílají. O tom jsem se poučila už na praxi ve třetím ročníku doktorandského studia'. Do vybudování téhle skupiny jsem investovala značné úsilí a bylo by škoda, kdyby kvůli jedné parné noci přišlo nazmar.
Nejdřív jsem musela přesvědčit tupou byrokracii, že mohu těm osudem stíhaným ženám dát víc než nefunkční nepřirozená sezení, která po léta vedli příslušníci zdejšího personálu. Postupně jsem si získala důvěru těch nahoře. Pak jsem musela tvrdě lobbovat, abych si vydobyla svobodu experimentovat s odlišnými léčebnými postupy, byť pod dohledem. Nakonec ještě zbývalo vytvořit atmosféru důvěry, v níž se účastnice budou mně i sobě navzájem svěřovat s každým hnutím mysli, každým nápadem a pocitem, zejména se sebedestruktivními a asociálními sklony, které je sem přivedly.
Když se teď ohlížím zpátky, mělo mi hned dojít, že to horko vyvolá potíže, jenže mi to stejně jako všem ostatním myslelo zpomaleně. Nebyla to taková ta příjemná, otupělá malátnost, jako když člověk vysedává na pláži se sklenicí zdánlivě nevinného pití v ruce a vyhřívá se na sluníčku, ale naprosté vyčerpání, naprostý nedostatek energie, který člověku brání v jakékoli činnosti.
Den byl už od rána dusný a parný, ale teprve večer na nás plnou silou dolehlo, co je to za malér, když se porouchá klimatizace. Pěti žen usazených v kruhu se viditelně zmocnilo podráždění a apatie, takže se vůbec nesoustředily. Až na Caroline, jak jsem si všimla.
Pro Caroline Clemantsovou to bylo předposlední sezení s touhle skupinou. Poplácala se po stehně, setřela si z čela pot a po-posedla blíž k okraji nepohodlné plastové židle. Už nemívala ve zvyku těkat zelenýma očima z rohu do rohu v hrůze, že někde zahlédne pavouka. Poté, co prošla programem léčby své fobie, zapojila se aktivně do skupinových sezení a stala vnímavou, hovornou účastnicí. Teď jí v koutku úst pohrával pobavený úsměv a dívala se, jak se stropní větrák trhavě otáčí a víří dusný, nehybný vzduch.
Marta Johnsonová si baculatou rukou nadzvedla vlasy na šíji, stočila je do silného uzlu a sepnula hřebenem. Debra Fischerova se ovívala zplihlým papírovým ubrouskem, který vypadal, jako by ho mnohokrát použila při jídle, než povýšil na vějíř. Jen Elizabeth Holleyová a Andrea Shimeová se chovaly jako obvykle; tiskly se jedna k druhé nejen boky, ale i rameny a koleny, židle přitažené těsně k sobě, jako by žily ve svém vlastním vesmíru.

"Promiňte, že nejde klimatizace," omluvila jsem se. "Slibovali mi, že jí do sedmi spraví, ale..."
"No jasně, proč se kvůli nám namáhat? Kdybys vážně chtěla, mohlas je přimět, aby to udělali. Máš tady přece vliv."
Debra si na to plácla s Martou, pak si otřela tvář ubrouskem a založila si ruce na prsou.
Regrese.
Debra podvědomě sklouzla do své zažité role prostředního dítěte v devítičlenné rodině, které přenechává úkol napravovat veškeré křivdy světa někomu jinému. Směřovala svůj hněv na mě, protože ve mně podvědomě spatřovala matku zanedbávající své dítě.
Věděla jsem, že se nesmím nechat vyprovokovat. Podívala jsem se na oko kamery nad červeným nápisem Východ u dveří; ráda bych věděla, jestli si ti tam vyloží Debřin výbuch jako nepřátelský, nebo jen jako asertivní.
"V tomhle pařáku se vůbec nedá myslet." Andrea se svezla do židle.
Elizabeth ji okamžitě napodobila a hlasitě si povzdechla. "Nej-radši bych se svlékla a naložila se do vany se studenou vodou."
Kroužkem proběhl nervózní chichot.
"Jestli si všechny myslíte, že je moc horko, můžeme dnešní sezení zrušit a sejít se až za týden." Udržovala jsem neutrální výraz, abych dala najevo, že mi na jejich rozhodnutí nezáleží.
Konečně Marta vyskočila ze židle a založila si ruku v bok. "Hele, Elizabeth, nebuď jako malá. Tak je horko, no a co? To přece vydržíme."
Projekce.
Promítá svou vlastní zranitelnost do jiné členky skupiny a zesměšňuje ji, protože kdyby přiznala, že i jí horko vadí, odporovalo by to její potřebě demonstrovat svou tvrdost.
Zpocená tvář se jí roztáhla v širokém úsměvu. Rudě nalakovaným nehtem píchla do vzduchu. "Když už jsme tady, tak tu taky zůstanem. V týhle skupině nás ještě čeká fůra práce, tak jdem na to, dámy."
Tolik mě to potěšilo, že jsem nedokázala skrýt radost pod maskou lhostejnosti. Spokojeně jsem se usmála. "Souhlasíte s Martou všechny?" zeptala jsem se.
Caroline si prohrábla krátké blond vlasy natužené do střapatých špiček, které byly ztmavlé potem. "Tak jo. Ale vážně musíme mluvit o tom samým jako minule?" Rezistence.
Caroline byla klasickou ukázkou pacienta, který se vzpírá pokrokům, k nimž ho směřuje terapeut. Toho večera se chovala jinak, váhavěji, často uhýbala očima. Zajímalo by mě, jestli se uchýlí ke své dřívější defenzívnosti. Možná to bylo jen tím horkem. Anebo možná zarudlost a napětí v obvykle živém obličeji věstily, že co nevidět dojde k průlomu.
Budu muset při tomhle sezení postupovat opatrně. Dnes byla na pořadu dne právě Caroline. Zbývalo jí už jen jedno sezení, než skupinu opustí, a já chtěla mít jistotu, že si bez nás poradí. Potřebovala se naučit analyzovat své chování a žádoucím způsobem ho měnit.
"Co tím myslíš, Caroline?"
Je v tom ještě něco víc kromě pouhého vzdoru? Nepřehlédla jsem při předchozích sezeních něco? Obvykle nemluvila s takovou vehemencí. Ostatní účastnice skupiny se možná pokusí využít její situace jako odrazového můstku k ventilaci svých vlastních úzkostných stavů, ale já chtěla, aby Caroline zůstala středem pozornosti. Během terapie na sobě tvrdě pracovala a zasloužila si rozloučení jaksepatří.
"Je to nuda, pořád totéž," řekla Caroline. "S chlapama jsou samý potíže, dělají ženským jenom děti a bolest, jsou hnusný. Tak proč vysedáváme v týhle peci a žvaníme o nich, když by se dalo mluvit o něčem užitečnějším? Třeba o tom, jak budu platit účty. Nebo jak si seženu práci, když jsem byla tak dlouho mimo. Na to, abych se vrátila do školy, už je pro mě trochu pozdě."
Chtěla jsem jí říct, že když člověk něco opravdu chce, nikdy není pozdě. Já sama jsem živoucím důkazem. Trpělivě jsem přečkala všechny ty hodiny postgraduálního studia, lila si do hlavy nejrůznější teorie, studovala biologii, sociologii, jednu vědu o lidském chování za druhou. Pak jsem nekonečně dlouho prováděla terapie pod supervizí, zkoumala nepřizpůsobivé chování a sebe-destruktivní sklony. Po léta jsem se zúčastňovala sezení takříkajíc na opačné straně, takže jsem celé proceduře rozuměla a dokázala jsem se vyznat sama v sobě.
Na práci, kterou dělám, se člověk musí připravovat snad ještě déle, než když se chce stát atomovým fyzikem. Nesmím Caroline nechat, aby se nesmyslným vzdorem připravila o šanci jít za svými sny.
, Elizabeth s Andreou unisono přikyvovaly, jako by mi četly myšlenky. Vypadaly jako loutky ovládané toutéž vodící šňůrou.
"Chce někdo zareagovat na to, co Caroline řekla?" Napřímila jsem se na židli.
"Jsem z toho vedra úplně upečená. Nedokážu přemýšlet ani o tom, jak pomoct sama sobě. Jenom vím, že když si člověk chce v životě polepšit, musí se snažit." Tohle byla novinka; Elizabeth neměla ve zvyku hrát si na rozmazleného fracka.
Čekala jsem, jestli si toho všimne někdo z ostatních. Elizabeth našpulila rty.
Caroline těsně objala pažemi svůj štíhlý trup a zhoupla se na židli. "Elizabeth si neví rady se svým životem; žádná z nás si neví rady. Proč se mám o něco snažit, když o mě dcera nestojí, dokonce se mnou ani nechce mluvit? Bojím se, že už ji nikdy neuvidím. Nenávidí mě. Nechápu to. Nechápu, proč je na mě taková."
Nikdy neříkej nikdy, chtěla jsem jí říct. Lidé se mění. Každý stojí o odpuštění a každý chce odpouštět.
"Zrovna teď se s tebou možná nechce setkat, ale to přece není konec světa." Marta si přitáhla židli blíž ke Caroline a položila jí mohutnou hnědou ruku na štíhlou paži. "Musíš si kousek po kousku získávat její důvěru a respekt. Můžeš toho světu spoustu nabídnout. A na oplátku spoustu získat. Neupínej všechny naděje a všechnu radost jen k téhle jediné věci."
Sama bych to neřekla líp.
Někdy ovšem trvá dlouho, předlouho, než člověk získá, po čem odjakživa toužil. Tak třeba jediné, po čem touží, je dělat

práci, na kterou studoval. V hloubi duše ví, že v ní bude dobrý, že bude pomáhat lidem proplouvat mezi skalisky životních komplikací, a pokud se k ní nedostane, trápí se. Dalším stadiem bývá hněv. Otázkou je, jestli člověk kapituluje a smíří se se svým údělem, anebo se snaží prosadit svou a změnit svůj život.
O trpělivosti a plánování bych Caroline mohla vyprávět. Teprve teď, sedmnáct let po získání diplomu, jsem se konečně dostala k práci terapeutky.
"Měla bys myslet hlavně na sebe, ne na druhé." Debra dál žmoulala ubrousek. Se zaskřípěním se poodsunula na židli kousek dozadu.
Potřebovala kolem sebe víc místa než ostatní. Navzdory individuálním sezením v duchu kognitivní terapie se u ní ještě pořád tu a tam projevil panický syndrom, i když už ne tak často jako dřív.
"Myslet na sebe. To už tu bylo."
Ne tak často, jak by bylo potřeba. Nikdy jsem se jim nezmínila, že mi Alan zakázal otevřít si vlastní praxi nebo třeba jen pracovat v ordinaci, kde jsem byla na stáži. Námitky nepřipouštěl. Vůbec se se mnou o tom nehodlal bavit. Kdyby připustil debatu, ohrozil by tím své vůdčí postavení, které si tak pečlivě vybudoval. Radši se postaral, abych měla spoustu jiné práce. Během sedmi let jsme se šestkrát stěhovali, než konečně zakotvil podle svých představ. Teprve na infekčním oddělení Mount Mercy Hospital to pro něj bylo to pravé. Zatímco já obíhala realitní kanceláře, on se snažil dotáhnout to na primáře. Měla jsem na krku povinnosti vzorné manželky lékaře - zařizování domu, přípravu večírků pro členy správní rady nemocnice, výchovu našich dvou dětí.
Setřela jsem si z horního rtu pot. "Chce ke Carolininým obavám ještě někdo něco říct?"
Doufala jsem, že Marta přijde s nějakým bystrým postřehem. Zpočátku jsem ji podceňovala, protože jí bylo šedesát, byla při těle a nádavkem černoška. Postupně jsem si její moudrosti začala vážit. Kdykoli se Marta chopila iniciativy, mohla jsem vystoupit z vůdcovské role. V těch chvílích si skupina vedla dobře i bez mojí pomoci.
"No, měla by se zamyslet nad spoustou věcí. Nad prací. Nad mužskými. Nad tím, jak držet vztek na uzdě." Andrea pokývala hlavou, aby svým slovům dodala důraz.
Elizabeth taky přikývla a zachytila Andreinu pomyslnou při-hrávku. "Bude to mít po všech těch letech hrozně těžký, vypadnout a postavit se na vlastní nohy."
Otřela jsem si čelo, aby mi pot nestekl do očí, a mlčky vyčkávala. Andrea s Elizabeth se předklonily. Debra se ovívala ubrouskem. Ručičky na hodinách se posouvaly zpomaleně, jako by si razily cestu hustým bahnem.
Ticho prolomila Caroline: "Jo, budu to mít těžký, jak jsi říkala, Elizabeth. Hrozně těžký. Ale pořád to bude lepší než dřepět tady s váma další posraný roky a poslouchat ty vaše kecy." Oči jí plály. Po řadě ukazovala na jednu po druhé. "Hned byste si to se mnou vyměnily, že jo? Vzdaly byste se pěti let života, jen abyste byly na mým místě." Přede mnou se zarazila. "Tebe nemyslím, Leo. Všechny víme, že tobě se tu líbí."
Měla pravdu. Ani za nic bych si to s Caroline Clemantsovou nevyměnila. Tahle práce mě dokonale naplňuje. Baví mě opečová-vat svoji zahrádku. Vedu prostý život. Rutina mi vyhovuje, mám svůj klid a mohu nerušeně přemýšlet. Caroline bude muset čelit problémům, a to jsem jí ani v nejmenším nezáviděla.
"Pověz nám víc o tom, o čem se ti nechce mluvit, Caroline." Ve skupině to zašumělo a já se usmála. Postupovaly jsme stejně už celých pět let. Časem moje svěřenky pochopily, že jen když se budou zaobírat právě těmi věcmi, kterým se snaží vyhýbat, dokážou natrvalo změnit své myšlení a chování. Konečně začínaly samy sobě rozumět. Obrátily potem zbrocené tváře ke Caroline a nenásilně jí dodávaly odvahu.
"Proč to mám pořád opakovat? No dobře. Po příštím týdnu už o tom nebudu muset mluvit nikdy. Všechny jste to slyšely už miliónkrát, ale budiž. James Hoover ze mě jenom tahal prachy, Eddie DeFranco jakbysmet. A Terry Boswell..." Odmlčela se a pokrčila rameny.
Skupinkou jako by proběhl elektrický náboj. Terry Boswell - to jméno tady padlo poprvé.
Caroline nejčastěji mluvila o svém prvním manželovi. Vdala se za Jamese ještě za studií. Vybudoval si s její pomocí úspěšnou firmu; využil jejích nápadů, energie a podpory k tomu, aby zbohatl. A pak jednoho rána před patnácti lety zmizel a zatelefonoval jí z ostrova v Karibiku, že se chce rozvést. Podařilo se mu ulít přes milion dolarů ze společných účtů a investic, takže při rozvodu přišla zkrátka.
Ne že by se nepodobal mému Alanovi. Díky Carolininu vyprávění jsem si leccos ujasnila. Rozmotala jsem šmodrchanec citů, přesvědčila se, že můj vztek byl opodstatněný. Pochopila jsem, že nemám proč se stydět, že jsem se nevydrápala z maléru už dřív. A naopak díky vlastním zkušenostem jsem dokázala mnohem lépe pomoci Caroline.
O Eddiem se už také zmínila. Byl to soukromý detektiv, kterého si najala, aby jí pomohl zjistit, kam před ní manžel ukryl majetek. Ale jediné, co jí předložil, byla hromada faktur za poskytnuté služby. Dělalo to přes patnáct tisíc dolarů. Když mu odmítla zaplatit, zažaloval ji.
Bylo ironií osudu, že vedu zrovna takovouhle skupinu. Alan byl vtělením všech manipulátorských mizerů, kvůli kterým tyhle ženy trpěly.
Chvíli jsem zápolila s pochybnostmi. Je už Caroline zralá na odchod, není pro ni příliš brzy? Pak jsem se sama sobě vysmála. O tom, kdy opustí skupinu, přece nerozhoduju já. Jako terapeutka mám za úkol jen to, abych skupině pomohla během sezení ventilovat úzkost. Určité napětí může být užitečné. V tichu, které se rozhostilo, jsem cítila, jak ve mně roste podráždění. Podařilo se mi ho vtěsnat do pomyslné bubliny a tu vydechnout ven, vzhůru ke stropu.
Až dosud jsem si myslela, že Caroline už nemá, co by před sebou a ostatními skrývala. Jenže teď se náhle objevil kdosi jménem Terry. Nechtěla jsem z ní páčit podrobnosti, abych ji nevehnala zpátky do náruče vzdoru. Její dnešní chování bylo projevem zajímavého fenoménu, s nímž jsem se během uplynulých pěti let setkala už mnohokrát. Skoro pokaždé, když někdo opouštěl skupinu, vyplavalo na povrch cosi, co do té doby zůstávalo utajeno. Někdy tomu otevřel cestu sen, vzpomínka nebo příběh někoho jiného. Ale častěji, tak jako u Caroline, byla nová informace cosi jako dárek na rozloučenou. Svěřené tajemství. Něco, s čím jí nemůžeme pomoci, protože už tu nebude.

Když jsem se pokusila navázat s Caroline oční kontakt, všimla jsem si, že Elizabeth s Andreou se dívají za ni, ke dveřím. 'Ohlédla jsem se, uviděla v okénku tvář a zamávala tím směrem.
"Ostraha. Jen dělá svou práci." Počkala jsem, až se obličej změní v profil a zmizí z dohledu. Tatáž tvář se v okénku objevovala vždycky v polovině našeho čtvrtečního sezení, ale dneska to Elizabeth s Andreou bůhvíproč zneklidnilo. Možná to bylo tím horkem, které lidem vysouší mozek až na dřeň. Cuklo mi v koutcích. Copak by asi tomuhle bravurnímu psychologickému postřehu řekli mí akademicky orientovaní kolegové?
"Nechtěla jsem mu ublížit, ale nedal mi na vybranou." -' Lhaní patřilo do běžného repertoáru reakcí, které Caroline po svém příchodu do skupiny předváděla, a tak jsem její slova zprvu nebrala vážně.
Anebo že by mu doopravdy ublížila? V duchu jsem si pogra-tulovala. To je tedy novinka, skutečná novinka. Odhalení, o které se potřebuje se skupinou podělit, tím jsem si byla jistá. Nějak ublížila muži, který ublížil jí. Férová odplata, výměna rolí, prostá spravedlnost - zajímalo by mě, jak si sama před sebou své chování ospravedlnila.
"Vždycky máš na vybranou, Caroline," ozvala se Debra. "Nesmíš na to zapomínat, až příště budeš čelit obtížnému rozhodování. A k tomu určitě dojde, to dobře víš. Hlavně buď silná. Nezapomínej na svou vnitřní krásu, na svou dobrotu, holčičko."
V Debře se projevily mateřské sklony jako pokaždé, když měl skupinu někdo opustit. Bylo mi jasné, že se ze všech sil snaží, aby ji všichni měli rádi, aby na ni ženy, které se už v naší malé místnůstce nikdy neobjeví, vzpomínaly jako na starostlivého láskyplného člověka. Podporovala jsem ji v tom - když uvidí, jak se v očích někoho druhého zrcadlí její lepší Já, třeba v ně uvěří i ona sama.
"Netvař se, že jsi sežrala všechnu moudrost světa!" Caroline drobnými rozčilenými pohyby škubala za šev kalhot a ztěžka, zrychleně dýchala. "Nemáš ani páru, jakým srabem jsem si prošla. Nemůžeš to vědět. Přinutil mě věřit, že nahoře je dole a vlevo je vpravo."
Zašíval před ní peníze. Majetek, který měl být napsán na ně oba, bankovní účty, zahraniční konta, akcie, s nimiž se obchodovalo pod jménem holdingové společnosti registrované v Zairu. Podvodně a chladnokrevně ji připravil o to, co jí po právu patřilo, a pak se pohodlně uvelebil, založil si ruce na obrovském pupku a nalhával světu, že je nepříčetná.
"Jak ti přitom tenkrát bylo, Caroline?" zeptala jsem se neutrálním tónem a vyčkávala jsem.
"Nemáme čas patlat se v tom. Jenom jsem chtěla říct, že člověk tu může skončit, aniž je to jeho vina. Prostě na chviličku ztratí sebekontrolu. Nestalo by se mu to, kdyby ho nějakej hajzl nezneužíval ve vlastní prospěch."
Zase vzdor. Zase popírání. Zase odštěpení negativních emocí, aby chránila své lepší Já.
Měla pravdu, že nemáme čas zabývat se tou záležitostí důkladně, ale chtěla jsem, aby si uvědomila své momentální pocity. "Dobře, umím si představit, jak ti tehdy bylo. A co teď, Caroline? Jak na tu situaci pohlížíš s odstupem?"
Rozhlédla jsem se kolem, jak ostatní reagují na to, že Caroline věnuji takovou pozornost. Vedla jsem skupinu k tomu, aby své člence, které zbývá posledních pár sezení, věnovala dostatek času. Na oplátku jsem se snažila, aby se ve zbylých chvílích i všechny ostatní - a zejména ty méně ochotné - ocitly aspoň na okamžik v centru pozornosti.
"Jsem ráda, že od něj mám pokoj. Díky tomu je pro mě mnohem jednodušší začít znova od začátku." Pokývala hlavou, jako by se o tom snažila přesvědčit samu sebe. "Jenom bych hrozně ráda věděla, jak to udělat, aby mě pochopila dcera."
Je ráda, že od něj má pokoj? No ovšem. Zbavit se muže, který s ní špatně zacházel, byla jediná možnost, jak vykročit na cestu k uzdravení, jak znovu zaujmout své místo ve světě. Copak by měla naději, že se jí to podaří, kdyby byla nadále vydána zdroji svých potíží napospas, kdyby mohl kdykoli sestoupit ze svého piedestalu a rozbít napadrf základy všeho, co si pracně vydobyla? Stále si však odmítala připustit, že se věci změnily jejím vlastním přičiněním, a já jí chtěla pomoci, aby ten rozhodující krok zvládla.
"Takže teď máš Terryho z cesty. Co se pro tebe změní?" Kousla jsem se do jazyka, abych si nezačala odpovídat místo ní.
Neřekla jsem: Nikdo si nebude dělat nároky na můj čas, takže se budu moci věnovat vytoužené práci. Budu v noci spát jako mimino, protože konečně můžu volně dýchat a nikdo mi nevy-sává vzduch z plic a životní energii ze žil. Až budu vypisovat šeky, nebudu se muset bát, že budou neplatné, protože převedl maj-lant na účty v zámoří, a když jsem se pak chtěla rozvést, lhal mým právníkům.
Caroline odpověděla: "Bude se mi po něm stýskat. Není to pitomost? Choval se ke mně hnusně, ale ne pořád. Někdy se mnou zacházel jak s princeznou, hlavně když jsme byli někde na výletě. Zahrnoval mě dárečky. Maličkostmi, třeba knížkami křížovek. Ale dával mi i dražší věci - třeba zlatý řetízek, protože jsem se před ním zmínila, že jsem za celý život žádný neměla. Bude se mi po něm stýskat. Ale poradím si bez něj. Půjde to. Žije teď v Kalifornii."
Odštěpení.
"Aby ses odštěpila od svého horšího Já," řekla jsem, "pokoušíš se Terryho smrt popírat."
Terry je po smrti a ona se od té skutečnosti distancuje, protože si nechce připustit svou vinu. Brání se vědomí, že zemřel, a to bolestivou ošklivou smrtí, která ho ke konci uvrhla do izolace. Neměla bych jí ten mýtus bořit, ne dnes večer, vždyť je to její předposlední sezení! Tedy pokud se nevrátí... To bývalo pro mě i pro ostatní ve skupině frustrující. Kdykoli některá žena odcházela, přály jsme jí všechno nejlepší. Když se vrátila, znamenalo to, že se pro ni extrémní jednání zřejmě natrvalo stalo standardní metodou, jak se vyrovnávat s obtížnými situacemi.
Zamrkala jsem. Horko mě ubíjelo, připadalo mi, že přes pot snad ani nevidím. Horko... Pařák k nedýchání. Nemocnice uprostřed džungle nemá klimatizaci. Alan je na vizitě na oddělení, kde leží nemocní s ebolou, a předvádí se před potenciálními sponzory, kteří se mu trousí v patách a dělají si poznámky. Na tenkých matracích leží sténající lidé. Krvácejí na prostěradla. Ale Afriku se podaří zachránit. Alan to dokáže. Jen potřebuje přísun peněz na svůj výzkum. Ruku má položenou na rameni belgické bankéřky, která si chce připsat nějakou tu filantropickou zásluhu.
Dívám se, jak spolu odcházejí, a je mi jasné, že ho nesmím nechat, aby těm nemocným chudákům provedl totéž co mně.

Aby znásilnil jejich osobnost. Zavraždil jejich duši.
"Snažíš se odštěpit od svého horšího Já tím, že se distancuješ od role, kterou jsi sehrála při jeho smrti. Dokud si to neuvědomíš, žiješ v jiné realitě než ostatní. Musíš..." Nedostávalo se mi dechu. Bylo tu nesnesitelně vedro, vydýchaný vzduch byl ztěžklý našimi tělesnými výpary, takže mi připadalo, že se dusím v páře. Prahla jsem po něčem osvěžujícím, po závanu větru provoněného šeříkem. Ale věděla jsem, že si nemůžeme otevřít okno, že ještě nesmíme odejít.
Ve vlhkém vzduchu se těžko dýchá. Klíč k laboratoři nikdo nehlídá. Potřebuju jen pár vteřin. Mám rukavice a roušku. Setřu kulturu tamponem, dám ji do lahvičky se sprejem.
"Musíš si přiznat, žes ho zabila." Celá roztřesená jsem se podívala na Caroline. V místnosti vládlo ticho, všechny na mě zíraly. Nakonec se Elizabeth zvedla a překryla mi ruku svou chladnou dlaní. Zajíkla jsem se leknutím.
"Poslyš, Leo," řekla tiše. "To je přece tvůj příběh, ne Caro-linin. Caroline nikdy nikoho nezabila."
Seděla jsem u stolu ve své mrňavé místnůstce a hodnotila večerní sezení. V posledních minutách se mi nějak podařilo odvrátit diskusi od sebe a znovu si získat nadhled. Přesto jsem se bála, aby můj chvilkový výpadek nepřitáhl pozornost šéfterapeuta a nezakázali mi pokračovat.
Moje úvahy přerušil známý hukot rozebíhajícího se kompresoru. Klimatizace ožila. Budovou se rozlehl jásot. Všechny budeme do rána klidnější, příčetnější, ne tak rozcitlivělé.
Nepoškodím svůj program tím, že bych se o té příhodě zmínila při svém vlastním terapeutickém sezení s doktorkou Lelan-dovou. Nepovím té hodné paní doktorce, jak se mi líbí život, který teď vedu. Nikdy. Nikdo se nemusí dozvědět, že tu mám skoro všechno, co potřebuju, abych si vynahradila zpackanou minulost. Mám svou práci, přístup ke kvalitní literatuře, vodovky a štětce, které Alan považoval za frivolní a diletantskou zábavu. Nebudu jim brát iluze, nebudu jim vyvracet přesvědčení, že mě trestají. Jejich Bůh si žádá pomstu a jim připadá, že se mu svým počínáním přibližují.
Krom toho je tu krásně, zahrady jsou dobře udržované Právě k zahradničení mě přidělili první rok, i když mi nedali do ruky žádné ostré nástroje - sázecí kolík, motyčku ani zahradnické nůžky -, dokud se nepřesvědčili, že mi mohou důvěřovat. Plela jsem. Klečívala jsem v kypré půdě u trnitých růžových keřů a vyškubávala chumáčky trávy jeden po druhém, až byla půda kolem keříků úplně holá. Jako podpaží desetileté holčičky, pomyslela jsem si, když jsem poprvé vyškubla z měkké půdy poslední stéblo. Během let jsem povýšila, takže teď mám přístup ke všem dříve zakázaným nástrojům.
Stejně to bylo hloupé omezení. Vždyť jsem Alana neprobodla ani nepraštila do hlavy příslovečným tupým předmětem. Ne.
V tom by přece nebyla ani špetka elegance a na eleganci si Alan potrpěl. Zemřel, protože se nakazil ebolou. Nemocí, kterou studoval, aby na ni našel lék. Virem, který pěstovali v agaru v laboratoři a já ho ukradla a propašovala do nosního spreje, co Alan používal kvůli chronickým problémům s dutinami.
Usmála jsem se při pomyšlení, jak jsem přisoudila své činy Caroline, abych se odštěpila od svého horšího Já. Bude se mi po Caroline stýskat. Dvanáctiletý trest za podvod jí zkrátili na osm let a teď bude moci využít všech poznatků a dovedností, ke kterým jsme se společně dopracovaly, aby si vybudovala nový život.
Vduchu jsem si pogratulovala. Udělala v naší skupině velký pokrok a venku se jí určitě bude dařit. Byla jsem na sebe pyšná, že dokážu svá děvčata tak dobře připravit.
Koneckonců, odcházet z vězení je o hodně těžší než opouštět po promoci Vassar.
* * *
Co si vrabci štěbetali
Carolyn Wheat
Carolyn Wheat pracovala třiadvacet let v New Yorku jako právní poradkyně, později byla soudkyní u správního soudu Když v roce 1983 debutovala románem Dead Men's Thoughts, v němž vystupuje brooklynská právnická Cass Jamesonová, předběhla tím vlnu právnických thrillerů, kterou později vyvolaly úspěchy Scotta Turowa a Johna Grishama Přestože se její první román setkal s příznivým ohlasem - byl nominován na Edgarovu cenu -, nestala se nijak plodnou autorkou Další příběh o Cass Jamesonové vydala až o tři roky později a třetí až za dalších jedenáct let Když svou tvorbu obohatila o knihy jako Mean Streak (1996) a Troubled Wa-ters (1997) - tento román se ohlížel za radikálním aktivismem 60 let o něco stručněji, ale stejně působivě jako Zákony otců od Scotta Turowa -, bylo zřejmé, že je nejen skvělou autorkou právnických thrillerů, ale špičkou současné detektivní tvorby vůbec. Poté, co se vzdala právnické praxe, stala se populární učitelkou tvůrčího psaní a nějaký čas hostovala na University of Central Oklahoma Za své povídky získala cenu Macavity, Anthonyho, Sha-musovu a Agathinu cenu Na Anthonyho cenu byla v roce 2001 nominována i její sbírka povídek Tales Out of School.

SRPEN 1970: HIPÍCI
Chci umřít.
Bobbii Tateové stéká z tváře pot na batikované tričko. Šplhá se na Slide Mountain, vyčerpaně předsouvá nohu před nohu a hlavou jí táhnou myšlenky na smrt.
Jak se může láska zničehonic tak zvrtnout? Je to jako v té písničce od Janis Joplinové; Bobbie ji nikdy nemívala nijak zvlášť ráda, ale teď má pocit, jako by byly spolutrpitelky. Drsný hlas Jop-linové se prořezává mlhou potu a bolesti a propaluje se Bobbii do mozku, zatímco se drápe výš a výš za bílými anděly smrti.
"Urvi si další kousek mého srdce, jen do toho Klidně si poslouž, když ti to udělá dobře."
Enid si rve kousky Bobbiina srdce, kdykoli se jí zlíbí, a Bobbie jí stejně jako Janis dovoluje brát si víc a víc, nechává ji přežvyko-vat kusy svého srdce v drobných pravidelných zubech a pak je vyplivovat na zem. Louka za komunitou, za domem dříve zvaným Thompsonova farma, je kousky Bobbiina šestnáctiletého srdce přímo poseta.
Kdysi bývaly s Enid jako dvě propletené ratolístky. Kdykoli šly do stodoly, držely se za ruce, na půl cestě se začaly

líbat a mazlit, a jakmile vstoupily dovnitř, voňavé seno rozpřáhlo náruč a ony jeho vábení podlehly. Nemohla se Enid nabažit, nemohla se nabažit jejích polibků, jejích drobných pevných ňader a byla si jistá, že Enid k ní cítí totéž. Utvrzovalo ji v tom, jak jí Enid štíhlými prsty dychtivě rozepínala zip džin, jak ji hebkýma rukama hladila pod modrou flanelovou košilí.
Panebože, nikdy dřív nic takového nezažila a připadala si jako v ráji, ne-li ještě blaženěji, kdežto teď...
Teď má Enid oči jen pro Quinna; běhá za ním jako pejsek, kamkoli se vrtne, zastrkuje mu ruku do zadní kapsy džin, nahým tělem se vine k jeho oblečenému jako liána a škádlivým úsměvem Bobbii naznačuje, jak je Quinn úžasný a že milování s ní pro ni bylo jen jednou z fází proměny v ženu.
Při tom pomyšlení se Bobbii chce řvát.
A tak to udělá. Vydává táhlé zoufalé skřeky jako raněný pes a prokládá je vzlyky tak srdceryvnými, že by se nad nimi kámen ustrnul. Ještě nikdy v životě nezakusila tak příšernou bolest, ani v ten den, kdy jí táta sdělil, že maminka se k nim už nikdy nevrátí.
Pomyšlení na otce ještě přilije olej do ohně. Bobbie se před posledním terénním zlomem pod vrškem hory sveze na kolena, stočí se do klubíčka jako děcko a pranic jí nevadí, že se jí vlasy courají v prachu. Z hrdla se jí derou vzlyky tak nešťastné, tak zdrcené, že vůbec nepostřehne, že vdechuje prašnou hlínu.
Je opuštěná; opuštěná a strašně osamělá. Nejdřív ztratila mámu, pak tátu a teď Enid - copak ji nikdy nikdo nebude mít opravdu rád? Copak ji vždycky každý opustí?
Bolest ji zcela ochromuje, rozežírá ji, jako babičku rozežíra-la rakovina, a není o nic menší než ta, která babičku sužovala v oněch posledních dnech, kdy už vypadala jako kostra potažená kůží.
Bolest a nenávist. Na nenávist nesmí zapomínat. Právě ta ji udržuje naživu, je to jediné, co jí brání odjet ke Kaaterskillským vodopádům a vrhnout se z nejvyšší skály do rozbouřených vod. Indiáni to podle místní pověsti dělávali. Indiánské dívky umíraly pro lásku a Bobbie Ta téová možná udělá totéž.
Pak budou Enid užírat výčitky svědomí. Bobbie v duchu vidí své mrtvé tělo, zatímco už zase vytrvale stoupá vzhůru, až se z ní pot leje, vzhůru na vrchol hory, kde nasbírá bílou smrt, aby mohla se vším skoncovat. Její tvář bude konečně vyrovnaná, nehybná a krásná. Bude mít na sobě bílé roucho, Mandyiny mexické svatební šaty, ruce bude mít sepjaté na prsou jako anděl a kolem hlavy a nohou zapálené svíčky. Enid bude plakat a prosit ji o odpuštění; táta se vrhne na rakev a poví jí, jak lituje všeho, co jí řekl, když se dozvěděl o ní a o Enid.
Zničehonic se překotně zastaví, jako by v hustém křoví zaslechla šramot, ale tím to není. Zarazí ji další myšlenka, další představa.
Proč by tou mrtvou měla být ona? Zatímco Quinn zůstane naživu a bude si užívat s Enid?
Napřímí ramena a pokračuje v chůzi s novým odhodláním; za víčky jí tančí představa malých bílých houbiček.
"Kdyby to nebyl Quinn, tak to bude někdo jiný," tvrdí Bobbii Mandy, ale nepomáhá to. Ani trochu to nepomáhá.
Bobbie potřebuje slyšet, že je to u Enid jen dočasné poblouznění, jen chvilková avantýra, že až se zítra Enid probudí, uvědomí si, že ve skutečnosti miluje Bobbii. A že Quinn opustí komunitu a odjede zpátky do Taosu.
Je to tím horší, že Quinn je chlap?
Bobbie to neví jistě. Představa Enid s Patricií jí není o nic milejší - možná je dokonce ještě horší. Quinn má koneckonců něco, co ona postrádá, kdežto kdyby ji Enid pustila k vodě kvůli Patricii nebo kvůli Mandy, připadala by si Bobbie ještě neschopnější, utvrdilo by ji to v přesvědčení, že Enid ztratila vlastní vinou.
"Vrať se domů," řekne jí Warren. Bobbie zrovna za stodolou krmí kuřata a on k ní přikráčí a bez servítků se na ni osopí: "Vrať se domů. Sem nepatříš."
Jako by to nevěděla sama! A jako by nevěděla, že ji Warren nemůže vystát. Ne že by tu měl hlavní slovo nebo tak něco - jsou komunita, nikdo nestojí v čele, ale Warren se bůhvíproč chová, jako by tu šéfoval, jako by směl udílet rozkazy. Má jí za zlé, že na rozdíl od ostatních neumí nic vyrábět, takže jim ničím nepřispívá. Enid to umí s pestrobarevnými sklíčky, vyrábí blýskavé dekorace ze střípků, koleček, trojúhelníčků, drobných kulatých kamínků, které se třpytí jako brouci oči. Leo vyřezává dřevěné misky, dokáže je vyleštit, že jsou na pohmat hladké jako hedvábí. Mandy šije pokrývky z různobarevných kousíčků látky, Scott zhotovuje keramiku tak křehkou a jemnou, až se zdá, jako by byla z papíru, a ne z hlíny. Patricie vyrábí masivní měděné náramky a mosazné náušnice, které tvarem nezapřou Afriku. A Warren - Warren sice není tvůrčí typ, ale spravuje finance a vozí výrobky do komisního prodeje v obchůdku u silnice 28A nedaleko Ashokanské nádrže.
Když Warren přispívá tím, že se stará o peníze, proč by ona nemohla pomáhat krmením kuřat, uklízením domu, péčí o Joachi-ma a Katii?
Neřekne mu to, stejně jako mu neřekne, že nemá domov, kam by se mohla vrátit. Nikomu neprozradila, že ji otec vyhodil. Bojí se, že kdyby to přiznala, rozbrečela by se a už by nikdy nepřestala.
Možná by na tom nesešlo. Možná by stejně všem bylo ukradené, že nemá kam jinam jít.
Mandy sedí v houpacím křesle a na dlouhé sukni sešité z pestrobarevných čtverečků jí pohrávají odlesky ohně z krbu. Usmívá se na miminko, které jí s hlasitým mlaskáním saje mléko z prsu.
Pohne nohou a jeden čtvereček se zeleně zaleskne. Je z Johnovy staré kravaty. Z jedné strany k němu přiléhá políčko z fialového sametu, z druhé kousek modravých šatů, které nosívala, když se ještě strojila jako manekýnka.
Zdá se to tak dávno, ty šaty, ten život. Byly tenkrát s matkou dvěma poslušnými ovečkami z metodistického stádečka, nosily stejné účesy, natupírované a nalakované tak, že byly tuhé jako sněhové pečivo. Dlouhé, pastelově zbarvené společenské šaty, jehlové podpatky, stejné kabelky... Kopie Pat Nixonové z chicagského předměstí.
Mandy žmoulá v prstech čtvereček černé vlny ze šatů, ve kterých šla na matčin vkusný pohřeb. Neplakala; matka by si to nepřála. Ale ta bolest, ta zející hluboká propast, která po matce zůstala...
Hrdlo se jí stáhne, ale ani teď jí puritánská výchova nedovolí prolít slzy. Hrozně ráda by matce ukázala Joachima,

předvedla jí, jak Katie vyrostla, představila jí svého báječného Scotta.
Popravdě řečeno, matka by se zhrozila, kdyby viděla zchátralou farmu, Mandyiny bosé nohy se zčernalými chodidly, po-domácku ušité oblečení, dítě, které se nenarodilo v manželském loži. Nešlo by jí do hlavy, jak mohla Mandy opustit někoho, jako je John - slušného muže se zajištěnou budoucností -, kvůli nezaměstnanému hipíkovi, který si vydělává na živobytí plácáním hrnců. A co je ještě horší, neodpustila by Mandy, že zatáhla do tohohle kočovného života i Katii, do putování z jedné komunity do druhé, ze zpustlého předměstí v jednom městě do psychedelicky pomalované zchátralé čtvrti v nějakém jiném. Z Milwaukee do Denveru, z Haightu do Dupont Circle ve Washingtonu, D. C, pak do East Village a nakonec do téhle malé farmy v Catskills, což je první místo, u něhož si dovede představit, že tam s rodinou natrvalo zakotví a zestárnou.
Musí se usmát, když si představí samu sebe s dlouhými bílými vlasy, Scotta jako bělovousého Merlina, dospělého Joachima, který vyrostl do otcovy podoby, a Katii jako krásnou silnou ženu, která si k prsu tiskne vlastní dítě.
Joachim spustí pěstičku z jejího ňadra a hladové rty umazané od mléka mu ochabnou. Mandy se skloní a políbí ho na ochmýřenou hlavičku, pak ho pomalu, láskyplně uloží do kolébky, kterou pro něj vyřezal Leo.
Mají obrovské štěstí. Konečně našli domov, domov mezi přáteli, konečně jsou v bezpečí.
Do domu vtrhne Katie, je bosá, vlasy za ní vlají, směje se a oči má vzrušením velké jako talíře: "Staví si týpí! Jako indián! Pojď se kouknout, mami!"
Mandy se pružně zvedne z houpacího křesla a jde za Katií ven, kde Quinn, svlečený do půl těla, staví z tyčí kostru stanu. Opálená záda se mu lesknou potem. Jeho vysoká, štíhlá, šlachovitá postava vypadá jako ztělesnění Dylanova hlasu a Mandy projede prsy, rozcitlivělými od kojení, záchvěv touhy, nezkrotné zvířecké vášně.
"Ať jdeš, kam jdeš, skvělému Quinnovi rovného nenajdeš."
Z Quinna přímo srší sexualita, je jako elektřinou nabitý vzduch uprostřed léta. A stejně jako letní počasí neustále hrozí bouřkou. Dívá se po Mandy dychtivýma očima překypujícíma přísliby i ve chvílích, kdy se mu o hruď otírá spoře oděná Enid. Přejíždí zálibným pohledem Patriciinu oříškovou pleť a přitom mluví; mluví o svobodném sexu a vymanění se z pout středostavovské monogamie a úmyslně své poznámky směřuje ke Scottovi, se kterým se zná ze San Franciska.
Jestlipak se dostane Scottovi pod kůži, roznítí v něm plameny nespokojenosti, které doutnají pod klidným povrchem jejich životů, připomene mu, že kdysi býval volný jako pták?
Vůbec jí nepřichází na mysl, že by té Quinnově vábivé písni mohla podlehnout sama.
"Pamatuješ se na tu holku, jak se sakra jmenovala? Tu, cos to s ní tenkrát táhnul?"
"Večernice. Říkala si Večernice." Joachim ho v plátěném vaku na břiše tíží, táhne ho k zemi; váží víc, než by měl.
"Jo. To byla kočka! Úplně bez zábran. Onehdy jsem na ni narazil v Taosu, člověče. Pořád žije na plný pecky a zkouší, co se dá. Střihli jsme si spolu peyotl, bylo to jako za starejch časů v Haightu. Den nato zamířila do Kalifornie a já na východ. Člověk si nesmí uvázat na krk žádný břemena."
Joachim je břemeno. Mandy je břemeno. Modrooká Katie s ušpiněnými chodidly pochopitelně taky. Dokonce i nástroje, které používá ke své práci, ke svému umění, hrnčířský kruh a vypalovací pec, mu svazují nohy.
S Večernicí byl vzduch, byl oheň. Teď je země - tvrdá a ušlapaná, zatížená odpovědností za tři další lidi, přestože dříve odmítal zodpovídat byť i jen za sebe.
Quinn mu otevřel oči; díky němu vidí, čím se nevědomky stal - svým vlastním otcem.
Vymýšlejí si vlastní obřady, už nejsou odkázáni na pohlednice ze supermarketu a pentle z Tchajwanu. Slavnost hub je posvátný večer, který opěvují v písničkách a povídkách. Obléknou si nejlepší šaty, sametové sukně, hedvábné blůzy, vyšívané přehozy s dlouhými třásněmi. Leo má na sobě mexické poncho, Enid se houpou v pěkně tvarovaných uších cinkavé indické náušnice. Patricie je nastrojená jako africká princezna, a dokonce i Bobbie, která má vlastních šatů poskrovnu, si vypůjčila slušivou průsvitnou indickou róbu odhalující hruď, kterou netísní žádná podprsenka.
Eskymák Quinn, kněz, šaman, má na sobě obřadní roucho -koženou vestu s třásněmi, pásek zdobený stříbrnými plíšky, koženou čelenku s orlím pérem. Bosé nohy a na krku řemínek s Eni-dinými ručně vyráběnými korálky a zavinutcem z Baham, dárkem od Patricie.
Všichni pokuřují trávu. Předtím už snědli dušenou cizrnu na houbách, kterou s Bobbiinou pomocí připravila Mandy. Bobbie je přes houby odborník, nasbírala je na svazích hor, po kterých chodila do vyčerpání, aby vypudila z hlavy myšlenky na Enid.
Katie je nahoře v posteli; Joachim spí v kolébce v rohu, poblíž začernalého sporáku na dřevo.
Bobbie zpočátku necítí nic neobvyklého, jen vnímá, že má plný žaludek, a je spokojená, že ji ostatní projednou vzali mezi sebe do kroužku rozsazeného po podlaze kolem nízkého stolku z javorového dřeva, který vyrobil Leo. Vsedě se pohupuje sem a tam a poddává se lahodné, podmanivé vůni santalového dřeva, která v ní vyvolává představy cizokrajných míst, Marrákeše či Cejlonu. Vzdálené kraje, zlatý třpyt, odlesky ohně v Mandyiných vlasech, v těch jejích neuvěřitelných vlasech... Mají barvu dřeva, co z něj vyřezává Leo, mosazi a bronzu, podzimního listí a javorového sirupu. Bobbie by chtěla Mandyiny vlasy ochutnat, připadají jí neodolatelné jako vůně santalového dřeva.
Přeskakují mezi nimi všemi výboje, jako po stříbrném drátě napájeném tisíci watty elektrického proudu. Vystřelují od Enid k Bobbii, pak od Bobbie k Mandy, od Mandy k Leovi a tak pořád dál podél celého kroužku, až je navždy omotají předivem dokonalé lásky. Bobbie najednou chápe, jak byla její touha po Enid hloupá a nedospělá. Láska, kterou k Enid cítila, není nic zvláštního; je to jen jeden droboučký střípek ve všeobjímající lásce, která jí prostupuje teď, která ji naplňuje tak, že se jí z očí řinou slzy štěstí a bere Mandy za ruku s prostou důvěrou dítěte. Slzy ji dusí, ale pak vyvřou v nádherně spontánním smíchu a rozletí se jako motýli zpití nektarem.
Všichni jsou jako opilí, ale ne alkoholem, dokonce ani zázračnými houbami, ale samotným životem. Milují jeden druhého, celé lidstvo, zemi a všechny živé tvory a smějí se, smějí a smějí tomu, jak absurdní byly jejich dřívější životy a

jak svobodní jsou teď. Mohou kohokoli držet za ruku, dívat se komukoli do očí a neuhnout pohledem, dokud mezi nimi nevznikne opravdové lidské pouto, mohou se svléct, když se jim zachce - a najednou se chce všem.
Scott se nechává uchvátit hostinou kůže a vlasů, rtů a ňader, okouší pleť hebkou jako samet, chutnající po mechu a kari, po růžích a pižmu, a už si vůbec nepamatuje, kdo vlastně je, pouze ví, že tahle žena, tahle úchvatná žena s jantarovou pletí, je uvnitř něj a zároveň ho celého obklopuje. On útočí a ona výpady odráží, on ji líbá a ona mu polibky oplácí, oba se nechávají strhnout do světa smyslné rozkoše, o jehož existenci se mu dosud ani nesnilo.
"Patricie," vydechne a to jméno mu zní jako čarovné zaříkadlo. Její vlasy, bohaté, lesklé, mu protékají mezi prsty.
Nerozplakalo se dítě?
Má vůbec nějaké dítě?
"Kde je Mandy? A není to fuk?
Mandy nedokáže vypudit z mysli hlas Boba Dylana. Ten skřípavý, vědoucí hlas, jemuž se svým zevnějškem tolik podobá Quinn - drsný, mužný a šlachovitý, rozdychtěný i odtažitý zároveň, oheň i led.
"Až sem dorazí Eskymák Quinn, všichni budou skákat radostí."
Strašně moc po něm touží. Scott je báječný, je to něžný milenec a hodný člověk, otec jejích dětí, muž, v jehož náručí chce jednou zemřít, ale teď Mandy prahne po Quinnovi. Představuje si samu sebe jako obrovského černého pantera, jako rozvášněnou šelmu dychtící po tom, aby se jí zmocnil samec, ovládl ji a pak bez ohlédnutí odešel.
Houby jí pomáhají Quinna získat. Houby ji odnášejí tam, kam touží.
Ale bude tu ještě Scott, až to skončí? Bude mu ještě pořád moci zemřít v náručí?
Dotýkat se nahé kůže je to nejkrásnější, co kdy Bobbie zakusila. Je na omak jako samet - ba ne, samet je příliš hrubý, hedvábí příliš všední. Je heboučká jako miminko, jako Joachimova ochmýřená hlavička; teď si všichni připadají hebcí jako nemluvňata a právě tak nevinní. Nejdřív hladí Mandy po dlouhých vlasech, zaboří do nich tvář, opájí se jejich rozmarýnovou vůní, pak sjíždí rty níž a níž, až se jí ocitne v ústech Mandyino ňadro.
Každý ochutnává každého, dokud je nepřemůže malátnost a spánek.
Z dlouhého, slastného omámení, ze snů o kůži, vlasech a rtech vytrhne Bobbii křik.
Kdo to křičí? A proč? Ten hlas je vysoký, ale patří ženě, nebo muži?
Pád do reality je nevyhnutelný. Bobbie se probudí zamotaná do propocených dek, zavlhlých a lepkavých, z nichž táhne sladké víno. Hlava ji bolí jako střep, ruce se jí třesou, žaludek má na vodě.
Může se vůbec hýbat? Je živá, nebo mrtvá? Čí ruce, čí rty se jí dotýkaly naposled? Proč si pamatuje krev a křik?
Z koupelny v patře se ozývají dávivé zvuky. Bobbie by ráda věděla, jestli jim ta jediná toaleta, kterou v komunitě mají, bude stačit.
Přetváření země ve vzdušné, křehké, blyštivé tvary, v užitečné předměty staré jako lidstvo samo. Formování mokré hlíny, ty smyslné dotyky jako při milování. Horké plameny, ve kterých hlína ztvrdne, které ji přenesou do jiného rozměru existence. Právě to Scott na své práci miluje.
Prastará japonská technika raku odlišuje jeho výtvory od neforemných, těžkopádných pohárů a hrnců, jaké vyrábí většina hipíků. On tvoří umělecká díla, na pohled křehká, ale přitom pevná, umně tvarovaná, ale přitom tenká jako sklo, hrající všemi barvami duhy díky měňavé glazuře s přísadou kovů, která se obtížně vyrábí podle složité receptury.
Ze všeho nejdůležitější je dobře odhadnout čas. Nechat keramiku v peci správně dlouho, v pravou chvíli ji zchladit ve vodní lázni náležité teploty. Některé výtvory popraskají, některé ztvrdnou moc rychle, jiné se prostě nepovedou a navždy zůstanou jen bezduchým mrtvým blátem, ze kterého byly stvořeny.
Zbavit se Quinna, uchránit svou rodinu před zlem bude vyžadovat tutéž soustředěnost a péči o detail, tutéž pečlivost, tentýž střízlivý pohled umělce.
O týden později Quinn ve svém týpí osaměle umírá.
Všem bylo špatně, ale většině se jen motala hlava, kdežto Quinn měl vidiny, blouznil, že se země roztéká, na lidi útočí obří pavouci a podobné nesmysly. Mandy se bála o Katii, nechtěla, aby ty šílenosti poslouchala, a tak požádala Lea s Warrenem, ať ho odnesou do týpí.
Co si měli počít? Zavolat slušňáky a říct jim: Máme tu kluka, co se zfetoval do bezvědomí, pošlete nám sem prosím sanitku? Všechny by je pozavírali, a přitom si to Quinn spískal sám - žádné pitomé houby by nejedli, kdyby z toho neudělal obřad. Navíc se zdálo, že se mu dělá líp. Přestal zvracet - i když, pravda, taky přestal jíst, takže už neměl co zvracet. Hodně spal, zjevně ho trápily noční múry, ale teprve v poslední den jeho života ostatním došlo, že se z toho nevylíže.
Byl na tom hrozně. Měl křeče, dávil, krvácel z úst a příšerně se potil, jako by ze sebe jeho tělo chtělo vypudit každičkou kapku tekutiny. V týpí to odpudivě páchlo. Patricie vysedávala před vchodem se zkříženýma nohama, kolébala se dopředu dozadu a vzlykala.
Jediný, kdo si dělal o Quinna ještě větší starost než Patricie, byla Bobbie Tateová. Bylo to zvláštní, protože jestli ho někdo z duše nenáviděl, pak právě ona.
Ve vzduchu poletují roztavené zlaté mince, ozývá se zvuk podobný tleskání dětských ruček. Pleť jí spaluje žhavé slunce, obrovské puchýře hrozí každou chvíli prasknout a zaplavit ji vodou, kůži má horkou, strašně horkou, horkou jako Enid, horkou jako Quinn, když ho zachvátila ta šílená horečka. Quinn je po smrti -zemře tu ona taky? Odplyne po větru jako uschlý list, ten uschlý list, který zničehonic drží v ruce; je tak suchý, žádný život, žádná ohebnost, jen rozklad a křehkost, rozpadá se na kousíčky podobné kouskům jejího srdce.
"Urvi si další kousek mého srdce, jen do toho. Klidně si poslož, když ti to udělá dobře."
Srdce ji bolí, cítí, jak jí v hrudi tluče, slyší, jak jí žilami s hukotem proudí krev jako voda korytem. Valí se jí žilami hlasitě jako zapadající slunce, mocně jako letní bouře; je to rudý život, který ji chrání před tím, aby ji neodnesl vítr.
Ten vítr, který víří zlatými penízky zavěšenými na bělostné bříze; kůra je jako papír, jako ten mrtvý list, jako odlupující

se omítka na farmě. Zlaté penízky listů na živém stromě, pohupují se a kývají. Jsou živé. Míza v kmeni je jako krev v jejích žilách; řízněte do stromu a poteče z něj její rudá krev. Ona je strom; strom je ztělesnění její duše. Poprosí ho o jeden lísteček a strom jí vyhoví, skloní se k ní jako matka, jako matka, která ji opustila, když jí bylo osm. Vykřikne, z očí se jí jako jarní deštík vyřinou slzy úlevy a radosti; hladí si zlatým lístkem tvář a prosí strom o odpuštění. Když se jí vrátí normální vědomí, ne zcela vítané, je z ní Bříza. Bříza, která se ohne, ale nezlomí, ať zakouší sebevětší bolest.
Už není Bobbie, ani Roberta Susanne, ani Bobbie Sue Tateová - je Bříza a bude jí navždy.
SRPEN 1970:SLUŠŇÁCI
To léto bylo parné, snad nejparnější, jaké ulsterský okres pamatoval. Kukuřice se na polích skoro pražila a rajčata vedrem pukala. Květiny uvadaly, jakmile se jim nedostalo každodenní zá-livky, a většina lidí na ně vodou neplýtvala. Našli se sice takoví, co prohlašovali, že je lepší promrhat vodu tady než ji posílat do New Yorku, ale byli v menšině. Chtělo by to bouřku. Takovou tu catskillskou bouřku s hromobitím, o jakých psával Washington Irving, takovou, kdy si bohové vybíjejí zlost na tenhle bláznivý svět - a že od toho rockového festivalu bláznivý byl! Hromy tak silné, že i největšího hříšníka zaženou do kostela, blesky, které roztínají nebe vedví a vrhají tak oslnivé světlo, že by se při něm dalo číst. Liják rozvodňující strže, strhávající celé kusy svahů a odnášející kamení, které se pak bude muset odklidit ze silnic. Taková bouřka by třeba zahnala ty hipíky zpátky, odkud přišli.
Čekalo se ni už dva týdny, když se jednoho dne rozdrnčel na policejní stanici telefon. Sam Tate, woodstocký policejní náčelník, ho osobně zvedl.
"Mrtvola? Víš to jistě, Ale? No jasně, já vím, že jo, já jen... Sakra, mrtvoly tu nenacházíme každý den, takže... Cože, hipík? Mrtvý hipík u Wittenburského rybníka." To Sama nepřekvapilo. Od toho prokletého festivalu přitahovalo Hudsonské údolí zběhlá děcka s třásničkami a čelenkami jako magnet. Nemluvě o tom, že k nim patří i Bobbie; žije v té zpropadené komunitě.
Ale na to teď nesmí myslet. Obrátil pozornost zpátky k volajícímu.
"U cesty kolem rybníka, asi míli od Bearsvillu." Přikývl a poznamenal si to do bloku. "Odkud voláš? Z požární stanice? Počkáš tam?"
V duchu to viděl: Rybník stíní husté tmavozelené listoví a ukrývá ho před zraky řidičů projíždějících po státní číslo 40. Jak teda AI našel... No jasně, AI má prostatu zvětšenou jako grapefruit, takže nejspíš zastavil, aby si odskočil, a přitom náhodou narazil na mrtvolu.
"Hele, chápu, že se ti to nehodí, ale hrozně by mi pomohlo, kdybys tam počkal, Ale, a k té mrtvole mě dovedl. Jo? Máš to u mě, kamaráde."
Thorsten Magnussen, jediný detektiv v mrňavém woodstoc-kém policejním sboru, sebral zápisník a s těžkým srdcem zamířil k černobílému autu. Na mrtvolu ležící venku v srpnové výhni určitě nebude hezký pohled a mrtvý hipík rozdráždí Sama víc než jakákoli jiná mrtvola. Město nechápalo, proč Sam do té komunity prostě nezajede a neodvleče Bobbii domů, ale Thor tomu rozuměl. Kdyby to Sam udělal, Bobbie by hned druhý den utekla bůhvíkam. Takhle Sam aspoň věděl, kde jeho dcera je, i když se mu to pranic nelíbilo.
"Máš tušení, jak dlouho tam asi leží?" zeptal se Sama, když vykročili k místu činu.
"Ne." Sam toho nikdy moc nenamluvil, ale od chvíle, kdy načapal dceru, jak se u kina na Tinker Street vede za ruku s Enid, byl zamlklý jako trapista.
"A víš, jak..."
"Ne. Počkáme, s čím přijde koroner." Sam si přehodil nezapálenou cigaretu z jednoho koutku do druhého a žvýkal konec tak zuřivě, že Thor pochopil, že udělá líp, když se přestane hloupě vyptávat.
Mrtvý hipík měl na sobě ošoupané džíny, flanelovou košili, koženou vestu s třásněmi, mokasíny a kolem krku kožený řemí-nek.
"Na košili s dlouhým rukávem je dost hic," poznamenal Thor a otřel si pot z čela spáleného od sluníčka. Byl vysoký a světlovlasý, nordický typ, a každé léto pro něj bylo utrpením, ale to letošní bylo obzvlášť surové.
Mezi přihlížejícími se propletl koroner Foley, v jedné ruce lékařskou brašnu, ve druhé udici.
"Nezemřel tady," řekl po zběžném ohledání. "S tělem se hýbalo."
"Hele, já toho kluka znám!" ukázal na mrtvého malý prople-šatělý chlápek. "Minulej tejden se stavoval na poště. Tvrdil, že se jmenuje Quinn a že bydlí na starý Thompsonový farmě na Meads Mountain - však víte, jak tam žijou ty hipíci. Ty, co maj ten fialovej obytnej auťák."
Sam ztuhl a obličej se mu proměnil v nehybnou masku. Thor zhluboka nabral dech a dlouze vydechl.
Znal Thompsonovu farmu. Právě tam žila Bobbie Tateová.
•O hodinu později Thor zapnul levý blinkr, pustil šňůru aut v protisměru a zahnul doleva na hrbolatou štěrkovou cestu. Strmě stoupala vzhůru a táhla se asi čtyři míle k buddhistickému chrámu na vršku hory.
Thor minul osmnáct stromů a pak se před ním vynořila neznačená, rozježděná odbočka doleva; zahnul na ni a zpomalil, v další vidlici cest znovu odbočil, pak ještě jednou, pokračoval výš a výš do kopců, až v dálce konečně probleskla zašlá bílá omítka.
"Do prdele!" Doppler stáhl okénko a vyhodil z něj nedopalek cigarety. Thor to nekomentoval, jen doufal, že byla pořádně uhašená. "Koukni, jak to tam vypadá! Sakra, je to škoda, když se v tak hezkým baráku usaděj hipíci."
"Pokud se pamatuju, potřeboval novou omítku už za Thomp-sona."
"Hele, ten chlap měl artritidu, tak se o něj nemoh pořádně starat. Ale těmhle harantům je to putna, žijou jak zvířata. Není divu, že si to někdo odskákal, při tom, jakejm svinstvům holdujou. Drogy. Skupinovej sex. Nikdy dřív jsme tu takovou sebranku neměli. Za všechno může ten podělanej koncert."
Tohle hořekování si Thor vyslechl už nejmíň stokrát a neměl nejmenší chuť poslouchat ho znova. Zdolal s autem poslední tvrdohlavou vyvýšeninu, zastavil a zatáhl ruční brzdu.

"No to mě podrž!"
Thor se podíval, kam Doppler ukazuje. Na louce za domem stálo vysoké bílé týpí.
"Myslíš, že tam ten maník bydlel?" zeptal se Doppler.
Muž sedící ve stodole vypadal jako Ježíš Kristus - kdyby Ježíš nosil džíny a pracoval u hrnčířského kruhu. Vlasy a vousy barvy mahagonu, mírné hnědé oči, bosé nohy v sandálech - stačilo by ho navléct do bílého roucha a zbožní obyvatelé Woodstocku by přísahali, že spatřili zjevení.
Přestal točit kruhem a uplácal z mokré hlíny hroudu, se kterou pak bude moci zase začít pracovat.
"Co jste zač?" zeptal se ho Doppler, aniž si vyndal z pusy cigaretu.
"Scott. Scott Andrews." Do ježíšovského obličeje se vloudil nepřístupný obezřetný výraz, ale Thor si pomyslel, že kdyby měl čelit Dopplerovi on sám, zatvářil by se nejspíš podobně.
"Potřebujem si s tebou a tvejma kamarádama popovídat," prohlásil Doppler. "Ať všichni napochodujou do kuchyně."
Otočil se k hipíkovi zády, aniž by čekal na reakci. Vyšel ze stodoly, rozrazil zadní dveře domu a vkráčel do kuchyně, jako by ho pozvali na večeři. Předváděl, že to tu zná, že je tu jako doma a bude mít hlavní slovo.
Thor zamířil za ním. Ještě nikdy uvnitř farmy nebyl, ale pochyboval, že by to tam za pobytu hipíků mohlo vypadat hůř, než když v ní bydlel starý ochlasta.
K jeho překvapení bylo v kuchyni čerstvě vymalováno; zdi byly smetanově bílé, s ručně vyvedenými zelenými ornamenty. Na policích stálo staré nádobí každý pes jiná ves a další kuchyňské náčiní - kráječ na chleba s červenou rukojetí, jaký používala jeho babička, vybledlá keramická dóza na sušenky ve tvaru psa, podo-mácku vyrobené hrnce a mísy, prkénko poslepované z různých druhů dřeva, takže bylo pruhované. Působilo to tu útulně a domácky; místnost byla sice přecpaná spoustou krámů - předmětů s láskou posbíraných po vetešnictvích a garážových výprodejích nebo vlastnoručně vyrobených -, ale bylo v ní uklizeno a čisto.
Členové komunity prodávali své výtvory v krámku u silnice 28A. Thor, vnuk umělců, očekával neumělé, beztvaré kusy hlíny, batikovaná trička a pletené věšáky na hrnce - zbytečnosti zhotovené nešikovnýma rukama. Ale ozdoba z barevných sklíček na okně a glazovaný hrnec na podomácku ohoblovaném kuchyňském stole vypovídaly o lásce k materiálu a citu pro detail a líbily se mu.
Dovnitř vstoupil Scott následovaný hnědovlasou ženou v dlouhé sukni sešité z různobarevných čtverečků a černoškou se světlou pletí a lesknoucím se naolejovaným účesem z afro copánku. "Ostatním už jsem to řekl taky," hlásil. "Hned tu budou."
Ženy se představily jako Mandy a Patricie.
Doppler se obrátil k Thorovi. "Která z nich je ta lesbička?"
"Ani jedna," odpověděl Thor. Dívka, která svedla Bobbii, byla blondýnka s bledou pletí a štíhlou figurou, kterou jaksepatří vystavovala na odiv.
Ženy se na sebe podívaly; ve tvářích se jim zračil nefalšovaný strach.
Bojí se proto, že toho mrtvého znaly, anebo prostě jen proto, že jako všichni hipíci nesnášejí usedlé lidi a mají z nich obavy? Na nějaké závěry bylo ještě brzo.
"Našli jsme v lese tělo mrtvého muže," spustil Thor a opatrně přejížděl pohledem od jednoho obličeje k druhému. "A někdo nám řekl, že prý patřil k vaší komunitě."
"Měl na sobě koženou vestu," dodal Doppler. "A zdá se, že zemřel na předávkování drogami."
Thor měl při své práci mnohokrát chuť Dopplera uškrtit a tohle byla zrovna jedna z těch chvil. Šlehl po svém kolegovi vzteklým pohledem a řekl: "Chceme toho muže identifikovat a dát vědět jeho rodině, pokud nějakou má."
Ty dvě ženy si zase vyměnily pohled, ale mlčely. Do kuchyně vešel muž s dlouhými kudrnatými vlasy a hustým plnovousem, představil se jako Leo a oznámil jim, že Enid odjela do města pro zásoby. Doppler začal shromáždění bombardovat otázkami, ale žádné odpovědi se nedočkal, dokud nepřišel Warren. Jakmile vstoupil, obrátily se k němu všechny oči.
Byl hladce oholený, měl bledý těstovitý obličej, dlouhé zplihlé vlasy a silné brýle s tmavými obroučkami. Takový Buddy Holly, který se stal květinovým dítětem.
"Co tu ty slušňáci chtějí?" Měl rezavý hlas a mluvil autoritativním tónem, který se dožadoval odpovědí, a to hned.
"Našli nějakého mrtvého a myslí si, že bychom o něm mohli něco vědět," odvětil Scott.
"Jenže nevíme. Takže můžete zase odjet," prohlásil Warren. Studené šedé oči se mu vzdorně blýskaly. "A jestli chcete, tak si s sebou odveďte i tu svoji holku," dodal. "Nedržíme ji tady násilím."
"To nikdo netvrdí," opáčil Thor mírně. "A moje dcera to není."
"Kdo žije v tom týpí?" Doppler ukázal palcem z kuchyňského okna, za nímž se nepřehlédnutelně tyčil bílý stan.
"Střídáme se," řekl Warren. "Patří nám všem, stejně jako všecko ostatní, co tu máme."
Thor opouštěl dům podrážděný a zklamaný.
"Hajzlové prolhaný," zamumlal Doppler, ale Thor ho pohybem ruky umlčel. Opodál seděla na houpačce zhotovené ze staré pneumatiky malá, asi šestiletá holčička s vlasy barvy javorového sirupu zrovna jako Mandy a šoupala nohama po zemi.
Thor naznačil Dopplerovi, ať zůstane, kde je, a sám k děvčátku opatrně přistoupil. Podřepl do trávy vedle houpačky a prohodil: "To je prima houpačka. Kdo ti ji udělal?"
"Scott."
"Jak se jmenuješ?"
"Katie." Holčička na Thora zpříma hleděla upřímnýma modrýma očima.
"To týpí je taky bezva," řekl Thor. "Spáváš v něm?"
"Ne, tam spí Quinn. Je to Eskymák a bydlí v týpí. Máma mu vaří polívku, protože je nemocný. Je hrozně nemocný,

pořád zvrací."
"Kdys Quinna naposled viděla?"
"Už dlouho ne, protože je nemocný. Máma říká, že mám být zticha, aby mohl spát. Pořád je zalezlý vevnitř a Patricie mu nosí máminu polívku. Jinak tam nikdo nesmí."
"On nespí v domě?"
Katie zavrtěla hlavou. "V noci ne."
"A ve dne ano?"
"Občas. Chodí do pokoje k Enid, a proto Bobbie spí u mě. Protože se jí nelíbí, že Quinn chodí k Enid."
"Hej, co to tam děláte?"
Thor se ohlédl; na zápraží stál Warren a tvářil se navztekaně. "Vypadněte odtud a nevracejte se bez soudního příkazu k prohlídce. Známe svoje práva."
Thor měl strach, že se Doppler nechá vyprovokovat ke rvačce, ale naštěstí se ovládl. Rezignovaně vyklidili pole a dopřáli Warrenovi dočasné vítězství.
Když zase seděli ve voze, Doppler poznamenal: "Ten mrtvej nevypadal na Eskymáka."
Thor si povzdechl. Občas si připadal jako tlumočník. Ne že by byl hipík, ale žil ve dvacátém století a občas si na autorádiu naladil stanici WDST.
Vysvětlil Dopplerovi - a později to musel vysvětlit i Samu Tateovi -, že Eskymák Quinn je postava z písničky Boba Dylana a že si tu přezdívku vysloužil prodáváním kokainu.
Sam nepotřeboval slyšet nic víc. Okamžitě zvedl telefon a zavolal šerifovi do Kingstonu, že chce u mrtvého provést kompletní toxikologické vyšetření. Pak zatelefonoval soudci, o kterém věděl, že je ze všech soudců v ulsterském okrese nejvíc zaujatý proti drogám, a obstaral si příkaz k prohlídce.
"Obraťte to tam vzhůru nohama," poručil a zřejmě mu vůbec nevadilo, jak se Dopplerovi zlomyslně rozsvítila prasečí očka.
Co když opravdu najdou drogy? Co když budou muset zatknout Bobbii?
Thor sice znal Sama jak své boty, ale na tyhle vtíravé otázky si odpovědět nedokázal.
"Žádné drogy jste nenašli?" žasl Sam. "Vůbec nic, ani semínko marihuany?"
Thor zavrtěl hlavou. Stará farma měla čtyři ložnice. V největší ležela na podlaze dvojmatrace překrytá indickým přehozem. V rohu stála starobylá kolébka s podomácku ušitou peřinkou. Pod peřinkou spalo mimino. Pokoj Mandy a Scotta.
Druhá ložnice patřila té malé holčičce, Katii. Třetí byla Warrenova, čtvrtá Enidina; Leo spal na půdě. Ani v jednom z pokojů nestála postel. Na podlaze se jako psí pelechy válely matrace, slamníky, spacáky a podomácku ušité deky. Prohledali každou
píď, vysypali na podlahu obsah každého šuplíku, prohrabali oblečení, rozpárali spací pytle.
"Prohledali jste to tam pořádně? Dívali jste se všude?"
"Nic přilepeného zespoda na šuplíky ani schovaného za toaletní mísou, v trubkách taky nikde nic. Vysypali jsme sudy s moukou a fazolemi, sundali bylinky ze sušáku." Thor se ušklíbl. "Doppler se vrhl dokonce i na kompost, celý ho přeházel, ale nic neobjevil."
Úsměv se mu z tváře vytratil, když si vzpomněl, jak dopadl pokoj malé holčičky. Rozpárané panenky, umělohmotné hračky rozbité o kameny, dokonce i přikrývka, kterou jí ušila matka, skončila roztržená na dva kusy. Když Thor protestoval, Doppler prohlásil: "Sakra, přesně sem by to šoupli, protože je jim jasný, že takovej padavka jako ty nebude mít srdce roztřískat děcku hračky. V tom je ten rozdíl mezi náma dvěma, kamaráde."
Rozdíl nerozdíl, nakonec stejně odešli s prázdnýma rukama; oba dobře věděli, že se v komunitě drogy berou, ale nenašli žádný důkaz, dokonce ani dýmku se stopami hašiše. Nádobíčko a ha-lucinogeny tam někde být musely, možná venku, schované v dutině nějakého stromu, ale prozatím neměli v rukou nic. Ani jediný důkaz, ani jediný důvod podezírat hipíky z čehokoli jiného, než že odvezli člověka, který jako na potvoru umřel na jejich pozemku.
Ani v týpí, kde to odporně páchlo nemocí, nenašli nic, co by ukazovalo na požívání drog - nikde žádné špičky na marihua-nové cigarety ani dýmky na hašiš, jen propocené deky a batoh plný rezervního oblečení.
"Neviděl jsi tam někde náhodou Bobbii?"
Thor zavrtěl hlavou. "Mandy tvrdí, že se teď většinu času potuluje venku. Nejspíš se trápí, že ji Enid pustila k vodě kvůli tomu mrtvému. Asi s ní nechce být pohromadě "
"Neměl jsem jí dávat jméno Roberta," zamumlal Sam a Tho-rovi chvilku trvalo, než se dovtípil, co tím míní.
"Ty si myslíš, že je taková, jaká je, kvůli tomu, jak se jmenuje?"
Sam upřel pohled na lovecký výjev na stěně kanceláře. "Když nás opustila její matka..., já nevím, prostě jsem ji vychovával tak, jako otec vychovával mě. Bral jsem ji na lov, učil ji rybařit, nechával jsem ji chodit s tebou na ty skautské výlety. Líbilo se jí to. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se jí to líbí tak moc, že se začne chovat jako kluk."
Thorovi vířily hlavou stovky vzpomínek. Sedmiletá Bobbie Tateová, jak zarytě odmítá jít do kostela v šatech. Desetiletá Bobbie, jak napichuje na rybářský háček návnadu, jazyk úporným soustředěním povystrčený z koutku úst, zatímco se pokouší zabodnout špičku do kroutícího se červa. Čtrnáctiletá Bobbie, jak si to rázuje do svahu hory Tremper a dává fleka stejně starým chlapcům.
Šestnáctiletá Bobbie, jak kráčí po Tinker Street ruku v ruce se štíhlou blondýnkou a tvář jí září pýchou, radostí a probuzenou sexualitou, jakou u ní nikdy předtím neviděl a která svědčí o tom, že Bobbie překročila práh dospělosti.
"Prostě je, jaká je, Same," řekl, i když věděl, že těmi slovy nic nezmůže.
"Chci, aby byla zase taková, jako bývala předtím, než ji zblbla ta mrcha."
Thor mlčel. Neřekl Samovi, že taková už Bobbie nejspíš nikdy nebude.

O dva dny později nastal ve vyšetřování případu první průlom. "Ten kluk sežral nějaký houby," oznámil Doppler. Cigareta, která mu visela z koutku úst, poskakovala v rytmu slov. "Podělaný hipíci, v jednom kuse experimentuj ou se vším možným, jen aby se dostali do rauše."
"No jo, podělaný hipíci," přitakal Thor. Trpělivě dělal při-kyvovače Dopplerovu láteření, které nebralo konce a pokaždé se točilo kolem něčeho "podělanýho". Pokud to nebyli podělaný hipíci, tak to byli podělaný víkenďáci, podělaný pracháči, podělaná bílá chudina, podělaný barevný, podělaný šéfové...
"Maj písničku dokonce i o kouření banánů," pokračoval Doppler. Z očí mu řvaly barvy americké vlajky - červená, modrá, bílá, jedna křiklavější než druhá, až z nich přecházel zrak. "No jen si to představ, Thore. O podělaným kouření banánů." Zakroutil hlavou. Z cigarety přitom odpadl dlouhý sloupek popela a vítr mu ho připlácl na košili.
"Takže to vypadá na neúmyslné předávkování," konstatoval Thor. Už měl Dopplerových keců po krk.
"Jo, vypadá," přitakal Doppler a potlačil zívnutí. Vyplivl ne-dopalek na chodník. Na tenkých suchých rtech mu ulpěla smítka tabáku. Automaticky zajel rukou ke krabičce zastrčené v kapse košile, vylovil další cigaretu a strčil si ji do pusy.
"Tak proč máme jet k tomu toxikologovi?" nechápal Thor. "Proč ten případ prostě neuzavřeme jako předávkování a nepohneme se dál?"
Přišel jim otevřít toxikologův asistent Andy Grossmacher. "Je to pěkně zašmodrchaný případ," prohlásil se širokým úsměvem v pihovaté tváři. "Ten kluk se dostal do nálady pomocí psilocybe, ale zabila ho amanita."
"Nemohl bys laskavě mluvit srozumitelně?"
"Někdo ho otrávil."
"Tvrdil jsi přece, že amanity rostou všude." Thor doufal, že z jeho hlasu není patrné zoufalství, které pociťuje. Podle Andyho otrava místní houbou ukazovala na jediného zdejšího člena komunity - na Bobbii Tateovou. Při pomyšlení, že by Bobbie někoho úmyslně otrávila, se v Thorovi všechno sevřelo. Přece se z ní nestala vražedkyně!
"Tyhle droboučké ne. Tohle je amanita věrna a ta neroste na západ od Kaskádového pohoří. Kdyby to byla amanita panthcrina, to by bylo něco jiného." Andymu se zaujatě blýskalo v očích. "V tom případě bych ti mohl říct, co chceš slyšet. Ani pak by sice nepřipadalo v úvahu, že ty houby snědl omylem, ale aspoň by se nedala vyloučit možnost, že si je s sebou přivezl odněkud ze západu. Jenže amanitu věrnu ne, je mi líto. Tu najdeš jenom tady na východě, roste pod buky a zrovna teď je její doba. Sám jsem na ně minulý víkend narazil, když jsem byl na pěší túře poblíž Phoeni-cie. Znáš tu cestu, co odbočuje..."
"Pověz mi ještě něco o těch halucinogenech," skočil mu do řeči Thor. Stál u okna a vyhlížel do nádherného letního dne, ze kterého najednou neměl vůbec žádnou radost.
Andy se nadšeně rozzářil, jako by toho člověka zavraždili jen jemu pro radost, aby mohl uplatnit svoje vědomosti o houbách. "Ten se vyznal, to ti teda řeknu! Měl ty nejlepší. I když do nálady se dá dostat pomocí víc druhů, nejen psilocybe. Tady v okolí roste třeba..."
"Přejdi k věci, Andy. Co přesně si ten kluk vzal a kde to splašil?"
Andyho pihovatá tvář se roztáhla v širokém úsměvu, kterým si v dětství vysloužil přezdívku Paňáca. "Měl mexickou odrůdu. Když jsem byl v Santa Cruz, vyzkoušel jsem si psilocybe cubensis a docela to ušlo. Tohle byla psilocybe mexicana a tu seženeš jedině v Mexiku a nikde jinde. Další důkaz, že se mu ta amamta nedostala do žaludku nešťastnou náhodou."
"Jestli to nebyla nešťastná náhoda, pak se ten, kdo Quinna zabil, musel aspoň trochu vyznat v jedovatých houbách," zopakoval Thor už popáté. Zdráhal se na svého šéfa pohlédnout, protože věděl, že oba myslí na totéž a že Sam se toho pomyšlení děsí ještě víc než on sám.
"Bobbie přece není jediná v tomhle státě, kdo ví něco o houbách, prokristapána!"
"To je fakt, Same," přisvědčil Thor. "Ale kolik lidí z té komunity ví, že amanita věrna roste v červenci a srpnu na severních svazích Slide Mountain?" Prohrábl si silnými prsty blond vlasy vyšisované od slunce. "Sakra, Same, vždyť to já sám vzal Bobbii na výlet s tím mykologem z New Paltzu. Byl jsem u toho, když jí ty bílé houbičky ukazoval a vysvětloval jí, jak jsou jedovaté. Myslíš, že ještě někdo v té komunitě tyhle věci ví?"
"Třeba jo," opáčil Sam. Nepodíval se Thorovi do očí, dál civěl z okna na Tinker Street. "Je na tobě, abys zjistil, co vědí. Šťourej do toho tak dlouho, dokud něco nevykutáš."
Ani to nemusel říct naplno: Šťourej do toho tak dlouho, dokud nevykutáš důkaz, že moje holčička nikoho nezabila.
"Tak jo, sjížděli jsme se houbičkama. Jednou všichni, byla to součást obřadu," vysvětloval Scott, který se ujal slova, jakmile Mandy naservírovala chlazený bylinkový čaj. "Dva dny nato si je
Quinn dal sám. Tvrdil, že si potřebuje pročistit hlavu, a ostatním nenabídl."
"Myslel jsem, že mít čistou hlavu znamená nebrat drogy," ujelo neprozřetelně Thorovi. Všichni obrátili oči k nebi. "Tak nic," mávl rukou. "Podruhé si tedy vzal ty houby jenom Quinn. A pak se mu udělalo špatně."
"Přesně tak," přitakal Scott. Zřejmě se tentokrát pasoval na mluvčího skupiny, což bylo zvláštní vzhledem k tomu, jak vehementně Warren posledně dával najevo, že hlavní slovo tu má on. "Nejdřív jsme si mysleli, že to nic není. Skoro všem nám bylo po houbičkové slavnosti blbě."
"Ale nezvraceli jsme," dodala Mandy tiše. "Mělo nám dojít, že to není normální."
"Co jste dělali, když se Quinn rozstonal?" "Vařila jsem mu polévku," řekla Mandy. "Zeleninový vývar. Občas jsem mu tam přidala vaječné kapání. To je jediné, co jedl -až do smrti."
"Mysleli jsme, že se z toho vylíže," ozval se Warren. "Den nebo dva zvracel, ale pak se jakžtakž zvetil, dokonce i vstal, jako by mu bylo líp. Jenže potom dostal křeče, zalezl zpátky do týpí a dva dny nato umřel."
Thor přikývl. Přesně takhle podle Paňácy Andyho postupovala otrava amanitou.
Obrátil se k Bobbii, která seděla na podlaze na opačném konci místnosti a marně se pokoušela být neviditelná. "Vím, žes je nasbírala ty, Bobbie. Přineslas je sem. Podstrčila jsi je Quinnovi úmyslně?"

"Ne," vymáčkla ze sebe přiškrceně. "Nasbírala jsem je, to jo. A-a-ani nevím proč. Chtěla jsem se otrávit sama." Vzlykla a upřela vyčítavý pohled na Enid. "Ale neudělala jsem to, ani jsem je nedala Quinnovi. Jenom jsem je měla u sebe v pokoji."
"U sebe v pokoji?" zhrozila se Mandy a šokovaně na ni pohlédla. "Tím myslíš u Katie v pokoji! Co kdyby je našla? Zbláznila ses?"
"Skoro ano," přiznala Bobbie. "Měla jsem je zabalené v šátku na nejhořejší poličce ve skříni, až úplně vzadu. Nechtěla jsem, aby je našla Katie, fakt ne."
"Kdo o nich ještě věděl?"
"Snad jí to nezbaštíte?" vybuchl Warren. "Já to tušil! Má tatínka policajta, a tak nad ní přimhouříte oko a vymyslíte si, jak to hodit na krk nám."
"Neřekl jsem, že jí věřím," opáčil Thor klidným tónem. "Beru v úvahu všechny možnosti."
Bobbie k němu vzhlédla uslzenýma očima. "Cože, tak ty mi nevěříš? Copak si myslíš, že jsem Quinna zabila?"
"Bobbie, prosím tě, jenom dělám svoji práci. Na tom, čemu věřím nebo nevěřím, teď nezáleží."
"Mně ano. Byls..." Hlas se jí zlomil. Rozbrečela se a začala se zuřivě tlouct pěstí do stehna. "Byls můj nejlepší kamarád. Musíš mi věřit!"
Sam měl pravdu, oba při výchově té holčičky, kterou měli tak rádi, selhali. Není normální, aby dospívající žába považovala za svého nejlepšího kamaráda třicetiletého detektiva. Drásala mu srdce, stejně jako on jí.
Policejní práce je jedna věc, přátelství druhá. Thor odložil zápisník na podlahu, vstal a došel k ní. Seděla schoulená do klubíčka a otřásala se vzlyky. Pohladil ji po vlasech, po těch krátkých vlasech ostříhaných na kluka, které se jí na koncích kroutily.
"Věřím ti. Jako tvůj kamarád Thor ti věřím. Jako detektiv Thorsten Magnussen tě musím považovat za podezřelou. Teď se zas pustím do práce, ano?"
Přikývla. Přestože si celou duší zoufala nad ztrátou své naivity, kupodivu přikývla.
"No to se podívejme," rýpl si Warren a pomalu, teatrálně zatleskal. " Ten slušňák v sobě přece jen má kouska srdce. Jen škoda, že ta holka v tom fakt jede."
"Proč si to myslíš?"
"Viděl jsem ji jít do toho týpí." Warren kývl hlavou směrem k Bobbii. "Po té slavnosti, ale předtím, než se Quinn sjel houbama sám. Rozhlédla se, jako by se chtěla ujistit, že se nikdo nekouká, a pak vlezla dovnitř. Byla tam jenom pár minut a zas odešla."
Thor měl pocit, že mu to urve srdce. Až doteď Bobbii věřil, jenže tohle... Z jakého jiného důvodu by do toho stanu šla?
"Bobbie?"
Zalykala se pláčem, celým tělem jí lomcovaly vzlyky a po zrudlých tvářích se jí řinuly proudy slz. "Já mu žádné houby nepodstrčila," vypravila ze sebe zdeptaně. "Já si jich naopak pár odnesla." "Proč?"
"Quinn si bral houby, aby si pročistil hlavu, a já si ji potřebovala pročistit taky, a tak mě napadlo, že si jich trochu vezmu a..." "Takže jsi kradla z Quinnových zásob," obvinila ji Enid. "Že se nestydíš!"
"Nepřipadalo mi to jako krádež," řekla Bobbie, "ale asi to krádež byla."
"To se ví, že jo," prohlásil Warren.
"Můžeš snadno dokázat, jestli sis šla do týpí pro houby," vložila se do hovoru Patricie. "Dej je náčelníkovu zástupci, ať je vezme na analýzu, a když to budou ty zázračné, znamená to, že nelžeš. Že je to tak?"
Thor přikýVl, ale Bobbie slabým hláskem špitla: "Už jsem je snědla."
"No jasně, jak jinak," odfrkl si Warren.
"Šla jsem na vrchol hory," řekla Bobbie a její hlas postupně nabíral na síle. "K tomu chrámu."
Buddhistický chrám, který k Woodstocku už léta neodmyslitelně patřil, byl místem, kam chodil meditovat kdekdo, nejen zfetovaní hipíci.
"Lehla jsem si pod břízu a... a splynula jsem s ní v jedno. Vstoupila jsem do břízy a ona do mě, a proto se teď jmenuju Bříza." Pohlédla Thorovi do očí s nově nabytou vyrovnaností. "Odteď mi tak říkej."
"Bříza..." Nikdo na celém světě se nemohl útlé bříze podobat míň než Bobbie Tateová se svou postavou volejbalistky a tváří kulatou jako měsíček. "Zní to krásně."
Uslzený obličej se jí rozzářil úsměvem, který Thora přiměl, aby jí všechno uvěřil. Neotrávila Quinna, šla k němu do stanu, aby si odtamtud houby odnesla, a ne aby mu je podstrčila - ale pořád ještě zbývala jedna otázka.
"Bobbie, chci říct Břízo, musela jsi na Quinnovi poznat, že je přiotrávený. Proč jsi mu nepřivedla pomoc?"
"Ale vždyť já to udělala." Omluvně se usmála na Lea. "Řekla jsem to Leovi."
"Jak by mu mohl pomoct zrovna Leo?"
"Dělal zdravotníka ve Vietnamu. A taky pracoval na všeobecné klinice v East Village. Ví toho o drogách hodně."
"O houbách moc ne," upřesnil Leo. "Když za mnou Bříza přišla, že Quinn má možná otravu, dal jsem mu hlavénku dávivou, abych vyvolal zvracení. Nic jiného mě nenapadlo."
"No, rozhodně se to neminulo účinkem," zamumlal Warren. "Několik dní blil jak alík ve dne v noci."
"Takže jste měli podezření na otravu, ale nikomu dalšímu jste to neřekli?" ozval se Scott. Nebylo jasné, jestli adresuje svoje výčitky spíš Leovi, nebo Bobbii.
"Nevěděla jsem to jistě," ohradila se Bobbie. "Šla jsem se podívat na ty jedovaté houby a nezdálo se mi, že by ubyly. Ale byly usušené, takže těžko říct. Nenapadlo mě... Prostě jsem chtěla věřit, že je mu špatně z něčeho jiného. Ale pro všechny případy jsem o tom řekla Leovi."
"Kdo ještě věděl, že v domě jsou jedovaté houby?"
"Všichni," odpověděla Bobbie. "Řekla jsem vám to, když jsme byli v náladě, pamatujete se?" Rozhlédla se po

ostatních. "Mluvila jsem o bílých andělech smrti, o tom, že není houba jako houba. Byli jste u toho všichni."
"Já se na to teda nepamatuju," pronesl Warren nahlas.
"Takže takhle jsi to myslela?" zamračila se Mandy. "Vzpomínám si, žes povídala něco o andělech smrti, ale nenapadlo mě, že myslíš houby."
"Všichni teď budou tvrdit, že tomu nerozuměli," podotkla Patricie.
"Kdo mohl jít do toho týpí, aniž by to vzbudilo pozornost?"
"Kterákoli z holek," ušklíbl se Leo. "Na Quinna letěly všechny. Enid, Patricie, Mandy..."
Thor se s povytaženým obočím obrátil k ženě v pestrobarevné sukni. "Ty jsi s Quinnem taky něco měla?"
"Kdepak," odpověděla Mandy, ale tváře jí zrůžověly. "To bylo jenom těma houbama. Když jsme byli v náladě, trochu jsem vyváděla. Ale od té noci jsem do týpí nevkročila."
Thor se podíval na Scotta. Další možný motiv - ani tenhle mírný hrnčíř přece nemohl brát Mandyinu avantýru na lehkou váhu.
"Patricie tam chodila každou chvíli," řekla Enid a její drobné zuby se ve světle ohně zaleskly. Z hlasu jí čišela zášť. "Mandy vařila polévku a Patricie ji nosila do týpí. Od té doby, co onemocněl, nedovolil nikomu jinému, aby ho krmil."
"Je to pravda?"
"Ano. Nevím proč, ale poručil mi, ať k němu nikoho nepouštím," připustila Patricie. "Znali jsme se spolu z dřívějška, a tak mi asi důvěřoval."
"Hlavní je, kdo ho otrávil, ne kdo chodil do týpí, když už byl nemocný," podotkl Scott.
"Tím bych si nebyla tak jistá," namítla Bobbie - ne, vlastně Bříza. "Co když na těch houbách nebylo nic špatného? Myslím na těch, co si je Quinn vzal. Co když byl ten jed v něčem jiném?" "To je nesmysl," houkl kdosi.
"Snad si nemyslíte, že jsem ho otrávila tou polívkou?" zvýšila hlas Mandy.
"Neblbni," uklidňoval ji Warren.
"Co když to tak opravdu bylo?" zamyslel se Thor nahlas. "Přitočit se do kuchyně a nasypat jed do polévky by bylo snazší než pokoušet se nepozorovaně vklouznout do týpí."
"Ten vývar byl jenom pro Quinna," pomalu pokývala hlavou Mandy. "Vařila jsem zeleninovou polévku všem, ale vývar pro Quinna jsem dělala zvlášť. Nenechávala jsem v něm žádné vrKf kousky a nedávala jsem do něj koření. Měla jsem ho v lednu < < v extra hrnci."
"Takže kdokoli mohl do kuchyně přijít, vylouhovat v tom vývaru amanity a otrávený ho zase vrátit zpátky, aby ho dostal Quinn?"
"To by bylo dost o hubu," poznamenal Scott. "Co kdyby to snědl někdo jiný? Třeba Katie..."
Mandy při tom pomyšlení div neomdlela. Zakymácela se na židli a vytřeštila oči. Thor usoudil, že pokud není skvělá herečka, tak Quinna nezabila a Scott taky ne.
Kdo tedy? Pokud se Bo... Bříza neplete a Quinn opravdu snědl amanity s něčím jiným než s halucinogenními houbami... Co když... Thor zpříma pohlédl na Lea a ten sklonil hlavu a zadíval se do tančících plamenů v kamnech.
"Dal jsi mu dávidlo, aby se vyzvracel," řekl Thor a Leo přikývl. "Protože ti Bo..., chci říct Bříza, pověděla o těch jedovatých houbách."
"Jo," přisvědčil Leo.
"Kdy přesně to bylo?"
"To už se nepamatuju."
"Břízo?" Přišlo mu zvláštní, jak rychle si na to jméno zvyká.
"V sobotu odpoledne," pípla tenkým hláskem. "Zdálo se mi to neuvěřitelné, a tak jsem se o tom nezmínila dřív."
Thor se otočil k Warrenovi. "Říkals, že Quinn už od počátku hodně zvracel. Odkdy to bylo?"
"Začalo to ve čtvrtek, v pátek, tak nějak."
"Houbičkovou slavnost jsme měli v úterý," doplnila Mandy. "Takže Quinn se podruhé sjel houbama ve čtvrtek."
"Podle mě se to odehrálo takhle," spustil Thor a ruměnec rozlézající se po Leově odvrácené tváři mu prozradil, že nebude daleko od pravdy. Leo rozhodně nebyl rozený lhář. Spáchal vraždu, protože se mu naskytla vhodná příležitost, nepostupoval podle předem promyšleného plánu.
"Quinnovi nebylo po těch houbách o nic hůř než vám ostatním. Začal zvracet, protože mu Leo propašoval do jídla dávidlo. Bříza za Leem zašla a upozornila ho na ty jedovaté houby. Tím se Leo neoficiálně stal doktorem, a Quinn si od něj tudíž bral cokoli, co mu dal. Leo vylouhoval amanity ve vodě a tu přidával do dávidla. Každý den podával Quinnovi další a další jed a tomu bylo čím dál hůř, až nakonec zemřel."
"Proč by to dělal?" Bříza obrátila nevěřícný pohled k muži s kudrnami a plnovousem, který připomínal plyšového medvěda. Pak vykulila oči a zašeptala: "To tys při slavnosti křičel! Udělal ti Quinn něco?"
"Všichni jsme... Každý měl sex s každým," řekl Leo. Tváře mu hořely a jeho hlas zněl přidušeně. "Nelíbilo se mi, co po mně Quinn chtěl, ale nedal se zarazit. Pak... pak mi tvrdil, že jsem to
potřeboval zažít, prozkoumat svoje skryté stránky - ale já jsem nechtěl! Nenáviděl jsem ho za to!" Leo naříkal jako dítě a choulil se v rohu gauče jako raněný medvěd.
Když ho Thor připoutal k zadnímu sedadlu černobílého policejního vozu, obrátil se k Bříze a zeptal se jí: "Nechceš svézt domů?"
"To ti nařídil táta? Abys mi to nabídl?"
"Ne, ale určitě by chtěl..."
"Chtěl by, abych byla někým, kým být nemůžu," řekla. Hlas měla klidný a oči suché. "Mám ho hrozně ráda, ale s tím, jaká jsem, nic nenadělám."
Večer konečně přišel liják. Hromy burácely tak ohlušivě, že se děti s pláčem budily, a z nebe se řinuly takové proudy

vody, že dívat se skrz okénko auta bylo jako pokoušet se prohlédnout hustou záclonou. Byla to průtrž mračen, která odplavovala všechny hříchy.
Samovi bylo lehko u srdce. Razil si cestu po Rock City Road; mířil přímo vzhůru, nezdržoval se žádnými serpentinami. Jen ať Ford Crown Victoria předvede, k čemu Bůh stvořil terénní auta. Dostanu se k Bobbii, i kdyby na sůl nebylo, pomyslel si s fanatickým odhodláním.
Měl ji strašně rád, navzdory všemu ji pořád měl strašně rád. Líbilo se mu, jak při debatách s ním naklání hlavu ke straně a pochybovačně si ho měří, zatímco on horlivě hájí své stanovisko. Líbilo se mu, jak se jí krátké vlasy na šíji kroutí, měl rád její tupé prsty s okousanými nehty, její drsný chlapecký hlas a plachý, vřelý úsměv. Nevěděl jistě, jestli se dokáže smířit s její sexuální orientací, ale čert ho vem, jestli to aspoň nezkusí!
Kola podklouzla, chvíli se zběsile protáčela a do keřů kolem rozbahněné cesty od nich odletovaly kusy bláta. Pak se auto zhouplo dozadu, zabralo a začalo si vyorávat brázdu vzhůru ke světlům Thompsonovy farmy.
Než přeběhl od auta ke vstupním dveřím, byl promočený na kůži. Prudký vichr překotil týpí a to se teď válelo na louce a vypadalo jako splasklý horkovzdušný balon. Sam zabušil na dveře. Z okraje klobouku mu za krk crčela voda.
Přišla mu otevřít žena s dítětem v náručí. Měla dlouhé rovné vlasy, rozdělené uprostřed pěšinkou.
Chvíli tam jen tak mlčky stála a dívala se na něj. Neměla v kulaté tváři strach ani vzdor, jen tichý smutný úsměv.
"Bříza už tu není," řekla nakonec. "Odjela. Scott ji přede dvěma hodinami odvezl na autobus; ještě než se strhla ta bouřka."
"Odjela? Co tím chcete říct, že odjela? Kam by asi tak jela?"
"Mluvila o East Village," odvětila žena a posunula si dítě v náručí.
"Jak jste mohli nechat šestnáctiletou holku odjet samotnou do New Yorku?" vypadlo ze Sama, než se stačil zarazit, než si stačil uvědomit, jakou hloupost říká - že vlastně naznačuje, že komunita za Bobbii zodpovídá.
"Nechtěla jsem, aby odjížděla," podotkla žena. "Ale Bříza nám tvrdila, že jste jí řekl, ať se nevrací domů."
"Ale vždyť já jsem to nikdy... Jenom jsem řekl, že... že nestrpím, aby... Panebože, takhle jsem to nemyslel! Nechtěl jsem ji nadobro vyhnat! Nechtěl jsem..."
Přitiskl si ruku k obličeji a prudkými pohyby si jako děcko otíral slzy. Žena ve dveřích mu jemně stiskla rameno.
Vyškubl se jí a plahočil se blátem zpátky k autu. Celou cestu do Woodstocku mu stěrače zpívaly tklivý žalozpěv: Pozdě je, pozdě... Sam Tate přijel pozdě...

Jeffery Deaver
(editor)
ZLOČIN
Svět zločinu je přepestrý. Ať už jde o "prosté" přepadení u bankomatu, pátrání po záhadně zmizelé listině či o vyřizování účtů mezi znesvářenými gangy, vždy je jednotícím tématem podobných příběhů zločin, vzrušení a napětí. V tomto konkrétním výboru detektivních povídek nás navíc světem zločinu provede mistr nejpovolanější: Jeffery Deaver, stvořitel proslulých postav kriminalisty Lincolna Rhyma a jeho pravé ruky Amélie Sachsové, který sám přispěl do sbírky neopakovatelným příběhem v ryze deaverovském duchu.
Rovněž klíč, podle něhož Deaver do knihy vybral jednotlivé povídky, nese známky dokonalé promyšlenosti. Vedle autorů, jejichž dílo nesmí chybět v žádném správném detektivním výboru (Stephen King, Ed McBain, Ross Macdonald), jsou zastoupeni i spisovatelé méně známí, jejichž pa-douši a detektivové si nicméně počínají se stejnou suverenitou jako hrdinové z pera ostřílených mistrů.
A tak již teď nezbývá než usednout ke knize a ponořit se do fascinujícího světa neohrožených policistů,zatrpklých soukromých očeka, protřelých kriminálníků, okoralýchha zardních hráčů a celé plejády nezapomenutelných rázovitých postaviček, které spojuje jediná věc: zločin.
Pevná vazba s přebalem 630 stran, cena 299 Kč
Jeffery Deaver
LEKCE SMRTI
Detektiv Bili Corde nikdy v ničem nevynikal. Jako průměrný policista v zapadlém městečku neusiluje o nic vyššího než vést poklidný život. Jeho plán zhatí člověk, který jedné jarní noci znásilní a zavraždí studentku místní univerzity. Když Corde pohlíží do tváře mrtvé dívky, vidí tam zmařené naděje, šok z náhlé smrti - a taky předznamenání toho, že jeho vlastní život se ocitl na pokraji pekla. Že v nejbližších dnech se mu před očima sesype vše, na čem mu až do té doby záleželo. Že jeho rodina a kariéra zažijí zatím nepoznaný rozměr strachu.
Pro Billa i obyvatele městečka je dívčin vrah nejobávanějším ze všech lidí, zatímco jeho dcera Sára, lapená ve světě frustrace z duševního postižení, považuje vyšinutého zabijáka za zosobnění všech svých snů. Ten člověk je pro Sáru jakýmsi princem na bílém koni, se kterým by ráda utekla z nenáviděné každodennosti, i když ho vlastně vůbec nezná...
Pevná vazba s přebalem, 440 stran, cena 219 Kč
Jeffery Deaver
MODRÁ SFÉRA
Vtéto strhující knize se Jeffery Deaver vydává do světa počítačových hackerů a pohybuje se v něm se svou typickou bravurou a samozřejmostí. Díky napínavému ději a geniální detektivnízápletcezasazenédoprostředínejmodernějších technologií čtenář navždy změní svůj pohled na obyčejný počítač.
Vpočítačovém ráji v Silicon Valley umírají lidé rukou sadistického počítačového hackera s přezdívkou PHATE. Ten proniká do jejich počítačů, narušuje jejich životy a s mrazivou rafinovaností je láká do osidel smrti. Šéf oddělení počítačových zločinů státní policie v San José proto v zoufalství propouští z vězení hackera Wyatta Gillettea a navzdory hlasitým protestům ostatních zaměstnanců oddělení se ho snaží přimět ke spolupráci na vyšetřování.

Gillette se poté s posedlostí příznačnou pro počítačové hackery marně snaží vystopovat vražedný počítačový virus PHATE. Jeho úsilí nezůstane bez odezvy: PHATE zasazuje týmu citelnou ránu, když zavraždí jednoho z jeho členů - počítačového "kouzelníka" a průkopníka spletitého labyrintu počítačových sítí. Vyšetřování pak nabírá ještě zběsilejší tempo. Spojenectví Gillettea a detektiva Franka Bristola, kriminalisty ze staré školy, který je zvyklý na osvědčené vyšetřovací postupy, je zprvu nelehké. Proti nim však stojí nelítostný a geniální zabiják PHATE, takže se oba musí vydat ze všech sil, aby šílence zastavili.
Románem Modrá sféra Jeffery Deaver znovu potvrzuje oprávněnost své pověsti "mistra časovaného napětí". Kniha je brilantní charakteristikou zločinu v informační éře a autor v ní nešetří napětím ani početnými zvraty.
Pevná vazba s přebalem, 400 stran, cena 199 Kč
Mo Hayder
PEČOVATEL
Byla to taková klidná vilová čtvrť. Idylka skončila ve chvíli, kdy byli v jednom domě nalezeni spoutaní manželé, zmlácení a vyčerpaní po několika dnech bez jídla a pití. Ale to nejhorší zjištění mělo teprve přijít: jejich syn zmizel beze stopy.
Případu uneseného dítěte se ujímá detektiv inspektor Jack Caffery. Když je krátce poté nalezena chlapcova mrtvola, Caffery pochopí, že při tomto pátrání bude muset sáhnout na dno svých sil. Důvodem není jen brutální povaha pachatelova jednání, ale také skutečnost, že s touto tragédií je nepřímo spojena i událost z jeho vlastní minulosti.
A jak se Caffery noří hlouběji a hlouběji do zlověstné pavučiny vrahových činů a snaží se udržet ve svém vlastním životě aspoň jakýsi řád, vyplynou na povrch odhalení tak hrůzná, že by se nemohla odehrát snad ani v tom nejšílenějším snu...
Sestavil Jeffery Deaver